

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН

**Съборно слово
1925 – 1926**

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН

СЪБОРНО СЛОВО

1925 – 1926

Издателство •Бяло Братство•

София, 2009

Настоящото издание включва беседи, публикувани в сборниците:

НАРЯД И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ,
дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново през лятото на 1925 г.

ДВЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ
Сборни беседи от Учителя, дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. Търново през лятото на 1925 г.

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН
Сборни беседи от Учителя, дадени на учениците от Всемирното Бяло Братство при срещата им в гр. София, на Изгрева, през лятото на 1926 г.

Съдържание

Съборни беседи 1925 г.

Възпитание на ума	9
Двете свещени положения	10
На отворено и на затворено	29
Търпение и вяра.....	40
Подпушване на светлината	47
Как да се молим	72
Високият връх	75
Чистота и святост.....	96
Живите образи	103
Чистотата.....	126
Проявлението на Любовта	135
Истинната врата	143
В съгласие с Живата Природа.....	153
Дето и да идеш	162
Късият път	179

Съборни беседи 1926 г.

Отвън и отвътре	197
Светлият път на Знанието	211
Раждането на свободата.....	229
Да не бъдете съдени	242
Имената са ви записани.....	254
Свещеният огън	271
Правосъдие.....	287
Ще се изкоренят	305
Добро и съвършенство	319

ПРИЛОЖЕНИЯ

Речник на остарели и чужди думи	332
Обяснителни бележки	334

СЪБОРНИ БЕСЕДИ

ОБЯСНЕНИЯ И УПЪТВАНИЯ ОТ УЧИТЕЛЯ

1925

23 август – 6 септември

В. Търново

Възпитание на ума¹

1. *Добрата молитва*
2. *Бог е Любов*
3. *Пътят на живота*
4. *Духът Божий*
5. *Благословен Господ Бог наш*
6. *Отче наш*

Лозинка за през деня:

• *Бог е Любов. Бог е Живот. Бог е Светлина.*
Господи, дарувай ни Твоя Дух.

Днес за четиво ще имате 5-а глава от Послание до ефесяните, 6-а глава от Евангелието на Йоана, 5-а глава от Евангелието на Матей и цялата 20-а беседа: *Сега скръб ще имате.*

Ще се учите да размишлявате. Едно от качествата на ученика е да има дисциплиниран ум. Всички съвременни хора страдат от силата на своя ум. Техният ум мяза на един неопитен кон. В ума има много разнообразни сили, които трябва да се възпитат, да се турят на работа. Това е една от великите задачи на всеки ученик. Цялата съвременна култура е култура за упражнение, за възпитание на човешкия ум. При туй възпитание, ако човек няма знания, никакъв успех не може да се постигне, тъй както ако дърводелецът не знае как да владее своето сечиво, невъзможно му е да направи някакво изделие — той всичко ще осакати. Така е и с човешкия ум. В това отношение всяка дума е само един удар върху човешкия ум. Когато един майстор знае как да удря, всеки удар отива на мястото си, а когато не знае как да удря, той всичко руши. Това не произтича от зла воля, но от незнание.

7. *Гимнастически упражнения (миналогодишните)*

23 август, неделя, 5 ч.

Двете свещени положения

Ще ви прочета няколко извадки от книжката **Завета на цветните лъчи** от Духа на Любовта, стр. 10.

- *Виж, Господи, защото съм в утеснение.*

Сега всички вие сте в утеснение. Не само вие, но и целият свят е в утеснение.

- *Скърбите на сърцето ми се умножиха.*

- *Веселието ми се обърна на скръб:*

сърцето ми е изнемоляло в мен.

Това го казва не един светски човек, но един много високо духовно повдигнат човек, който разбира Божия закон. Тъй е уещал той. Сега иде отговорът на това нещо.

- *Ако премина сред утеснение, Ти ще ме оживиш.*

И наистина, при туй утеснение, в което се намирате, само Господ може да ви утеши. Тази идея трябва да проникне дълбоко в душата ви. Ако търсите утешение от другите, никога не може да го намерите. Това е заблуждение. Понеже ние живеем в Бога, само Бог ще ни утеши, само Бог ще ни оживи. Кога? – Когато Бог се всели в нас. Друг един процес се заражда в света. Аз ще говоря върху него.

- *Той наистина взе на Себе Си болестите ни и със скърбите ни се натовари.*

Защо? – Любовта Го е заставила. За да вземе Господ нашите скърби, значи те не са за друго, освен за да познаем Любовта Му. Скърбите и страданията са начини, чрез които се изпитва доколко един човек е силен в света. Юнаците се познават доколко са юнаци по тежестта, която вдигат; ученият – чрез силата на своето знание; силният – чрез своята сила. Големият юнак се познава по тежестта, която носи на гърба си. От Невидимия свят, за да изпитат един човек доколко е силен, турят му скръб, равностойна на едно кило, на две, три ... на 40, 50, 100, 500, 1000 кг. Колкото повече носи, толкова по-силен е той, по-голям герой е; колкото по-малко носи, толкова е по-слаб. Като се питате сега защо ви са скър-

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

бите, ще знаете, че ви са дадени, за да изпитат доколко е духовната и физическата ви сила. Тъй седи въпросът. Сега Бог се обръща към онези, които са оскърбени в света и мислят, че са изоставени.

- *О, оскърбени, смутени, неутешени* – към човешките души се обръща.

- *Ето, Аз ще постеля камъните ти стивиевидни,
Ще туря основанията ти от сапфир.*

Значи Той ще тури такива основи на душата. Във всички тия недоразумения пророкът или псалмопевецът изказва следното:

- *Млъкнете и разумейте, че Аз съм Бог.*

Значи човек, за да разбира работите в света, трябва да мълчи. Когато говори Учителя, ученикът трябва да мълчи. Ако той говори и се разправя, нищо няма да разбере. Някой път казваме: „Защо трябва да мълчим?“ – За да научиш нещо, ще мълчиш в себе си. Докато ти се смущаваш и мислиш, че светът не е уреден, нищо няма да научиш. Бог казва: „Аз съм Любов.“ Млъкнете и ще разберете, че Бог е Любов. Като млъкнем ние, Бог, Любовта ще уреди всичките работи. Затова трябва да мълчим, защото Бог е Любов. Ако Бог не беше Любов, щяхме да говорим постоянно, но щом Бог е Любов – ще мълчим.

- *Бог на всяко утешение.*

Значи Любовта е, която утешава. Всяко утешение иде само от Любовта. Само онзи, който ни люби, може да ни утеши. Никой никого не може да утеши, ако не го обича.

- *Аз съм с тебе да те утешавам.*

Значи Бог е всякога с нас.

- *Дух на утешение.*

Духът е онзи Учител, Който ръководи човешката душа и я утешава.

- *Аз съм, Който ви утешавам.*

- *За да утеша всички сетующи,
да им дам музика вместо пепел,
елей на веселие вместо плач;
облекло на хваление вместо дрехи на униение.*

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1925

Значи човек трябва постоянно да хвали Господа. Туй са облеклата на човека.

• *Да се не смуцава сърцето ви – това са думите на Христа.*

• *Ето, Аз съм с вас. Кой? – Бог на Любовта.*

• *И дните на сетованието ти ще се свършат.*

• *И ще избърше Бог всяка сълза от очите им.*

• *Кога се унижи някой, тогава ще речеш: Има възвишение.*

• *Скръбта ви ще се промени в радост.*

Казва се по-нататък:

• *Утешавайте, утешавайте людеце Ми.*

• *За да научат всички и всички да се утешават.*

• *И ще го вода, и ще въздам пак утешение нему и на оскърбените му.*

• *И ще ви даде друг Утешител да пребъде с вас во веки.*
– Духът на Любовта.

• *Който ни утешава във всяка наша скръб.*

За да може и ние да утешаваме тези,

които се намират във всяка скръб, с утешението,

с което и ние сме утешавани от Бога.

Разумна и свята обхода – това ще ви бъде една задача за през цялата година. Аз искам да изнеса няколко мисли тъй ясно, че да ви бъдат понятни, т.е. да ги направя достъпни за вашия ум. Има една голяма мъчнотия, която срещаме в материалния свят, а тя е тази, че духовните идеи не могат да се представят ясно, не могат да изпъкнат лесно в ума. Сега аз ви питам: когато онази млада мома на 20 или 21-годишна възраст се облече много хубаво, за кого се облича? Три положения има: тя се облича или за себе си, или за обкръжаващите, или за своя възлюблен. Едно от тия три положения е вярно. Друго положение има ли? Ако ние живеем в разумна и свята обхода, за кого ще бъде това? Или за себе си, или за обкръжаващите ни, или за Бога. И трите тия положения са важни. Отде трябва да започне разумният ученик? Когато хващате една кокошка, де я хващате – за краката или за главата? Някои я хващат за краката, други за главата, а трети – за

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

опашката. Като влезете в курника, тя е на ваше разположение и вие я хващате, както ви дойде. Но аз казвам: да хванеш кокошката за краката, да хванеш кокошката за главата или за опашката – това не е разрешение на въпроса. Е, как трябва да я хванете, я ми кажете? Ще вземеш малко житце за тази кокошка и ще ѝ кажеш: „Кът-кът.“ Тя ще излезе от курника, ще дойде при тебе и ти ще я помилваш малко по гърба – това е правилното разрешение на въпроса. И вие сега хващате всеки въпрос или за краката, или за главата, или за опашката. Досега хората все така са хващали въпросите: кой за главата, кой за опашката, но туй не е правилното разрешение. Питам: какви са резултатите от вашия семеен живот? Много от въпросите там са разрешени по същия начин: за главата, за краката, за опашката. Вие опитвате тия три метода. Те обаче нямат добри резултати. Как ще постъпите тогава? – Ще вземете крината с жито, ще извикате кокошката, ще ѝ кажете: „Кът-кът.“ Като излезе, ще я потупате малко и тя ще тръгне подире ви. Тогава вие ще можете да се разговаряте с тая кокошка. Казвате: „Това е кокошка, какво ще разговаряме с нея? Тя живее в курник. Може ли тя да мисли тъй, както аз мисля?“ Питам ви тогава: вие можете ли да мислите тъй, както Господ мисли? Че вашето положение пред Бога е такова, каквото е положението на кокошката в курника. С туй знание, с тия способности, които имате, можете ли да се равните със знанието, с туй дълбоко разбиране, което Бог има. Ще кажете: „Ама за в бъдеще и ние ще се развием.“ Че и кокошката ще се развие за в бъдеще. Когато вие станете ангел, тази кокошка ще стане човек. Все-таки вие не унижавайте кокошката! Не мислете, че кокошката не разбира. Е, каква интуиция има тя! Туриш ѝ житце, викаш я, но тя те погледне и си казва: „Не ти искам житцето, не ти искам житцето“ – и седи надалече. Защо? – Тя схваща, че имаш лоши намерения. Интуиция има тази кокошка!

Второто положение, което трябва да имате в ума си, е следното. Вие, като сте дошли на този свят, очаквате да ви посрещнат с плетени венци, с угощения, като някои царски синове. Това е идеалното положение, то е същото, като да

извадиш кокошката от курника, да я погалиш малко и да я пуснеш на свобода. Но хората в света не посрещат така. Когато пуснат онзи, големия съвременен параход в морето, как го посреща то? Мислите ли, че морето ще утихне зарад него? Мислите ли също така, че навсякъде по света ще се издаде заповед да утихне морето, никой да не побутне даже с перце този царски син? – Не. Щом влезе в морето, всичко ще се повдигне срещу него. Даже нарочно се издава заповед: всички против него! Повдигнат се бури, ветрове, хали... Най-първо този великан, докато стои на пристанището, мисли, че е много силен, че никой не може да го разклати. Хиляди килограми тежи, но като влезе в морето или в океана, тия вълни го люлеят наляво-надясно, отзад-отпред, и всички ония хора вътре, които имаха упованието си на него, почват да се страхуват. Но той не се спира да се разправя с тия вълни, той не се страхува, той ги руши. Една отляво го удари, друга отдясно, но той си държи своя път.

Питам сега: ако вие сте в това море или този океан и ако срещнете всички тия противодействащи вълни, какво има да се разправяте с тях? Вие ще помните вашата цел. Каква е целта ви? – Пристанището на живота. Това е Божи-ята Любов, към която трябва да се стремим. И този океан трябва да го минем! Тия вълни не са никакво нещастие. Те са овации, с които ви посрещат. Ние виждаме друго-раба-тите. Всички вълни се повдигат, подскачат наляво-надясно от парахода, ей – морето се вълнува. То казва: „Една овация ще ви дадем!“ – поздравява парахода. Ако тези хора разби-раха закона, нямаше да се плашат. Но понеже не го разбират, плашат се. Стегне се умът и сърцето им, казват: „Този пара-ход може да потъне.“ Питам ви: мислите ли, че извън Бога, Който така разумно е устроил нашето тяло, Който е вложил в нас Духа Си, има някоя сила, която може да потопи нашата душа в океана, да ни лиши от живота? – Няма такава сила. И никой не може да ни лиши от Божи-ята Любов. Кой е в състояние да вдигне Любовта и да я скрие някъде? – Крийт се малките капчици вода. Кой от вас може да скрие голе-мия извор? Следователно в умовете на някои ученици седи

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

идеята, че благото, което Бог им е дал, може някой да им го вземе. Те мислят, че параходът, с който са тръгнали по този път, може да загине някъде в морето. Това са възможности, това са вероятности, но те са само разсъждения в живота. Всеки от вас, който е влязъл в този път, трябва да знае, че няма сила в света, която може да го отдели от пътя, който Бог му е определил! Така седи въпросът положително.

Третото положение е мисълта за Слънцето. Когато Слънцето изгрява, то носи своето благословение. Слънцето извършва два процеса на Земята: сухите дървета прави сухи, изсушава ги, а онези дървета, които растат, уголемява и им дава по-голяма сочност и мекота. Кой дървета изсушава Слънцето? – Тия, които не искат да растат, които се отказват да работят. Има и хора като тия дървета. Те се наричат хора с установени характери. И аз ги наричам установени характери. Те всякога са изправени нагоре, като празни класове. Такива хора казват: „Прав трябва да бъде човек!“ – Не, от такава правота в света вие трябва да се откажете. „Ама аз не искам да се огъвам.“ Ще се огъваш, защото иначе ще бъдеш едно сухо дърво. Животът се отличава по това, че в него има огъване. Ще заемеш хиляди различни положения: и прав, и крив ще бъдеш, но трябва да си господар на всяко положение. Туй, което хората в света разбират под *огъване*, то е клонът да не се отделя от дървото – това е важното. Всяка твоя мисъл трябва да бъде свързана с общия Божествен живот. Туй, което аз мисля, трябва да бъде в съгласие с Божия ум, с Божиите мисли, с Неговите закони. Не само това, което аз мисля, но и вашите мисли трябва да бъдат в съгласие с Божиите мисли и закони. Щом ние сме в съгласие с великия Божи закон, с Неговия Дух, ние ще бъдем клон, свързан с Божественото дърво. В такъв смисъл именно трябва да бъдем в съгласие с всичко в Бога.

Ще ви запитам: кога сте излезли от Небето? Вие не помните от колко хиляди години сте излезли от Небето. Вие даже не помните ония хиляди блага, които са ви дадени оттам. Вие сте забравили, когато ангелите са ви изпращали с венци. Това е толкова далечно време, че почти никакво въз-

поменание нямате от него. Тържествено ви изпратиха оттам. Тогава бяхте облечени великолепно: с красиви дрехи, с гирлянди и със светли лица. А сега сте се сгушили като някоя разбита армия. Някой от вас облякъл офицерски мундир, но еполетите му ги няма; шинелът му е промушен оттук-оттам и той си казва: „Как стана тази работа?“ След такова едно разнебитване на армията военните казват: „Ще има нова обмундировка.“ Сега светът претърпява едно вътрешно преобразование, едно коренно преустройство. Бог прави нов свят сега и ние сме свидетели на този свят. По нов начин Той устройва този свят – чрез закона на Любовта. И всички ние, които се намираме в този момент, помагаме на тази нова зидария. Всеки от вас може да тури на това ново здание поне по един камък от Любов! Един ден ще кажете: „И ние сме турили един камък в туй велико ново здание.“ И като турим един камък, ние вече имаме дял във великото, което Бог приготвява. Вие ще кажете: „Да видим дали ще бъде така.“ Виждате го отчасти и ще го видите напълно. Отчасти виждаме, отчасти знаем, отчасти разбираме, отчасти чувстваме.

Има някои неща, мъчни за разбиране. Например аз няма да се спра да ви разправам за степените на Любовта, но ще ви дам обяснение какво нещо е радостта. Или ще ви покажа степените на радостта. Има една радост в света, тя е следната. Представете си, че вие имате да плащате някому 200 000 лева златни, но кредиторът ви е такъв кождер, не чака да се улесните и тогава да му ги платите, но ви осъжда. И съдията е съгласен с него, осъжда ви: ако не изплатите навреме дълга си, ще ви затворят 20 години в затвор. Един ваш приятел ви обещава до това време да ви даде парите. Обаче времето приближава, остава още един час. Вашият приятел го няма. Само една минута остава още. Но законът е толкова строг, че ако тия пари не дойдат навреме, вие сте изгубен. Сърцето ви тупа, смутен сте, но в последния момент парите пристигат. Какво ще почувствате? – Една радост, че сте свободни от затвора. Туй е едното понятие за радостта. Вие спечелихте ли нещо? Тия пари влязоха ли в джоба ви? – Не. Те отидоха в чужд джоб. Защо се радвате тогава? – Радвате се, че не сте влезли в затвора, че имате свобода да работите.

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Второто положение на радостта. Представете си, че вие сте пътник и от дългия път сте оголели, обосели, нямате хляб. Зимно време е: вълн е виелица, студ. Вие сте се приютили в една малка колибка и ви казват, че един ваш приятел ще ви донесе топла храница и дрехи. Вие чакате. Първият ден минава, няма го. Бурята бучи отвън. Казват ви: „Скоро ще дойде приятелят ви.“ Още пет минути, още една минута, и най-после ви казват: „Ето, иде приятелят ви с топлата храница!“ Той дойде, запали огън, стопли стаята, даде ви дрехи. Вие се умиете, обличате се и вкусвате от топлата чорбица. И в този случай пак имате радост в душата си. Питам ви: спечелихте ли нещо? – Спечелихте. Хлебецът влезе в стомаха ви. И дрехи ви дадоха. Тази радост и първата мязат ли си? При едната радост вие чувствате, че сте придобили свобода и един товар се е смъкнал от гърба ви: усещате една лекота в душата си. Във второто положение, освен първата радост, усещате, че сте придобили нещо, което е влязло в стомаха ви. Една топлинка, една мекота ви е обгърнала. Тази радост се отличава по нещо от първата.

Третото положение на радостта. Вие имате вече свободата: 200 000 лева са платени за вас, имате и хубави дрешки, и хлебец, и чорбица – осигурени сте. Но иде едно трето положение: там, дето живеете, има един велик университет, в който трябва да постъпите. Ако не постъпите там, изгубвате всичко в този свят. Вие давате своето заявление пред една специална за това комисия и чакате резултата. Чакате ден, два... последният ден иде. Остават още пет минути, една минута само остава и вие треперите как ще се произнесе комисията за вас. Тупа ви сърцето! Има опасност и да не ви приемат. Най-после комисията се произнася и вие получавате отговор, че ви приемат в университета. Пак имате радост. Питам: по какво се отличава тази радост сега? Пред вас се отваря един широк свят: ще влезете вътре, ще се обогатите със знание, с мъдрост и после ще имате къде да работите. Някои от вас сега придобиват първата опитност на радостта. Остава ви още една минута и 200 000 лева ще дойдат. Вие очаквате. Сърцето ви тупа. Други от вас сте в положението на

онзи, на когото остава една минута само да дойдат хубавата супа и дрехите. Вие пак чакате. Трети от вас сте пред вратата на университета, при туй велико училище. Една минута остава още комисията да разреши ще влезете ли вътре, или не. Аз ви казвам, че тази комисия е много справедлива. Тя няма да ви лиши от благата, които ви се падат. И вашият приятел, който ви е обещал дрехите и топлата храна, ще дойде навреме, няма да закъснее. И онзи, който ви е обещал парите, и той ще дойде. Аз ви говоря за нещата тъй, както стават. Ако приятелите ви в света са толкова точни, то ония от другия свят, или Белите братя, за които ние говорим, са още по-постоянни, още по-точни.

Ако вие искате да си съставите понятие за Белите братя, всякога трябва да изпъкне във вашия ум образът на Христа. Христос обаче ни е показал само едната страна на Своя образ. Ние виждаме Христа в унижението, в носенето на скръбта и страданието, в изкуплението на човечеството. Ние не сме видели Христа в Неговата Любов. Ние не сме видели още Господа в Неговата Любов. В какво седи тази Любов? Първото положение, с което можем да познаем Бога, е следното: ще ви приведа две свещени положения. Искам вашите сърца да са готови да чуете тия свещени неща. Това, което ще кажа, е свещено за мен. По-свещени работи на Земята от тия няма да намерите. Едното свещено положение е: да дойде Бог чрез Духа Си да живее в нас! Няма по-свещена идея от тази – да дойде Бог чрез Духа Си да живее у нас. И когато Бог дойде в нас, Той ще произведе това разширение, това освобождение в нашата душа, което чакаме. Бог е, Който ще ни освободи. Само когато Бог дойде да живее в нашата душа, ще дойде и тази свобода. Няма друг изходен път. Само така ще познаем Божиата Любов. Сега може да имате разни понятия за Бога, но когато Бог дойде да живее във вас, вие ще усетите пълнота в себе си, ще бъдете примирени с Небето. Вие ще бъдете толкова горещи, че всичките скърби и страдания на Земята ще се стопяват във вас. Вие ще бъдете толкова богати, че ще можете да изплащате всичките дългове на света. Вие ще бъдете толкова силни, че ще можете да вдигнете цялата Земя

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

на ръцете си. Това ще бъде само тогава, когато Бог дойде да живее във вас. Това не е само тъй, символически, но е факт. Вие ще чувствате такъв мир, такава радост, такава веселие, каквото никога не сте чувствали. Да дойде Бог чрез Духа Си да живее във вас – това е първото священо положение. Но туй положение от страна на Бога е само наполовина. Бог ще ни се изяви тъй, както Той обича.

Второто положение, което за мен е свято, е следното: ние да влезем да живеем в Бога. Засега ние сме още отвън. Ще кажете: „Защо е така?“ Христос казва: „Отец живее в Мен, и Аз живея в Отца.“ Това са две положения, коренно различни помежду си. И тъй: „Отец живее в Мен“ – първото положение. Това е силата, която аз имам, а тази сила е от Бога. „Аз живея в Отца Си“ – това е второто положение. Като влезем да живеем в Бога, тогава ще се изпълним с Божията Любов.

Сега вие сте длъжни като ученици да добиете второто положение – да живеете в Бога. Тогава вие ще се изпълните с Неговата Мъдрост, с Неговото знание, с Неговата сила и с пълнотата Му. Имате ли тия две положения, т.е. живее ли Бог чрез Духа Си във вас, и живеете ли вие в Бога, между Бога и човешката душа вече наставя единство. Павел казва: „Няма сила в света, която може да ни отдели от Любовта на Бога, от Любовта Христова.“ А това е целта – да се образува тази връзка. Аз нямам време да ви обяснявам какво нещо е тази връзка. Днес ще размишлявате върху тези две идеи: първото положение – да живее Бог във вас – да придобиете необходимата за вашето развитие свобода; второто положение – да живеете вие в Бога – само тогава ще придобиете онази вътрешна интуиция, чрез която ще разбирате същината на нещата. Защо сега не се познавате? Вие не сте възприели, не сте научили тези закони. Ще се опитате най-първо да живеете в Бога. Вие сега започвате да опитвате тази Любов. Правили ли сте опит да живеете в Бога? Правили сте, но не зная доколко опитът ви е излязъл сполучлив. Във всяка работа има само един сполучлив момент, при който изпълнението ѝ бива свършено. Когато живеем в Бога, всичките ни работи на Земята, в каквото положение и да сме, ще бъдат

съвършени. Тогава вие няма да бъдете в нужда. Ако тръгнете на път, аз няма да ви дам цял самун, но ще ви дам едно малко парченце хлябец, не повече от 100 грама. Този хляб ще има това свойство, че и цяла година да пътувате, все 100 грама ще си носите, все ще имате хляб. Хлябът ви няма да се намали. Ако ви дам една круша, през цялата година ще ядете тази круша, и все цяла ще бъде. Постоянно ще ядете от нея, без да можете да я изядете. Ако пък ви дам една златна монета, по този закон тя все ще си остане цяла. Ще я давате навсякъде, но в джоба ви все ще има една монета. Целия свят ще пропътувате с нея, и тя пак ще остане в джоба ви. Как ще си обясните този закон? Това показва, че Божественото постоянно се увеличава, увеличава до безкрайност. Това е красивото в живота! И когато ние приемаме този Божествен живот в нас по този начин именно – Бог да живее в нас и ние в Бога – този наш малък живот ще бъде сила. Малките неща – това са силните неща. Вие не очаквайте големи радости. Малките радости – това са силните положения в света. Да знаеш да се радваш на малките блага както малките деца – туй е истинската радост. Някои учени мислят върху някой въпрос цели 20 години и нищо не успяват. Най-послед една малка идея проблесне в ума им и те се зарадват. Тази малка идея разрешава въпроса.

И тъй, имайте предвид тези свещени идеи. Като живеете по този начин, само така ще може между всички ви да се въдвори тази вътрешна връзка на Любовта. Без нея вие няма да се разбирате. Вие ще имате за мен едно понятие, ще кажете: „Учителя прави, каквото си иска.“ И аз за вас ще кажа: тия мои ученици си правят, каквото искат. Не е така, аз не правя, каквото си искам. Аз започвам с първото положение. Аз правя това, което Бог изисква. Като стана сутрин, казвам: Господи, какво искаш да направя сега? Където ме прати Господ, там отивам. Аз съм готов да направя всичко, което ми каже Господ. Вие трябва да знаете и второто положение, че и Господ прави за мен всичко, което аз искам. Защо? – Понеже и аз живея в Него. Няма нищо, което аз да поискам, и Бог да не го направи. Когато Бог обърне Лицето

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Си към мене, Той мисли какво да направи за мене. Следователно Той и аз сме в съгласие. Аз мисля за Него, питам Го: „Какво да направя, Господи?“ Той ми каже да поправам някои малки работи: да посетя някого – направям го веднага. Ето, аз съм ви събрал тук. За кого? – За Господа. Господ е казал да се съберат тия ученици. И ето, аз ви събирам, разправам ви това, което Бог ми казва. Той ми казва: „Това ще им разправиш!“ Вие казвате: „Тъй си е помислил Учителя – да ни говори това-онова.“ – Не, аз не говоря, каквото ми дойде на ума, но каквото Господ ми каже. Вие казвате: „Е, какво ще каже Господ утре?“ – То е в мен и каквото ми каже Господ, ще ви го кажа и аз. Вие ще възразите: „Наистина, дали е така?“ Това, дали вие ще вярвате, или не, то е друг въпрос. Може да мислите, както искате, но за мен това е един факт, абсолютно верен. Аз ви казвам, че ако Господ живееше във вас, щеше да бъде нещо красиво, нещо величествено.

Какво ще каже Господ сега на вас? Ако Господ живее в нас и ни говори всяка сутрин, какво трябва да направим за Него? Ще дадем 200 000 лева, които сме обещали на онзи, когото ще затворят. Ще занесем дрешките и топлата чорбица, която сме обещали на онзи, който зъзне на студа и ни чака! Ако Господ живее в нас и го слушаме, ще решим да приемем този, който трепери пред вратата на училището и очаква да влезе там да се учи. Тази комисия сме ние. Тази комисия е все от хора съставена, а не от ангели. Тази комисия трябва да реши да пусне в училището всеки, който иска да се учи, за да може да работи, за да се зарадва. Вчера дойде при мен един млад брат, трепери горкият и ми казва: „Учителю, досега не съм бил в Школата, не съм следвал това Учение, но от Вас зависи всичко. Ако ме приемете в Школата, моята душа ще се повдигне.“ По човешки, по вашему, вие ще кажете: „Този брат не е посещавал Школата, да не се приеме!“ Казвам му аз: „Чакай да видя какво ще каже Господ.“ Как мислите, какво ще каже Господ? Щом Господ го праща при мен, Той го е приел вече. Казвам му: „Не бой се, Господ те е приел!“ Ти като обичаш Господ, дай Му възможност да живее в тебе! А тази външна работа, да влезеш в Школата, е уредена вече.

Не бой се! Ти ще слушаш Бога, защото, който влиза в училището, трябва да слуша. Като влезе учителят в клас, нали трябва да го слушаш? Ако нямаш туй разположение на ума да слушаш, не ще може да разбираш и да възприемаш тези велики работи, тези велики задачи, които се преподават. Те са толкова тънки и деликатни! В туй училище се изисква един светъл ум и разположение на духа, за да се разберат нещата, да стане нашата душа благородна. По някой път в обходата си ние не сме толкова деликатни по причина на материята, която е много груба и не е още добре устроена. Някой път искаме да кажем нещо хубаво, но езикът ни не е тъй мекичък, не може да се огъва, та току виж, кажеш някои думи, за които после се разкайваш. Казваш си: „Не трябваше тъй да кажа, не биваше тъй да кажа“, и т.н. Значи, като се всели Господ в нас, ние ще придобием такава мекота, която ще ни отличава. Вие различавате всички ония, в които Господ живее. Чували ли сте колко е мекичък гласът на един такъв човек? Нещо особено има в Божественото, в Любовта.

Та през тази година вие ще живеете в Бога и Той във вас. Вие сте живели в Бога тъй, както детето е живяло в утробата на майка си. Вие сте живели в Бога тъй, както скъпоценните камъни са живели с хиляди години заровени в недрата на Земята. Несъзнателен живот е бил тогава. И в този културен век ги изкопават от земята, за да ги турят на пръстена на някоя млада невеста или на някоя царска корона. Мислите ли, че този камък, когато е бил заровен на дъното на Земята, не е усещал скръб? – Усещал е. Но мислите ли, че и сега, когато е турен на царската корона или на някой пръстен, не усеща радост? – Усеща. В този скъпоценен камък е затворена една душа, която чака своето освобождение. И като излезе от земята, тя се радва, че е излязла на белия свят. Радва се, че е на пръстена или на царската корона. Така и ние казваме за вас: ангелите влизат в тази гъста материя и ви изкопават. Това наричам аз *пробуждане на съзнанието*. И вие сте били затрупани тъй, както скъпоценните камъни. Тия, у които съзнанието се е пробудило, ангелите ги намират тъй, както днес намират заровените скъпоценни камъни, и

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

ги изкопават. Какво значи пробуждане на съзнанието? – Да се пробуди съзнанието, значи да почувствате Божествената Любов. Турят ви на пръстена на някой Дух. Той ви поглади и вие почувствате неговата Любов – сърцето ви затупа. Значи почувствали сте Любовта му, почувствали сте Бога.

Сега през целия ден желая да останат две важни неща в ума ви. Ще размишлявате върху следните положения: Бог да живее във вас и вие да живеете в Бога. Само по този начин ние ще разрешим великите задачи, които ни предстоят: да станем зидари, да служим на Бога, да вземем участие в съграждането на този Разумен живот, който Бог сега строи! Аз ви казвам, че Господ в мене ми казва: „Вие ще имате всичкото Негово благословение!“ Не мислете, че това е една химера. Вие ще опитате думите ми във всяко отношение. В тях няма никакво изключение. Ще имате Божието благословение! Всичко, което е необходимо за живота ви, ще го имате. Ще имате и средства, и здраве, и знание. Всичко ще имате, но не се стремете да задържате физическото. Не се старайте да запазите тия съдрани дрехи, които носите. Всички трябва да се съблечете от тях. Ново се гради сега у човека. Да съградим Новия живот, да почувстваме, че ние сме братя – това е, което трябва да желае всяка душа. Братя ще бъдем само когато Духът на Бога живее в нас. Този Дух ще ни разкрие великата тайна на Живота. По-велика тайна от тази няма. Ами какво щеше да бъде вашето положение, ако ви се отвореха очите и видите и другите ваши братя, които присъстват тук? Какво ще стане с вас тогава? – Всички ще излезете из кожата си навън. Вие сте чудни, когато запитвате защо ще излезете от кожата си навън. Ами когато дойде майка ти, която си очаквал с нетърпение цели 20 години, ще седиш ли вкъщи, докато пристигне тя? – Не, ще излезеш вън да посрещнеш майка си. Няма да я чакаш вкъщи. Такова е и състоянието на човешката душа, когато очаква да види тия свои братя. Ще излезем от телата си! Ще останат само слугите ни и като дойдат нашите братя, ще ни намерят полегнали, ще кажат: „Тия хора са измрели.“ Тъй ще бъде! И Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Но има и друго

нещо: къщите ни тогава ще бъдат много лекичко направени, като колибки, та лесно ще ги събираме в едно малко денкче, което няма да тежи повече от един грам. И ние, и колибката ни, ще идем да посрещнем майка си.

И тъй, ще се въоръжите с вяра, с Новата вяра, която излиза из дълбокото съзнание, че Бог живее с нас. За тази вяра Христос казва: „Ако имате вяра, голяма колкото синапово зърно...“ Това е вярата, която Бог разработва. Христовите ученици разбираха много добре закона. Те казваха: „Господи, придай ми вяра!“ Христос им казва: „Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдвате в Мен, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Туй е законът на Вярата. У всеки един от вас, който иска вяра, Бог трябва да се всели чрез Духа Си да живее в него, и той да живее в Бога. Само тогава ще имате тази Вяра, която премества планини и гори – Вяра, чрез която всичко може да стане. Не е мъчно да се достигне тази вяра. Някои хора искат чудеса.

Ще ви приведа един пример, за да видите какво прави вярата. В София имаше една болна сестра. Един ден тази сестра отива на Витоша, но се връща оттам болна. Сираче е тя, сама вкъщи. Цяла година боледува. Пращам сестри да я нагледват, казвам им: „Идете при нея, подкрепете я.“ Те чакат Учителя да отиде при нея, да я вдигне веднага, но той не отива, особен Учител е той. Пращам една сестра, пращам друга сестра да я видят, да я понасърчат, но тази сестра става все по-зле. Работата се влошава. Някои ѝ казват: „Нали вашият Учител всичко може, защо не те вдигне тогава?“ Най-после тя поиска да влезе в болницата, понеже здравословните условия вкъщи не били благоприятни за нея, трябвало ѝ млечице, по-силна храна изобщо. Казвам: ако тя влезе в болницата, повече няма да излезе и въпросът не е решен. Иде една сестра, казва ми: „Тая сестра няма да я бъде, не може да стане от леглото си.“ Казвам ѝ: „Ще кажете на тази сестра да дойде при мене!“ – „Учителю, защо си тъй жесток? Ти трябва да отидеш и да я насърчиш, да ѝ кажеш, че я обичаш.“ Казвам: „Тая сестричка ще дойде при мене!“ – „Как ще дойде?“ – „Ще пълзи и ще дойде.“ Един ден тя

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

дойде. Казвам ъ тъй: „Слушай, Господ ти е дал едно малко изпитание.“ – „Ама Учителю, краката ми...“ Гледам, зъбите ъ са здрави, казвам: „Нищо, ще се оправи тази работа.“ Тя очаква да туря ръцете си отгоре ъ, пък аз ги турих отдавна... Тя казва: „Не мога да ходя, слаба съм.“ Казвам ъ: „За една седмица ти ще можеш да ходиш до Борисовата градина. Няма да викаш сестри да те водят. И с файтон няма да ходиш, ще пъплиш, ако не можеш да ходиш на два крака, но сама ще отидеш.“ Тя ме гледа. Казвам ъ: „Ще ме слушаш, моята дума е свещена.“ И наистина, след една седмица тя беше на Борисовата градина. На втората седмица ъ казах: „Ще идеш на Изгрева и ще почнеш да работиш там, ще копаеш. Най-после ще идеш и на Витоша.“ Тя отиде и на Витоша. Сега тази сестра е здрава и е тук, между нас. Казвам на тия сестри: „Човек не се утешава тъй, както вие мислите.“ Аз казвам на болната сестра: „Господ в мен ми казва, че ще направи всичко за тебе, ще влезе да живее в теб и ще те повдигне, но и ти трябва да научиш урока си – да имаш вътрешна вяра.“ Аз ъ казах да дойде при мен, защото Господ ми каза това. Това значи, че тя трябва да дойде при Вярата на душата, при Господа.

Някой път вие трябва да отидете при Господа, при Вярата на душата. Аз ви давам този пример, но той не се отнася само за тази сестра – за всинца ви се отнася. Всички ще пъплите като тази сестра: първата седмица ще отидете до Борисовата градина; втората – до Изгрева, третата – до Витоша, а четвъртата ще бъдете вече здрави, навсякъде ще можете да отивате. Защо? Защото такава е Волята Божия. Ние сме дошли на Земята да изпълним Волята Му. Най-доброто, най-хубавото нещо, което можем да направим, е да изпълним Волята Божия. И за нас няма по-свещено нещо, няма по-свещена идея от тази, да изпълним Волята Божия, да изкажем нашата благодарност, нашата признателност, че Бог към нас е бил толкова благ и че от хиляди години Той се е грижил и се грижи за нас. И днес Бог е толкова благ към нас, че ни е събрал тук, че е накарал Слънцето да грее за нас, че ни е дал онези самунчета там, наредени в кухнята, ония домати, круши, грозде, дини и т.н. Пък както виждам, и вие

сте бодри, весели. Всички ние сега ще пеем на Господа, ще кажем: „Господи, много Ти благодарим за всичко това. Ние сме много доволни, много благодарни. Ще Ти служим, Господи, ще изпълним Твоята Воля!“ И тогава Господ ще каже на своите слуги – ангелчетата: „Я разведете тия Мои ученици из хубавата градина, която съм направил заради тях!“ И те ще изпълнят своя дял в тази работа. Всеки ангел ще почне да ви разхожда, където искате, но трябва Бог да влезе да живее във вас, съзнателно да чувствате това. Всяка сутрин, като станете, трябва да кажете: „Господи, какво мога да направя днес заради Тебе?“ През целия ден ще мислиш какво можеш да направиш за Господа. Само така ще бъдете свободни.

Бог да живее в нас и ние да живеем в Бога! И Любовта да бъде една силна връзка помежду ни – не само между нас, но между всички на Земята; не само между всички на Земята, но и между всички на Небето. И всички, които живеят на Земята и на Небето, да бъдат всички едно. – Амин! Тъй да бъде!

Сега ще дадете простор на вашия ум. Главата ви да се освободи от всички спънки и ограничения на ума. Ще дадете простор на вашето сърце. Сърцето ви трябва да обича нещо, да върши Волята Божия. Както сърцето постоянно тупа и изпраща кръв по цялото тяло, а кръвта е символ на живота, така и Божественото сърце трябва да изпраща Новия живот навсякъде. Туй сърце може да бъде движено само чрез Божия Дух. Кръвта ще бъде Духът и чрез всяко пулсиране на това сърце Той ще изпраща Живот към ума ни, към душата ни, към сърцето ни – навсякъде, и ние ще бъдем живи. Второто положение е, че онова живо огнище, на което всички неща се коват, се приготвява. Всичко трябва да бъде свещено! Това да бъде живият огън, който постоянно трябва да гори в душата ни.

И тъй, светлина в ума ни, живот в сърцето ни и Любов в душата ни! Това е мястото, дето Бог живее. Бог се проявява в ума ни като Светлина, в сърцето ни като Живот, а в душата ни като Любов. Туй е великото! Ако ние не можем да разберем Светлината, която се разкрива в живота ни – а това е физическата страна на работата, не можем да разбе-

ДВЕТЕ СВЕЩЕНИ ПОЛОЖЕНИЯ

рем и живота. Ако не разберем живота, не можем да разберем и Любовта. Процесът е верен. Ако разберем светлината и тази светлина внесе всичко хубаво в душата ни, ние ще разберем този живот. Този живот ще разшири вашето сърце. Щом разбираме живота, ще разберем Любовта, която живее в душата ни. Живеем ли в Бога, тогава целият свят ще се отвори пред нас като един цвят и ние ще почувстваме този вътрешен смисъл на нашата душа. Ние ще разберем Бога като Светлина, тъй както ангелите Го разбират. Ще разберем Бога като Живот, ще Го разберем и като Любав. Разберем ли тия неща, ние ще имаме една основа, от която никой не може да ни поклати. Ще имаме една мярка, с която ще можем да разрешаваме всички трудни въпроси. Ще имаме една велика наука на ангелите и ще се радваме. Тогава и ние ще бъдем ангели. Ангел значи служител. Всинца вие ще бъдете служители. Сега нямате криле, но един ден те ще ви израснат. Щом Светлината влезе в ума ви, Животът – в сърцето ви, и Любовта – в душите ви, вие ще бъдете ангели. Това са качества на един ангел. Така се проявява Бог.

И тъй, като ви питат какви сте, ще кажете: „Ние сме носители на Светлината, ние сме носители на Живота, ние сме носители на Любовта.“ Защо? Защото Бог живее в нас и ние живеем в Бога. Това е разрешението на великата задача. Само този, който може да каже така, за него вече и Светлината има смисъл, и Животът има смисъл, и Любовта може да се прояви. И аз вярвам в това, тъй ми каза Господ сега. Като казвам: „Тъй ми каза Господ“, аз чувствам една малка скръб. В думата *казва* има нещо, което спира, думата не е силна. Буквата *з* дразни езика. Ако знаехте езика на ангелите, бих ви казал *Вехади*. *Вехади* – това е свойство на Духа. Тази дума произтича от дълбочината на душата, отвътре произлиза тя. Съзнанието трябва да се пробуди. Как? Ще имате вяра. При думата *казва* буквата *з* показва, че искаш нещо, но вътре се спъваш, а при *Вехади* виждате как се отваря духът ви. За в бъдеще и вие ще знаете този закон. Като станете духовни хора, това *з* ще се смекчи. Българският език ще се смекчи, защото ще се смекчи и съдържанието му. Когато някой

инструмент не върви, то е, защото не е нагласен. Нали и той така шуми, не издава приятен звук, но като се образуват бързите течения, движения, шуменето изчезва. Като се завърти силно колелото на някоя воденица, тя се движи по-сигурно и по-устойчиво.

И тъй, Любовта е най-силната връзка, която ние можем да направим в този свят. И като направим този възел, никой не може да го развърже. Това е великата връзка, която съществува между Бога и нас. Винаги да сме съединени с Бога – това е смисълът на нашия живот. Ще изучавате този закон! Той е една разумна сила, която трябва да прилагате в живота си. Духът Божий отвътре ще ви научи какво трябва да правите. И вие сами ще се учите от своята опитност. Ние ще ви учим, Господ ще ви учи и вие сами ще се учите. Трима души като се съберат да ви учат, ще научите туй, което е най-същественото за живота.

Сега аз ви поздравявам с радостта на онзи, който има да дава на кредитора; поздравявам ви с радостта на онзи, който очаква дрехите и топлата чорбица; поздравявам ви с радостта на онзи, който очаква да го приемат в училището. Господ да бъде с вас и вие да бъдете с Господа!

23 август, неделя, 5. 40 ч.

На отворено и на затворено

Аз вземам като предмет на тази си беседа думите: „На затворено и на отворено.“ Казват за някого: „Той е отворен човек.“ За другито казват: „Той е затворен човек.“ На отворено живеят свободните хора, а на затворено живеят затворниците. Обаче думата *затворено* има и друг смисъл. Ако думата *затворено* подразбира ред и порядък, тогава ние живеем в Бога, ние сме на затворено. Следователно, като живеем в Божията Любов, в Божията Мъдрост, в Божията Истина, в Божията Правда и в Божията Добродетел, ние сме затворени, ограничени сме. От това гледище думата *отворено* означава, че живеем извън Любовта.

Следователно човек трябва да разбира живота дълбоко, трябва да разбира вътрешния смисъл на нещата. Той не се е явил тук като случайно същество: той има смисъл, цел в живота. Човек може да се е родил българин, може да се е родил французин, може да се е родил англичанин, американец или какъвто и да е – това не е смисълът на живота, защото първите хора не бяха нито българи, нито англичани, нито американци. Ами какви бяха тогава? Бог създаде двама души – и нищо повече. Тъй че отделните индивиди, общества и народи играят съвсем друга роля в икономията на Природата, а не както хората разбират. И всеки индивид на Земята от това гледище играе известна роля вътре в Природата. Всеки човек е на своето място. Всеки индивид, който е дошъл на Земята и у когото има съзнание, трябва да схване своето предназначение в живота и да го изпълни. Най-първо той трябва да знае отношенията си към Бога. Да определим отношенията си към Бога – този е важният въпрос, който ни предстои. Нашата Земя най-първо е разрешила отношенията си към Слънцето и чрез това се е самоопределила. Тя е определила своята орбита и с това ни е дала възможност да се явим. Ако Земята промени отношенията си към Слънцето,

целият органически свят в нея ще се измени. Следователно от нейното самоопределение зависи какво ще бъде и нашето определение. Някой ще каже, че може да живее и без да се самоопределя. Не, докато не се самоопределиш, не можеш да живееш. Съзнателно или несъзнателно, ние ще се самоопределим. Рибите живеят във водата, но рибата се е самоопределила безсъзнателно. Същевременно окултната наука гласи, че душата на рибата не живее във водата, а живее извън водата. Значи горе колективно рибата се е определила в каква среда да се движи. Дърветата по същия закон са се самоопределили. Половината от техния живот е в почвата, половината – във въздуха. Хората са се самоопределили да живеят по Бога и всички трябва да живеем по Бога. На нас не ни трябва само едно голо верую за Бога: на нас не ни трябва само едно формално спазване на Божия закон от страх, но всеки човек трябва да бъде закон за себе си! Този закон в него трябва да бъде свещен както когато е сам, така и когато е вън. Не трябва човек в дома си да има един закон, а вън в света – друг закон.

Един закон трябва да има навсякъде! Този закон трябва да бъде свещен, той трябва да бъде закон на Любовта. Любовта – това е най-великият закон в света, от който произтичат всички закони. Защо? – Понеже Любовта определя Живота. Пък самият живот определя условията. Искаш да се храниш: животът те заставя да работиш, животът те заставя да дишаш, животът те заставя да мислиш – животът те заставя да вършиш всичко това. Животът не е едно просто движение. Движението е резултат на самия живот, а животът произтича от Любовта. Тя е нещо разумно, велико! Ето защо в живота ние трябва да виждаме онова свещено проявление на Бога. Кое се проявява във всяко живо същество? – Разумното. Всяко същество, колкото малко и да е, когато го настъпиш, чувства известна болка. Например настъпиш една малка мравя, една малка пеперудка. Тя те погледне и казва: „Недей, и аз искам да живея, колкото и да съм малка!“

И тъй, от вашето самоопределение зависи бъдещето на цялото човечество. Човечеството – това са разумни души, възплътени на Земята. За в бъдеще вашите тела ще се изме-

НА ОТВОРЕНО И ЗАТВОРЕНО

нят. Някои от вас сте сега жени, други сте мъже. Това е само една форма на живота. Целокупността на Живота още не се е проявила. Каква форма може да имате след хиляда години? – Не знаете. Някои казват: „То се свърши вече с живота!“ Това свършване, което вие подразбирате, е много повърхностно. Въпросът с това не се разрешава. Някой ученик от първо отделение казва: „Свърши се вече!“ – Какво се е свършило? – „Свърши се първо отделение.“ После ще започне второ. Като свърши второ отделение, казва: „Свърши се!“ Какво се свърши? – Второ отделение. Но след това ще завърши трето, четвърто отделение и т.н. След като завърши всичките отделения, всичките класове, свършва ли се въпросът? Не, това, което вие считате за свършване, представлява един непрекъснат процес.

Учението е един вечен процес на онази Божествена Мъдрост, която душата очаква, за което се радва и в която постоянно се разкрива. В човека има нещо, което постоянно трепти. В човека има много желания, които не могат да се реализират на Земята. Много от тия желания в продължение на хиляди години не могат да се осъществят. Човек има желание да стане цар на цялата Земя и да заповядва на всичко: като каже на плодовете да зреят, да зреят; като каже на ветровете да спрат, да спрат; като им каже да духат, да духат; като каже на небето да има дъжд, да има; да стане буря или да се роди жито и т.н. – изобщо, каквото каже, да стане. Всеки от вас има скрито в себе си това желание. Борбата днес в света е за осъществяване на това желание. Хората днес искат да бъдат големи. Добре, да допуснем, че ви дадат цялата Земя. Тогава пък във вас ще се яви друго желание – да заповядвате на Слънцето да грее. Ако и цялото Слънце ви дадат, ще се роди друго желание – да владеете и цялата Вселена. Питам: вие можете ли да се задоволите с тия неща? Ако човек има днес 1 000 лева, после 2 000 лева, 3 000, 10 000 лева, милион, пак не ще е доволен. В Америка имало един богаташ, който имал хиляда милиарди. Можете ли да си представите колко злато са хиляда милиарди? Този човек усеща ли благото на това богатство? – Не. Един от американските милиардери казва така: „Трите лева, които спечелих първия

път със своя труд, ми причиниха много по-голяма радост в душата, отколкото милионите, които се втичат в моята каса, без да ги усетя, без да вземе моето съзнание участие в припечелването им.“ Следователно този ден, в който сме се събрали да подишаме чист въздух, тези, малките блага, които имаме, струват повече, отколкото хилядите блага на цялата Земя.

Представете си, че вие сте господар на цялата Земя и тия един милиард и половина хора ви гракат всеки ден, искат това-онова от вас. Какво ще бъде положението ви? Вие не ще можете да спите, ще станете неврастеник. Наистина, да бъде човек цар, това е нещо велико! Знаете ли какво нещо е да бъде човек цар? За да бъде човек цар, трябва да бъде най-разумен, трябва да бъде изпълнен с Божията Любов, с Божията Мъдрост и с Божията Истина. Царят трябва да бъде като един океан, като един извор, който постоянно да излива, да изпраща своето благословение тъй, както Слънцето изпраща своята топлина и светлина. Слънцето, като мине от изток към запад, и ни оставя хилядите си блага. Какво иска от нас? – Нищо. Представете си обаче, че след като залязва Слънцето всяка вечер, дойдат ония негови агенти, както има такива в обществената безопасност, и ви кажат: „Ще платите толкова хиляди лева за изразходваните от вас калории светлина и топлина!“ Какъв ще бъде вашият хал? Но Слънцето си минава и заминава и неговите агенти не идват. Ако пък дойдат агентите му, казват: „Имахте ли достатъчно светлина?“ – „Нямахме.“ – „Е, нищо, утре ще ви дадем повече.“ Вие ги запитате: „Ами колко да ви заплатим?“ – „Даром даваме.“ – „Какво искате от нас тогава?“ – „Да служите на Бога и да Го обичате.“

И тъй, Бог иска от нас да Му служим доброволно и съзнателно. Туй съзнателно служене на Бога подразбира всички по-дребни същества от нас да познаят, че ние действително служим на Бога. И мравките, и птичките, и дърветата, и изворите – всички да знаят, че служим на Бога. Дето и да минем, да оправим пътя, да служим съзнателно на Бога. Да служим тъй, както Бог служи, както Слънцето служи, както звездите служат, както Земята служи. Ние сме призвани на

НА ОТВОРЕНО И ЗАТВОРЕНО

Земята само за това – да служим. Един ден, когато съзнанието на хората се пробуди, когато умовете им се просветят – те и сега са просветени, но не са проявени – така ще служат на Бога: от Любов и съзнателно. Има някои хора – богати, но скъперници. Трябва да ги натиснеш, за да излезе нещо от тях. Има големи извори с вода, някъде дълбоко скрити в земята, и някой път трябва да стане катаклизъм, земетресение, да се пукне канарата над тях, за да вземат да бликат. С хиляди години се е събирала тази вода. Казват хората: „Какъв хубав извор.“ Казвам: да, от колко хиляди години тази вода се е събирала там! Тия скъперници на Земята са също такива големи извори, които трябва да разпукнеш, за да излезе нещо от тях. Ще ги пропука Господ: ще видите, че и в техните сърца се крие нещо хубаво. Един ден от сърцата на хората според Божието благоволение ще се разкрие нещо хубаво. Таи се нещо хубаво и в тях, но хубавото още не се проявява. Дълбоко в душата на всеки човек има скрито нещо ценно, но непроявено. Когато се прояви, тогава ще дойде Царството Божие на Земята между нас и ние ще се разберем. В това отношение именно знанието, което имаме, опитността, която носим със себе си, ще ни помагат.

Сега между хората има спор дали за първи път се явяват на Земята. Човек е излязъл някога от Бога. Кога? – В далечното минало той е излязъл от Бога и в далечното бъдеще пак ще се върне при Бога. Знаете ли как ще се върне при Бога? Когато се върне, велико посрещане ще бъде! Ще го посрещнат там с песни и свирни. Такова посрещане ще бъде, каквото в света никога не може да стане! В сърцата на всички, които го посрещат, ще блика Божествената Любов. Бог ще се прояви като Светлина. Тогава ще се оправдаят сегашните ни страдания. Ще разберем, че днешните ни страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава, която ще се открие за нашите души. Следователно ние живеем за Бога. Като живеем за Бога, то и Бог като живее във всички хора, всичко, което Той създава, е красиво. Като служим на Бога, ние косвено изпълняваме Волята Му. Всички растения и животни и всички народи изпълняват Божията воля според великия Божествен план. Казвам: първото нещо за всинца ви е

да се яви във вас онова велико съзнание за онази вътрешна благодарност: да се радвате, че сте дошли на Земята. Този момент е най-важен. Слушам, някой казва: „Защо ли съм се родил на Земята? По-добре да не бях се раждал!“ – Хубаво, да допуснем, че е така, но родил си се веднъж. Какво трябва да правиш? Казва някой: „Сиромах съм се родил.“ – Не е вярно, ти мислиш само, че си сиромах. – „Нито пет пари нямам!“ – Не, имаш две очи, които струват най-малко 10 милиона лева. Ако ти дадат 10 милиона лева за очите, ще ги дадеш ли? Хем 10 милиона златни, звонкови монети. Пък самият живот – то е нещо неоценимо! Онова, което трепти в нас, тази радост, която усещаме, с пари не може да се купи. Тя е изблик на Божествената Любов. Това е Бог, Който живее в нас и се проявява. Следователно ние не можем да спрем този велик изблик на Бога. Ако ние не искаме да проявим Бога доброволно, Той най-после сам ще се прояви. Такъв е законът. Когато един клон се откаже от дървото и не иска да работи, какво става с него? – Изсъхва. Когато цялото дърво се откаже да работи, и то изсъхва. На мястото на това дърво ще дойде друго и тогава, в края на краищата, Бог ще се прояви. Тъй че ако някой каже, че не иска да живее, ще изсъхне като това дърво. Ако пък каже, че иска да живее, туй дърво ще расте, ще придобие интелигентност, сила.

Всичко онова, което искате, ще ви се даде. Това е Божественото учение за всички. Така трябва да схващат всички хора положението. Вземете например войниците. От тях може да научите един добър урок. Кой човек, като стане войник, иска да забогатява? У нас, българите, дават на войниците по 6 лева месечно – даром служат. И наистина, те искат само да служат. Богатството, което ние търсим, се придобива отвътре. Богатството на човека е неговото сърце, неговата душа, неговият дух. Богатството на човека седи в знанието, което той може да придобие и с което може да си служи. Всичко, каквото искате на Земята, принадлежи на Бога. Щом ние обичаме Бога, можем да разполагаме с всичко Негово. Ако ние имахме Божията Любов в себе си, оскъдност в този свят нямаше да има. Съвременните хора могат да проверят този

НА ОТВОРЕНО И ЗАТВОРЕНО

закон. Ако те биха живели по Бога, любовно, гладни години за тях нямаше да има, болести нямаше да има, земетресения, катаклизми нямаше да има. Забележете, гладните години, морът – всичко това са резултати от нарушението на онзи велик Божествен закон на Любовта, която ражда хармонията. Някои от вас може да кажат, че ние не сме умни хора. Погрешката е ваша. Умен може да бъде всеки, който живее по Бога. И всеки, който наруши Божия закон, може да оглупее.

И тъй, първото нещо, което трябва да почувства всеки от вас, като си ляга вечер, е да бъде в съгласие с общия пулс на Живата Природа. Има едно ритмическо движение на живота – вдигане и слагане, прилив и отлив, с което движение човек трябва да бъде в съгласие. Сутрин, като станеш, туй движение ще те подеме нагоре-надолу така, както майката люлее детето си. Ето защо всяка вечер всеки от вас трябва да знае в съгласие ли е неговият живот с това общо разумно движение, което Бог е вложил в него. И сутрин, като стане, трябва да почне пак същия живот. Направете опит и ще видите каква голяма разлика ще има тогава в живота ви в сравнение с днешния. Мъчнотиите няма да изчезнат, но тогава лесно ще разрешавате въпросите. Всичките ви спънки ще бъдат благословение. Те ще ви донесат радост и веселие. Тия неща са се проповядвали от хиляди години насам и днес пак се проповядват.

Един велик проповедник в Америка запитва един артист от театъра: „Защо вие, когато представяте всякакви небивалици, карате хората да плачат в театъра, а когато ние проповядваме велики Истини, никой не плаче?“ Казва му артистът: „Вие проповядвате Истината като лъжа, а ние проповядваме лъжата като истина.“ Така и вие сега проповядвате Господа. Казвате: „Я има Господ, я няма.“ Ти ще проповядваш тази Истина смело, без колебание, ще бъдеш верен на себе си. Ще проповядваш туй, което си опитал; ще проповядваш туй, което е открито в душата ти като Истина. Ще проповядваш като този артист. Този артист представя например, че някой умира. Той преживява това като истина и така го представя.

Този артист, който представя сцени на умирање, по-скоро умира. Като представяш, че някой умира, все ще преживееш нещо от неговото състояние. Не е лесна работа това!

Някои хора търсят лесния път. В света лесен път няма. Казвал съм и друг път: ако изберете най-мъчния път, той е най-лесният път, а най-лесният път е най-мъчният път. Да кажеш, че лесният път е най-мъчният път, това е едно противоречие повидимому. Всички съвременни хора страдат все от лесния път. Аз ще ви приведа едно малко сравнение. Допуснете, че в съвременните училища, тъй както са наредени у нас и на Запад, някой българин отива в странство и без да е следвал, купува си един диплом за инженер или за архитект. Не, знания с пари не се купуват. Човек трябва да работи, за да придобие знания. Не работи ли, получава ли знанието без усилие, ще го познаят. Ще му дадат да построи някоя линия. Първия път, преди да се е проявил, ще му повярват, че знае, но след като построи една-две линии, никой няма да му вярва. Ще му кажат: „Ти нищо не знаеш! Диплом имаш, но дипломът не съответства на знанието, което имаш.“ Друг някой може да е следвал медицина, но след като измори няколко хиляди души, знаете ли на какво ще замяза неговата медицина? Тя ще мяза на медицината на онзи средновековен лекар, който лекувал болните си по особен метод. Той ги лекувал, като им пушал кръв и отгоре им давал да пият топла вода. Всеки ден, за да изтече лошата им кръв, пушал по малко кръв. Цели 23 години наред лекувал само по този начин, но нито един от пациентите си не могъл да излекува. Запитва се най-после сам: „Как така моето лекарство не спаси нито един болен?“ Отговаря си: „Е, нима другите лекари ги спасяват?“

Не, туй е залъгване, туй е заблуждение. Ние не лекуваме хората с пушане на кръв. В човека трябва да се внесе нещо ново. Храната е, която лекува. Храната, светлината, въздухът, обмяната с добрите хора – това ще бъде лекарството ви за в бъдеще. Срещнеш един добър човек – той е цар. Добрият човек, святият човек ще те лекува, без да знаеш, че се лекуваш при него. Лекарите трябва да бъдат най-добрите хора.

НА ОТВОРЕНО И ЗАТВОРЕНО

Свещениците трябва да бъдат най-добрите хора. Съдиите трябва да бъдат най-добрите хора. Офицерите трябва да бъдат най-добрите хора. Войниците трябва да бъдат най-добрите хора. Навсякъде, във всички съсловия се изискват най-добрите, най-умните хора. Казвам: като турим всички тия хора на тяхното място, ще имаме ред и порядък, какъвто светът изисква. Най-добри, най-умни, най-благородни хора се искат! Добре, но отде ще дойдат тия добри хора? – От Небето. Та и вие от Небето дойдохте. И вие ще бъдете от най-добрите.

Трябва да дойдат сега други някои и да ви напомнят, че сте дошли от Небето. Вие сте забравили това. На какво мяза вашата работа? Една много красива слугиня от някое село се пазарила в града, при една много взискателна господарка. Тя била много угледно момиче. Накичила се един ден, излиза на пазара, намира своя възлюбен и забравя, че я чакат за хляб, че гювеч има на фурната. Господарката я чака, но няма я още. Иде господарят, чака и той, няма я още. Лягат си вече, но слугинята все я няма. Едва след полунощ се връща тя. И хората мязат на тази слугиня. Някой стане търговец, казва: „Искам да се осигурия!“ Господ го пратил на Земята, чака го, а той търговец станал, за осигуряване мисли. Търговията не е твоя работа. Теб Господ не те е пратил търговец да ставаш. Ти си пратен тук, на Земята, да служиш на Бога, Волята Му да извършиш. Търговията е нещо последно, нещо вметнато в живота ти. Най-първото нещо като съзнателен човек е, че трябва да служиш на една велика идея. Тогава Господ не живее в теб. Ще Му служиш, ще се вдъхновяваш и всеки ден ще слушаш Гласа Му. Този глас е толкова хубав, толкова красив, толкова благ, толкова тих, че като го възприемеш и разбереш, умът ти се разширява, просветлява, сърцето ти се облагородява и от тебе изчезва оня дух на униние. Ти се повдигнеш, казваш си: „Има за какво да се живее!“ Не е ли този Господ в тебе, ще дойде смъртта и ще кажат хората: „Млад и зелен умря!“ – Да, без Бога зелен умира, а с Бога вечно живее.

Та сега искам всички да сте на закрито. Аз вярвам, че тази вечер ние сме на закрито. Отгоре ни има поставена една завеса. Казват: „Вие сте били на открито.“ – Не, нашият

покрив беше от стъкло, а отдолу сме на зелената трева. Много хубав салон имаме тука. Ние трябва да благодарим на Бога, че Той ни е дал осветление без пари. За такова осветление в София за една вечер, само за два часа, вземат 4-5 хиляди лева. И при това даже и не е такова осветление. Ние тук ще благодарим на служителите на този салон, които са били толкоз добри, че ни го предлагат даром. Както виждате, днес салонът е много добре отоплен и осветен, пречистен е добре. Аз вярвам, че вие ще благодарите на тези, които са помислили за вас. Тъй също ние трябва да благодарим на Бога за живота, който ни е дал. Трябва да благодарим на Бога за ума, който ни е дал. Трябва да благодарим на Бога за доброто сърце, което ни е дал. Трябва да благодарим на Бога и за това, че ни е събрал тука. Трябва да благодарим на Бога, че е изпратил Своите светли духове да ни ръководят в пътя на живота ни. Да благодарим, че Той ни окриля със Своята Любов да живеем в Него, да Го познаваме и да Му служим.

Сега коя е основната мисъл, която трябва да носите със себе си? – На закрито и на открито. Когато правиш Добро – крий го, а когато правиш зло – открий го, нека знаят всички! Това е закон. Сегашните хора, когато правят Добро, откриват го. Обратното трябва да бъде! Когато правиш Добро, скрий го, никой да не го знае – туй е велик закон в света. Нека само Бог те знае. Когато правиш зло, нека те знаят всички хора, за да се изправиш. Следователно лошото в живота да бъде открито за хората, а добрият живот да бъде открит за Бога.

И тъй, ние седим на открито пред хората. Хората могат да кажат много лоши работи за нас. Прави са. На открито да ни ги кажат! На закрито пък Бог ще ни каже много хубави неща. Хората ще кажат едно, Господ ще каже друго. Когато хората говорят нещо лошо за вас, вие ще кажете: „Това е на открито!“ Когато Бог вътре във вас ви каже хубавото, великото, ще кажете: „Това е на закрито!“ Тази е мисълта, която искам тази вечер да остане в ума ви.

23 август, неделя, 18 ч.

Разяснение за Истината²

1. *Отче наш*
2. *Благославяй, душе моя, Господа!*
3. *Молитва за плодовете на Духа*
4. *Молитва на Духа – на Царството*
5. *Добрата молитва*

Лозинка за през деня:

- *Само Истината води към живота.*

Днес за четиво ще имате: 12-а глава от Матей, 14-а глава от Лука, 10-а глава от Йоана, 5-а глава от Посланието към галатяните и 21-а беседа: *Моего Царство*.

Ще ви дам едно малко разяснение за Истината.

Само с нагласена цигулка и с нагласена китара може да се свири. Всеки инструмент трябва да е нагласен, за да свири. Само нагласената цигулка и нагласената китара водят към музиката. Това значи Истина. Тъй както е поставена Истината, животът – това е най-приятната песен, която можем да слушаме. Следователно при всяко нагласяване човек придобива Истината. Всяко нагласяване е Истина. Не че самото нагласяване е Истина, но само по закона на Истината се нагласяват нещата, т.е. Истината ги нагласява. Нагласяването дава условия да се прояви музиката.

И тъй, ще знаете: без сърце няма живот, без ум няма мисъл. Животът извиква сърцето, мисълта извиква ума, Любовта събужда душата от дълбокия сън, а Духът възкресява силата на живота.

Едно обяснение върху Духа: Духът – това е най-възвишеното, най-разумното у човека. То съединява нишките на живота, а тия нишки, сами по себе си, носят сила. По този закон само еднородните нишки дават сила. Силата, това е пътят на Живата Природа, чрез който път идват всичките Божии блага.

6. Гимнастически упражнения

24 август, понеделник, 5 ч.

Търпение и вяра

В съзнателния живот има три положения, които трябва да се поставят в ума на всеки, който иска да се развива правилно. Разбира се, тук не е въпросът за обикновените схващания, за обикновените разбирания на живота. Обикновените разбирания няма какво да се повтарят, те сами по себе си се налагат от външния, от физическия живот. Човек прекарва едновременно два диаметрално противоположни живота. От това се раждат противоречията, но в края на краищата тия противоречия пак се хармонизират. За нас са важни резултатите, а те са различни. За оня, който отива към Небето, материята се разрежда, условията на живота се подобряват, там има повече светлина; за оня пък, който отива към ада, материята се сгъстява, той отива надолу, дето има тъмнина и пътят му е труден. И на едното, и на другото място обаче живеят разумни същества. На Небето живеят светлите духове, а в ада – тъмните духове. Според това, движите ли се от Небето към ада и обратно, във вас се създава известно раздвояване. Туй раздвояване се отразява в ума и сърцето ви. Когато сте свързани с Небето, вие сте под влиянието на светлите духове, преживявате техния живот, т.е. живота на Светлината; когато сте свързани с ада, вие се намирате под влиянието на тъмните духове, т.е. преживявате живота на тъмнината. Но и в двата случая този живот не е ваш. Някой ден вие сте радостни, настроението ви е повдигнато, вие преживявате живота на ангелите. На другия ден вие сте тъжни, настроението ви е понижено, вие преживявате живота на тъмните духове. Това са две различни състояния.

Ще взема един пример за пояснение на мисълта си. Да допуснем, че вие имате в кесията си 200 000 лева, с които можете да разполагате, както и когато поискате. Вие може да бъркате в кесията си и да си служите с тия пари даже и когато не са ваши. Другото положение: да допуснем, че вие ставате гарант някому. Ако той не плати дълга си, вие трябва

да платите един ден вместо него. Каква полза, че имате тия 200 000 лева в кесията си? В този случай те не са ваши. Аз казвам: гаранти не ставайте! – Нищо повече. Но трябва да знаете, че това, което оставите в касата на Бялото Братство, е една гаранция. Законът, който може да се извлече от този пример, е следният: в моята кесия, с моите пари мога да разполагам само аз. Не бъркайте в чуждите кесии, не разполагайте с чужди пари! Сега вие казвате: „Не искаме да имаме скърби.“ Тогава откажете се и от радостите. Щом искате радости, ще имате и скърби.

Ще ви дам друг пример. Влизате вие в един магазин с бижутерии, с много скъпоценни камъни. У вас ще изпъкне желанието да имате един от тия скъпоценни камъни. Това желание може да реализирате по два начина: или да си купите този скъпоценен камък, или да го откраднете. Но вие можете да реализирате и двете желания и да се считате истински притежател на този камък само тогава, когато сте работили за този бижутер. Тогава у вас се заражда желание да се учите, да работите, за да го спечелите. Целта на живота е именно тази – да предизвика това желание у вас. Първото положение е, че този бижутер занимава вашия ум. След това идва друго едно положение в живота: вие сте гладен, влизате в една гостилница, в която има много гозби. Гостилничарят ви показва тенджерите с всичките ястия и най-сетне той ви сипва малко от едната гозба, но само за реклама. Вие излизате от гостилницата и почвате да хвалите гозбите му. Втори път, като отидете при същия гостилничар, той ви казва: „Сега ще си платите за яденето.“

И тъй, в света вие се намирате в двете положения. Най-напред у вас се заражда желание да се учите и учите много, но когато дойдете във второто положение, ще видите, че сте придобили малко. Каква ще бъде вашата изненада, като видите, че не сте забогатели от бижутера и не сте се наiali при гостилничаря? Питам: защо става така? Отговарям: ти си бедняк, ти си сирак, не можеш да платиш за този скъпоценен камък, който ти се иска, не можеш да платиш и за много гозби. Ако си бил син на някой богат баща, щеше да

купиш скъпоценния камък. Следователно изводът от тия два примера е следният: ти ще тръгнеш да търсиш Баща си. Като Го потърсиш, ще Го намериш. Ако пък не си се възползвал от гостилничаря, това значи, че ти си на кривия път. Ако този гостилничар, ако този бижутер е Баща ти, тогава ти ще се опретнеш да Му работиш: или ще продаваш тия камъни в магазина на Баща си, или ще служиш в гостилницата Му. И тъй, сега вие сте или в дюкяна на бижутера, или в гостилницата. Вие можете да ми кажете: „Гостилничарят не разбира моите нужди.“ – Не, аз казвам: ти не разбираш отношенията си към този гостилничар и към този бижутер. Тогава какво трябва да направите?

Сега вие сте тук 62-ма души. Ако ви кажат да влезете в гостилницата, ще може ли всички да влезете изведнъж в една гостилница? Ще има ли тя нужда от 62-ма слуги? Ами ще има ли 62 гостилници за всеки едно отделно? Какво подразбирам под *гостилница*? – Всяко място, дето може да се служи на Бога.

Сега да дойдем до същинската задача. Вие искате да бъдете носители на Божественото учение. Можете ли да постъпите по един от тия два метода – на бижутера или на гостилничаря? Първият метод, на бижутера, е да събуди у вас желание да учите, да знаете. Вторият метод, на гостилничаря, е да възбуди вкуса на гладния. В първия случай у нас се явява нужда да вкусим от благата, които Бог ни е дал в тоя свят. Но как да удовлетвориш тая нужда? Ако не я удовлетвориш, ще се чувстваме недоволни, ще има нещо, което ще смуцава сърцето ни. Тогава трябва да разрешите кой е този бижутер, от който можете да вземете скъпоценния камък, и кой е този гостилничар, който ви е дал малко от гозбата си? Вие ще ги намерите. В лицето и на единия, и на другия ще видите вашия Баща. Тогава само вие ще разрешите въпроса по същество. Това значи, че трябва да се намерят същинските отношения между Бога и нас.

И тъй, първият въпрос, който трябва да разрешите, е да определите отношенията си към бижутера, т.е. към Живата Природа, от която ще черпите знания и мъдрост. Вторият

въпрос е да придобиете Любовта, която трябва да носите в света. Тя е Любовта на гостилничаря. Всеки човек, който иска да проповядва Божественото учение, трябва да бъде богат. В ума ви трябва да бъде складирано най-голямото богатство. Също и в сърцето ви трябва да бъде вложено най-доброто ядене. Всеки от вас трябва да стане богат.

Вие всички минавате за ръководители – ръководители в най-широк смисъл на думата – на себе си и на другите. Ако придобиете знание, знанието ви трябва да има поне отчасти малко приложение. Във всички хора има един вътрешен егоизъм, но вие трябва да обръщате и на другите толкова внимание, колкото и на себе си. Вие трябва да знаете, че хората, които идват при нас, са от разни категории. Те са като животни: един е като вълка, друг е като лисицата, трети е като змията, четвърти – като гълъба, и пр. За да ги задоволите, вие трябва да им дадете онова, от което имат нужда. На вълка трябва да дадете една овца. Вие ще възразите: „Имам ли право да давам овца на вълка?“ Вие как постъпвате в такъв случай? Казвате: „Ние нямаме право да даваме на вълка да яде овци.“ Теоретически е право, но фактически вършите тъкмо обратното: давате овцата в устата на вълка.

Сега ще ви дам друг пример. Аз искам да възпроизведа една ябълка и за тази цел посаждам няколко семена от нея. Вие казвате: „Защо посадихте тези семенца да изгният в земята?“ Аз ви отговарям: ако едно семе от посетите в земята изникне, то компенсира жертвата на ябълката. С този пример аз изнасям само значението на мъчнотиите, на страданията в света. Вълкът, това са мъчнотиите в света. Всъщност вълкът не може да изяде овцата, защото в Природата съществува един закон, че туй, което се изяжда, повече се размножава. Ако вълците се бяха отказали да ядат овцете, овцете щяха да намаляват. Значи докато съществуват мъчнотиите и страданията в света, знанието на Земята ще се увеличава. Вземете например последната война, която стана. Тя причини много вреди, но и ползите от нея са грамадни. Страданията в този живот ви причиняват много болки, но те са необходими за бъдещия ви живот. Те ни донасят много блага. Павел казва:

„Днешните ни страдания не могат да се сравнят с бъдещите ни блага.“

Всеки от вас трябва да има правилни отношения към Живата Природа, т.е. към Бога. Те трябва да бъдат напълно естествени, а не пресилени. Само тогава ще имате вътрешна свобода, вътрешен мир. Ако още не сте придобили тази вътрешна свобода и този вътрешен мир, това да не ви обезсърчава. Защо? Защото и мирът, и свободата са на степени.

И тъй, благото, което искате от Бога, ще ви се даде. Но кога? – Само когато имате вяра и търпение. Вярата може да се придобие отвън, тя отвън се дава, но вие трябва сами да придобиете търпението. Тогава от вас търпението, от мен вярата. Аз не мога да ви дам търпение, но вяра мога да ви дам. Ако питате за нещо: „Ама кога ще бъде това?“, вие сте нетърпелив човек. Ти няма да туряш в ума си мисълта, дали това нещо ще бъде сега, или след един милион години, защото един милион години може да се съберат в една минута и една минута може да се разтегли в един милион години. Да допуснем, че имам желание да ви дам една круша, но вие ме нахуквате и аз я скривам. Повторно ви я давам, но вие пак ме нахуквате и аз пак я скривам. Значи, за да получите крушата, не хукайте. Вие сте причината, задето не ви давам крушата. Благост и търпение трябва да имате! Не трябва да ми напомняте постоянно за крушата. Ако ми напомняте за нея, аз ще я туря в торбата си. Всяко благо носи първият ден. Кой е този първи ден? – Дните на Небето не се броят тъй, както на Земята. Всеки ден носи едно велико благо. Аз бих желал всеки от вас да има в ума си мисълта: „Днес Слънцето изгря заради мен! Днес почувствах какво значи човек да бъде роден от Божествения Дух!“

На този събор аз бих желал да изгрее Слънцето на вашия ден. Това е първото нещо. Второ: да ви се даде крушата. Но за тази цел трябва да имате търпение. Вярата ще дойде, а пък и най-малкото нетърпение, което човек проявява, може да стане причина да не му се даде определеното за него благо. Нетърпеливият човек е човек със слаба вяра и със слаба любов. Търпението показва степента на нашата любов. Това

е един ключ и ето, аз ви го давам. Вие ще го турите на 100 ключалки, но трябва да знаете, че този ключ може да отвори само една ключалка. Може да опитате всички ключалки, за да намерите съответната за този ключ ключалка.

Сега аз забелязвам, че вие сте направили известен напредък. Ония стъпала, които сте направили там, долу, показват вашия растеж. Вие ги направихте, без да ви се каже колко трябва да направите, а това изразява напредъка във вас. След това ги боядисахте с бяла боя, а белият цвят е хубав, той е символ на чистотата.

Аз препоръчвам на всички ръководители да проучват добре Библията. Ще я прочетете един, два, до три пъти през годината. Ще прочетете и всичките ми беседи и ще си извадите от тях бележки на по-главните мисли и закони. Важно е да се види какво приложение може да имат тия закони за всеки едно от вас. Когато вършите тази работа, ще ви посетят отгоре по-напреднали ученици, а може да ви посетят и по-напреднали братя. И аз ще присъствам при вас с една лампа. Трябва да знаете, че мъчнотиите и страданията в живота са Божественият огън, който постоянно се сгъстява и усилва. Вие ще скачате от този огън, но това да не ви обезсърчава, защото и по-напредналите от вас скачат от тоя огън. Туй не е за наказание, а за да се възстанови Божествената Правда. Вие трябва да бъдете запалени свещи за по-малките от вас братя и да бъдете носители на великото, благородното и мощното в света. Наистина, има противоречия в живота, но те не са само за вас; такива има и за най-напредналите братя. Противоречия имаше и за Христа. Е, добре, ако за главния Учител имаше такива противоречия, та за вас ли, малките ученици, няма да има? Божията Правда е абсолютна! И вашите противоречия са на степени. Бог не раздава благата сам, а ги дава на други да ги раздават и те ги раздават в изобилие. Когато се дойде до страданията, Бог сам ги раздава и тогава е много внимателен. Той дава от тях на всеки едно само толкова, колкото може да носи. Да, Бог е много внимателен спрямо нашите страдания! Щом знаете, че това е тъй, и вашите отношения към другите хора трябва да се

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1925

изяснят, да бъдат правилни. Когато видите, че някой страда, вие обикновено казвате: „Кармата му е такава.“ – Да, може кармата му да е такава, но ние трябва да му помогнем, за да се освободи от тази карма.

И тъй, ако искате да бъдете работници, от тук трябва да започнете – с търпение и вяра. Засега достатъчно е това, което ви говорих. Идущия събор ще продължим оттук нататък. Вие живеете в един свят с нов ред и порядък, но още не сте ликвидирали със стария си живот. Затова именно ние още не можем да отрежем пъпа ви. Разбрахте ли? Туй, което не сте разбрали, ще дойде Духът на Истината и Той ще ви научи.

Сега, като излезете вън, разпределете всички братя и сестри на групи и им предайте това, което ви говорих. Направете един малък опит. Кажете им: „Учителя ни каза нещо, което ще предадем и на вас.“ Давам ви тази работа да я свършите до обяд.

*Беседа, държана в Горницата пред ръководителите
на 24 август, понеделник, 9 ч.*

Подпушване на светлината

Ще ви прочета 18-а глава от Евангелието на Матей.

● *Ако се не обърнете и не бъдете като децата, няма да влезете в Царството небесно.*

Това е едно много ясно положение за вас, но не е приложено. Вие казвате: „Ние го разбираме.“ Да, разбирате го, но опитайте се да го приложите! Например сега аз гледах от прозорците: като се вдигнахте да дойдете тук, дигнахте прах до 20 м височина, който после сами ще гълтате. Вие не стъпвате на пръсти, не вървите полекичка, а бързате, всеки тича да заеме първото място. Като се яви малко вятър, този прах ще навлезе в устата, в дробовете ви, ще се яви кашлица, неразположение. И след всичко това ще кажете: „Неразположен съм нещо.“ Този прах е на мястото си, но след дъжд, обаче сега не е време за дъжд, защото, щом дойде дъждът, ще развали нашето събрание и тук не ще можете да седите. Та първото нещо: като идвате тук, ще стъпвате на пръстите си полекичка, внимателно, да не вдигате прах – нищо повече. На какво мязате вие? Ще ви дам един пример. Аз съм виждал някой учен, завършил два факултета: върви по прашния път, бърза, разисква философски въпроси, но вдига прах наоколо си, гълта го, а после кашля, киха. Той трябва да върви съобразно мисълта си: каквато е мисълта му, такова трябва да бъде и движението на краката му. Вие трябва да обръщате внимание на това как ходите, защото според вървежа си вие издавате скритото във вас, вашия недъг. Вие вървите тъй, малко изкривени, ребром, но с това се издавате. Човек трябва да върви прав. Като направи едно движение, в него да се забелезва пластичност. Той трябва да бъде като кораб, който като се издига и слага по повърхнината на водата, да образува онези, кривите линии, да прави движения ту на една, ту на друга страна, но тия движения да бъдат гъвкави, пластични.

Каквито са движенията на вашето тяло, такава ще бъде и мисълта ви. Ако движенията ви са гъвкави, пластични, и мисълта ви ще бъде гъвкава, пластична. Казвате: „Е, това е физическо.“ Да, но физическото е резултат на духовното.

Забелязвам, някой писал едно писмо. Започнал най-първо много внимателно, отчетливо, но после е станал по-невнимателен, започва да зацапва, да прави грешки и се извинява: „Ще ме извините, направих много грешки, зацапах, защото снощи свещта ми догаряше, та не се виждаше добре.“ Казвам: това не е извинение, ти не трябва да пишеш никакво писмо вечерно време. Като изгрее Слънцето, тогава ще напишеш писмото си. На когото и да пишеш, ще знаеш, че пишеш като за Господа, като за ангелите – ще се научиш на чистота. Ангелите са същества на абсолютната чистота, на ред и порядък. Сега например вие искате да живеете като тях, но щом влезете в това училище, много пъти ще плачете, много пъти упражненията ви ще бъдат задрасквани, ще ги връщат и един, и два пъти. Това трябва да знаете! Всеки живот е един Божествен ден и когато не напишете упражнението си добре, постоянно ще повтаряте програмата си.

Сега въпросът е да станете като малките деца. Като кои деца? Като глупавите деца ли? – Не, като разумните деца. Майката например казва на своето разумно дете: „Хайде, мама, вземи тази стомничка!“ – „Сега, мамо“ – скача, взема стомничката и отива за вода. „Друго нещо мога ли, мамо, да направя?“ – „Хайде сега донеси малко дръвца!“ То веднага отива, донася дръвца. Разумното дете никога не пита защо все него пращат. Напротив, то казва на майка си: „Мамо, прати мене да услужа.“ И наистина, то всякога услужва. Вас, като ви пратят един-два пъти да услужите нещо, на третия път казвате: „Само аз ли ще ходя за вода?“ Сега например кой ходи тук за вода? Вие казвате: „По-културните братя не бива да ходят за вода.“ Тъй е, по-учените братя не бива да ходят за вода, но по-простите – могат. Щом мислите тъй, това е в реда на нещата и в света. Тогава и вие мислите като хората от света. В такъв случай какво ново има във вас, което да ви отличава от светските хора? Като казвам, че всички трябва

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

да ходите за вода, не значи, че ако отида аз да донеса една стомна вода, ще стана по-добър, но аз, който съм завършил два факултета, ако отида за вода с онова дълбоко убеждение, с онова смирение като у малките деца, то като донеса стомната с вода, в мене ще дойде една нова свещена идея, която ще влезе във водата. Че как мислите? Тия свещени идеи могат да влизат в стомните! И който пие от тази стомна, ще възприеме една от тия свещени идеи. Аз ще отида някой ден да донеса една стомна вода и вие, като пиете от нея, ще видите какви нови идеи ще влязат във вас. Ако вие ме заставите да сторя това, аз няма да отида, но ако направя това нещо с дълбокото убеждение, че трябва да донеса вода, като пиете от тази вода, ще видите какви нови идеи, какви нови убеждения ще почерпите от нея. Трябва да направя това нещо и аз, но как? – С онова дълбоко вътрешно убеждение, че като носят всички вода, и аз да донеса. У мене трябва да дойде онова непринудено желание, онзи дълбок свещен подтик – да донеса една стомна вода.

Това значи да бъдем като онези малки, разумни деца. Не казвам, че у вас няма доброто желание да направите това или онова, но вие считате, че известни идеи са за предпочитане пред други. Като дойде да служим на Бога, всички идеи имат еднаква тежест. Защо? Защото в една машина и малката вида, и голямата вида могат да причинят еднаква вреда. Някой път малката вида може да причини по-голяма опасност, по-голяма вреда, отколкото голямата, но има и обратни процеси. Някой път малката вида струва повече, отколкото голямата. Като дадеш на някой майстор да поправи тази малка вида, той казва: „С такива малки работи не се занимавам, трябва да платите повече.“ Мъчно се правят малките работи! За тях се изисква по-голям майстор. Големите работи и циганин може да направи, но за малката вида, за онази малка, деликатна част, всеки не може да се заеме, нея само големият майстор може да хване и поправи. Някой път една малка, микроскопическа постъпка ни струва по-скъпо, причинява по-голяма пакост, отколкото голямата. За големите неща ние сме свършени, с чукове можем да ги поправим, лесно ги дяламе, но за малките неща се изисква голям майстор.

- *И който приеме едно таквоз дете
в Мое име, Мене приема.*

Какво разбирате от този стих? Как трябва да се приеме такова едно дете – вътрешно или външно? – Вътрешно. Такива деца някой път се изпращат от Небето да посетят Земята и като дойдат, запитват: „Мога ли да дойда у вас, да ви погостувам една седмица?“ Туй дете е много разумно. Като ви дойде на гости, ще ви свърши много работа: каквото поискате, ще направи. Ти го погледнеш и си кажеш: „Не е това дете, което очаквам, не мога да го приема.“ Ти не приемаш това священо дете, но с това изгубваш много. Като си замине то, ти почувстваш една болка и си казваш: „Не направих добре.“

- *Който съблазни едного от тези, малките,
които вярват в Мене, за него по-добре би било
да се окачеше на врата му камък воденичен
и да потънеше в дълбините на морето.*

Една от големите погрешки се крие тук именно, че някой път ние можем да съблазним и другите. Тогава? Именно от това трябва всички да се пазите. Аз мисля тази вечер да ви говоря върху християнската етика, как трябва да постъпва човек в живота си.

- *Горко на света от съблазните!*
- *По-добре е ти да влезеш в живота хром или кlosen,
а не с две ръце и с две нозе да влезеш във вечния огън.*
- *И ако те съблазнява окото ти, извади го
и го хвърли от себе си; по-добре е ти с едно око
да влезеш в живота, а не да имаш две очи
и да бъдеш хвърлен в пъкъла огнен.*

Христос под думата око е подразбирал всички навици, създадени в нас от миналото. Ако аз кажа на един вол, че докато не отреже своята опашка и не я хвърли, никога няма да стане човек, какво ще ми каже той? Ще каже: „Тази опашка ми трябва, аз с нея се браня от мухите. Тази опашка ми е нужна, дадена ми е от Бога.“ Питам: като човек той ще има ли нужда от тази опашка? – Няма. Е, да допуснем сега, че ти имаш това завистливо око, с което виждаш навсякъде

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

кому какво е дадено – какво ще те ползва то? Добре, ти си християнин, влезеш някъде, но с това око виждаш само лошите работи: кой къде седнал, кой взел първото място, кой седнал на плюшен стол, с какви дрехи бил облечен, и т.н. – какво те ползва всичко това? Човек възприема с такова око всички тия работи, напълва ума си само с такива мисли и почва да критикува всичко, което вижда. Той не вижда хубавите работи. Какво добро ще допринесе с всичко това за себе си? В дадения случай за себе си той е точило, нищо повече. Ако аз стана едно точило и изтривам ръждата на хората, това в дадения случай е добро за тях, но за мене, като човек, не е добро – аз имам друго предназначение, ще загубя правата си посока. За точила има хиляди други хора, по-способни, нека те извършат тази работа! Господ не ме е пратил да бъда точило в този свят, нито пък вас е пратил да бъдете точила. Та в този смисъл всички онези непотребни навици трябва да се отрежат и да се изхвърлят навън. Те са като онези дяволски нокти, тъй наречените мазоли, брадавици, които, за да ги отрежеш, трябва да ги изтръгнеш от корен, иначе не можеш да ходиш.

- *Гледайте да не презрете одного от тези, малките!*
- *Ако един човек има сто овци и се изгуби една от тях, не оставя ли той деветдесет и деветте в гората и отхожда да търси едната?*

Христос цитира този стих като факт от живота. Така правят и овчарите.

- *И ако се случи да я намери, истина ви казвам, че се радва за нея повече, нежели за деветдесет и деветте неизгубени.*

Това не е волята на Отца вашего, Който е на небеса, да погине един от тези, малките.

Под *малките* подразбирам възплътените души, които са дошли на Земята да се спасят. Хубаво, дойде някой тук и вие му казвате: „Не можеш да се спасиш, върви си!“ Вие много бързо решавате въпросите. Добре е човек да решава бързо, но само в някои случаи; а някога не е добре. Защо? Защото щом решаваш бързо, и за тебе ще решат бързо. Щом решаваш медлено, и за тебе ще решат медлено.

- *Ако ти съгреши брат ти, иди и изобличи го между тебе и него самичък!*

Знаете ли защо трябва да отидеш самичък? Онзи ученик, който се заема да скрибучи на своята цигулка, трябва да се отдели някъде самичък да свири, никой да не го чува. Чували ли сте такова скрибучене на цигулка? Този ученик си свири, а тебе ти дотяга да го слушаш. Ето защо, понеже ти ще споделиш с този твой брат горчиви думи, а може и да се поскарате, идете надалече, двама само да сте, никой да не ви чува. Ако има трети, и той ще се намеси, а това ще обърка работата. Иди при брата си и насаме го изобличи! Той ще те изобличи, ти ще го изобличиш и тъй ще се свърши въпросът. Така е по-хубаво. Онези, които имат право да правят бележки, това са пророците, изпратени от Бога. Само те имат право да изобличават, да правят общи бележки. Знаете ли колко пророци са бити за това? Трябва да знаете, че за всеки човек, който не знае да изобличава, Господ казва: „Я му дайте един хубав урок!“ Трябва да знаеш как да изобличаваш. Ако направиш една малка погрешка в изобличаването, ще ти дадат един добър урок, за да знаеш как да изобличаваш.

- *Ако те послуша, спечелил си брата си.*

Значи при брата си ще отидеш сам.

- *Но ако те не послуша, вземи със себе си още едного или двама, за да се потвърди всяка дума чрез устата на двама или трима свидетели.*

Значи при първия опит сам ще отидеш, при втория опит – с един или двама братя, тъй че двама или трима ще бъдете.

- *Ако ли ги не послуша, кажи това на църквата; че ако и църквата не послуша, нека ти бъде като езичник или митар.*

Значи има три фази: най-първо ще отидеш сам, после ще отидете двама или трима, след това ще отидете при църквата и така те ще решат въпроса.

- *Истина ви казвам: каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.*

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

Тъй ще бъде за всеки едного, който постъпва съобразно Божия закон.

• *Тогаз пристъпи Петър при Него и рече:*

Господи, до колко пъти, ако ми съгреши брат ми, да му прощавам, до седем пъти ли?

Петър излиза измежду дванадесетте ученици като старши брат и запитва Христа до колко пъти да прощава на брата си. Умно постъпва той. Умен човек е, осигурява се.

• *Казва му Исус: Не ти казвам до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем.*

Петър, като пресметна, казва: „Много е това, на седемдесет места по седем!“

• *И смили се господарят над тогози слуга, пусна го и прости му заема.*

Христос привежда един пример от древността за един древен цар, който е постъпил така. Тоя пример не е измислен. Съществувал е този разумен цар. Понеже този слуга нямаше да си плати дълга, позволи господарят му да продадат него, жена му и децата му и всичко, що имаше, и дългът да се плати. Падна прочее слугата пред него, кланяше му се и думаше: „Имай търпение към мене, и ще ти платя всичко!“

• *Така и Отец Мой Небесни ще стори с вас, ако не простите от сърцата ваши всеки на брата си прегрешенията.*

Тук Христос засяга един кармически закон. Между хората съществуват не само обикновени отношения, но и кармически отношения, кармически връзки.

Аз ще приведа само някои извадки от прочетената 18-а глава. Казва се, че Бог е Светлина. Бог не само че е Светлина, но Той произвежда светлината, проявява се в светлината. Всеки човек, който иска да борави със светлината, трябва да разбира законите ѝ. Светлината си има свои начини, методи, по които действа. Тази светлина, която действа във физическия свят, тази светлина, която действа в Духовния свят, и тази светлина, която действа в Умствения свят, се различават по своята сила, по своята интензивност. Светлината, както и всички други сили, може да се подпуши, да стане

натрупване. Това става и в хората и тогава се образува туй вътрешно горене, което ги изсушава. Някои хора са нервни по причина, че светлината в тях е подпушена. В тях се образува вътрешно електричество. Тези хора стават сухи, слаби като куки, много нервни, много нетърпеливи – подпушили са светлината. Ти не можеш да търпиш някого – това е подпушване. Ти не можеш да изслушаш някого – това е подпушване. Изслушвай го, изтърпи го, ще има време и ти да говориш.

Ако разбираш законите, ти всякога можеш да говориш. Кои закони? – Законите на говора. Силният извор всякога може да се прояви повече, отколкото слабият. На силния извор всеки може да отвори път, а онзи, слабия извор, от който водата едва цицирика, и децата могат да го подпушат. Той се оплаква на хората и казва: „Кажете на тези деца да не ме подпушват, да ме оставят свободно да си върша работата!“ А този, големият извор, казва: „Аз и тези деца мога да нося.“ Големият извор задига всички прегради. Той казва: „Всеки, който се опита да ме спре, ще бяга далече от мене.“ Това е силният човек. Силният човек е като големия извор. Ученият човек е силен човек, ти ще бягаш от него. Ти не можеш да го подпушиш. Той всичко може да аргументира. Всеки може да подпуши малкия извор. Следователно при големия извор ти ще бъдеш разумен – да не го подпушваш, защото сам ще си причиниш вреда. Но и малкия извор не подпушвай, защото той може да образува локва и пак ще причини вреда. С това ти нищо не печелиш, но само правиш пакости. Бъди благоразумен, пусни извора в себе си!

Законът, който може да извадите от този пример и да го приложите в живота си, е следният: силните желания, силните мисли, силните чувства, които излизат от дълбочината на вашата душа, това са силни извори, Божествени извори. Не туряй никаква преграда на тези Божествени подтици. Дай им ход да се проявят! За тях няма да даваш никакъв отговор. Дойдат някои при тебе, питат те: „Защо си допуснал този извор да тече в тебе?“ Ти ще им кажеш: „Това е изворът, който извира от мене. Той кара воденици, аз не трябва да го

спирам. Той ще си тече, а аз спокойно ще си продължавам пътя.“ – „Ама винтове трябва да му се турят!“ – „Елате вие да турите тези винтове.“ Тук, преди години, имахме един много религиозен брат, който казваше: „В името на Исуса Христа аз мога да направя всичко.“ Той имаше много планове. Например имаше един план да вземе една кадилница, да ходи из Търново и да кади. Обаче това не направи. Един ден му идва друга една идея – да опита силата си. Как? Един ден, при обиколката си из Търновско, като минава през село Беброво, излиза срещу него един голям бик. Този брат хваща бика за рогата и казва: „В името на Исуса Христа аз ти заповядвам да се махнеш!“ Този бик не познава думите „в името на Исуса Христа“, поваля светията на земята и го рови в праха. Идват други двама души и едва го спасяват. Какво трябваше да направи той? – Той трябваше най-първо да опита силата си на един малък бик, че после на по-голям, на по-силен. А той изведнъж отиде срещу големия бик. Обаче бикът излезе по-силен. Всяка ваша силна мисъл е един голям бик, който излиза насреща ви. Не я бутайте, оставете я настрана! Нека си ходи из горите, нека си върви из своя път. Остави силната мисъл сама да се реализира. Слабите изворчета са най-добри за вас, използвайте ги разумно! И в тях има сила.

И тъй, при реализиране на вашите мисли, чувства и желания, пазете следния закон: не подпушвайте светлината на вашия ум! Щом я подпушите, ще се яви съмнение в душата ви. Аз гледам: мнозина са повярвали в Бога, но срещне ги някой и, от своя страна, иска да ги наставлява да вярват. Онзи, който наставлява хората във вярата, трябва да разбира степените на вярата като разумни сили. Той сам трябва да разбира в какво седи степента на вярата. И тогава, като обяснява на другите хора или на някой брат, да може да им я предаде. Първо, ти трябва да си способен да предадеш вяра на някой човек. Ти не можеш да предадеш вяра на когото и да е, който няма търпение. Щом не търпи, не се опитвай да му говориш за вяра, говори му други работи. Щом придобие търпение, тогава можеш да му говориш за вяра. Имайте предвид едно правило за себе си: без търпение

не можете да приложите нищо. Вие искате да приложите някои неща, но не успявате. Защо? Защото нямате търпение. В окултната наука има методи, ред правила за придобиване на търпение. Например да вземе човек едно огледало и да се гледа в него 5-10-15 минути, до половин час. Седели ли сте вие толкова време пред някое огледало? Ако се гледате толкова време в едно огледало, ще се хипнотизирате. Щом се самохипнотизирате, никой не ще може да ви събуди. Какво трябва да направите? Като започнете опита, ще си кажете: „Като направя опита, след два часа ще се събудя.“ Само така ще пристъпите към опита. Постъпите ли така, разумният закон вече действа. Като паднеш в този летаргически сън, ще дойдат разумните същества да пазят тялото ти и след два часа ще те събудят. Ако не ги предупредиш, те ще мислят, че ти си силен човек, някой Велик Учител, и ще те оставят сам да се събудиш. В това време ще дойдат други същества, ще те обертат и след няколко часа може да се събудиш, но ще бъдеш вече един хилав човек.

Значи вие няма да се подпушвате! Всякога ще се стараете да имате едно добро разположение на духа и една непоколебима вяра. Вяра в какво? – Вяра във великия закон, че ако ние имаме търпение, Бог ще ни даде разумна вяра. Той ще я внесе в нас. Туй, хубавото, което имаме досега, това Бог е внесъл в нас. Всеки има начатък от вяра в себе си, но туй, малкото, Бог ще го благослови. Христос обяснява този велик закон на Своите ученици със стиха, в който уподобява вярата на синапово зърно. И казва: „Ако бихте имали вяра, колкото едно синапово зърно, бихте могли да пренасяте планини и гори от едно място на друго.“ Защо се уподобява вярата на синапово зърно? Защото в него има условия да расте. Като му давате светлина и топлина, един ден то ще стане голямо дърво. Стига да разкопавате това дърво наоколо, след няколко години то ще израсте голямо и силно. Вярата не е механически процес. Тя е нещо разумно, което можете да положите като основен камък в живота си. Тя е една велика разумна сила, която постоянно се развива във вашия дух. Вярата може да се развива само на Земята. И ангелите имат

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

вяра, само че тяхната вяра се различава от нашата. Аз говоря за вярата, която е свързана с физическия свят.

И тъй, няма да подпушвате светлината във вашия ум. Никаква алчна мисъл, никакво алчно желание няма да допускате в себе си. Те ще дойдат отвън, но вие не трябва да им се поддавате. Като казвам, че не трябва да имате никакви алчни желания, трябва да имате предвид следното обяснение. Като се качите на парахода в океана, ще дойдат срещу него големи вълни, ще блъскат парахода ви отпред-отзад, отляво-отдясно, но параходът не трябва да допуска тия вълни вътре. Тия вълни – това са човешките желания. Нека тия вълни отвън си бушуват, колкото искат, нека вдигат шум, но параходът не трябва да ги допуска вътре. Душата ти трябва да бъде тиха и спокойна. И при най-големите бури ти трябва да имаш самообладание и вяра, че Бог няма да те остави и твоят параход няма да потъне. Всички вие трябва да минете през известни опитности. В тази Божествена наука млади и стари трябва да минете през известни опитности, но не е необходимо всички да минете през един и същи път. Всеки от вас минава през особена планинска пътека. Всеки човек има в живота си особени пътеки, през които минава и които го водят към главния Божествен път.

Значи тази светлина, която е определена за вас, е специална. За очите на всеки едного е изпратена от Невидимия свят специална Светлина, специален лъч. Специална светлинна енергия е изпратена само за вашите очи. И някой път, когато правим екскурзиите си по Витоша, аз избирам времето, за да може да се придобие тази именно светлина. В даден случай ти не можеш да добиеш тази светлина в София, а трябва да се качиш или на Витоша, или на Мусала, или да отидеш в някой друг град. И какво трябва да направиш? – Ще напуснеш работата си и ще отидеш на това определено за тебе място. Не напуснеш ли работата си, няма да добиеш тази светлина. Някой път ще те накарат да пътуваш далече някъде, да отидеш в Америка например, за да добиеш тази светлина. Като се върнеш, ще кажеш: „Аз съм много доволен, че ходих в Америка.“ Защо? Защото добих тази светлина.

Някой ще каже: „Ами защо трябва чак в Америка да се ходи? Не може ли и тук да се добие тази светлина?“ – Не, в Америка ще отидеш, за да добиеш тази светлина. Някой американец, за да добие тази светлина, ще го изпратят в България. Ще кажат: „Чудно нещо, този американец не може ли другаде да се просвещава, ами дошъл в тази страна, която европейците считат за некултурна?“ Той не се просвещава тук, но от Небето, от Невидимия свят са изпратили за него тази светлина именно в България. И той, като се върне, казва: „Чудна работа, каква светлина добих в България!“ Той трябва да се подчини на Божия закон, на Божия Дух, на това вътрешно ръководство. Той трябва да дойде тук и като търговец ли ще работи, като проповедник ли, или на някаква друга работа ще се заложи, но непременно ще дойде тук.

Сега вие се събирате тук, в Търново, и казвате: „Не може ли другаде да се съберем?“ Може навсякъде: и на Мусала може, и на Витоша може, и във Варна може, и в Русе може: навсякъде може да се направи съборът, но навсякъде не може да приемем тази Светлина, която ни е определена за тази година. Там е въпросът! Туй е закон. Ако е само до физическата страна на въпроса, той лесно се разрешава, но онова, духовното, от което ние се нуждаем, него именно трябва да спазваме. Някой казва: „Защо дойдох тук?“ – За да добиеш тази Светлина. Само тук като дойдеш, ще добиеш тази светлина. Вие по някой път тичате да седнете напред, на първите места, обаче не знаете на кое място е вашият лъч. Всеки от вас по интуиция трябва да избира това място, отдето ще дойде неговият лъч. Ако се подчинявате на този закон, той ще ви посочи точно на кое място трябва да седнете, до кой брат или до коя сестра. И ако седнете там, в този момент вие ще получите тази светлина. Туй течение е точно определено за вас. Ако направите този опит, вие ще възприемете навреме тази светлина, която иде отгоре, и ще проверите закона. Разумните същества са определили точно геометрически мястото ви и ако не седнете на своето място, а на друго място, казвате: „Усещам се нещо много неразположен.“ Защо? Понеже тази Светлина, като стане физическа,

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

вие я приемате от всички страни като вълни и се образува това вътрешно неразположение, вътрешно бълникане, и казвате: „Днес не съм разположен.“ Станеш сутрин, искаш да се молиш, но почувстваш, че не можеш да се молиш къде и да е. Някой път ти се молиш в кухнята и пак приемаш тази светлина. Казваш си: „Чудно нещо, и в кухнята може да се моли човек!“ За този ден това е твоето геометрически определено място. Там ти е определено да приемеш тази светлина. Някой път излезеш на двора да се помолиш. Там ще те намери тази светлина, този лъч. Вие не знаете де ще намерите Божественото. Може би, като стигнеш до вратата, там ще дойде тази светлина. Ама какво ще кажат хората, като те видят, че се молиш на двора или пред вратата? Не се безпокой за това! Втори път обаче няма да се спреш там. Спреш ли се, нищо няма да получиш. Ще се спреш там, дето ти е определено да получиш светлината. Всеки ден е определено да получиш по едно Божествено благо.

Та хубавите дни в живота, Божествените дни всякога се отбелязват. Те започват с едно Божествено благо. Всяко благо се определя с нещо много хубаво, което трябва да дойде на деня си. За да стане знаменит този ден, за да се отбележи в живота ти, трябва да се определи с едно благо, което да помниш завинаги. То ще се отбележи тъй, както в албумите се пишат някои изречения и ценни мисли за спомен. Тъй е и в Божествения свят, като дойдат тия два лъча. Има лъчи, които идат всеки ден. Има лъчи, които идат един път през седмицата. Има лъчи, които идат един път през годината, а има и такива лъчи, които идат само един път в живота ви. И колко буден трябва да бъде човек! Тия лъчи може да дойдат в твоите младини, може да дойдат в средата на живота ти, а може да дойдат и в края на живота ти. Ти не знаеш кога ще дойде тази Светлина. Някой път идва към тридесетата година, някой път към средата на живота, а някой път накрая. Някой казва: „Защо трябва да дочаквам края на живота си?“ Защото не си получил тези лъчи, които означават живота ти. Ти не си приел още тия два лъча. Като ги получиш, ще кажеш: „Сега съм доволен, приел съм тези лъчи в живота и

мога спокойно да замина за другия свят.“ Докато не си ги приел, не ти се иска да умираш. Тази е причината, задето човек не иска да умира.

Та в обхода си трябва да бъдете внимателни. Например вие не можете да обмените никакви идеи помежду си. Някой път казвате, че човек трябва да се самовъзпита, да се самообразова и вдълбочава в себе си, затова прекарвате в мълчание и не разменяте никакви мисли помежду си. Пък и да разменяте някои идеи, не можете да образувате тази връзка на свобода. Например, като слушаш някой брат да ти говори, изслушай го с такова внимание, да чувстваш, като че себе си слушаш. Сега някой брат седи там недоволен. Защо? – Не е намерил човек, който да го разбере. Казва: „Аз дойдох при тези хора, но те са студени, нищо не разбрах!“ И така, вие чакате да ви запознаят, че тогава да се приближите един към друг, тогава да се поразговорите. Ами знаете ли, че като изслушате този брат, като видите на какво стъпало на развитие се намира, ще имате Божието благословение? Може би Господ е определил да получиш тия два Божествени лъча чрез този брат. Гледам, някой брат седи, всички се разговарят помежду си, а той, горкият, седи сам: никой не се занимава с него, никой не му проговаря. Иди при него, седни, почни да се разговаряш, вникни в душата му! Не казвам да го прегръщаш, но влез в положението му! Изпълниш ли великия закон, и за тебе, и за него ще дойде това благословение. Този е пътът!

Всички трябва да бъдете внимателни. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдете внимателни. Опитайте това. Онзи, който е майстор да се кара, нека бъде майстор и да се примирява. Аз обичам тия две качества в човека. Дойде някой и те нахука. Нека дойде след това и ти каже: „Братко, ще ме простиш, аз съм малко сприхав човек, такъв ми е характерът, но ще ме извиниш. Хайде малко да се поразговорим! Слава Богу, научих един добър урок.“ Че някой се проявява грубо, това не показва, че той е най-грубият, но тъй се изявява. Защото някои хора лесно се изявяват, а други не се изявяват. Казват за някой брат: „Ето, този брат е много нетърпелив.“ – Не,

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

има други, които са по-нетърпеливи, но се въздържат пред хората. Знаете ли на какво мязат тия хора? – На онази млада невеста, която пред своя възлюбен показвала, че се самообладава, не се дразни, не се сърди, а после, като отишла в кухнята, от голяма нервност направила дупка на масата.

В прочетената глава се засяга този кармически закон. Всички, като ученици на това Велико училище, трябва да се стремите да имате израз, да изслушвате душите, да знаете, че когато ти страдаш, има още много души, които страдат в друга посока, и както ти искаш да бъдеш утешен, така и те искат да бъдат утешени. Ти искаш да намериш някоя душа, която да има пълна вяра в тебе. Затова, като изслушваш някого, изслушвай го с пълна вяра и не казвай: „Гледай какви малки, какви детински работи го занимават!“ Малките работи в живота ни причиняват големи терзания.

Друго положение ще засегна. На тия, които обичате, вие давате повече, отколкото трябва. Това е една слаба черта, която съществува във всички хора, даже и в много религиозните, в много напредналите. Когато имаме много знания, даваме много, говорим много, но като се почувстваме изчерпани, отпаднали, изтощени, съжаляваме, че сме дали повече, отколкото трябва. Тези пък, които ни слушат, казват: „Ама че дърдорко – държа ни цели 2-3 часа.“ Казвам: ти можеш да говориш 3 часа само на някоя душа, която се е отворила, която е голям джобур, та тъкмо за 3 часа да се напълни. Когато говориш на този човек, той ще каже: „Сега съм доволен, напълниха ме.“ Ако този човек е някой малък джобур, ти като си му говорил 3 часа, той е преливал, преливал, че е окалял всичко наоколо. Не е лошо и това, на тази тиня ще изникне тревата. В дадения случай е важна етиката в обходата. Етика, етика ви е необходима! Трябва да бъдете разумни, да знаете тази нова обхода – не принудената, а естествената обхода. Вие, като срещнете някой брат, казвате: „Аз познавам този брат.“ – Не го познаваш. Тъй, както вчера го познаваше, днес той не е такъв. Пазете се да не правите тези грешни, прибързани заключения.

Всеки ден човек се разтваря, всеки ден разгръща по един

нов лист от своята душа. Всяка душа е отлична книга, но за външния, физическия свят човек е нещо друго. Когато дойдем до душата, тя е една велика Божествена книга, която постоянно се разкрива. Пристъпите ли към някоя човешка душа, вие ще считате тая душа за свещена. Вие с благоговение ще пристъпвате към нея, за да пристъпят с благоговение и към вас. Когато се отнася до тялото, това е друг въпрос, но пристъпите ли към душата, най-първо, преди да я пипнеш, ще измиеш ръцете си 3-4 пъти със сапун, та като дойде да обърнеш някой лист, да не остане никакво петно върху нея. Внимателно ще пипате! Физическия човек може да го гледаш, както искаш, но онази душа, която е пробудена, виж, тя е проникната от свещеното съзнание и трябва да се пипа внимателно. Тя те погледне, иска да те проникне, да обмени своите хубави мисли и чувства с тебе, но започнеш ли да се предпазваш от нея или да я човъркаш, ще ѝ оставиш много лоши впечатления. Ако не си готов да говориш на тази душа, ще кажеш: „Братко, ще ме извиниш, днес не мога да говоря с тебе, имам всичкото добро желание, но не съм разположен духом. Имам нещо, което ми тежи на душата, ще ме извиниш.“ Кажеш ли така, и той ще ти отговори: „Разбирам те, братко!“

Ако хората бяха тъй внимателни един към друг, щеше да се образува една вътрешна хармония. Необходимо е да се образува тази вътрешна хармония, защото тя ще привлече съответни сили. Защото сродните сили винаги се привличат и вследствие на това човек всякога търси противоположното. Противоположното у човека е хубавото в живота. Като видите у човека една хубава черта, тя ви привлича. Та у всеки човек трябва да има необикновени проявления на ума, необикновени проявления на сърцето. Вие ще кажете: „Нека бъдем всички еднакви.“ Ами ако бъдем всички еднакви – гладки, валчести като билиардни топки, всички направени все от слонова кост, как бихме се познали? На какво ще замяме тогава? Не, ние не сме топки, нито сме гумени кукли. Душата не може да бъде гума кукла. Душата действително може да я ограничим по някой път, но тя е свободна. Тя не

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

може да бъде робиня. Тя може да се зароби, но най-после тя е силна да се избави от това робство. Този закон ще го знаете: никой не може да зароби вашата душа.

Сега някои от вас се опасяват дали са спасени или дали им е простен дългът. Дългът ви всякога може да се прости. Някой ден вие мислите, че сте най-големият грешник, че греховете ви не са простени, окайвате се. Какво трябва да направите? Намерете някой голям грешник и му кажете: „Братко, и тъй аз не съм спасен, поне тебе да спася.“ Платите ли дълговете му, ще се простят и вашите. Знаете ли какво е направил един голям скъперник, който никога в живота си не е правил добро? След като изгубил всичкото си богатство, започнал да се измъчва и да си казва: „Голям глупак, голям серсемин бях! Досега нито на един човек не помогнах, никому добро не направих. Не стига това, ами опълчих всички хора против себе си, опропастих много нещастни. Сега имам всичко сто лева в джоба си, тях ще дам.“ Отива, намира един беден човек, купува му едни дрехи и казва: „Носи тези дрехи за мое здраве! Аз нищо не мога да направя, поне тебе да благослови Господ.“ Друг един господин го проследява и като вижда туй проявление на скъперника, отпуска му един аванс от 100 000 лева. Значи Господ, като вижда, че той признава грешката си, че скъперничеството не е хубаво нещо, и пожелава в себе си да стане щедър, казва: „Ето една хубава черта в този човек!“ И тъй, щом дадеш всичко, Божието благословение ще дойде върху теб. Сега вие трябва да търсите по-добри хора от вас, но някой път трябва да търсите и по-лоши хора от вас. Защо? Някой път лъчите на Божествената светлина ще намерите при добрите хора, при светиите, тях ще търсите. Накрай света ще отидете, но ще ги намерите. Някой път ще отидете при най-лошите хора – там ще намерите тия Божествени лъчи.

И тъй, няма да се подпушвате! Среждал съм някои сестри, казват: „Какво да правим, ние не сме учени хора.“ Ами учените какво са направили? Действително, ученият човек, като намисли нещо добро, хубаво ще го направи, но като намисли нещо глупаво, и него майсторски ще направи. А простият, като направи някоя беля, и най-голямата да е, няма да е тол-

кова лошо направена. Не е въпросът в това, да бъдем всички учени. Кой може да бъде учен? – Който се учи. В дадения случай в живота вие трябва да имате тази вътрешна благодарност, да съзнавате, че във вас има сили, още непроявени, неразкрити, и ако вие дружите с някои по-високо издигнати от вас братя, вие трябва да дойдете в такова съприкосновение с тях, че да се събудят във вас тия скрити сили. Затова, като идваме в съобщение един с друг, трябва да спазваме закона на хармонията, за да можем да придобием нещо; или по-право, да получим нещо по-добро. Не мислете, че ще имате загуба. Всеки, който върви по този закон, нищо не е загубил, а всеки, който върви против този закон, всичко загубва. Следователно, ако не спазвате закона на Светлината, в главата ви ще стане едно подпушване, ще се яви едно забъркване на идеите. Ако подпушите вашето сърце, ако задържате топлината на вашите чувства, ще забележите едно вътрешно недоволство, едно неразположение, една вътрешна нервност. Ако подпушите правилните функции на тялото си, или светлината на физическото тяло, ще дойдат болестите.

Следователно ще започнете вече с отпушването. Няма да казвате: „Днес много пече.“ – Не говорите право. Няма да противодействате на проявлението на Природата. Ти казваш, че пече, а друг казва, че не пече. Не, ти ще кажеш: „Приятна е топлината, която иде, отлична е светлината!“ Ако времето е дъждовно, няма да казвате: „Колко е неприятно това облачно време!“ – Не, отлично е времето. Това време е точно за тебе. Ами ако ти отиваш на разораната си вече нива да садиш царевица, жито, и по пътя удари един проливен дъжд и те накваси хубаво, но същевременно полее и нивата, създаде хубави условия за житото и царевицата, лошо ли е времето? Питам: царевицата и житото изгубиха ли нещо? – Не, царевицата и житото ще платят дрехите ти. Да допуснем сега, че не вали дъжд, прашно, сухо е времето и дрехите ти не се мокрят. Искаш да копаеш, но земята е суха, корава – не можеш да копаеш. Какво ще правиш тогава? Хубаво ли е сега? Кое положение е по-хубаво: с дъжд или без дъжд?

Друга аналогия. Ти отидеш при някой брат, който говори

много ласкаво за Христа, за Бога. Казваш му: „Дай ми 100 лева.“ – „Нямам.“ Отиваш при друг брат, той ти говори за морал, за това-онова, и най-после те нахука. Ти му поискаш пари назаем и той веднага ти дава. Нахука те, но ти дава пари. Нахукването не е ли този дъжд? – Дъжд е. Ти ще благодариш на Бога и ще кажеш: „Благодаря, Боже, че заваля дъжд. Наистина, той накваси дрехите ми, но и царевицата се поля.“ Така и този брат – нахука те, но ти даде пари. Това положение е по-хубаво от първото. Трябва да бъдете внимателни, да прилагате тази философия в живота. Приложението ѝ е мъчно. Аз съм виждал много развити, учени хора, които са срещали много трудности, големи спънки в приложението на тази философия. Например обиди те някой. Знаеш ли колко мъчно можеш да глътнеш този хап на обидата? Лекували ли сте вие тази обида? Знаете ли как се лекува тя? – Със сурова сланина. Вие сте чудни, не вярвате в това! Ще ви кажа каква е тази сланина. Да кажем, че ти си обидил някой брат много и той не иска да ти прости. Какво трябва да правиш? Ако направиш една хубава къща на този брат, ако издържаш децата му в странство, това не е ли намазване на обидата, която си му причинил? Това не е ли сланината, която си употребил?

Този е един от ефикасните методи. Този метод наистина е много труден, но е възможен. Първото положение: ние трябва да бъдем като разумните деца. Второто положение: ние трябва да имаме този всеопростителен дух. Третото положение: ние трябва да бъдем търпеливи. Четвъртото положение: всичко това трябва да правим от Любов към Бога. Когато правим нещата от Любов към Бога, Той ще ни даде това, което обичаме. Ами кой образува връзката между хората? – Бог я образува. Много пъти аз гледам: някои братя измежду вас са поети, пишат, искат да ви прочетат нещо, но вие нямате желание да ги изслушвате, нямате търпение. Външните хора ги изслушват, вие не ги изслушвате. Този брат, като отиде между външните хора, те харесват това, което пише, изслушват го. Вие казвате: „Знаем го ние!“ Някой писател от светските хора външните не искат да го изслушват, но като дойде

тук, между вас, вие го изслушвате, разбирате го и той казва: „Много добре ме приеха тези хора.“ Същото нещо се забелязва и в семействата. Майката, като набие хубаво дъщеря си, при кого отива тя? – При баща си. Като дойде при него, той взема страната ѝ. Тя върви зад него. Ако пък бащата набие сина си, той при кого отива – При майка си. Добре, но ако и майката, и бащата набият детето си, то при кого отива? – При дядо си, при баба си. Това ви се вижда смешно, но това са закони. Всеки човек усеща, че трябва да има някого, на когото да се осланя. Все търсиш някого, с когото да споделиш скръбта си – искаш да имаш тил.

Сега Христос се обръща към Своите ученици и в тази дълга беседа разправя за законите, които ще преобразуват техния живот, които ще създадат онези хармонични отношения помежду им. Защото отсега нататък ние ще създадем образци. Божественото у вас още спи. То ту се пробужда, ту пак заспива. Казвам: ти не си юнак. Онзи юнак, който спи, не е силен. Малкото дете може да върже и най-силния юнак. Кога? – Когато спи. Виждали ли сте какво правят децата с някой юнак? – Завържат го хубаво и после между пръстите му вплетат книжки и след това ги запалят. Търкаля се той, горкият, а те си правят смешки с него! Само онзи човек, който е пробуден, той е силен; а онзи, който спи, всякога е слаб. И слабият, който е буден, и силният, който е буден, всякога са силни. И обратното е вярно: и слабият, който спи, и силният, който спи, всякога са слаби. Онзи заек, у който се събужда съзнанието, щом дойде хрътката, и той избягва. А онзи, който спи, той попада в устата ѝ. Мечката, когато е будна и дойде човекът, тя избягва. Казвам тогава: и заекът бяга, и мечката бяга. Заекът бяга от кучето, а мечката бяга от хората. Питам: страхът на заека не му ли помогна? Пък и страхът на мечката не ѝ ли помогна? Заекът става силен, като се събуди; и мечката става силна, като се събуди. Ако и двамата спяха, и двамата щяха да платят с живота си. Следователно от всички се изисква будност. И всичките нещастия в живота ни идват всякога, когато ние спим. Затова Писанието казва: „Будни бъдете, защото не знаете кога ще дойде

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

Син Человечески. “Будни бъдете!

Та казвам сега: вие се събирате тук за 5-6 дни да прекарате заедно, да се образуват между вас приятелски връзки, че след заминаването да си пишете, да се разговаряте мислено, да се образува тази вътрешна връзка на единоподушие. Като се образува тази връзка, тогава ще проверите този велик закон, според който „дето са двама или трима души, събрани в Мое име, там съм и Аз.“ Това събрание трябва да става според законите на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. В дадения случай аз мога да постъпя според един от тия закони, не мога едновременно да постъпя и според трите закона. Аз мога да постъпя например според закона на Любовта, друг може да постъпи според закона на Мъдростта, а трети може да постъпи според закона на Истината. Така ще се допълваме. Ако постъпя по закона на Любовта, ще ви дам Живот. Ако постъпя съобразно закона на Мъдростта, ще ви дам Знание. Ако постъпя съобразно закона на Истината, ще ви дам Свобода, ширина, възможности да работите в света. Значи ще работите по тези три закона в света. Някоя сутрин, като станете, ще работите с Любовта. Втория ден ще работите с Мъдростта. Третия ден ще работите с Истината. При каквото състояние и да се намирате, приятно или неприятно, при раздразнено състояние, обезсърчение – при всички случаи работете съзнателно, бъдете будни, използвайте всички условия в живота! Някой бил нервен. Хубаво е това. Аз плащам за нервни хора. Щеше да бъде голямо нещастие, ако всички хора бяха така широко разположени. Пък щеше да бъде голямо нещастие, ако всички хора бяха от нервните. Сприхавите хора с разположените добре се допълнят. Като се съединят, те се обикват, но никога не впрягай двамата заедно в една каруца. Ако искаш да впрегнеш една каруца, впрегни в нея или двама разположени, или двама бързи. Вижте как впрягат парата в машината. Впрегнете два бързи коня заедно и вижте как тичат!

И тъй, първият важен закон е: не подпушвайте Светлината! Щом се подпуши Светлината, като срещнете и най-малкото препятствие, ще почувствате вътрешна тъмнина. Туй

трябва да го знаете! Стане ли някакво подпушване във вас, срещнали сте някакво препятствие. Как да се отпушете? – Махнете туй препятствие. Да допуснем сега следния пример. Някой брат ви е обидил – съзнателно или несъзнателно, това не е важно, важното е, че ви е обидил. По кармическия закон и вие трябва да го обидите. Да допуснем, че обидата седи в това: срещне ви този брат, вземе от ръцете ви стомната, която носите, удря я в земята и я строшава. По кармическия закон и вие вземате неговата стомна, удряте я в земята и тя се строшава. После и двамата се хващате за косите. Питам: въпросът свършен ли е? – Не е свършен. Този брат, на когото вие счупихте стомната, и тоя, който счупи вашата, какво трябва да направите? Ще му купите най-хубавата стомна и ще кажете: „Братко, аз бях неразположен духом, друг път няма да правя така. Ще ме извиниш.“ Щом му дадеш тази хубава стомна, въпросът е ликвидиран. Колко струва една стомна? Може да струва и 100 лева. Ще извадиш тия 100 лева и ще я купиш, макар да са и последните ти пари. По-хубаво е да отпушиш ума си, ако ще би да похарчиш и последните си 100 лева. Като направиш това, ти премахваш враждебното чувство, което стяга сърцето ти, и ще почувстваш, че в ума ти влиза светлина. Тогава Господ ще ти каже: „Добре направи, че купи стомната на брата си.“ По този закон именно, когато хората на Земята се обичат, трябва да се молят един за друг да не умре някой от тях. Защо? – Когато ти обичаш някого, който също те обича, той всякога внася в тебе своите светли мисли, внася нещо ново в живота ти. Ти чувстваш това нещо, но когато той умре, в тебе настава тъмнина и ти чувстваш вече, че нещо ти липсва. Като умре, той не може вече да внася тази светлина в тебе. Някой път казваш: „Аз мога и без него.“ – Не, не можеш. Като го изгубиш, в твоето съзнание се образува едно тъмно петно.

Разправяше ми един анархист за един свой приятел, когото много обичал, но често си казвал, че може и без него. Обаче един ден неговият приятел се самоубива. „И оттогава – казваше той – аз почувствах такива тъмни, черни петна в съзнанието си, че не можах никъде да си намеря мир.“

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

Тези черни петна в него показват, че след като е изгубил приятеля си, изчезнала е и онази светлина, която той му е изпращал. И знаете ли сега колко е мъчно да се възстанови старото положение? Трябва да се извика тази душа от онзи свят, да се предизвикат тези светли мисли, за да може да дойде отново светлина в съзнанието му. Колко мъчно може да се примири тази душа! Само така могат да се махнат тия тъмни петна. Затова, като обичаш някоя душа, трябва да се молиш за нея да я пази Господ от всяко зло. Писанието казва: „Молете се един за друг, за да изцелее.“ И вие трябва да се молите един за друг.

Знаете ли колко блага изпраща Господ за вас? Всеки от вас е един велик фактор в икономията на Живата Природа. Това е един велик закон. Вие казвате: „Да си върви този брат, и без него можем.“ Знаете ли колко добрини приемате всички чрез тази душа? Не само вие приемате тези добрини, но и целият свят ги приема. Казвате: „И без тази смахната сестра може.“ – Не, колкото и да е смахната тази сестра, колкото и да е смахнат този брат, те заслужават да живеят между нас. Защо? Защото света няма да го оправят умните хора, но смахнатите хора ще го оправят. Ами че и в Писанието се казва: „Избрал си, Господи, само безумните хора.“ Щом в тези хора именно има доброто желание да бъдат носители на Божията Любов, да отворят душите си за Бога, добре са дошли! Казвам: ето къде е хубавото в живота. Всички трябва от сърце и душа да се молим усърдно на Бога да даде светлина на еди-кой си брат, та работите му да се оправят, но не тъй, както той иска, а както Бог иска. Например някой брат няма пари да се върне в София. Другите казват: „Господ да промисли за това!“ Хубаво, Господ е промислил. Как? – В моя джоб Той е турил няколко лева и за този брат. Трябва да ги извадя и да му ги дам. Днес ми дойде този метод на ума и го казвам на вас. Някоя сестра няма пари да дойде тук и си казва: „Господ ще промисли за мен.“ Качва се на трена, влиза в първа класа купе – пътува. Казвам: добре е постъпила, но тя не разбира законите. Аз, който разбирам законите, ето какво ще направя. Като разбере, че тази сестра няма билет

за пътуване, ще взема един билет от първа класа, ще го дам на кондуктора и ще му кажа: „Този билет е за тази сестра там.“ Така тя няма да знае, че пътува с билет, ще мисли, че Бог е промислил за нея, и вярата ѝ ще се утвърди. Господ ми казва: „Тази сестра се качва без пари на трена в Мое име. Аз не искам да се петни името Ми, затова ти ще ѝ купиш билета.“ Тази сестра ще каже: „Аз се радвам, че Господ ми помогна.“ И аз ще се радвам, че Господ ѝ е помогнал.

Аз бих желал всички братя, които са без пари, да се качат на трена, а другите, които имат пари, да отидат след тях, да им купят билети и да се радват, че са изпълнили Божия закон. Нека те отидат след тях като ангели хранители. Направете този опит! Колкото души тръгнат, вие идете след тях и проверете дали ще бъдат от тия, които ще пътуват със специален билет. Този план ми дойде на ума днес и аз пръв ще го приложа, като разбера, че някой брат няма билет. Не е ли хубав този план?

Та казвам: много братя и сестри нямат пари за билет, т.е. изпратен им е чекът, но не са го получили още. Ти, като разбереш това нещо, иди след тях и им купи билета, защото днес те нямат нито пет пари в джоба си. Той, като забогатее, ще ги плати. Няма да събирате пари по милост, а по любов. Този брат иска да дойде тук, а няма, горкият, билет. Не, за тия братя има приготвени специални билети. Ако на един кореспондент се дава специален билет за пътуване, защо на един наш брат да не се даде специален билет. Разбира се, това се отнася за онези по-напреднали духове от вас, за онези, които с тази си постъпка искат да добият Божествената светлина, да приемат Божия лъч. Един брат казва: „Тази година аз не мога да дойда на събора, парите ми не дойдоха навреме.“ Ти, който искаш да получиш Божията светлина, побързай да купиш на брата си билет, за да не съжаляваш после. Ще кажеш: „Братко, тази година аз ще ти купя билет, а догодина ти ще ми купиш.“ Тъй трябва да си услужвате. Във вас трябва да се роди това братско чувство. Каквото вършим, да го вършим за Бога, да чувстваме, че това, което правим, е една привилегия за нас. Тъй да направим тази услуга, че този

ПОДПУШВАНЕ НА СВЕТЛИНАТА

брат да не знае нищо. Ако пък узнае, тъй да я направим, че да не се обижда. Ще кажеш: „Братко, ще ме извиниш, аз ще ти услужа сега, но не се обиждай, не се огорчавай от постъпката ми. Един ден, когато имаш възможност и аз изпадна в нужда, ти ще ми купиш билет.“ Още по-добре би било, ако този брат свободно можеше да ти каже: „Братко, можеш ли да ми купиш един билет?“ Искрени трябва да бъдем! Сега между вас трябва да се образува такава обхода, че да не накърнявате чувствата си един на друг. В отношенията си вие отивате в другата крайност.

И тъй, вие ще проверите сега на опит закона за подпушване на светлината. Този въпрос още не е изчерпан, ще се продължи и по-нататък.

24 август, понеделник, 17. 30 ч.

Как да се молим³

Ще ви направя една бележка. Когато четете *Добрата молитва*, най-първо ще поемете дълбоко въздух така, че да можете да я прочетете на едно вдишване, а които не могат – поне на две-три вдишвания. При туй постоянно и често вдишване и издишване на въздуха силата на молитвата се губи. Когато се молим, трябва да имаме присъствие на духа, да бъдем много тихи, да владеем ума си. Ние трябва да бъдем тихи и разположени, за да бъде умът ни съсредоточен: във всяка дума да се влага смисъл. Така се образува онази мощна сила, ония вълни, които се изпращат навън, за да се привлече Божията сила, та Духът да работи повече. Тогава всички ще приемат тази мекота, тази радост, която търсят. Да прочетем една молитва, не е достатъчно да се изкаже тя само на думи.

Сега всички ще поемете дълбоко въздух и ще се концентрирате, като че нямате никакви връзки със земния живот. Земният живот е една раница, която не е толкова важна. В дадения случай ще турите тази раница на земята и ще бъдете като новородени. След молитва може да турите по една, две, три, по десет раници на гърба си, това вече зависи от вас, но във време на молитвата – никакви раници. Ще бъдете тъй будни, тъй свободни, като че живеете на Небето. Какво ще стане утре, това не е важно, то не ни интересува. Днешният ден е Божий ден. Този ден именно ни интересува, за да можем да добием едно Божие благо. Днешният ден трябва да се отличава с едно благо, което Бог ще ни даде.

Ще прочетете молитвата тихо, всеки за себе си. Като прочетете първото изречение: „Господи, Боже наш“, ще се спрете, ще поемете дълбоко въздух и ще продължите молитвата. Дето се спрете, отново ще поемете дълбоко въздух и пак ще продължите нататък.

И тъй, по новия начин, чрез дълбоки вдишвания, ще четете молитвата. Няма да бързате.

1. *Добрата молитва*
2. *Благославяй, душе моя, Господа!*
3. *Благословен Господ Бог наш*
4. *Отче наш*

Лозинка за през деня:

• *Най-после, братя мои, укрепявайте се в Господа и в силата на Неговото могъщество.*

(Послание към ефесяните, 6-а глава, 10-и стих)

Днес за четиво ще имате: 14-а глава от Матей, 9-а глава от Марка, 15-а глава от Лука, 14-а глава от Йоана. Да се прочете и 22-ра беседа: *И заповяда на Слънцето да грее.*

• *Любовта е най- високият връх в света.*

Мъдростта е най-великата сила в живота.

Истината съдържа най-красивия живот в себе си.

Който не е възприел Истината в себе си, може ли да опита красивия живот? Задайте си въпроса, без да си отговаряте. Речете ли да си отговорите, ще трябва да кажете: „Ще се кача на върха!“ Туй обаче не е отговор, защото качването подразбира един вътрешен процес.

Как ще отговорите на втория въпрос? Ще кажете: „Започвам да изпитвам вече тази сила.“ Ще отговаряте в положителен смисъл. Отговорът на първия въпрос: „Ще се кача на върха“, нека ви бъде като модел. По този образец ще отговорите на третия и на други въпроси. Тогава аз ви задавам въпроса: „Мога ли да бъда добър?“ Как ще отговорите? Вие ще кажете: „Мога.“ Този отговор не е правилен. Ще отговорите: „Корените на моя живот са добри – и аз съм добър.“ Под *корените* подразбирам Божественото. Само от Божественото излиза добрината. На въпроса: „Мога ли да бъда богат?“, отговорът е: „Като събера всичките пари от Земята, мога да бъда богат.“ Или: „Като събера всичкото злато, ще бъда богат.“ Питам тогава: може ли да съберете всичкото злато? Може да го съберете само по един начин. Всичкото

злато е разпръснато в човешката кръв. Всичкото злато пък, което се намира заровено в земята, е съединено с човешката кръв. Там то е в разтвор. Като обикнеш всичките хора, ти ще имаш всичкото злато, ти ще бъдеш богат.

На въпроса: „Мога ли аз да бъда силен?“, отговарям: всичката сила е в Бога. Аз и Бог едно сме. На въпроса: „Мога ли да имам най-красивия живот?“, отговарям: живият всякога има Истината в себе си. Всички хора, които нямат Истината, са мъртви – мъртви в греховете си. Живи хора са само тия, които имат Истината. Животът значи носи Истината в себе си. Без Истината няма живот.

5. Гимнастически упражнения

25 август, вторник, 5 ч.

Високият връх

Ще прочета 18-а глава от Евангелието на Йоана.

Йоан е ученик на Любовта, затова Евангелието на Йоана ще наречем „Евангелие на най-високия връх“. Този ученик, който беше познат на първосвещеника, излезе вън и каза на вратарката да пуснат Петър. Значи Йоан въведе Петър. Йоан е емблема на Любовта, а Петър е емблема на старото учение. Той е камъкът. Щом дойде Любовта, веднага ще те поставят на изпит, за да видят дали можеш да поддържаш нейните принципи. Момата, която се влюбва, тъкмо се разговаря със своя възлюбен, ето, идват баща ѝ и майка ѝ и я питат що търси тоя момък тук? И той започва да се отрича.

И слугинята вратарка казва на Петър: „И ти ли си от учениците на тоя човек?“ Той казва: „Не съм!“ Петър казва рязко и отривисто: „Не съм!“ Да се отрича един човек от Истината, то е все едно онзи човек, който има черно лице, да се отказва от него. Истината, като тури печата си, с нищо не може да се изтрие.

Външният живот е отражение на вътрешния. Туй, което е станало преди 2000 години с Исуса, с Петър, с тия първосвещеници, е това, което става и в самия човек. Не е въпросът какво става отвън, а какво става отвътре. Много пъти вие имате свещени идеи, които ви причиняват голяма радост, но един ден вие се отричате от всички тия свещени идеи. Казвате: „Това е празна работа!“ Вие ги предавате на Пилат и Кайафа. После казвате: „Аз бях щур едно време, че се водих по такива глупави учения. Сега станах умен човек!“ В този случай вие играете ролята на Петър. Но когато пропее този петел, той ще напомни на човека за неговите погрешки. Този петел пее винаги, когато дойдат страданията. Преди да дойдат страданията, човек мисли, че всичко ще му върви добре, лесно, но дойдат ли страданията, тези неизбежни

спътници в живота, този петел много пее, той кукурига всяка минута, проглушава ушите ви. Той пее много, понеже страданията му дават хубава храна. Вие знаете, че петелът пее, щом си похапне, и след това започва да вика кокошките наоколо си. Хубавите идеи, това са кокошките, които се подхранват с житцето – условията на живота. Те казват: „Да помогнем, да освободим нашия господар.“ Вие мислите, че петелът не може да освободи господаря си. – Може.

Знаете ли онази басня за един знаменит маг, който разбирал езика на животните и могъл да се разговаря с тях? Тази тайна, да се разговаря с животните, му била поверена, но с условие да не я съобщава никому. В момента, в който разправи някому за своята тайна, ще умре, ще изгуби своята сила. Обаче един ден жена му заподозряла, че той крие нещо. Тя видяла, че като влязъл в яхъра, позасмял се малко. Учен, сериозен човек бил той, тя никога не го виждала да се усмихва. Чуди се и си казва: „Как тъй, толкова сериозен човек, влиза в яхъра и се засмива!“ Той се усмихнал, защото, като влязъл в яхъра, чул, че конят и магарето се разговарят, и разбрал разговора им. Жена му казва: „Каж ми защо се засмя, като отиде при коня и магарето!“ – „Остави тия неща, те са обикновени работи.“ – „Ти ще ми кажеш защо се засмя!“ Той се замислил: ходи из двора, не може да разреши въпроса какво да ѝ отговори. Пече го тази жена, иска да узнае тайната. Той трябва да се отрече. Един ден той чува, че петелът, по обикновеному, си изкукуригал, но кучето веднага излиза срещу него и му казва: „Не те ли е срам! Огън гори на главата на господаря ни, той рискува да изгуби главата си, а ти с всичкия си ум си събрал кокошките и кукуригаш.“ Петелът му отговорил: „Кой му е крив, когато не постъпва умно! аз имам 100 кокошки, 100 другарки, и всички ми се подчиняват, всички ме слушат, а той има една другарка и тя не го разбира.“ Този знаменит маг, като чул отговора на петела, разрешил въпроса, като си казал: „Няма защо да се безпокоя от това, че жена ми се интересува. Истината, която ми е поверена, никога няма да я съобщя, защото хората не са готови за нея.“

Аз вземам думата *жена* не в обикновения смисъл. Какво означава жената в обикновен смисъл на думата? Жената – това е животът. Всички идеи, които влизат в нас и ни занимават, имат това характерно свойство, че ни излагат някой път. Защо? – Всяка идея иска да се прояви. Казвам: тази драма се разиграва вътре в нас. Това е ужасното в живота! И всеки от вас ще се опита доколко е силен да устои. Всеки от вас ще види дали може да устои за своята свещена идея. Какво представляват свещените идеи? – Те са облеклото на Господа. Щом дойдат тия свещени идеи в нас, това показва, че Господ ще дойде. Това са Неговите дрехи. И ако ние възприемем тях, ще възприемем и Господа. Вечерно време, когато се задава в морето някой параход, най-първо парахода ли виждате, или неговата светлина? Когато отдалече се задава някой параход, той ли се вижда най-първо, или неговото знаме?

Та тия идеи – това са Светлината, която Господ носи със Себе Си, великата Светлина, която Господ ни изпраща. Това са живите дрехи, които Той носи. Когато Господ дойде в света, разпръсква тази Светлина навсякъде. Когато Господ дойде в нас като Светлина, тия идеи възникват като мощни сили и движат нас, движат и света. Сега някой ще каже: „Има ли смисъл да умира за своите идеи?“ Аз питам: има ли смисъл човек да живее за своите идеи? Защото ако ние тълкуваме думата *смърт*, тази дума за нас има съвсем друго значение. Ако преведем думата *смърт* с посаждане, а *живота* с растене, тогава можем да примирим смъртта с живота. Следователно между смъртта и живота има тясна връзка. Ние трябва да направим тази тясна връзка. Ако човек умира и не расте, това смърт ли е? – Това е недоумиране, този човек не е умрял. И ако човек расте, без да израства, това растене ли е? – Не е. Значи човек трябва напълно да умре, за да може напълно да израсте. Такъв е законът. Не умреш ли напълно, не можеш да растеш напълно. То е преобразуване на енергията от едно по-гъсто състояние в едно по-рядко, от едно спящо състояние в едно будно. Ето защо в смъртта всякога има страдание. И Христос казва на едно място: „Скръбна е душата Ми до смърт.“ Значи в смъртта са най-големите страдания, които

човек може в даден случай да опита. Същевременно след най-голямата скръб иде най-голямата радост, която човек може да добие в своя растеж.

Сега от какво зависи колебанието на Петър? – От неразбирането на закона на Любовта. Той се подвоуми и каза: „Този човек говореше, че цар ще стане, а днес е изложен на такова гонение! Възможно ли е това Учение, което Той проповядваше? Не си струва да умира човек за него!“ Петър беше практичен, умен човек. Той се поколеба в себе си по отношение на Христа и каза: „Ако Христос беше силен човек, не щеше да се предаде в ръцете на римската власт. Аз не съм вече от Неговите ученици.“ Питам сега: този, който се отказа, Петър ли беше? Същият Петър ли е, който казваше: „Всички да се отрекат от Тебе, аз обаче, никога!“ Как ще примирите тия две състояния? Христос му каза: „Сатана поиска да те пресее.“ Но знаете ли какво значи пресяване? Представете си, че един по-силен човек вземе ръката ти и с нея те подпише някъде. Питат те после: „Ти ли се подписа?“ – „Да, аз се подписах.“ Как ще се оправдаеш, че не си се подписал? – Не можеш да се оправдаеш. Христос познаваше характера на Петър и му каза: „Моли се, и Аз се моля заради тебе, да не оскудее вярата ти, докато преминеш своята голяма опитност. И когато се обърнеш към Бога, ще обърнеш и своите братя.“ Петър беше малко по-смел от другите ученици. Друг един от учениците беше по-слаб и от Петър. Него, като го хванаха за дрехата, той я остави и избяга. Йоан беше този ученик. Петър се отрече, а Йоан каза: „По-добре да оставя дрехата си, отколкото да се отрека.“ – И избяга. Кое е по-хубаво: да избягаш и да оставиш дрехата си, или да останеш и да се отречеш? Кое е по-хубаво: да се отречеш, да излезеш вън и да се разкаеш, или да избягаш и никога повече да не се върнеш? Следователно по-добре е в първия случай да оставиш дрехата си и да избягаш, без да се отречеш. Но когато дойдем до разкаянието, по-добре е да се отречеш и после, като пропее петелът, да се разкаеш, отколкото да избягаш и никога да не се връщаш.

Нека разгледаме сега това трояко проявление на човешкия живот като физически, духовен и Божествен. Първото

проявление на живота е като физическо движение. Той е временният живот, с тези временни блага за нас, които упражняват най-силно влияние върху организма ни. От тези временни блага на първо място са тия, които се доставят за поддръжка на нашето тяло: хлебецът, водичката, въздухът – без тях не може. Питам сега: ако ние грешим, ще подобрим ли своя живот? – Няма да го подобрим. Струва ли си тогава човек да жертва своя духовен живот за физическия? По кой начин именно ние ще можем да запазим своя духовен живот, без да накърним и физическия си живот? – Физическият живот се запазва, когато бъдем разумни, когато живеем духовен живот, защото духовният живот е основа на физическия. Духовното в нас е най-деликатното нещо, което трябва да знаем как да запазим.

Ето защо ние трябва основно да изучаваме законите за физическия свят и после да прилагаме тия закони по отношение на нашата духовна природа. Нашето тяло ще се трансформира, ще мине в един по-висок стадий на своето развитие. Туй тяло е живо, направено от живи клетки, с които ние сме тясно свързани. Обаче човек с неразумния си живот може да разврати своите клетки, а това ще се отрази и на духовния му живот. Например ако някой човек разврати клетките на стомаха си, той постоянно го възбужда и в неговата камара се издават укази, че трябва да се яде, трябва да се готви. Такива хора ще ги видиш, че постоянно мляскат. Виждаш го: вади от джоба си семки, яде, плюе – цял ден намира какво да яде. Такова дете цял ден иска да бозае. То едва заплаче и майката го туря да бозае. Ще кажете: „Е, дете е.“ – Не, това е глупаво разбиране на живота. Когато Бог изпраща това дете в света, Той е дал програма за неговото хранене: колко пъти на ден трябва да яде и каква храна да употребява. То трябва да се подчинява на тази програма. Щом дойде това дете на Земята, вие ще му кажете: „Ти ще се подчиняваш на разумните закони, които Бог е положил във физическия свят. Само три пъти ще ядеш на ден: сутрин в толкова часа, на обяд в толкова и вечер в толкова часа – оттам насетне няма да ядеш. Никакъв плач да няма!“ По възможност всички сво-

енравности, всички детски прищевки и капризи да се избягват! Колко майки има в света, които схващат въпроса тъй идейно? Децата трябва да се възпитават, преди да са дошли на Земята, още докато живеят като идеи в Невидимия свят. Там е погрешката. Синът и дъщерята, които се раждат, носят идеите на баща си и майка си в техния живот. Туй дете е живяло като едно свещено чувство в майката или бащата и сега се проявява навън. Детето, което за пръв път се ражда в един дом, изразява най-свещеното чувство, което родителите му са имали в себе си. Ако бащата и майката не изпълняват Волята Божия, когато се роди детето им, те ще усетят някаква празнина, като че нещо са изгубили, но ако изпълняват Волята Божия, детето им ще бъде радост за тях, то ще запълня живота им, ще ги въодушевява, ще усетят, че е станало едно преливане от тях към детето им. Когато майката и бащата не устоят на своето свещено чувство или свещена идея в живота си, тогава и двамата се хващат за туй дете, дано не избяга. Майката го държи и бащата го държи. Питам: защо не задържаха туй чувство в себе си? Туй дете живееше като една свещена идея в тях, като един велик идеал, защо не го запазиха? Някои хора живеят с възвишени идеи, но като се роди синът им, казват: „Нека сега синът ни да се занимава с тази работа!“ Значи синът е бил свещената идея в тях. След като се роди синът, бащата остава празен. Хубаво, ако този син, който се ражда по такъв начин, възприеме тази свещена идея, която баща му е носил в себе си, и успее да я прокара, неговото идване на този свят е оправдателно. Бащата казва: „Аз не можах, но синът ми ще продължи.“ Право е това. Но когато синът или дъщерята не изпълнят свещената идея на родителите, тогава бащата и майката казват: „Изгубихме, не си струва този труд, тези усилия, които направихме за това дете. То не е от тези, които очаквахме.“

Сега у всинца ви има тези свещени идеи, но вие трябва да ги родите, да ги облечете във форма. Как? – Има един нов начин на възпелтяване. Не материализирайте вашите идеи, а ги оставете да живеят духовно във вас. Друг път ще ви обясня закона. Турите ли в едно ваше свещено чувство или в една

ваша свещена идея желанието да я въплътите в животинска плът и кръв, вие развързавате тази свещена идея или това свещено чувство. Вие ги погубвате. Следователно, ако искате да облечете туй ваше чувство или тази ваша идея във форма, има и друг начин. Кой е този начин? Христос казва: „Трябва да се родите от Дух и вода.“ Духът – това е най-мощното, това е Великата майка на нещата, която е вложена в тази твоя свещена идея, в това твое свещено чувство. Първото качество на Духа е Любовта. Тя внася живот, затова, живее ли Духът в тебе, и туй дете ще остане в тебе. Не очаквай нищо от това дете, което не иска да живее в твоята къща! Христос казва: „Аз излизам от Отца, дойдох в света и пак се връщам при Отца.“ Същото трябва да бъде и с нас. Ние сме тук, на Земята, и пак трябва да се върнем на Небето. При кого? – При Отца. Онзи, който се стреми към една свещена идея, но същевременно иска да остане на Земята да благува, не може да носи тази свещена идея.

Искате ли да благувате на Земята, ще опитате големи горчивини, каквито и сега опитвате, т.е. Бог ще ви прекара през страданията. Щом постъпваш невярно спрямо общия живот, спрямо онзи велик принцип на Любовта, ти ще имаш приятел, който ще те разлюби; ще имаш слуга, който ще те разлюби; ще имаш син, който ще те разлюби; ще имаш жена, която ще те разлюби; ще имаш дъщеря, която ще те разлюби. Където и да идеш в света, всички ще те разлюбват. Питам тогава: какъв смисъл ще има за тебе животът? Като минеш покрай някой кошер – всички пчели ще те жият. Ще минеш през някое село – кучетата ще те залаят. Отдето и да минеш, ще бъдеш немил-недраг на всички. Ще кажеш: „Господи, дотегна ми този живот!“ Какво ще ти отговори Той? – „Ти страдаш, защото се отрече от своя Господ.“ Казваш: „Не Го познавам, аз не дойдох на Земята за Него, дойдох на Земята да се проявя.“ Някой казва: „Аз трябва да се проявя!“ – Ами че как ще се проявиш? Аз ви давам тази свобода – да се проявите. Как се проявявате сега? На един българин дали 20 000 лева, за да се прояви. И той се проявил. Как? – Направил си нов костюм, хубав пъстър пояс, купил си една салтамарка,

един хубав самурен калпак и го накривил, купил си една бъклица и я напълнил с най-хубавата ракия, че най-после си купил и един кон, качил се отгоре му и като минавал през селото, викал: „Ха бре, де-е-е-е!“ Обаче като станал на 60-годишна възраст, конят му умрял, бъклицата му се счупила, той ходи недоволен с тояжката си. Казват му: „Дядо Милене, каква е работата?“ – „Е, отиде конят, отиде бъклицата, отидоха и 20-те хиляди лева, нищо не разбрах от живота. То не било, както аз си мислех. Нека втори път Господ да ми даде пари, другояче ще живея.“ – „Как ще живееш?“ – „Тогава ще си помисля.“

Та и вие сега как ще се проявите? Като този българин ли? Не, има друг начин, по който човек може да се прояви. Ще ви дам друг пример, пак за един българин. Българите не са толкоз лоши хора, добри сърца имат те. Този българин се казвал дядо Генчо. Добър и умен бил той. Нему Господ помагал и той забогатял. Още първия път, като спечелил 10 000 лева, съумял как да ги използва. Имало една бедна вдовица, за която той знаел, че живеела в един коптор. Той ѝ направя една малка къща, купува ѝ покъщнина, един чифт волове, праща слугите си да ѝ изорат нивата, да ѝ насадят лозе, градина, и най-после праща децата ѝ да се учат на училище. И като уредил всички тия работи, зарадвал се и казал: „Хубаво е!“ Кой живот е по-красив? – Вторият живот е по-красив. Ако и ние постъпваме на Земята по същия начин, Бог ще ни помага. В тази бедна слаба вдовица живее Бог, затова дядо Генчо ѝ помагал.

Защо Бог се проявява на Земята в най-слабата форма? Една от великите тайни е тази именно, че Бог се проявява в една от най-слабите форми. Самите ангели, като видят Бога в такава форма, учудват се. И най-великите Духове се учудват. Защо Този, Който създаде всичко, взема такава форма? Всички се чудят защо Господ се е намалил до такава малка форма и очакват какво ще излезе от тази работа. В това именно е величието на Бога, че невъзможните неща за човека са възможни за Него. Господ ни изпитва как ще постъпим спрямо Него. Господ ще се прояви като една свещена идея в тебе. Ти

можеш да Го изхукаш, но Той, тих и спокоен, с голямо смирение, отново ще се обърне към тебе. Виждали ли сте Бога в смирение и унижение? Ти може да Го нахукаш, но Той няма да каже: „Знаеш ли кой съм? Аз създадох света!“ Когато ти постъпиш с Бога така, Той, макар че не плаче, ти ще видиш в този случай да капне една сълза от очите Му. Когато изпъдиш Господа навън, една сълза ще капне от очите Му. Той ще каже: „Това дете не е разбрало смисъла на живота.“ „Защо капва тази сълза? – Това е Неговата Любов, която казва: „Трябва да се моля още много за това дете.“ Господ те посещава, докато най-после в тебе проработи законът на Любовта: ти се събуждаш от дълбокия сън и започваш да плачеш. И толкова пъти ще плачеш, колкото пъти Господ е проливал по една сълза за тебе. Най-после Господ събира тия сълзи, праща ги на други и казва: „Свърши се с тебе, ти разбра великия закон на Живота, ела сега да работиш.“ Така и всички ние сме повикани от този велик закон, за да участваме в тази велика драма на живота. Животът е драма, не трагедия – драма на страдания, драма на противоречия. Един ден, когато тази драма се завърши, когато се изиграе, ще настане нещо много тържествено и ние ще разберем дълбокия смисъл на този велик вътрешен живот. Затова трябва да минат всички страдания, за да дойдат радостите.

Христос дойде на Земята и също така очакваше Любов? Но Любов не Му се даде? Какво Му се даде? – Страдание. Отказа ли се Той? – Не. Питат го: „Ти цар ли си?“ Той казва: „Ти казваш, че съм цар.“ Защо именно Христос отговори по този начин? Христос с тия думи обърна вниманието на Пилат, каза му: „Вие имате извратени понятия за царете. Аз не съм от тези царе, чието царство е на Земята. Ако бях от тези царе, Моите слуги щяха по същия начин, както и вашите, да се бият за Мене, но Моего Царство не е от този свят.“ Те Го питат: „Какво нещо е Истината?“ Как ви определих аз вчера Истината, какво нещо е тя? – Истината води към Живота.

Второто положение е животът на чувствата, животът на душата. С чувствата ние опитваме вътрешното съдържание

на живота. Във физическия живот човек иска да има къщи, ниви, да бъде богат външно. И това е право, защото човек трябва да има нещо, което да владее, с което да покаже, че е физическо същество. Той все трябва да има някъде нещо материално, на което да разчита. Щом е на Земята, той не може да бъде един съвършен дух, каквито са ангелите, които живеят в Бога.

Друго важно положение в живота е, че трябва да имаме нещо живо, което да обичаме и което да ни обича. В първия случай ти искаш да владееш неодушевени неща. Във втория случай ти искаш да обичаш живи същества, които да отговарят на твоите чувства. Ти искаш да имаш деца, искаш да имаш жена, искаш да имаш приятели. Дойде ли в тебе този живот на чувствата, ти непременно ще искаш да се жениш, да имаш деца. Туй е естествено нещо в живота. Законите на този живот трябва да се разбират. Той не е така прост. В сегашната форма на живота тъй, както хората се женят, това е предисловие на един велик закон. Жененето, както сега хората го правят, не е нещо идеално. Ако някой пита коя ще бъде идеалната форма на женитбата, казвам: хората на бъдещата култура нито ще се женят, нито за мъж ще отиват. Кога ще бъде това? – При сегашните условия това не може да бъде, пазете това в ума си. Кога ще бъде? Когато този ум, това сърце се изменят. Това може и при този живот да бъде, но при условие, ако придобиете Христа в себе си, ако придобиете Възкресението. Следователно този човек няма да бъде вече ограничен.

В сегашния живот, тъй както хората се проявяват в своите постъпки, те извращават чувствата си. Това се дължи на обстоятелството, че хората не разбират правилно закона на Любовта и не могат да го приложат правилно в живота. Между чувствата на хората не става правилна обмяна. Когато един човек те обича и ти не отговаряш на тази обич, ражда се една вътрешна реакция, която образува язва. Ако той те обича, а ти си индиферентен, в него се раждат чувства на омраза. Значи тази обич ще се изрази по друг начин. Вие ще кажете: „Аз не искам да зная нищо за него.“ – Да, но ако

той пусне в твоята градина вадичката си, не го подпушвай. Позволи на тази вадичка да полее твоите растения и да мине по-нататък, в другите градини. Той, като види това, ще се зарадва. Пусни го, Господ го е допуснал! Дай възможност на този човек да се прояви, не го връщай, пусни го да мине. А ти започваш да му четеш морал, да казваш: „Кой дявол те е накарал да дойдеш тук, да ме безпокоиш?“ Той ще каже: „Ами тебе кой дявол те е накарал да стоиш на пътя ми и аз да мина покрай тебе?“ – Това не е разрешение на въпроса. Или ти ще му кажеш: „Защо ме обичаш? Какво хубаво видя в мене?“ Пък той ще каже: „Защо да не те обичам, какво лошо има в това?“ – Не е въпросът и там. Ако този човек те е обикнал, ето една задача, която трябва да решиш. Ако свещта свети, признай, че има защо да свети. Ако някой те обича, признай, че той има право да изяви чувствата си. Ако чувствата са проводници на Божията Любов, ти имаш право да ги проявиш. Искаш ли да проявиш чувствата си, ще извикаш Божественото в себе си и ще кажеш: „Господи, как да постъпя?“ – Има начини, по които може да се постъпи. Вие често избягвате да проявявате чувствата си. Не трябва да избягвате тия неща, но трябва да изявявате чувствата си правилно. Някой казва: „Аз с детински работи не се занимавам!“ – Най-хубавите работи са детинските. Животът без Любов няма смисъл. Който казва, че не иска да знае нищо за Любовта, той всъщност най-много се интересува от нея, само че се крие. Ами ти като мислиш за общественото мнение, не е ли същото, че искаш обичта на хората? Като пишеш нещо, не е ли пак за хората? Искаш да имаш власт. Не е ли пак за хората – да дойдат при тебе? Искаш да станеш виден човек. Не е ли пак за хората? Навсякъде и във всичко действа Любовта, скрита дълбоко, като един вътрешен импулс.

Ще ви представя някои примери из живота, но да не ви съблазняват. Представете си например, че вие сте една сестра красива, имате мъж, който много ви обича. Един млад момък се влюбва във вас и ви пише идеални писма, обяснява се, че ви обича. Той ви пише: „Без теб не мога, без теб животът ми няма смисъл, само теб като видя, мога да живея, да се при-

ближа към Бога.“ Питам: как ще разрешиш въпроса? – Ще криеш писмата от мъжа си, няма да му казваш нищо. Това не е разрешение на една задача. Аз засягам въпроса чисто-сърдечно, искрено. Разберете ме право и разсъждавайте тъй, както Господ иска. Аз вземам такъв случай, дето младият момък не може да живее без вас. Вярно ли е, че не може да живее без вас? Да, в дадения случай е така, но че може да живее без вас, и туй е вярно. Той си мисли, той си е внушил, че без вас не може да живее. Най-последно вие се убеждавате, че ако му откажете, наистина може да се самоубие. Тогава какво трябва да правите? Ще започнете да се плашите от мъжа си, ще си кажете: „Ако научи той, ще се създаде голяма неприятност!“ Да, но и мъжът ви е красив. Там е работата сега, че друга някоя сестра, също красива, се влюбва в мъжа ви. Пише му едно писмо: „Аз не мога да живея без тебе! Откак те видях, ти стана моят идеал“, и т.н. Той крие писмото, става сериозен, мисли какво да направи. И двамата стават много сериозни вкъщи. Въпросът е сериозен, и двамата са свързани. Питам: как ще разрешат въпроса? Как го разрешават хората в света? Хората в света ще го разрешат по следния начин. И двамата един ден ще си кажат, че забелязват, че чувствата им вече са доста охладнели, затова искат да направят един опит – за малко време да се поразделят. Съгласяват се. Мъжът отива в еди-кой си град по работа, по търговия, а жената отива някъде си на курорт. Между тях се промъква една малка лъжа. И двамата не са искрени вече. Те търсят един начин за разрешение на въпроса, но ако се опитат да скъсат връзките, отношенията си по този начин, правилно ли е решена тази задача? – Не е правилно решена. Защо? Защото този млад брат, който се е влюбил в сестрата, и тази сестра, която се е влюбила в брата, създават нови връзки, нова верига, която усложнява положението, и те се намират в един замотан лабиринт. Турците казват: „чакмак сокак“ – задънена улица. Такова е тяхното състояние.

Но има един велик закон в света, според който тази, женената сестра, в която се е влюбил младият момък, може да трансформира неговите чувства от едно по-нисше в едно по-

висше състояние. Тя трябва да му покаже закона на великата жертва, да му каже, че ако той действително я обича, трябва да пожертва всичко за нея: „Аз искам ти да ми покажеш идеалната Любов. Моят мъж е користолюбив, но искам да видя, че ти, като ме обичаш, жертваш всичко за мене. Постъпиш ли така, ти ще живееш в душата ми като една свещена идея, като едно свещено чувство, което ще нося в сърцето си за в бъдеще. Защото, ако се самоубиеш, ще ми създадеш най-голямото нещастие. Ако произведеш скандал с мъжа ми, ще нараниш сърцето ми. Пък ако с твоето поведение ме компрометиращ пред другите хора, ще ми създадеш кръст, който трябва да нося. Това не е Любов. Аз искам твоята любов да бъде благословение за теб, за мен и за мъжа ми. Нека и другите знаят, че имаш свещено чувство в себе си.“ Тъй трябва да му говори тя. Ребром трябва да постави въпроса и с това да трансформира чувствата му. Той ѝ казва: „Да, аз ще направя всичко това.“ И действително, направя го. Как? Мъжът на тази сестра е търговец. Този млад момък се спазарява слуга при него, става му най-добрият слуга и мъжът забогатява. Той обиква този млад човек и всяка вечер го хвали на жена си: „Много добър, отличен човек е този млад момък, с богато сърце!“ Тя си мълчи, нищо не казва. След време им се ражда дъщеря. Расте тя, развива се и когато стане на 21 години, този млад човек е вече 40-годишен. Оженват го за дъщеря си. Въпросът се разрешава правилно.

Това става в света. Ще кажете: „Ожениха го!“ Аз вземам любовта във втора степен, дето няма съблазни. Туй е разрешение на въпроса по Божествен начин. Това е по закона на жертвата. Тук дъщерята е жертвата. Това е вътрешно съединение на две близки души. Туй разбирам под женитба! Ако вие ожените дъщеря си по материален начин, те ще имат същата спънка, каквата имате и вие. Женитбата не трябва да включва материални сделки. Чувствата трябва да се трансформират всякога във втора степен. Онзи, който ви обича, трябва да жертва всичко заради вас. И онази сестра така трябва да трансформира неговите чувства, че да няма никакви користолюбиви цели за свое удоволствие. Същото се отнася и за този

брат, в когото се е влюбила някоя млада сестра. Той трябва да трансформира нейните чувства и да ѝ каже: „Ако ти ме обичаш, трябва да жертваш всичко заради мене.“ Тогава ще имаме една млада и красива сестра и един млад брат, които идеално жертват всичко. И двамата живеят в тази свещена идея. И двамата жертват. Какво прави тази млада сестра, която се е влюбила в този мъж? – Става слугиня на жената на този, когото обича. Тя започва да хвали слугинята пред мъжа си: „Толкоз внимателна, толкова добра слугиня никога не съм имала!“ Той мълчи и си казва: „Така е, и аз зная същото.“ Тъй трябва: той да хвали слугата, а тя – слугинята.

Ето как се разрешават великите въпроси в живота! Когато обичаме някого, ще идем да му служуваме. Момата, която обича своя възлюбен, ще отиде да слугува на жена му. И момъкът, който обича своята възлюбена, ще отиде да служи на мъжа ѝ. Само така може да се разреши този въпрос правилно. Не постъпвате ли по този начин, всякога в живота си ще имате спор. Не се ли разреши въпросът правилно, ще дойдат всички нещастия, ще се наложат, не могат да се избегнат. Защо стават тия неща? Защото не живеем правилно. Ние трябва да възприемем живота тъй, както днес се проявява – по Бога. Ние трябва да възприемем живота тъй, както е вложен във великата книга на Живата Природа и да бъдем чистосърдечни и искрени. Не живеем ли така, ще се роди подозрението. Като дойде подозрението, нищо не се печели. Подозрението може да бъде вярно, може да бъде и невярно, но даже и когато е вярно, пак нищо не печелим. Добре е да имаме в душата си нещо хубаво, красиво – за когото и да е. Защото, при сегашните условия на живота, ние сме склонни, без да искаме, да вярваме повече на отрицателните прояви на живота, отколкото на положителните. А туй спъва нашите души, спира нашето развитие, спира светлината на нашите мисли и чувства.

И тъй, който люби някого, аз му препоръчвам горния метод за разрешение на въпроса. Любовта е неизбежна за всички същества. Всички, стари и млади, все ще чувствате Любовта, в една или в друга форма. Все ще имате по един

любимец или по една любимка! Много баби са се влюбвали. Тупка сърцето на бабата, внимателна става тя! Свещени са нейните чувства! Колко е хубаво това нещо! Ще уважавате тия чувства. Няма да казваш: „Туй старо бабище.“ – Не, това е голяма обида. Сърцето ти трябва да тупти с едно детинско чувство, като погледнеш старата баба, която се е влюбила. В душата на старата баба се развива една велика драма. Погледнете я с онова велико уважение и почитание, че в тази ѝ възраст, на тия стари години, Господ се проявява в нея. Ще гледате да закрепите туй чувство в нея, да се зарадва и тя.

В страданията на Христа се крие нещо велико! Той дава велик пример на самоотричане. Той имаше сила да стори всичко. Казва се в Евангелието, че войниците, които дойдоха да Го уловят, паднаха на лицето си. Той можеше да ги парализира, но ги запита: „Кого търсите? Ако търсите Мене, ето Ме, Аз съм готов.“ Той беше готов да пожертва Своя живот, да понесе всичките тягости, всичките страдания, но само да не накърни онези страдащи души: да вложи Своя живот в тях, за да бъдат спасени. „Аз приемам страданията, дано след Мене тия хиляди, милиони души да могат да се зарадват, да заживеят в тази Любов, която им оставям.“ Това е великата Любов, това е великият закон на самопожертване.

Аз засягам един от жизнените въпроси. На това огнище на Любовта се раждат най-големите противоречия, спорове и нещастия в живота. Разрешите ли ги, тогава идва третото положение на живота – идейният живот, животът на Духа, или животът на мисълта, както го наричат съвременните културни хора. Тук по-лесно се разрешават въпросите.

Сега всички ще се стремите да разрешите по любовен начин вашите отношения към обкръжаващите ви. Не мислете, че Любовта няма да дойде. Ако Любовта не се прояви в положителен смисъл, ще се прояви в отрицателен смисъл: в омраза, отмъщение, негодувание и т.н. Затуй съзнанието ви всякога трябва да бъде будно. Когато дойдем в противоречие с Любовта в живота, ние трябва да обърнем мисълта си към Бога – изворът на живота. Всяко противоречие насочва мисълта ни към Бога и казваме: „Господи,

Ти, Който си Любов, най-високият връх, помогни ми да се изкача на този връх, оттам да погледна!“ И започваш да се качваш на този връх. Защото със седенето си на ниските места, без да се качваме на този връх, няма да можем да обичаме и да ни обичат. Започват ли да те обичат хората, качи се на този връх. Обичаш ли хората, пак се качи на този връх. И в двата случая – когато обичаш и когато те обичат, трябва да се качиш на високия връх. Не се ли качиш, ти ще изживееш най-големите противоречия, които животът може да ти донесе. Някой казва: „Аз намерих една душа, с която можем да се разбираме.“ Намерил си една душа, но след две години намериш друга душа, а първата изоставяш. След други две години намиращ трета душа и т.н. Най-после виждаш, че тази душа, която си обичал, умира. „Отиде – казваш – моят приятел, умря.“ Може ли да умира онези, с които се обичаме? Може ли да умре една душа, която обичаш? Аз не вярвам в любов, която умира. Аз не вярвам в смъртта на душата, която те обича. Онзи, който те обича свещено, след като замине в другия свят, пак е около тебе. Той мисли постоянно за тебе, всичко прави за твое добро. Той е силен човек, силен дух. Като умре, може да ти помага десет пъти повече, отколкото приживе. Тогава той е повече жив, отколкото когато беше на Земята. Като умре, ти мисли само за него, без да плачеш. Като мислиш за него, ще ти олекне нещо на душата, понеже чрез него се проявява Бог. Бог ще ти покаже Своя образ.

И тъй, всички ние сме образ на Бога, на Неговата Любов. Нашият живот на Земята ще придобие смисъл само тогава, когато изразим Божията Любов, когато се качим на най-високия връх. Само тогава вашият живот ще се осмисли и само тогава ще може да придобиете тази красота, която търсите. Нали сестрите искат да бъдат красиви? Пък и братята искат да бъдат красиви. Не е лошо това. Аз ви казвам какво значи красота. Красотата – това е Истината. Човек трябва да бъде красив, да има Истината в себе си. После, човек трябва да има живот в себе си, но трябва да се качи на най-високия връх. Най-после човек трябва да бъде силен, но трябва да бъде и мъдър.

С тази си беседа искам да ви накарам да се качите на най-високия връх, да се свържете с най-великата сила в света, да дойдете в съприкосновение с Истината, която ще ви даде тази възвишена красота на живота. Това ще бъде встъпление към онзи велик Божествен живот, който може да се изрази на Земята. Ние ще можем да живеем в този Божествен живот само когато излезем извън земните условия и минем в по-висши условия на живота си. Ние, които се срещаме тук, ще се срещнем и при тия по-висши условия. Къде са те? – При Господа. Де е Господ? – Господ е навсякъде. Ще се срещнем при по-красиви условия на живота. Сега ще ви дам една картина каква ще бъде тази среща. Представете си, че имате един млад момък, 21-годишен, завършил гимназия, много интелигентен, образован, среща се с едно малко момиченце, 4-годишно, и започва разговор с него. Между този млад момък и малкото детенце се образува една връзка, едно съприкосновение в чувствата им. Тази връзка не е умствена, защото това дете не може да разсъждава като момъка. След години туй момиченце пораста, става 21-годишна мома, завършва гимназия, а младият момък е вече 40-годишен. Какви ще бъдат отношенията им при тази среща? Тази мома е придобила известни знания. Те сега могат да се разговарят, могат да се разбират и по ум. Любовта на тази мома сега ще бъде по-силна, по-идеална, отколкото по-рано, защото децата са материалисти. Тяхната любов е неустойчива. Те се привързват към всички хора. Децата са идеалисти в друго отношение – по своята чистота. Ние не можем да вземем децата като идеал за Любовта, те са много неустойчиви. Аз вземам две фази в живота като идеални образи на Любовта: младата мома на 21 години и стария дядо на 100 години. Любовта и на двамата е идеална. Ако момата до 21-годишна възраст не се е покварила в Любовта си, тази любов ще има идеален характер. Хората отпосле се покваряват, като влизат в живота, тогава се явяват примеси в Любовта им. Тия примеси развалят красивата любов. Всички сте минали през тази възраст. Някои от вас още живеете в 21-та си година; други вече мислят да я напуснат, казват: „Тук, на Земята, с идеали не става, ами

чакай да се вдълбоча в себе си, да поразгледам какво имам.“ И като се затворите, какво става? – Въздухът става неносен за живота ви. Човек не трябва да се затваря, но трябва да се отвори като цвете за тази Божествена светлина и да придобие тази мощна форма. Вие още не сте любили. По кой начин не сте любили? Вие още слуга и слугиня не сте ставали, нито при тебе слуги са идвали.

Слуга да станеш – туй е разрешението на задачата на Любовта. Вие тепърва ще почнете да разрешавате този въпрос. Тепърва ще започнете да проявявате Любовта си! За вас сега се създават условия. Вие сте повикани да разрешите този специален въпрос, специален в неговия пръв етап. Христос казва, че човек трябва да се отрече от себе си. Отрече ли се от себе си, според онова дълбоко разбиране на смисъла на тия думи, той е завършил целокупния си живот. Разрешил ли въпроса в тази форма, той ще добие пълно разрешение да помага и на другите. Само така ще се образува между вас тази хармония, тази мека атмосфера – без подозрения, без съмнения и без страх. Аз трябва да имам в съзнанието си само един идеал: да знам, че в душата ми царува безкористна Любов, и да кажа: „Аз съм готов да жертвам живота си за доброто на всяка душа!“ Всяка сестра и всеки брат трябва да са готови да жертват всичко за онзи, когото обичат. Ако ние сме готови така да се жертваме един за друг, ние ще се жертваме и за Бога. Вие не трябва да вземате всичко това в буквален смисъл. Ще дойдат изпитанията и ще ви заставят да проявите Любовта.

Някой път ангелите слизат от Небето с цел да разрешат известна задача на Любовта. Например на някой ангел се дава задача да прояви Любовта чрез някоя сестра с кораво сърце, която никога не се е влюбвала. Той трябва да влезе в нейното сърце и да изяви Любовта навън. Тази мома, като се влюби, ще се намери в небрано лозе. Какво ще прави? Ще се влюби! Тази мома ще се влюби, защото ангелът разрешава своята задача. Ако тя върви по неговите съвети, ще дойде до най-красиво разрешение на Любовта. Обаче, ако не послуша този свещен глас, ще падне в изкушение.

И тъй, когато казвам, че Бог е Любов, подразбирам, че някой ангел разрешава във вас задачата на Любовта. Когато Бог дойде във вас да се прояви, по никой начин няма да Го подпушвате. Подпуштите ли Го, вие ще си създадете най-голямото нещастие. Ще съзнавате, че Господ е във вас, ще слушате Неговия свещен глас: ще бъдете верни, няма нито на йота да отстъпвате от това, което ви говори. Вървете по този прав път и не се бойте! Вървите ли по този път, ще се яви разширение в сърцето и душата ви. Умът ви ще се освободи от всички спънки и ограничения. Тогава вие ще почувствате вътрешния смисъл на живота, ще оздравеете от всички недъзи и обкръжаващите ви ще познаят, че вашият живот е чист. Тази е великата задача, която ви предстои да разрешите. Ако не разрешите въпроса по този начин, тогава ще имате един живот на изсъхване. Да скъсате известни връзки и да считате, че сте ги разрешили, това е глупаво. Религиозните хора в това отношение са егоисти. Божественото учение, което иде в света да повдигне човечеството, няма такъв характер, какъвто вие се стремите да му дадете. Та всички ще се молим!

И тъй, молете се един за друг не за опрощение на греховете си, но Бог да оправи пътищата на Любовта, която действа във вашите сърца. Бог да оправи пътищата на Светлината, която се отправя към вашия ум. Бог да оправи пътищата на Знанието, което иде да се всели във вашите души, да ви покаже свещения път на Живота. Казвате: „Ние можем да направим всичко.“ Ако Бог живее в нас като Любов и ние като живеем в Него, щом прояви Любовта Си, ние ще се качим на най-високия връх, ще дойдем в съприкосновение с най-високата сила – Любовта, ще бъдем при Истината, която ще даде красота на живота ни, и тогава ще се създаде Новото човечество. То е създадено вече, но ще се даде израз на новия човек. Ние ще почувстваме тази вътрешна връзка, ще минем от спящо състояние в будно или от смърт, от ограничено състояние, в безгранично, от временния живот към вечния, дето няма изтощаване – с една дума, ще намерим туй, което алхимиците са търсили – вечното подмладяване.

Това е смисълът на живота – човек постоянно да усеща в себе си как се подмладява, как се видоизменя от красота в красота, от сила в сила. Затова Христос пострада. Той казваше: „Много работи има да ви кажа, но сега още не е време. За в бъдеще, когато Духът дойде, Той ще ви научи. Тогава Аз пак ще бъда на Земята.“

Сега Бог иде в света да се изяви по един нов начин. Той се изявява във всички ни, преустройва всичко наново. Ние ще бъдем строители на туй ново, строители на Новото човечество. Вие ще кажете: „Какво можем да правим ние тук?“ – Бог, Който живее в нас, и ние, които изявяваме Неговата сила, всичко можем да направим. Тези *ние* вече живеят по цялата Земя. Един ден тия Братя ще започнат да ви посещават и тогава няма да се плашите. Някой от тия Братя ще дойде и тогава мъжът няма да пита: „Кой беше онзи, който влезе вкъщи?“ И ти няма да питаш мъжа си: „Коя беше онази, която влезе в стаята?“ Ще имаме свещена вяра един в друг и никой абсолютно няма да се съмнява в нещо нечисто. Всичко ще бъде свещено! Любовта ще се проявява и по друг начин, без каквото и да е опетняване, което грехът е внесъл. Навсякъде ще има голямо изобилие.

Коя мисъл остана в ума ви като най-важна? – Мисълта за Божественото. Вие не се безпокойте как ще се разреши въпросът. Той ще се разреши по един естествен път, но всички трябва да бъдете готови, когато Божественото говори във вас, да Го слушате. Всички трябва да бъдете готови за това, да не жертвате Божественото, да не се отказвате от Него, но да Го познаете. Този въпрос е за сега, не е за в бъдеще. Днешния ден ще отбележим с това – да се качим на високия връх! Туй ще бъде задачата ни. Сега ни предстои една материална работа – да се качим на високия връх. Той е много висок, но все-таки приятно е да се качим горе! Само там ще разберете какъв е този връх. Той не е много остър, той е най-красивият връх, който някога сте виждали в света. Той е толкоз красив, че като се качи човек горе, каквато скръб и да има, всичко това моментално изчезва, сърцето започва да тупти усилено и той забравя всичко. Като се качи на високия връх, човек

е готов всичко да направи. Няма нещо невъзможно за него! Той казва: „Не струва човек да скърби!“ Музикант може да стане, поет може да стане, господар може да стане – каквато работа и да започне, всичко разрешава. Като погледне отгоре, той поклати глава и казва: „Сега разбирам Божиите пътища! Господи, прати ме пак долу.“ И като слезе долу, той вече е пълен с онази велика сила на Любовта. Отдето мине, носи благословение. Такива са великите Братя! Все от този връх слизат: те там живеят. Като слязат, после отново се качват, защото все оттам черпят. Дойдат на Земята, пак се върнат. Слязат, пак се качат. Постоянно има слизание от върха и качване към върха.

Сега, по същия закон, и вие ще започнете да се качвате и да слизате – това е великото разрешение на въпроса!

25 август, вторник, 8 ч.

Чистота и святост⁴

1. Добрата молитва
2. Духът Божий
3. Пътят на живота
4. Благославяй, душе моя, Господа!
5. Молитва на Духа – на Царството
6. Бог е Любов
7. Молитва за плодовете на Духа
8. В начало бе Словото
9. Отче наш

Лозинка за през деня:

• *Бъдете свършени и вие, както е свършен Отец ваш.*

Свършенството на Любовта ще бъде смисълът на моя живот. Свършената Любов изпъжда всеки страх от душата и внася мир и веселие в Духа. „Никой няма по-голяма Любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си.“ Когато Любовта прониква в сърцето ви, скръбта се превръща на радост. Който побеждава, ще наследи всичко. Победа, добита чрез Истината, е придобивка велика.

Днес за четиво ще имате: 16-а глава от Матей, 3-та глава от Марка, 20-а глава от Лука, 7-а глава от Йоана; 12-а глава от Послание към римляните; 5-а глава от Първо послание към коринтяните, 4-та глава от Второ послание към коринтяните; 2-ра глава от Първо съборно послание на апостол Петър, Псалом 75.

Сега ще ви дам едно важно правило: като се събудите сутрин, преди да се измиете, направете едно добро дело. Извикай най-доброто чувство от сърцето си и кажи му първата дума на Любовта! Извикай най-красивата мисъл от ума си и покажи ѝ най-хубавата светлина!

Това като сторите, ще произнесете следната свещена формула:

• *Милостиви, Свети и Благословенни Господи, изяви ми Светлината на Твоето лице, да сторя Твоята воля.*

Едно от правилата при изговарянето на тази формула е да бъдете много положителни и да имате детински дух. Някой може да каже *многомилостиви* вместо *милостиви*. Не, няма по-силни думи от *Милостиви, Свети и Благословенни Господи*. Когато произнасяте тия думи, Господ ще ви слуша. Милостта е качество на Бога. Всеки, който призовава Бога в Неговата Милост, Той му се изявява. И всеки, който Го призовава в Неговата Светлина, Той пак му се изявява. Светлината е Неговата святост. Светостта Божия носи светлина. Само святият човек може да има знание. Чистият човек може да има знание. Само чистият човек може да бъде свят. Чистота и святост вървят заедно. Чистотата – това е най-красивото чувство. Вие някой път се плашите от чистотата и светостта, но те са най-красивата дреха, с която душата може да се облече. Като се произнесат думите *чистота* и *святост*, някой път ви е страх, вие почвате да треперите. Че кой от вас би се отказал от тази хубава дреха? Кой от вас може да се облече с по-хубава дреха от тази? Чистота и святост – това е най-красивата дреха, с която човек може някога да се облече. И всеки от вас трябва да я желае. У някои от вас се е вмъкнала мисълта, че като станат чисти и свети, хората ще ги избягват. Това не е вярно. Тогава именно ще се привличат хората от вас. Чистотата и светостта – това са качества, които привличат, те са качества, които дават благородство на душата. Душата се разширява и става привлекателна, нежна, блага, разумна. И онзи човек, който носи чистотата и светостта, той е велик човек във всяко отношение. Той и в малките неща е велик, и в големите неща е велик.

Та ще се стараете, когато ви говоря за чистота и святост, сърцето ви да трепне, да се зарадвате, а не да се стеснявате. Да добиете чистотата – това е най-лесното нещо. Най-естественото нещо е да бъде човек чист! Че това е тъй, ще ви го представя картинно. Ако ви сложат ястие, не искате ли хлябът ви

да е чист? Не искате ли паницата ви да е чиста? Не искате ли кърпата ви да е чиста? Ако ви дадат една кърпичка за нос, не искате ли и тя да бъде чиста? Ако тръгнете вечерно време на път, не искате ли най-силната светлина да ви показва пътя? Следователно колкото светлината е по-ярка, толкова по-голяма радост ще ви допринесе тя.

Сега знаете ли защо по някой път вие изгубвате любовта си? Наблюдавайте цветята и ще намерите отговор на това нещо. Когато някой цвят цъфне, случва се отгоре му да има няколко листа, които го засенчват, тъй че слънчевата светлина не може да го огрява. Когато цъфваш, гледай да няма листа отгоре ти, за да можеш направо да възприемаш светлината. Цъфни над листата отгоре! Листата нека останат настрана. Не ви трябват никакви листа отгоре. Ще гледате да цъфнете над листата. И там, като цвят, разтворете душата си. Това е едно състояние, което всеки човек трябва да има. Сега кои са тези листа? Ти цъфнеш, но имаш някакъв спор с някой твой брат или с някоя сестра. Те са листата, които са се качили отгоре ти. Над тях цъфни, за да приемеш Любовта, която ще ти даде смисъл в живота. Тези листа са хубави, но отдолу да бъдат, а не отгоре ти. Че имаш спор с тях, това нищо не значи, но всичко да е на място. Не спирай Любовта, която трябва да влезе в душата ти! Листата нека стоят отстрани само за сянка, там те са на мястото си.

Какво ще кажеш на тия двамата – брат и сестра, с които имаш спор? Ще им се молиш ли да ти отворят малко път? Какво ще им кажеш? Няма да им се молиш, няма да им казваш нищо, а ще продължиш дръжката, стъблото си нагоре. Ще се промъкнеш през някоя дупка, ще се издигнеш нагоре и там, под преките слънчеви лъчи, ще се разцъфтиш. Вие често казвате: „Какво ще стане със света?“ Всичко, което става в света, да не ви смущава. Дошъл някой брат и ви казал някоя горчива дума – и това да не ви смущава. Вие сте чудни! Какво лошо има в това, че някой ви казал някоя горчива дума? Когато страдате от треска и лекарят дойде, сладки хапове ли ви дава, или горчиви? Хинин ви дава, горчив хап. Вие му благодарите за този горчив хап, защото той ви лекува

с него. Същото нещо е и по отношение на обидата от този ваш брат. Вие имате духовна треска, този брат ви е дал един горчив хап – хапнете го и треската ви ще премине. Пък ако нямате треска, турете този хап в джоба си и намерете друг някой ваш брат, който има треска, и му го дайте. Да си давате един на друг горчиви хапове – на това поне сте майстори. Аз ви похвалявам, вие имате доброто желание да се поправяте, само че хаповете ви са много големи, та не можете лесно да ги преглъщате. Рициновите хапове, които вземате, трябва да са малки, за да преминат лесно през гърлото ви. Така също трябва да са малки и горчивите хапове, които взаимно си разменяте. Ако са големи, не можете да ги преглъщате. Както и да е, но този хап все трябва да се даде. Питам ви: ако имате кир, можете ли да не вземете вода и да не се изтъркате? Кал, кир имате отгоре – затвърдила се е тази кир, трябва да я изтъркате. Ще сипете вода, ще изтъркате кирта и работата ще се свърши. Ще има стържене, разбира се, но това е масажиране. Умният човек на всичките неща трябва да гледа разумно. Има неща, за които няма защо да се тревожиш. Разтревожиш ли се, спри се за малко, размисли как да използваш тази тревога. Тревоженето не е лошо нещо. Детето ти се е разплакало, ти се тревожиш. Ами че кое е по-хубаво: да умре детето ти или да плаче, а ти да се разтревожиш малко? Ако Господ те попита: „Какво искаш – детето ти да подскача малко вкъщи, да поплаче и ти да се разтревожиш, или тъй да го умиря, че никога повече да не плаче?“ Кое от двете ще изберете? Първото положение е по-хубаво, нали?

Добре, ще ви дам друг пример. Вие пътувате с един брат, който е много сприхав: говори, плещи навсякъде и за всичко, но като му турите на гърба нещо – носи. Имате и друг брат, който е сдържан, не плещи, привидно е като светия, но дадете ли му нещо на гърба – нищо не носи. Да, но по пътя все ще трябва да се носи нещо! Кого ще изберете: светията ли, който нищо не носи, или онзи, който плещи, но всичко може да носи? Това са крайности, разбира се, но крайности, които се срещат в живота. Какво ще правиш? Господ ти е определил да вървиш с този, който плещи, но и който може

да носи. Ти ще държиш в ума си товара, който човекът носи, а на другото не обръщай никакво внимание. Ще си кажеш: „Този брат е много добър. Той говори, но и товар носи на гърба си.“ Това е истинската философия на живота. Само по този практически начин вие ще можете да трансформирате енергиите от едно състояние в друго. Има и други, по-скъпи начини за разглеждане на нещата, но този начин е най-добър. Вие сега ще седнете, ще се молите: „Господи, моля Ти се, сними тоя товар от сърцето ми.“ Че се молиш на Бога, това е много добре, но Господ ти казва: „Слушай, твоята каса е много пълна, пораздай малко от парите си!“ Ти казваш: „Господи, не зная кой е беден. Проводи Ти някой при мене!“ Господ ти изпрати някой беден, но ти го погледнеш, казваш: „Ти не си от тях.“ Какво прави най-после Господ? Изпраща ти няколко души разбойници, обера ти цялата каса, ти избягаш и казваш: „Обраха ме!“ По-преди казваше: „Аз не мога да дам.“ – Не можеш да дадеш, но когато дойде неприятелят, оставяш касата и бягаш. Питам: ако можеш на неприятелите да дадеш всичко, защо на приятелите си да не можеш да дадеш нищо? Туй е до разбирането на нещата. Щом дойде Божественото във вас, всички вие, които искате да имате Божието благословение, трябва да дадете всичко доброволно. Ще кажете: „Отде да зная дали Господ ми казва да дам, или някой дявол.“ Дяволът винаги казва: „Затвори кесията си и никому нищо не давай, всичко е само за теб.“ Щом дойде Господ, Той казва: „Отвори кесията си и каквото имаш вътре, давай!“

Божественото не може да се свърши. То е като някой извор – постоянно извира, извира и не се свършва. Ти даваш и То никога не се свършва, все тече. Ти давай и То ще си тече. Е, ще те е страх ли, като даваш от Божията вода, че ще се свърши? Няма да се страхуваш, защото тази вода никога няма да се свърши. Вие сами ще опитате, че Божиите блага са велики и неизчерпаеми. Казвате: „Ако давам тъй много, все ще дойде ден, когато водата ще се свърши.“ – Ти не разбираш Божиите закони. Щом се страхуваш, това показва, че дяволът е влязъл вътре и е турил печата си, затворил е крана.

Дяволът е седнал отгоре на крана, а ти казваш: „Нищо не давам!“ Но си недоволен. Отвори сърцето си! Отвори чучура си, развърти крана – давай, давай, всеки ден давай! Пък като се умориш, повикай един брат и той да дава. Кажи му: „Братко, давай сега ти.“ После повикай втори, трети, четвърти, пети, десети – като се наредят стотина души и все дават, другите ще кажат: „Този човек е много богат, всякога дава.“ Давайте, не се страхувайте! Защо ще се смущавате?

Въпрос: *Когато някой ти каже да пазиш нещо в тайна, Господ ли ти казва, или дяволът?*

Кога се пази тайна? – Когато искаш да кажеш нещо лошо, пази тайна! Божиите работи са всякога явни. Когато Бог направи небето, скри ли Той работите си? – Не, изяви ги. Светлината всичко изявява, а тъмнината всичко пази в тайна. Тъмнината е за онези, които не са готови. Когато някой човек преследва някого, ти имаш право да затвориш светлината си, за да не могат да го преследват. Пък като отива някой човек да прави добро, дай му най-голямата светлина. Това е практическо правило.

През тази година ще приложите и още едно правило. Щом станеш сутрин и се лениш да направиш едно добро, ще си наложиш глоба, ще платиш 5, 10, 15 до 30 лева. Ще вземеш тези пари, ще ги туриш в специална за тази цел каса и ще си запишеш: „За неизпълнение на еди-какво си аз се глобявам.“ Всеки от вас ще си има една такава каса за глоба и ще видите колко дни през годината ще се глобите. Може да кажете: „За какво ще се употребят тия пари?“ – Ще им намерите място. Хайде да видим колко лева ще донесете идущата година. Когато почнеш да глобяваш дявола, той става умен. Като станеш сутрин и не направиш туй добро дело, веднага ще си наложиш глобата, няма да седнеш да мислиш колко да туриш. Колкото ти дойде на ума: 20 лева имаш – 20 лева ще туриш; 100 лева имаш – 100 лева ще туриш. И няма да мислиш отде ще ги намериш. Като се глобиш 4-5 дена и платиш стотина лева, ще почнеш да се замисляш. Така правят и най-възвишените духове. Когато един възвишен дух направи една погрешка, знаете ли какво прави? – Той решава да слезе на

Земята, да се възплъти и цял живот да прекара на Земята, за да поправи грешката си. Глоба е това! За да изкупи една своя малка погрешка, която не е в съгласие с Божия закон, за да въздвори тази нарушена хармония, той се лишава от благата, които има горе. Та виждате ли какъв пример на доброволно самопожертване има в тия духове? Ако у всинца ви има тия благородни пориви на човешката душа, ако всинца се стремите към онзи велик съзнателен живот, тогава животът ви щеше да бъде красив.

Сега, при изпълнение на дадената задача, ще спазвате един закон. Той е следният: прави Добро най-първо на този, когото обичаш. Сутрин, като станеш, направи добро на този, когото обичаш, защото към него ти имаш естествено разположение. Направиш ли на него доброто, ти ще можеш да го направиш и на този, когото не обичаш.

Тази каса ние ще я наречем *каса на Доброто*. Всички пари, които ще се съберат от глобата за добрите дела, от тях ще се плащат билетите на бедните братя, които искат да дойдат тук, а нямат пари. Ние ще кажем: „Нека дойдат и те, ние ще им платим билетите от касата на добродетелите.“ Щом не знаете как да правите добро, ще внасяте глобите си в тази каса на добродетелите. Тези пари ще се използват за такива случаи. Аз бих желал да правите повече погрешки. Тъй, поне по две-три погрешки в седмицата. И когато направите някоя погрешка, да ви е приятно, да се зарадвате, че туряте нещо в касата на добродетелите, а не да се тюхкате през целия ден: „Отидоха 20-те лева!“

10. Гимнастически упражнения

26 август, сряда, 5 ч.

Живите образи

Можете ли да ми кажете защо ви пече днес Слънцето? Слънцето може ли да пече някого? Кого е изпекло досега? Пече ли, или грее Слънцето?

Отговор: *Грее и топли.*

Ако ви пече, то е от вас, ако ви грее и топли, то е от него. Когато някой човек те пече, то е от вас, а пък когато той ви грее и топли, то е от него. Защо ви пече? Когато дойде някой разбойник, защо ви пече? Защото не му давате пари. Дай му парите си, няма да те пече. В печенето той влага нещо, все иска нещо. Онзи, който иска да вземе нещо, той те пече. Той иска да вземе най-доброто. И като те напече, като си вземе, каквото му трябва, не иска нищо повече

Сега, като чета Евангелието на Йоана, спирам се на различни глави от него. Мислех да ви чета 8-а глава, но тя е много корава за вас. Дойдох до 14-а, казвам: много е костелива; 15-а – много е тежка. Избрах най-после 3-та глава от Йоана, 1-ви и 2-ри стих:

● *Имаше някой си човек от фарисеите,
на име Никодим, началник юдейски.
Той дойде през нощта при Исуса и рече Му:
Равви, знаем, че от Бога си дошъл Учител,
защото никой не може да прави тези знамения,
които Ти правиш, ако не е Бог с него.“*

Вторият стих, това е встъпление в речта му. Той започва внимателно, похвалява Го, понамазва малко колата, много отдалече пипа. На туй приветствие, на тази реч на Никодим, Христос отговаря: „Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.“ – „Че Аз съм дошъл от Бога, то е тъй – казва му Христос, – и че съм Учител, и то е право, но важното за тебе е ти да влезеш в Царството Божие.“

Казва Му Никодим: „Как може стар човек да се роди?“ Това е важният въпрос. Вие казвате: „Грешен човек може

ли да се изправи?“ И си отговаряте: „Не може.“ Това значи: „Стар човек може ли да се роди?“ И пак си отговаряте: „Не може.“ Не е така. – Може. Ами когато те вкарат в някой затвор и те облекат с халата на някой престъпник, ти престъпник ли си? Правото е, че не си престъпник, но носиш халат №35. Значи мязаш на престъпник. Дойда аз, хвърля ти халата, хвърля №35 и на мястото му напиша: „Този е царски син, пратете го при баща му.“ Питам: като видят хората това, как ще те посрещнат тогава? Значи всичкото ти нещастие е било в халата. Дотогава, докато ти носиш в себе си една отрицателна мисъл, че не можеш да бъдеш човек, ти носиш дяволски халат. Казваш: „Номерът ми е 35, от мен човек не може да стане.“ След като отворят вратата на затвора и ти кажат да излезеш навън, ти казваш: „Не, аз не излизам, може да ме убие някой.“ Излез навън, плюй на петите си и да те няма: „Ама честно ли е да направя това?“ Питам: честно ли беше да влезеш в затвора? Ти си направил вече едно безчестие, направи тогава второ безчестие и излез от затвора навън! Като се извършат две безчестия в противоположна посока, ражда се една правда. Ако влезеш да крадеш в една къща или да направиш едно престъпление, но усетиш, че хазяинът иде, какво правиш? – Плюеш на петите си и бягаш навън. Какво става тогава? – Себе си избавяш от страдания, а тях – от престъпления. След като си влязъл в чуждата къща, ти не си мислил нищо, но после се питаш: „Господи, право ли е да бягам сега?“ Ами защо ти е дал Господ крака? – Да бягаш – нищо повече. Бягането всякога подразбира интелигентност. Само разумният човек бяга. Заекът е много умен, когато бяга. Когато пасе, той е много будала. Някой път, като те види, той се слегне и те гледа. Ти вървиш към него, той мисли, че не си го виждал. Туй е тактика от негова страна. Но като простреш ръката си да го хванеш, той изведнъж се извива и избягва. Питам: защо не бяга по-рано, ами тъй се е слегнал само? Защо не плюе на краката си по-рано и да бяга? – Понеже и той поддържа вашия морал, мисли си: „Дали ще мога да бягам, или не?“ Подгони ли го обаче някой хрът или някой копой, той

веднага се сляга и притайва, после подскача в обратната страна и изведнъж избягва. Значи той мисли. Най-напред прави стратегия, по геометрически начин си прави измерванията. Той още като върви, крои си план, размишлява как да избяга. Заекът бяга всякога точно в обратната посока. Така и човек, когато се уплаши, мисли много хубаво. Аз трябва да ви уплаша, за да мислите.

• *Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?*

Отговори Исус:

• *Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие.*

Тук Христос определя елементите, необходими за новораждане – *вода и Дух*. Христос иска да каже, че да се ражда човек при обикновените условия не струва вече, но трябва да се роди от вода и Дух. Той не подразбира обикновеното раждане.

• *Роденото от плът, плът е, а роденото от Дух, Дух е.*

• *Вятърът вее, дете ще – както и днес вее.*

• *Гласът му чуеш, но не знаеш отде иде и къде отива.*

Тия въпроси, за „раждане и новораждане“, са още земни работи. Те се отнасят до Земята, до този живот. За да се пренесе животът от едно състояние в друго, ти трябва да се родиш от вода и Дух, да туриш водата в себе си, да станеш толкова пластичен, че на колкото парчета да те режат, да не могат да те прережат – отново да се събереш на едно място, както се събират водните капки. Водата можеш да я биеш, да я режеш, да я цапаш, но оставиш ли я да мине през почвата, тя пак се пречиства. Временно можеш да ѝ направиш всякаква пакост, но тя не се цапа, отново се възстановява в първия си вид. Така и вие – като вода ще бъдете. Вие ще кажете: „Какъв живот може да има във водата?“ – Във водата именно е животът. Ако ти нямаше плюнчица да си сдъвчеш хлебеца, какво щеше да стане с него? Водата, като влезе в стомаха, тя прави всичко. И храната, ако не се превърне в жидкост, нищо не може да стане. Следователно твърдата материя трябва да стане пластична, да мине в жидка, да стане по-ефирна, по-нежна.

- *И никой не е възлязъл на небето,
тъкмо Този, Който е слязъл от небето,
Син Человечески, Който е на небето.*

Думите Син Человечески ще заместите с думите *най-възвишеното, най-разумното, Божественото*, което трябва да бъде въздигнато у човека, а не разпнато. То трябва да управлява човека.

- *Защото Бог толкоз възлюби света,
щото даде Сина Своего Единороднаго,
за да не погине всеки, който вярва в Него,
но да има живот вечен.*

Значи Бог толкова възлюби света, че даде на хората разумност, внесе разум в тях, за да ги спаси от всичките им страдания.

- *Понеже Бог не проводи Сина Си в света да съди света,
но да бъде спасен светът чрез Него.*

Нашият разум не е даден, за да съдим хората, а да ги спасим, да ги упътим, да ги научим, да им покажем пътя към Спасението.

- *Който вярва в Него, не ще бъде осъден,
а който не вярва, той е вече осъден,
защото не е повярвал в Името
на Единороднаго Сина Божия.*

Тия думи ще изтълкувам така: всеки, който не възприеме законите на Разумния живот и не го използва за доброто на неговия разум, той е осъден вече. Той е един първокласен будала и всеки ще му се смее. Този будала казва: „Господ не можа ли да направи Земята така, че един ден да се върти от ляво към дясно, а втория ден – от дясно към ляво? Господ не можа ли да устрои човека така, че храната да влиза в стомаха, без да я дъвчем?“ Или: „Господ не можа ли да тури очите на човека на гърба?“ Или: „Господ не можа ли да ни тури по 100 очи, а ни е турил само по две? Господ не можа ли да постави по едно око на всеки пръст, та човек, като ходи, да не си удрия краката?“ Будала! Око на пръст туря ли се? И този човек мисли, че е някакъв велик философ! Защо Господ допусна греха в света? – За будалите. *Буд – аллах* значи:

„Събуди Господа в себе си!“ Будала е този, който не е събудил Божественото в себе си. Понеже будалата не събужда Господа в себе си, ще му дойдат мъчнотиите. Щом го събуди, той става *ил-аллах*.

И вие сега седите и казвате: „Тази моя съседка или тази моя сестра е будала. Защо я прати Господ при мен да ме пече всеки ден на шиш?“ – Ами ти, която си разумна, обърни тази будала. Будалата сам не може да се обърне. Законът е такъв. Вие отидете в някоя къща, при някоя ваша сестра, която има много вълна, но не знае да преде и е съвсем оголяла. Вие ѝ се смеете. Не се смейте, но покажете ѝ как се преде, научете я. Знаете ли на какво мяза тя? Един млад човек се оженил за една мома, която била много хубава, но много мързелива, не знаела да преде. Той ѝ казал: „Жена, с хубост само не става, ти трябва да знаеш да предеш, защото ще оголеем.“ Тя взела от майка си две вретена с прежда, турила ги в една каца и от време на време показвала на мъжа си ту бялото, ту черното вретено, като му казвала: „Ето, и аз преда.“ Обаче само с показване на вретената въпросът не се разрешавал, те си оставали на същия ред. Дошло време да се жени брат ѝ. Повикали я на сватба. Как ще отиде, няма дрехи! Окъсала се, няма с какво да се облече. Тя казва на мъжа си: „Какво да правя?“ – „Нали ти казах, че трябва да работиш! Мен ме е срам да те вода такава окъсана!“ Но тя била хитра, казала му: „Слушай, ние имаме един голям къп, ти ще ме туриш в къпа и ще ме заведеш с колата при майка ми. Тя ще ми даде дрехи, за да се облека за сватбата.“ Впряга мъжът колата, повежда я, но и той хитър, намислил друго нещо. Оставя колата вън от селото и отива сам при майка ѝ. Тя го пита: „Защо идеш сам, де е дъщеря ми?“ – „А, твоята дъщеря, като някоя царкиня, иска да излязат всички девери, сватове, цялото село, да я посрещнат с музики и гайди, не иска да дойде тук сама.“ – „Тъй ли?“ Тръгват, но дъщерята, като усетила, че идват всички сватове да я посрещат, изскочила от къпа и се върнала вкъщи. Те дошли, намерили къпа празен. „Къде е дъщерята?“ – „А, тя е особена, върнала се е вкъщи, види се иска от село да я вземете.“ Свършили те сватбата и без нея. Връща се той вкъщи и

какво намира? Тя взела хурката и вретеното, преде ли, преде. Той направил качамак, вика я да ядат, но тя казва: „Не искам да дойда, тури качамака на рамото ми, та и да преда, и да ям.“ Пробудила се тя вече – преде. Казва си: „Втори път сватба няма да пропускам.“ На рамото каша – и преде! Та сега и вие: ще държите хурката в ръка, а кашата – на рамо. Това не се отнася до всички, но само до някои от вас, на които работата не е изправна. За тия, на които работата е изправна, този пример не се отнася за тях. На всички трябва една свещена работа, но да не ви е срам от нищо. Дойде ли се до работата, трябва да бъдем готови за всичко! Човек, който не се срамува от работа, той е на правия път.

- *Понеже всеки, който прави зло,
мрази виделината, да не би да се докажат
неговите дела, че са зли.*

Значи всеки, който не възприема разумния живот, живее по старому. И всеки, който не живее във виделината, мрази разумния живот.

- *Но който прави Истината,
иде към виделината, за да се явят делата му,
че са по Бога направени.*

До 22-ри стих ви е достатъчно.

Има трудни въпроси в света, които трябва да се решат, и трудни задачи, които трябва да се изпълнят. Ще започна с един пример, но преди това ще ви кажа няколко обяснителни думи. Представете си следното положение. Ако спасението на човечеството зависеше от някое външно условие, например ако трябваше да имате 100 милиона лева злато, колцина от вас биха се спасили по този начин? Добре, представете си, че въпросът беше турен другояче. Ако вие, за да се спасите, трябваше да бъдете най-умният, най-ученият, най-мъдрият човек, колцина от вас биха се спасили при това условие?” Или ако спасението зависеше от това, че трябваше да бъдете един от най-силните хора, да можете да се борите едновременно със 100 души, колцина от вас биха се спасили по този начин? Значи има още по-трудни задачи за спасението. Но аз ви казвам: спасението се дава даром, а от вас се изисква само вяра.

Знаменитият адепт Саваат-Бен-Абу трябвало да прекара своето последно посвещение, за да бъде приет като член на Бялото Братство. Някога, в миналото си, той направил една малка погрешка, която трябвало да изкупи с едно голямо изпитание. За това изпитание го пратили в царството на Елмур. Цар Елмур бил много знаменит човек, много умен, но и много строг: най-строгият цар, който някога съществувал на Земята. Той имал само една дъщеря, Елмира-Мелбур, най-красивата мома, която обаче била толкова вискателна, толкова претенциозна, че всички се плашели от нея. Дето минавала, ако намери някоя погрешка някъде, да си мисли този, който я е направил. На този адепт дали задачата да изкупи своето прегрешение на миналото, но само в такъв случай, ако може да накара царската дъщеря да се влюби в него. Обаче изпращат го на Земята като най-последен бедняк, дрипав, окъсан, и той трябвало в този си вид да накара царската дъщеря да се влюби в него. Само по този начин ще може да изкупи своята погрешка. Той се намерил в чудо. Употребил всичкото си знание, което придобил от миналото, но не хващало: по никой начин не можел да ѝ обърне вниманието. Дошъл до отчаяние, казал си: „Изглежда, че тази моя погрешка ще си остане и занапред и аз не ще мога да вляза като член на Бялото Братство.“ Питам ви: как бихте разрешили този въпрос? Отчаял се той. И наистина, може ли последен бедняк да се ожени за царската дъщеря? И вие по някой път искате някой възвишен ангел, някой възвишен Дух, който има такава история, такива познания в себе си, такава красота, да ви обърне внимание. Питам: не искате ли невъзможното? И някой път казвате: „Господи, защо не изпратиш Духа Си?“ За да изпрати Господ Духа Си, знаете ли какво се иска от вас? Отчаял се този адепт, но знаел, че по какъвто и да е начин ще трябва да разреши тази задача, и почнал да се моли на Бога да му помогне, да му даде един метод за изправление, защото той съвсем объркал работите. Всичките методи, които той знаел, ги приложил, но задачата не се разрешила. Сърцето на тази царска дъщеря не се отваряло. Молил се той, цели 20 години се молил да

му се помогне да разреши задачата си и да влезе като член в Бялото Братство. Той не искал да се ожени за царската дъщеря, но само да я накара да го обикне. Обикне ли го тя, Любовта ѝ ще го спаси. Ако тя не го обикне, той не може по никой друг начин да се спаси. Добре, можеш ли да заставиш Любовта със закон да те обикне? – Не можеш. Двадесет години се молил той! И знаете ли какъв бил резултатът от тази молитва? Ще ви кажа резултата. Царската дъщеря заболяла от проказа. Лицето ѝ, тялото ѝ тъй се обезобрази, че изгубила всичката си красота. Сърцето на бащата се стягало от мъка и затова изпратил хора по цялото царство да доведат всички най-умни и знатни лекари да помогнат, да спасят дъщеря му. Бащата обичал дъщеря си много, всичко жертвал заради нея, само да се спаси, обаче никой не могъл да ѝ помогне. Най-после тя казала на баща си: „Татко, ако дойде някой, който ще може да ми възвърне красотата, аз съм готова да го обикна.“ Тогава изпращат този адепт при нея. Той дохожда, полага си двете ръце отгоре ѝ и проказата изчезва; предишната ѝ красота се възвръща и тя го обиква. Тогава го направили член на Бялото Братство. Но знаете ли колко е коствало на Саваат-Бен-Абу туй лекуване на царската дъщеря? Той трябвало да вложи цялата си душа вътре в нея – да се пожертва.

Следователно, ако ние в даден случай не сме готови да пожертваме за Бога всичко, Бог не може да влезе в нас. Не казвам, че ние не правим жертви, всички правим жертви, но когато искаме да придобием онова благо – да станем свободни – царската дъщеря непременно трябва да заболее от проказа и ние трябва да бъдем готови да я излекуваме, като вложим всичката си душа. Само по този начин ще дойде Божествената Любов в нас като един ключ. Само така ще се прояви Бог в нас! В Любовта има един велик закон. Той е следният: ако ти си позволиш само да споменеш на някоя жива душа, че я обичаш, и с това я ограничиш, ти си изгубил вече всичката Любов. Бог, Който е направил света, напълно спазва този закон. Кой е чул досега Господ да каже някому: „Аз те обичам“? Другите говорят за Него, че Той е Любов,

но Бог никога не споменава това. Защо? – Той спазва този велик, свещен закон, за да не се ограничи Любовта. Затуй Бог е неизменен, свят, чист. Любовта трябва да бъде чиста във всички свои проявления. И само така тя е в сила да повдигне човека. Туй ни най-малко не трябва да ви обезсърчава, но да ви насърчава. И сега да знаете: ще дойде ден, когато и да е, когато на един от вашите изпити вие ще трябва да положите цялата си душа, за да излекувате царската дъщеря. Ще дойде този изпит, а може би да е и сега. Вие и сега имате изпити, но тия изпити не могат да се сравнят с този, който ви предстои за в бъдеще. Когато вложите цялата си душа, само тогава ще разберете какво нещо е Любовта. Христос казва: „Имам власт да положа душата си, да я дам; имам власт и да я взема.“ Казах ви онзи ден в беседата си, че човешката душа никой не може да я зароби. Ако аз влагам някъде моята душа, за да бъде тя проводник на Божията Любов, това е именно, което тя изисква. Душата всякога иска да бъде проводник на Божията Любов.

Този пример е толкова велик по своето схващане, че вие в обикновения си живот може да се обезсърчите, да кажете: „Е, каква е нашата работа! Де да сме и ние в своето последно посвещение!“ Обаче това не трябва да ви обезсърчава. Ако при един 200-годишен дъб или при един 200-годишен орех посадите един малък орех, който едва сега се показва над почвата, питам: каква разлика има между големия и малкия орех? Този малък орех след 230 години ще бъде като големия. Вие ще се радвате на възможността, която е скрита в душата ви – да растете. Вие ще се радвате на възможността да разбирате, което разбиране е вложено във вас и което можете още повече да придобиете за в бъдеще. Трябва да се радвате! Не трябва да отпадате духом, не трябва да се смущавате, че някой е израсъл голям. Вие ще се радвате, че той се е проявил, но ще знаете, че и във вашата душа има същите възможности да израстете като него. Този голям орех нека ви бъде един подтик, че и във вас има такава възможност да израстете. Когато видите един добър, един умен или един красив човек, нека туй бъде във вас един импулс, че Бог е

верен и истинен. Всички тия хора ще бъдат свидетели, че и ние можем да бъдем добри, умни, красиви, учени и т.н. Когато говорим за ангелите, туй да ви причинява радост, да знаете, че и вие един ден ще бъдете ангели. Да станете ангели, то не подразбира само да ви израснат крила – тогава ще бъдете птици – но ако станете ангели, трябва да имате една възвишена интелигентност в себе си, една светла ангелска мисъл, с която ще може свободно да посещавате слънчевите системи и да ги изучавате. Тогава няма да питате: „Трябва ли да дойда от София на събора, или не.“ Със своята крилатата мисъл вие ще бъдете навсякъде.

Въпросът е, че вие сега сте на Земята, а аз ви говоря за ангелите. Независимо от това, тук ме разбирате добре, но когато се върнете в София и в другите градове из България, вие ще влезете пак във вашите кухни, а ангелите ще останат на Небето. Вие ще останете около тенджерите, а всички тия възвишени работи ще останат горе. Вие ще търкате в коритото кирливите си дрехи, а всички възвишени работи ще ви се видят отдалечени и ще кажете: „Тази работа няма да я бъде“ – ще се обезсърчите. Питам: кой ви тури на коритото да перете? Защо перете, я ми кажете? Кой е виновен за това положение? Не сте ли вие самите? Преди да перете на вашия възлюбен дрехите, колко сте му мърморили, че го обичате, че ако не го вземете, не ще можете да живеете без него, и т.н. А сега, като сте на коритото, казвате: „Защо да му пера дрехите!“ Като дойдете при тенджерата, пак казвате: „Защо да му готвя?“ Преди да се съчетаете, и той ви е казвал: „Аз те обичам, без теб не мога да живея, без тебе ще умра.“ А сега, като седне в канцеларията при масата, целия ден дращи с перото или пък целия ден оре земята с ралото и казва: „Не може ли да се намери някой по-лесен път?“ Добре, кой го накара да оре земята? Питам тогава: какво е вашето разбиране за живота? Когато изпъдиха Адам от рая, Бог му каза: „Ще отидеш да ореш земята!“ И когато жената съгреша, Бог ѝ каза: „Цял ден ще бъркаш в тенджерата и ще переш.“ Има обаче един лесен начин за пране. Знаете ли кой е той? – Ще вземеш дрехата на своя възлюбен и само като я изтър-

сиш, тя ще стане чиста и бяла. И аз имам един метод, чрез който изпитвам хората дали ме обичат, или не. Ще им дам ризата си, и ако тя светне само като я тръснат, ще зная, че ме обичат. Като дойде някой при мен, ще му дам кърпичката си, ще кажа: „Изтърси я само, за да видя какъв си.“ Нали ще учите сега Новото?

Ние пренасяме нещата от обикновеното към необикновеното, от временното към вечното. Щом влезете в Небето, вие и там ще живеете. Животът на Земята е само едно приготвление за един по-възвишен живот. Птиците перат ли дрехите си?

Казвам: важният въпрос за вас е, че при всяко едно посвещение вие трябва да имате по едно ново проявление на Любовта. Трябва да знаете това! Животът седи във всестраниното проявление на Любовта. Засега вие имате само първото проявление на Любовта, т.е. вие знаете само една от формите на Любовта. Колко форми, колко проявления има Христовата Любов! Нали всички проповядват, нали всички търсят Любовта на Христа? Как ще я придобиете? – Ще изучавате Писанието основно, ще изучавате опитността на всички ваши братя, които са живели преди вас. В обикновения си живот, между обикновените си работи, ще изучавате и съществените. Някой път вие сте недоволни от сегашния си живот, но тъй, както сте поставени в живота си, той е едно училище за вас, в което постепенно трябва да разрешите всичките задачи. Всички вие имате различно мнение и разположение към хората. Някои хора ви са антипатични, други – симпатични, за някоя сестра казвате: „Тази сестра ни е антипатична.“ Хубаво, но вие трябва да разрешите правилно този въпрос. Ами че един ден, когато заминеш за другия свят и видиш в рая тази сестра при тебе, тогава? Един американски професор казал, че не иска да види някои хора за 10 000 години. Не е така. Всички ще се измените и трябва да знаете, че когато не обичате някого, той ще дойде в рая при вас. Тогава какво ще правите? Той ще наруши мира ви и там. Не е въпросът да изменим естеството на другите хора, но ние трябва да изменим себе си. Аз трябва да изменя себе

си, да зная, че обичам хората, а не да ги карам да вярват, че ги обичам. Те трябва да знаят, че туй, което проявявам в даден случай към хората, е от любов към тях, и да се радвам на най-малкото проявление на Любовта. За мен е важно това, че проявявам Божията Любов. И нека това да е свършен факт за мене, а не да се спирам върху туй какво мислят другите хора. Само така могат да се спасят хората.

Питам: когато Христос дойде и пострада за човечеството, колко души повярваха в Неговата Любов? – Само 12 души повярваха, и то донякъде, не напълно. Най-после и те се разбягаха. Един се отрече, друг си остави дрехата и избяга, за да не се съблазни, но след възкресението почнаха един по един да се събират. Питаха: „Как стана тази работа?“ Христос знаеше в Себе Си, че е извършил Волята Божия, че е изпълнил закона на Любовта, и това Му причиняваше голяма радост. Христос дойде в света не само да спаси човечеството, но и Той сам да добие една велика опитност. Някои казват: „Учителю, ти знаеш.“ Не ми казвайте, че аз зная. Какво зная аз – известно ми е; не е въпросът в това какво аз зная, но какво вие знаете. Какво знаете вие, и това не е важно, но какви отношения имате – ето въпросът, който трябва да ви занимава. Отношения трябва да имате! Кажете ми ти какви отношения имаш към хората, какви отношения имаш към Бога; кажи ми какво знаеш по този или онзи въпрос – това ме интересува, нищо повече. Някъде се били двама души, казват ми: „Знаеш ли какво стана?“ – Какво? – „Биха се двама.“ Когато се бият хората, аз не се интересувам. Тогава аз съм спял, нищо не виждам. „Ама той ми открадна парите!“ – Аз и това даже не зная. Когато някой краде, аз се занимавам с нещо друго. Ще бъда много прост, ако наблюдавам кой краде, кой лъже и т.н. Даже когато някой бие жена си, аз нищо не зная. Някоя жена ми казва: „Ти знаеш ли, че мъжът ми ме би?“ Казвам: „Така ли? Аз не мисля, че той може да направи това нещо, да бие, да не е някой друг? Аз се чудя дали е той!“ Тя казва: „А, моят възлюбен беше!“ Казвам: „Доколкото го познавам, не ще да е той.“

И тъй, вие ще прилагате Любовта като сила, която ще трансформира вашия характер, за да можете да се справяте с големите мъчнотии, които имате в живота си. Например една съвременна жена, християнка, трябва да се справи със следните мъчнотии. Нека си представи, че един ден мъжът ѝ може да замине, децата ѝ също могат да заминат, и тогава да си каже: „Какво мога да направя сега сама?“ Положението ѝ, че мъжът ѝ е здрав и принася всичко вкъщи, е по благодат дадено, хубаво е, но тя трябва да разреши въпроса сама! Този въпрос трябва да изпъкне и у вас: „Ако мъжът замине или ако жената замине, ако децата заминат, ако изгубя всичко, какво ще правя сам, какво ще правя сама?“ Някой път е по-добре мъжът да замине, някой път е по-добре жената да замине. За къде? – За другия свят. И аз ще ви кажа защо е по-добре да замине жената, или някой път мъжът, в Невидимия свят. След като замине за онзи свят, у мъжа се събужда силното желание да помогне на жена си. Как? Тя има много богат съсед. Мъжът влиза в кесията на съседа си и го праща при жена си. Казва му: „Вземи кормилото!“ И гледаш, този, богатият, се смилил за вдовицата, започва да ѝ изпраща брашно, това-онова, и тя казва: „Какъв благодетел! Много добър човек е нашият съсед.“ Но това не е съседът ѝ, това е мъжът ѝ. Той е станал слуга на съседа си. Съседът му е поверил всичкото си богатство и току само изпраща помощи на бедната си съседка. Казват: „Този богат човек е отличен, много е добър, как щедро помага на еди-коя си вдовица.“

Да, но за да се създаде този закон, християнството трябва да роди много мъченици, които, като умряха, влязоха в лошите хора на Земята и по такъв начин ги направиха съмишленици на християнството. Тези възвишени души обърнаха по такъв начин много езичници към християнството. Те използваха в Духовния свят всичко за добро. И във всяка една постъпка вие трябва да виждате проявлението на Божествената Мъдрост. Затуй казвам, че на всинца ви трябва търпение. Казах ви: ако вие имате търпение, ние ще ви дадем вяра. Търпението от вас, вярата от нас; или вярата от нас, търпението от вас, защото ние сме от нетърпели-

вите хора. Ние имаме вяра, но сме много нетърпеливи, а вие нямате вяра, но сте много търпеливи. И знаете ли защо ние сме нетърпеливи? – Няма защо да носим търпението! Представете си, че аз нямам да давам никому нищо, няма кой да ме безпокои, живея в един свят на Божествена хармония – кому и какво търпение ще показвам? Там никакво търпение не е необходимо. Значи като казвам, че аз съм от нетърпеливите хора и нямам нужда от търпение, подразбирам, че живея в един свят на Божествена хармония, а вие живеете в един свят, дето няма вяра, а търпението се създава сега.

В нашия свят има вяра, няма търпение; във вашия свят има търпение, няма вяра. Затова сега искаме да съединим тия два свята. От вас търпението, от нас вярата. Така ще започне една правилна обмяна на нещата. Ние вземаме от вашето търпение, а ви даваме от нашата вяра, която вие трябва да обърнете в разумно търпение. Това значи обмяна на Божествената енергия от един свят в друг. Това е само едно външно обяснение на въпроса, но на Земята всеки един от вас трябва да има тия два процеса: да бъде търпелив и да има вяра, за да може да черпи едновременно и от двата свята. Щом си търпелив, ти имаш корените си в земята, на физическото поле си, можеш да черпиш от соковете на земята. Пък колкото по-силна вяра имаш, толкова повече са израснали твоите клони и можеш да черпиш от топлината и светлината на Слънцето. Като съберем енергиите на Земята през тия корени и тези от Слънцето през клоните и ги съединим в едно, самото растение придобива ценност за господаря си, защото се образуват в него сладките плодове.

Аз ви желая през този събор да придобиете две практически неща: търпение и вяра. Аз няма да казвам никому, че трябва да ме търпи, аз не употребявам в такъв смисъл думата *търпение*, но разбирам търпението като закон: да спуснеш дълбоко в земята корените си и да работиш. Да ми бръкне някой в очите и аз да търпя, да не казвам нищо – това не е търпение. Защото аз мога и да си затворя очите. Търпението – това е проникване дълбоко в живота. Изкуството е, като дойдат мъчнотиите за мен, да мога да ги разграничавам

дали са външни, или вътрешни. Има външни мъчнотии, има и вътрешни мъчнотии. Че Петко или Драган казали нещо за мене, това е външно нещо; има вътрешни и съществени мъчнотии. Там трябва да се спуснат корените – дълбоко в моя разумен живот. И след това, с помощта на вярата, да се повдигнат клоните нагоре, над земята. Често вие се спъвате, казвате: „Аз бях успяла малко, но една сестра постоянно ме спъва, постоянно ми пречи. Тъкмо ще придобия нещо, тя ми бутне чашата и млякото се разлее.“ – И ти буташ нейната чаша. После и двете оставате гладни. Казвам: този въпрос и за двете ви има едно разрешение. Какво е то? – Не стойте наблизко, стойте далече една от друга, за да не си бутате чашите. Стойте на 2-3 метра една от друга и няма да се бутате вече. Ето разрешението!

Аз искам да изхвърлите всичките стари образи, всички стари идоли от вас и да ги замените с нови! Защото недъзите на хората – това са старите идоли. Някои хора от цели 20 години носят един свой недъг и не могат да се освободят от него. Например не могат лесно да прощават. Те казват: „Знаеш ли как ме обиди този човек?“ – „Как?“ – „Преди 20 години ме изпъди от къщата си. Аз няма да забравя това никога!“ И наистина, цели 20 години той носи тази обида в ума си. Не, извади този стар образ, този идол от себе си, той не ти трябва – нищо повече. А той извади образа, погледне го, скрие го, пак го извади, пак го скрие, като светия го носи в себе си. Извади този светия – не ти трябва. Аз виждам много такива образи, много такива идоли във вас. Слушайте какво ще ви кажа: аз ще купя тия образи от вас, продайте ми ги! Хем скъпо ще ви заплатя за тях. Колко години трябва да се молите на тия образи? – Двадесет години. Добре, но като съкратим нулата, остават две години. Виждам, вие казвате: „Не си даваме златните идолчета, ще си изгубим вярата. Пък тия идоли за нас имат и магическа сила, ще си загубим и силата. Щом си загубим вярата, щом си загубим силата, няма какво да ни стимулира.“ Прави сте, аз съм искрен да ви призная правото: разбирам, че един такъв идол има сила. Защо? Някой няма пари. Отиде вкъщи, извади стария си тефтер и

вижда, че еди-кой си има да му дава пари – насърчава се. Отива при този човек и му казва: „Дай ми парите!“ – „Ще почакаш малко.“ Върне се вкъщи, пак отвори тефтера, намери друг, който има да му дължи 2 000 лева – пак се насърчава. Отива при него, казва му: „Дай ми парите!“ – „Нямам сега, почакай малко, след три месеца.“ Връща се вкъщи при своя тефтер, отвори го, намери трети, четвърти, които имат да му дават, обиколи ги, но те все казват: „Почакай малко!“

Знаете ли аз какво ще направя? Тъкмо отворите тефтера и намерите, че някой ви дължи, аз ще се приближа при вас и ще ви кажа: „Колко има да ви дава този човек?“ – „Толкова.“ – „Продайте ми полицата му! Аз ще я купя без лихвите.“ Вие се колебаете, не искате да я дадете. Казвам ви: „Половината от тази полица е достатъчна за вас, вземете парите, защото иначе другият няма да ви даде нищо.“ Вие пак се колебаете. На някого ще дам само четвърт от стойността на полицата, но все ще дам нещо. Продадете ли ми я, вие все пак ще спечелите нещо, иначе двайсет пъти ще вадите тефтера и нищо няма да получите. Аз зная какво ще кажете за мене тогава. Ще кажете: „Той ни плати само наполовина полиците.“ – Да, но все пак спечелихте, иначе щяхте да задържите полиците в себе си и никакви пари нямаше да получите. Знаете ли какво ще направя аз от тия полици? – Ще направя цяр. Аз имам един голям казан и след като ги събера, турям ги вътре и ги варя. Като ги варя дълго време, изцеждам хубаво сока им, турям го в едно шишенце и с него лекувам болните даром. Тъй е, това е един велик закон. Може да ви се види смешно, но и Бог взема така греховете ви и ги заличава, употребява ги за едно велико благо на света. Та казвам: всички онези стари традиции, които спъват растенето в живота ви, ще се постараете през този събор да ги премахнете.

Сега, тъй както ви гледам, виждам, че има един малък прогрес у вас – качили сте се през този събор 4-5 стъпала нагоре. Туй е факт вече. Днес е дошъл и вятърът. Знаете ли защо е дошъл вятърът? Понеже той се е научил, че ще ви говоря някои неща, та да ги разнесе, да ги телеграфира навсякъде, затова духа той сега. Той взема думите ми и ги

разнася. Вие сега не дочувате малко, а той взема думите и ги разнася из въздуха, за да ги съобщи и на другите.

Вчера казах, че този ден ще употребим за молитва. Ще се молим за всички братя: да се отворят сърцата им, та кой каквато тежест има и на кой каквото му не достига, да му се даде. Някой има рана на сърцето – да я излекуваме. Някой има материални циреи – да му помогнем. Има материални рани, има и рани на сърцето. Последните не се виждат. След като им излекуваме тия рани, да помогнем на техния живот, та всеки, като си отиде у дома, да бъде радостен, да каже: „Аз съм благодарен, че получих нещо много хубаво и ценно.“ Тъй че всеки, като се върне вкъщи, да носи поне един скъпоценен камък със себе си. Аз не искам да бъда този бижутер: само да ви покажа камъните и после да ги скрия, нито искам да бъда този гостилничар, който да ви нахрани само един път. Аз искам вие да сте в гостилницата, да шетате и всякога да имате преизобилно да ядете. Аз искам вие да сте при бижутера и всеки да има по един скъпоценен камък в себе си.

Аз желая всички да сте бодри и весели, а тази бодрост и веселост ще се добият само когато работим заедно. Да направим един договор между вас и мене: от вас търпението, от мен вярата. Тъй ще бъде много добре, ще впрегнем на работа вярата и търпението. След туй знаете ли кой ще дойде? – Господ ще дойде. Като дойде Господ, с Него заедно ще дойдат всичките ангели. А те са толкова богати, че всеки от тях ще остави много подаръци – ред години ще ядем и пием. Няма само да ядем и пием, но и ще работим. Казвам: всички онези от вас, които са в напреднала възраст, и всички, които са млади, ще погледнете на света с очите на търпението и с очите на вярата.

Аз бих желал сега да се поопознаете малко. Всички сестри и братя от селата и от градовете, посъберете се малко, нека има една по-интимна обмяна между вас. Може да направите тъй, че когато се храните на масите, да сядат братя и сестри от всички градове и села, да бъдете размесени, но да сте наредени хармонично. Този въпрос обаче е най-лесният. Туй се отнася още до външната страна. Човешката душа желае

нещо по-дълбоко, но когато човек не може да добие същественото в дълбочината на душата си, той търси и се забавлява с малките работи. Душите трябва да бъдат отворени. За какво? – Всяка душа трябва да се отвори за Божествената светлина. Това е потребно за вас и аз искам вие да се разтворите по правилността на този Божествен закон – точно навреме да се разтворите, а не преждевременно. Тогава всеки ще приеме толкова, че сърцето му ще бъде доволно. Някои остават недоволни. Защо? Защото не са се отворили навреме – нищо повече.

Сега ние говорим върху закона на искреността. Туй, което желаем за себе си, ще пожелаем и за другите. Днес ще се молите в себе си като децата, ще желаете, щото всички да приемат по едно Божествено благо, че като се върнат вкъщи, този ден да съставлява една епоха в техния живот – не само тук, на Земята, но и в другия свят. Днешният ден все трябва да има нещо, с което да го помните. И действително, има неща, които, като приемете, помните ги за вечни времена, не можете да ги забравите. Има нещо, което всеки от вас желае. Вие желаете много силно някои неща и като ги приемете, помните ги, но си казвате: „Аз ще задържа това нещо само за себе си.“ – Не, има неща, които не можете да задържите само за себе си. Представете си, че ви дам 10 милиона злато. Можете ли да ги носите със себе си? – Не можете да ги носите. Ако имате само един милион, можете ли да го носите? – И него не можете да носите. Злато е това, звонково злато, тежи! Единственото нещо, което можете да носите, това е чека за тези пари, който ще турите в себе си, една книжка, на която можете да вярвате, и като идете на банката, от там ще можете да извадите стойността ъ. Има неща, които не можете да имате дефактум. За тях ще имате само една малка книжка и като отидете в банката, туй нещо ще го имате в действителност. В банката само ще го реализирате. Тази банка представлява Невидимият свят, дето можете да получите стойността на тази книжка. Но за хубавите работи в света се изисква време! За всичките блага, които може да приемете, за развиването на всички ваши способности, сили,

има точно определено време. Не можете всякога да добиете тия неща, но на тяхното определено време. Туй трябва да знаете. И за спасението на човека има точно определено време. Човек не може всякога да се спасява – има определено време за това. Следователно ние всички трябва да бъдем толкова разумни, че да търсим нещата точно на времето, в което Бог ги е поставил. Всичко е постижимо, но на времето си. Защото в Божествения план туй, за което душата ни копнее, туй, за което всяко сърце, всеки ум копнеят, още не е реализирано. И туй, което ти реализираш, важи само за тебе. Всеки си има свой план.

Сега, като ме слушате, вие като че се губите, като че се обезличавате, тъй се усещате по някой път. Вие се намирате в положението на човек, когото давят във водата. Не се ли обезличавате тогава? Да, но като ви извадят из водата, вие пак изпъквате. Та някой път така ви натиснат чуждите мисли, мислите на обкръжаващите ви хора, че вие съвсем се загубвате. То е, защото обкръжаващите ви хора са толкова егоисти, че вие в гъстотата на техните мисли се загубвате. После, вие трябва да намерите по-добри хора, за да излезете от това положение. Вие трябва да живеете между благородни хора. Един егоист човек е като октопод. Той само тегли, тегли, изсмуква другите. Окултната наука в такъв случай препоръчва да се пазите от този, от онзи, да се ограждате. Какво става в края на краищата? Ти почваш да се пазиш от всекиго. Това не е живот! Ще се доближиш до брата си, ще му дадеш от себе си, каквото можеш, но и ще вземеш нещо от него. Трябва да си между хора, дето всеки дава. Ако Божественото е събудено във всеки едно от вас, тогава може да има правилна обмяна помежду ви. Всяка душа се отличава с нещо специално, нещо особено за нея, а общото за всички души е това, че представляват среда на Божествената Любов, на Божествената светлина. Особеното пък за всяка душа се състои в това, че като минава през нея Божествената светлина, тя я пречупва по свой специален начин. Ще знаете, че всеки от вас пречупва Божествената светлина по особен начин. Затова всички хора носят нещо хубаво и красиво в

себе си. Ето защо, като се приближавате при някого, трябва да очаквате да възприемете Божественото от него. Всеки човек носи Божественото в себе си. Събудете Божественото в него и ще видите красотата на този човек. Как ще го събудите? Ако не можете да събудите Божественото в него, извадете една поука за себе си. Използвайте всичко за поука!

Като се върнете по домовете си, вие ще мислите как да уредите работите си. Толкова време сте ги уреждали и не сте ги уредили. Защо? – По стария начин не се уреждат работите. Те се уреждат по съвсем друг начин – чрез вяра и търпение. Опасността за хората на Новото учение при сегашния преходен период е, че те могат да станат немарливи. Кога човек става немарлив? – Когато започне да забогатява. Богатството се придружава всякога с немарливост, с небрежност. Например една сестра казва: „Като дойдох първата година, сърцето ми трептеше да чуя нещо, но сега почнах да разбирам работите.“ – Нищо не е разбрала тя. Ако тя разбираше работите, тъкмо сега сърцето ѝ трябваше да трепти повече. Какво е разбрала тя? – „Ама аз видях толкова неща!“ – Нищо не е видяла. Ако тя е влязла в стаята и е видяла нарисувани коне, кокошки, тя нищо не е разбрала. Ако е въпрос да види нещо, аз ще я заведа в курника си, в дома си, да види там какво има – поне живи образи. Но и там не е смисълът. След това ще я заведа в училището да види къде се занимават децата. После ще я заведа при онези богомолци – да види как се молят и как певците пеят. Като види и чуе всичко това, тя ще бъде по-близо до самата Истина. Та когато се занимавате с дребнави работи, това са курници, това са домове – нищо повече. При това положение вие нищо не сте разрешили. Хора, които се занимават с такива дребнави работи, не са лоши, но смисълът на живота, който търсим, е в училището и в църквата, при онези, които се учат, и при онези певци, които пеят. Там има смисъл!

Ние трябва да се стремим към това Божествено училище, за да научим великия урок на живота. Например някоя стара сестра срещне един млад, красив брат – знаете ли какво ще ѝ дойде на ума? Аз ще бъда много искрен, ще превода вашия

език. Тя ще го погледне и ще си каже: „Ех, да бях и аз млада!“ Тази мисъл минава бързо през ума ѝ. Аз казвам: това е само една вероятност в мисълта ѝ. Ако беше млада, този момък можеше да я погледне, можеше и да не я погледне. И този млад момък, като погледне старата сестра, и той ще си помисли нещо. Ще я погледне и ще си каже: „Колко е набръчкано лицето на тази стара сестра! Дали и моето лице ще се набръчка тъй на старини?“ – Не, не трябва да мислят така. Старата сестра трябва да каже: „Господи, колко красив е този брат! Работи чрез него!“ Нека тази сестра му се зарадва, нека Бог работи чрез него! Нека и тя да му изпрати най-хубавото от своята Любов! Пък и този, младият брат, нека каже: „Господи, благодаря Ти, че ми даде възможност да срещна тази сестра и да се поразговоря с нея. Лицето ѝ е сбръчкано, но сърцето ѝ е красиво.“ В тази среща няма изкушение, няма и съблазън. Красивите хора не салоши. Красивият брат и красивата сестра са добри, те не са виновни, че някой се е влюбил в тях. Красотата винаги служи за съблазън. Случва се, че някой се влюбва в една красива сестра, после и друг се влюбва в нея. А пък за тази сестра казват: „Тя върти двама.“ – Не, тя никого не върти. В нея се влюбва и трети, и четвърти, но тя никого не върти. Тя си върви по пътя, мисли си за съвсем други неща, а те ѝ предават качества, които няма. Казват ѝ: „Какво си завъртяла тия хора?“ Тя повдига раменете и казва: „Никого не въртя!“ – „Ах, колко си умница, правиш се, че нищо не разбираш!“ – Не е тъй, не са прави хората. И за брата казват същото. Не, ще бъдем искрени. Ние ще приемаме нещата по Бога, по Божествено, тъй както Бог ги е създал. Когато и да видим, трябва да обърнем мисълта си към Бога, като че Бога срещахме, и да му изпратим една добра мисъл.

Тия отрицателни мисли ще дойдат във вас, но не считайте, че са лоши. Турете ги настрана! Срещнете някой брат, паднал духом, с наранено сърце – какво ще правите? Седнете при него, поговорете му малко, дайте му нещо от себе си. Направете му едно най-малко добро, което ръката ви дава. Аз ще ви дам една формулка за този случай. Като минете покрай някой брат, който е много наскърбен, а не

знаете какво му е, кажете: „Братко, твоята скръб скоро ще се махне!“ Като чуе това, той ще се зарадва. Щом му кажете това, заминете си! Произнесете тази формула с вяра! Като минете втори път покрай него, пак му кажете: „Твоята скръб ще се махне.“ Той пак ще се зарадва. Среещнете някоя сестра, която е нещо тъжна, кажете и на нея същото. Говорете си всякога положително. Като видите някого тъжен, вие гадайте какво става в неговото сърце. Не разгадавайте, но кажете: „Твоята скръб скоро ще се махне, аз виждам това.“ Ето лекът на скръбта! Всеки човек желае да му се каже нещо хубаво. Всеки човек иска нещо хубаво. Ще му кажеш: „Братко, това, което мислиш, ще се сбъдне.“ Някой иска да следва в училище, но няма нито пет пари, четири години е чакал, отчаял се е вече. Като го срещнеш, ти му кажи: „Братко, не се отчайвай, ти си млад. Туй, което мислиш, ще се сбъдне още тази година!“ Той ще се зарадва. Може би той обмисля някак да изправи живота си. Кажи му: „Туй, което мислиш, ще се сбъдне!“ Не го питай какво му е. Това гадателите нека говорят, а ние ще казваме: „Ще се сбъдне, ще стане, защото в Бога всичко хубаво и красиво се сбъдва.“

Различните състояния у хората – това са възможности, които съществуват. Като изживяваме различни състояния, ние постоянно се свързваме с тях. Изживяваме едно отрицателно състояние – свързваме се с една отрицателна мисъл; изживяваме положително състояние – свързваме се с една положителна мисъл. При всички състояния обаче, когато сме свързани с Бога, ние се свързваме със силата Му, възприемаме Неговите светли мисли. В една Божествена работа трябва всички да вземат участие: кой с каквото може и каквото знае. После, спазвайте закона: даром сте взели, даром ще давате. Но вие не давате даром.

Сега ще се молите Господ да изпрати на всички едно благословение. Ще се молите да благослови Бог делото Си, да може да успява. Ще се молите да се възстанови Царството Божие на Земята. Царството Божие е дошло, но трябва да се усили още повече. Та сега ще отворим път за работа. Този ден всички ще се молите! Ще имате предвид всички ония братя

и сестри, които са останали както в София, така и във всички градове и села. Ще се молите още и за всички хора по целия свят. Нека Бог свърже, нека Бог благослови всички добри хора, у които съзнанието е пробудено. Тогава онези, които носят отгоре вярата, и вие, които носите отдолу търпението – нека всички възприемат от Бога великото благо, което ги очаква. Ще се молите по свобода, сами или по групи. Нека животът ви бъде през целия ден като едно излияние, като едно цвете, което мирише и разлива своето благоухание, като Слънцето, което постоянно разлива своята светлина! Нека тъй излива човек душата си към Бога! Да се радваме ние, да се радват и всички хора!

И тъй, ще отворите душата си, ще се молите и лицата ви ще станат малко по-красиви, ще светнете, ще се запалите, а сега сте малко стеснени. Широко си отворете душата! Който няма знания, ще ги придобие. Всеки ще успее. Смирение ви трябва! Дойде ли смирението, и знанието ще се добие. Ще учите, ще дращите, погрешки ще правите, ще се молите и най-после ще научите нещата. Когато се научите, тогава ще учите и другите да ходят по нашия път.

Сега ще се отделите на размишление при масите, под сенките, на слънце из двора, из шатрите – навсякъде.

26 август, сряда, 8 ч.

Чистотата⁵

1. *Добрата молитва (тайно, с вдишване)*
2. *Пътят на живота*
3. *Благословен Господ Бог наш*
4. *Молитва на избраните*
5. *Молитва на Духа – на Царството*
6. *Отче наш*

Лозинка за през деня:

- *Царството Божие не е в слово, но в сила.*

(Първо послание към коринтяните, 4-та глава, 20-и стих.)

- *Чрез Неговия Дух да се утвърдите крепко във вътрешния човек.*

Днес за четиво ще имате: 4-та глава от Матей, 1-ва глава от Лука, 7-а глава от Марка, 2-ра глава от Йоана. Да се прочете 23-та беседа: *Да се не смуцава сърцето ви!*

Ще ви дам едно правило: пази ума си чрез светлината, душата си – чрез топлината, а тялото си – чрез чистотата! Когато светлината почне да се обръща в тъмнина, топлината – в студенина, и чистотата – в нечистота, страданията идват. Има един закон, едно съответствие между светлината и топлината. Щом светлината се намали, топлината се увеличава. Щом топлината се намалява, чистотата се увеличава. В живота изобщо, когато човек прилага на сърцето си по-голяма топлина, отколкото му трябва, умът всякога се спъва. Или, с други думи, казвам: когато чувствата стават по-горещи, отколкото трябва, умът винаги се спъва. Сърцето ти трябва да бъде топло, но не горещо. Закон е, че чистотата е израз на съвършения живот. Само съвършеният живот може да бъде чист. Чистотата е външната страна в изявленията на живота. Само съвършеният живот дава чистотата. Само

съвършената Любов дава топлината. Само Духът носи пълната Светлина.

И тъй, там, дето се забелязва известна нечистота, значи животът не е съвършен. Следователно този живот трябва да прогресира, да се развива. Това е диагнозата. И там, дето има повече горещина, отколкото топлина, там Любовта не е съвършена – нищо повече. Аз ще ви задам един въпрос: кого човек обича в света най-много? – Себе си. По-възлюбен от себе си няма. Оттук произтичат всички спорове. Щом някой обиди нашето *себе*, всичката любов се разваля. И право е. Не е лошо човек да обича себе си, но не разбирайте туй, обикновеното *себе*, което се проявява във вас. В човека има едно възвишено *Себе*. То е Божественото в него. Защо Господ даде на човека само един ум? Защо не му даде два, три ума, за да работи повече? – Като турят два ума у човека, те развалят работите. Законът е, че едното е най-силно в света.

Сега ще ви задам друг въпрос. Когато вие искате да ви обича някой, той ли трябва да дойде при вас, или вие трябва да отидете при него? Как мислите? Защо този, който ви обича, не може да дойде при вас? – Този, който обича, е толкова голям, че никъде не може да се събере. Той е най-големият, затова ти ще идеш при него. Вие не си съставяйте криви понятия за нещата. Човек, за да люби, трябва да бъде най-голям, най-силен от всички. Само големият може да люби. Малкият може само да ходи с шишенцето си и да взема оттук-оттам назаем. Ето защо големият не може да дойде при тебе. Има нещо обаче, което може да излезе от големия и да дойде при теб. То е неговата светлина и топлина. Е, сега вие можете ли да любите? Не можете, защото не сте големи. Когато ние казваме, че трябва да обичаме, подразбирам, че трябва да отидем при Голямото и от Него да си напълним шишенцата. Голямото е, което ще даде нещо в шишенцата на по-малките. Ние, по-малките, ще отидем с нашите шишенца при Голямото и То ще ни сипне. Това, което сме взели в шишенцата, ние наричаме нашата любов. Всъщност това е Любовта на Голямото. Че това е така, ние го виждаме от следния факт. Някой казва: „Като бях млад,

сърцето ми беше топло, но сега, като остарях, нямам вече тази топлина.“ Какво означава това? – Отишъл е на млади години с шишенцето си при Голямото, напълнил го е, а сега на стари години го е изпразнил. „Е, какво да правя?“ – Ще напълниш отново шишенцето си. Тъй щото човек по този начин може да се подмладява, да става млад, колкото пъти иска. Туй са учили старите алхимици – подмладяването на човека. Но понеже мързелът в човека днес е толкова голям, нещо характерно за него, той казва: „Аз ходих с шишенцето си веднъж, повече няма какво да ходя по този каменист път, не ми се върви вече. Аз остарях, не ми се ходи повече, не е за мене този връх. На млади години играх на хорото, тропях, но сега вече не ми се иска.“ Какво означава тропането? – Тропането е ходене, отиване към извора. Това е същият закон.

И тъй, помнете правилото: светлина за ума, топлина за душата, а чистота за тялото. Спазвате ли това правило, няма да грешите. Тялото си дръжте винаги чисто! Не нарушавайте топлината на душата си! Не барайте фитила на вашия ум, тъй както не трябва да бутате ключа на електрическите лампи: оставете го да свети, не го бутайте! Почнете ли да го бутате, светлината ще се изгуби. Почнете ли да пипате фитила, светлината ще изчезне. После, не човъркайте постоянно душата си, за да става по-топла! Не, като запалиш този огън, не го бутай повече. Пък и тялото си не търкайте много, понеже ще се ожулите: оставете го да се очисти само. Сипи на тялото си една кана вода и не го пипай с ръката си. Една кофа на главата си, една кофа на тялото си – и всичко това е достатъчно. Това нещо може да се види противоречиво за вашия ум, но то е много вярно – тъй е в живота. В здравия човек постоянно става изтичане на електричество и магнетизъм, става едно трептение. Когато туй трептение е нормално, от порите на тялото излизат струи, които изхвърлят всичката кир навън. Такъв човек е праведен, затова на праведните хора тялото е чисто, у тях става постоянно изчистване, постоянно изхвърляне от вътре на вън. Не е водата, която ги чисти. Трептението в тях ги чисти и по този начин не става никакво задръстване в порите на тялото им. Само така хората могат да бъдат

здрав. Водата, която употребяваме за миене, е само едно разхлаждане. Тя ни разхлажда тъй, както шофьорите, които карат автомобилите, сипват на мотора отгоре по малко вода, за да не става сгорещаване. Затова именно трябва да пазим тялото, ума и сърцето си.

Когато умът и сърцето работят нормално, тялото всякога е чисто. Щом се наруши равновесието между ума и сърцето, тялото става нечисто. Тогава идват въшките, бълхите, дървениците и т.н. Когато човек е чист и здрав, никакви дървеници не може да има. Защо? Защото, като дойдат дървениците, тия течения ги изгонват. Хапят ли те дървеници, не си чист; хапят ли те бълхи, не си чист; хапят ли те въшки, не си чист. Значи намериш ли си въшки, ще знаеш, че не си чист, не си здрав. Намериш ли си въшки, ще знаеш, че топлината ти не е такава, каквато трябва. Хапят ли те въшки, ще знаеш, че светлината ти не е такава, каквато трябва. Това е една вярна диагноза. Какво трябва да направиш? Ще туриш в себе си мисълта да се очистиш. Избягат ли въшките от тебе, ще се зарадваш, че имаш чистота. Може да направиш един опит. Отидеш някъде, където има много бълхи, и те нападат. Не ги търси из дрехите си, но концентрирай мисълта си към тях и ги изгони. Кажи им: „Я си излезте навън!“ Когато те излязат, вие сте чисти. Човек усилва своя ум в тия малки неща. Дървениците, това са форми, в които живеят нечисти, долни духове. Със силна мисъл, с молитви те могат да се изгонят. Нали казват, че дяволът бягал от тамян. Туй е вярно. Например, когато някой момък залюби някоя мома и я преследва, едно правило ще пазите: тя да започне да се моли на Бога да стане чиста, и като стане чиста, момъкът ще офейка. Само така ще познае тя доколко е силна любовта му. Той ще си каже: „Тя е много набожна, няма да я закачам.“ Докато не е набожна, обича я; щом стане набожна, не я обича. Какво означава това? Той казва: „Тя е светица вече, не ми трябва.“ Значи от това може да познаете, че тази любов е временна. Това аз наричам хранене, което може да задоволи човека само за известно време. Така се хранят онези, които посещават кръчмата. Вземат малко закуска от краставици, пиперец,

глътнат му една ракия отгоре, после пак една краставица, и т.н. Не, това не е храна. Човек с кисели краставици не се храни. С това животът не може да се поддържа, това е само една залъгалка. Значи ако вашите чувства са от такъв характер, да се задоволяват с една чашка ракиица, с една-две краставици, това само кръчмарите могат да го измислят. С такава храна животът не може да се поддържа. За същинския живот се изисква малко хлябец, хубава гозбица, че като си хапнеш, да си доволен. От такава храна човек придобива сила. Туй са нормалните чувства на човека.

Та когато говоря за чувствата, у вас трябва да изпъкват хубави образи. Едно чувство, което не се храни с добра, с чиста храна, не може и да се проявява напълно. Ти ще си кажеш: „Аз няма да слушам кръчмаря, да се храня с малко краставички и малко ракийка.“ И ние имаме същите правила като на кръчмаря. Дойде ни някой на гости, даваме му малко сладко, после една чашка кафе, залъгваме го. Това е малко нещо по-благородно от постъпката на кръчмаря. Дойде ли ти гост, сложи му богата трапеза. Аз съм си турил за в бъдеще следното правило: който ми дойде на гости – няма сладко, няма кафе, но ще туря на една табличка малко хляб, сол и малко чубрица. Пък ако му поднесе сладко, ще му предложи цялата купа и ще му кажа: „Хапни си хляб със сладко, тури си колкото лъжици искаш!“ Тъй мисля да направя за в бъдеще. Мнозина ще кажат: „Де ще му отиде краят?“ – Краят му ще бъде много добър. Краят му е добър, но ние сме дребнави, та всичко излиза с лош край. Колкото повече даваме, толкова по-добър е краят. Сега всичкото зло е в страха. Ние се страхуваме и казваме: „Колкото по-малко ядем, толкова по-добре.“ – Не, не е работата в многото ядене, не е и в малкото ядене. Някои казват: „Да не ядем много.“ – Защо да не ядем много? Други казват: „Да не ядем малко.“ – Защо да не ядем малко? Всяко нещо трябва да се обуславя разумно. Ще ядеш толкова, колкото светлината, топлината и чистотата позволяват. Това е правило. Ще ядеш така, че да не препятстваш на ума си. Ще ядеш така, че да не препятстваш на сърцето си. Ще ядеш така, че да не препятстваш на тялото

си. Това са правила, които можете да приложите в ежедневието си живот. Някой казва: „Че то е така и с нас.“ – Да, така е, но вие прилагате все старите правила. Вие отправяте все мил поглед на очите. Знаете ли кой е милият поглед? Ако аз дам мил поглед на тлъстата кокошчица, той не е много мил. Но като попипам малко някоя кокошчица и я намеря малко слабичка, ще ѝ кажа: „На тебе мил поглед!“ Милият поглед е за слабата кокошчица, за онзи кон, на който краката се преплитат. А защо му е мил поглед на онзи кон, който е силен, който рита, който скача? Той сам носи мил поглед за себе си. Ами благата дума за кого е? – Същото нещо – за слабите.

Тогава ще спазвате правилото: щом някой път се спънете, ще си кажете: „Светлина ми трябва!“ Щом сърцето ви не може да обича, ще си кажете: „Топлина ми трябва!“ Щом почнете да боледувате, ще си кажете: „Чистота ми трябва!“ Дойде ли чистотата, човек ще има всякога здраве. Дойде ли умът, човек всякога ще има светлина. Дойде ли Любовта, топлина човек всякога ще има. Дойде ли чистотата, здраве човек всякога ще има. И тъй, търсете Светлина, търсете Топлина, търсете Чистота, понеже те са понятни за вас – ще вървите от видимото към невидимото. Знание без светлина остава неразбрано. Чувства без топлина остават неразбрани. И здраве без чистота е непостижимо. Дойде ли до тялото, турете чистота. Чисти, чисти трябва да бъдете! После, искате да знаете дали сте чисти. Повикайте един ваш приятел и му кажете: „Я ме помириши, мириша ли на лошо?“ Щом миришеш, ще отидеш пак да се молиш. Ще се молиш, ще се молиш на Бога и след това пак ще попиташ: „Сега мириша ли хубаво?“ Докато не замиришеш хубаво, не си чист. Това е правило. Телата на някои хора миришат на лошо. Чистота трябва! Под чистота аз не разбирам тази физическа, външна чистота, но всяка една клетка у вас да бъде чиста и външно, и вътрешно. Тази обща чистота на клетките е чистота и на цялото тяло. Затова, като се обърнем към Бога, ще се помолим, ще пожелаем, щото всички тези живи душички у нас да бъдат чисти, да се радват. Щом те са чисти и се радват, и ние ще се радваме. Щом те скърбят, и ние ще скърбим. Затова към всички трябва да бъдем внимателни.

Сега, като отидете вкъщи, напишете си следното нещо:

• *Светлина за ума, топлина за сърцето и душата, чистота за тялото и клетките.*

Гледайте да прилагате тия правила. Тези работи се забравят, защото вие не ги повтаряте, а се занимавате с обикновени работи. Обикновените работи пък ни се налагат всеки ден.

Най-първо хората са идеалисти, но после, като станат на 30-40-50-годишна възраст, започват да стават материалисти, започват да събират пари за стари години и казват: „Как ще прекараме старите години?“ Казвам: не се знае колко години ще изкарате. Не се знае, като събереш тия пари, дали ще ги употребиш за тия години. Въпрос е това. Не е въпросът обаче да бъдеш немарлив. Питам ви: ако вашето сърце е богато с топлина, няма ли да имате средства? Щом имате топлина, вие сте богат. Щом имате светлина, вие сте богат. Щом имате чистота, вие пак сте богат. Но какво бихте казали, ако ви кажа, че мога, след като си концентрирам ума към някое място на Земята, от това място да изкопая златни монети? Ще кажете: „Възможно ли е да излязат от земята тия монети?“ – Ще излязат и оттатък ще мине. Това зависи от закона на ума. Хората слизат долу в земята и оттам копаят пари. Някой казва: „Дали е възможно това?“ – Възможно е. Някой може да се съмнява дали може да изкопае пари с мисълта си, или не. Аз мога да мисля за това, но дали ще стане, то е друг въпрос. Зная, че туй, за което мисля, може да стане, има възможности. Сега например аз казвам, че тук, долу в земята, има една жилка злато. Казвате: „Възможно ли е?“ – Възможно е. „Е, как ще проверим?“ – Ще разкопаем. Това са възможности, вероятности в живота. Затова, според закона на вероятностите, не подпушвайте ума си. Според закона на ума си ще кажете: „Аз ще бъда чист. Чист мога да бъда – нищо повече.“ Някой казва: „Човек не може да бъде чист, условията на физическия живот не позволяват“ – и ми доказва това. Не, не ми доказвай, аз зная, че мога да бъда чист. Пък можем да бъдем и разумни. Ама ти не можеш да бъдеш като еди-кой си писател! Ами че този еди-кой си

писател не беше от много умните. Чудна работа! Този писател е един абаджия, направил е едни много хубави гащи. Че какво от това? Той е майстор само в своя занаят. Под думите *разумен човек* ние разбираме друго нещо – не разбираме да напише някоя книга, не разбираме да изсвири някое парче – друго нещо се изисква от разумния човек. Това, да напишеш една книга, да изсвириш едно парче – това е изкуство.

Двама пътници пътуват. Идва първият до една малка речичка и казва: „Защо на тази малка река не са направили един мост?“ Но се отдалечава, затичва се и прескача реката. Казва си: „Е, така е, като няма мост, трябва да прескоча“ – и си заминава. Идва вторият, вижда, че няма мост, но намира наблизко една греда, туря я през реката и минава по нея. Кой от двамата е по-умен: който прескача реката или който минава през гредата? Добре, вие дойдете при някоя река, т.е. при някой човек. Този човек е реката сега – и си вървите. Какво трябва да направите? Може да го прескочите. И това е хубаво, но може да турите греда и да минете по нея. Значи да намериш гредата – това вече е качество на ума. Онзи, който туря гредата вместо мост, той не пита защо не турят мост, ами поставя гредата и минава по нея. Той казва: „Аз, който разбирам законите, ще туря гредата и ще мина по нея.“ Това е разумният човек.

Други двама пътници пътуват. По пътя срещат едного, на когото колата се е счупила. Единият казва: „Ела у дома, аз имам син, който е завършил дърводелство, той ще ти я направи.“ Дава си адреса и заминава. Вторият, като минава, вижда счупената кола на селянина, доближава се и му я направи. Питам сега: кой от двамата е по-умен? – Вторият.

Трети пример. Вие срещате един беден, нещастен човек и му казвате: „В Америка, в една от библиотеките на Вашингтон, има една много хубава книга. Като я прочетете, ще научите много хубави работи. Давате му адреса на книгата и си заминавате. Друг пътник среща същия човек и му казва: „Ти, като умреш, ще отидеш на Небето и там, от ангелите, ще научиш много неща.“ Третият пътник обаче сам намира този човек и не го праща в Америка, във Вашингтон, както

първия, нито на Небето, както втория, а понеже го вижда, че е гладен, бос, няма къде да спи, казва му: „Ела с мен!“ Завежда го у дома си, нахранва го, дава му здрави обуца, чисто легло, и след това го изпраща да си отиде. Питам: кой е най-умният? – Третият. Постъпката на другите двама не е лоша, но не е и от най-разумните. В дадения случай, като говорим за разумни неща в приложението, ние разбираме тия, които задоволяват необходимите нужди в живота ни. Този е умен човек, който задоволява необходимите, съществените нужди на нашия живот.

Сега да ви представя друго противоречие: двама пътници туристи пътуват. И двамата решили да правят добро. Единият минава покрай кръчма, вижда един човек да седи пред кръчмата и му казва: „Ела вътре!“ Влиза с него заедно и казва на кръчмаря: „Дай половин килце вино!“ Почерпва го, запознават се и си заминава. Идва вторият пътник. Минава покрай кръчмата, вижда също така един човек да седи пред кръчмата и му казва: „Приятелю, ела с мене!“ Завежда го на гостилницата и го нахранва. Питам: кой е по-умен? – Вторият. Защо? Защото благото на храната трае по-дълго време. Туй благо, което трае, което продължава у човека по-дълго време, е добро. Туй благо, което е кратковременно, не е добро, не носи сила на човека.

7. Гимнастически упражнения

27 август, четвъртък, 5 ч.

Проявлението на Любовта⁶

1. *В начало бе Словото*
2. *Отче наш*
3. *Псалом 91*
4. *Благославяй, душе моя, Господа!*
5. *Добрата молитва*

Лозинка за деня:

• *И проводи ги да проповядват Царството Божие и да изцеляват болни.*

Днес ще се стремите да реализирате две думи: Съгласие и Правда.

Четиво за през деня: 17-а глава от Евангелието на Матей, 1-ва глава от Евангелието на Марка, 11-а глава от Евангелието на Лука, 21-ва глава от Евангелието на Йоана, Псалом 56. Да се прочете и 24-та беседа: *В който град влезете.*

Запишете си следния стих:

• *Мъдростта, която е отгоре, първо е чиста,
после мирна, приветлива, благопокорна,
пълна с милост и добри плодове,
безпристрастна и нелицемерна.*

Този стих може да се запише на три места: на книга, в ума и в сърцето. Сега всеки от вас да затвори тетрадката си и да повтори стиха. Да преведем този стих в първа степен. Как ще го преведете към себе си? В Божествения закон всяко нещо, което не вземете присърце, считате го за общо и казвате: „Мъдростта, която е отгоре ...“ – мислите, че тази Мъдрост няма нищо общо с вас, че тя е нещо далечно, че е само един написан стих, и затова само го цитирате. В такъв случай вие се намирате в следното положение. Минавате покрай някоя ваша сестра, с която не сте запознати, и не я поздра-

вявате, а само я погледнете, за да видите какъв е изразът ъ, и си заминавате. Когато минете покрай някоя ваша приятелка, която обичате, спирате се при нея, хванете се за ръце, разговаряте се, казвате: „Ела с мене у дома! От дълго време те очаквах!“ Така е и с братята. Когато човек изказва този стих и го почувства близък в душата си, той ще го покани у дома си. Този стих е жив, ще ви дойде на гости.

Често запитвате как можете да бъдете чисти. Вие търсите един начин да бъдете чисти. Значи ще намериш Мъдростта, която е отгоре, и Тя ще внесе чистота. После, искаш да бъдеш мирен човек. Мъдростта също ще внесе това качество в теб, да бъдеш мирен. Тя ще внесе мира. После, ти си неприветлив. Някоя сестра си вдига ръката насам-натам, не е приветлива. Като дойде Мъдростта, тя ще внесе приветливост. Не си благопокорен. Мъдростта ще внесе тази благопокорност. Милосърдието ти е слабо. Мъдростта, като дойде, ще внесе милосърдие, добри плодове. На всички ви липсва безпристрастие. Всички сте със страсти. Мъдростта ще внесе безпристрастие и нелицемерие. Защото в Любовта, тъй както се изразява на физическия свят, съществува най-голямото лицемерие. Онези, които се обичат, са много лицемерни. Това е качество на любовта в първа степен. Любовта на Земята е пълна с нечистота и лицемерие. Първото нещо: ти, като обичаш, започваш да си представяш, че обичаш повече от другите. Като не те обича някой, той ще излезе пред тебе неглиже, почти разпасан, гологлав, с разчорлена глава, неумит. Щом те обикне, той ще се спретне, ще е добре вчесан, умит. Нали е така? Това е едно хубаво качество. И така трябва да бъде! Щом ви разлюбят, вие вече нито се вчесвате, нито се обличате, отчайвате се – ставате монаси. Защо? Право ли е това? Ами че ако един човек ви е разлюбил, и Господ ли ви е разлюбил? Чудна работа! Ако в една къща имате хиляда свещи и една от тях угасне, ще плачете ли за нея? Ако всичките изгаснат и остане само една, законът е следният: всичката енергия на хилядата свещи ще отиде в едната свещ. Щом остане една свещ, значи имаме хилядата свещи, събрани в една. Хиляда души, на които любовта е равна на една свещ,

ПРОЯВЛЕНИЕТО НА ЛЮБОВТА

представляват голяма свещ. Някой казва: „Аз те обичам.“ – Колко? С една хилядна от голямата свещ ли? Не, по-добре всеки един от вас да има хиляда свещи от Любовта. Сега ако някой ви попита как познавате кога обичате някого, какво ще кажете? Коя е отличителната черта на Любовта? Можете ли да ми кажете една отличителна черта?

Отговор: *Жертвата.*

Жертвата после дохожда. С какво се отличава първото проявление на Любовта? Като обикнеш някого, по какво познаваш, че го обичаш?

Отговор: *Внимателни сме, ставаме добри, любезни.*

Вие отивате изведнъж в Духовния свят. Как се проявява Любовта тук, на Земята? Всичко, което казвате, е вярно. И добри ставаме, и внимателни ставаме, но кое е първото проявление, с което ние съзнаваме, че в ума ни се събужда нещо? Това, че този предмет привлича нашето внимание, и то е вярно. Така е, но кое е първото проявление на Любовта? То е толкова малко, всички го правите. Забележете, когато едно дете мине край една градина, какво прави най-първо? Погледне плода, наведе си главата, после пак погледне нагоре. Детето обръща внимание на предмета, изследва го, гледа го, наведе глава надолу и после пак гледа нагоре. Същият закон е и когато обичаш някого. Ти го поглеждаш, все го поглеждаш.

Ще ви приведа един малък пример, за да видите какво нещо е Любовта, какъв образ имат човешките чувства, човешките прояви. Вие не вземайте това обяснение в отрицателен смисъл – да мислите, че всичко онова, което човек проявява, е глупаво. Не, то е проявление на Любовта. Как се проявява човек в Любовта? Един млад момък, млекар, вика из улиците: „Мляко, мляко!“ Върви той из пътя си. Обаче един ден вижда, че една млада мома излиза от една врата. Той я поглежда, наведе надолу глава, пак я поглежда, пак наведе глава – силно впечатление му прави. На другата сутрин, като донася млякото, минава през същата улица, спира се пред вратата на момата, застоява се там и извиква: „Мляко!“, но гласът му става мекичък – озърта се, дано се отвори вратата.

Отваря се вратата и момата излиза. Той е много внимателен и като налива млякото, то прелее. На другите оставя един пръст празно, а като налива на нея, прелива. Тя казва: „Много е, много.“ — „А, не е, не е много.“ Всяка сутрин, като наближи вратата, вика: „Мляко, мляко!“ Приятно му става. Като отива при тая врата, вдъхновява се. И като отmine, обръща се назад, усмихва се. Тъй млякото лесно върви. Че туй е хубавото в живота!

Да извадим сега закона. Същото нещо е и когато обичаш Бога. Като отиваш при Господа, трябва да ти е радостно. Цял ден ще викаш. Отиваш ли при Господа, млякото лесно се продава. Вие някой път осакатявате най-благородните си чувства. Дошла е Любовта, но вие казвате: „Аз съм човек на 40-45 години и да се влюбвам! Това е глупава работа!“ Ами кое е умното? — „Аз имам да се занимавам с философски работи. С тази работа не се занимавам.“ Любовта — това е най-малката, но и най-великата работа, която ние можем да свършим; тя е едно чувство, което прониква дълбоко в душата и се проявява навън. То струва милиони. След като заминеш за другия свят, това чувство и там ще те последва. Тя съществува с хиляди години. Другите работи са временни, преходни. Един скъпоценен камък, колкото и да го обичаш, няма да дойде в другия свят с тебе. Парите няма да дойдат с тебе, дрехите няма да дойдат с тебе. Но едно хубаво, едно нежно чувство, като го повикаш, ще дойде с тебе. В това отношение именно вие трябва да бъдете като децата, да не се срамувате. Някой път се срамувате от вашите чувства, криете се да не ви познаят хората, че Любовта е почнала да се проявява у вас. Щом Любовта те напусне, ти вече мязаш на един варосан гроб, мъртъв човек си. Такъв човек изглежда като дърво. Всички ще се стремят да имате за Любовта най-възвишеното чувство. Когато дойде Любовта, в нас започват да се проявяват ред чувства от положителен и отрицателен характер. Ние ставаме настойчиви, вискателни, но всичко това се дължи на неправилното проявление на чувствата в нас. Най-първо чувствата трябва да ви радват. Щом проникне това Божествено чувство във вас, вие с радост ще го под-

ПРОЯВЛЕНИЕТО НА ЛЮБОВТА

хранвате в себе си. И тъй, първото нещо, което детето проявява при Любовта, е, че като минава по пътя, дете е плодът, изпраща мил поглед към него. Второто нещо, което детето проявява в любовта си: то иска да работи – крои си един план по кой начин да снесе този плод отгоре, как да го достигне. То може да го снесе по правилен или по неправилен начин. Представете си, че господарят на това дърво всяка сутрин седи там и пази. Детето погледне към плода нагоре, погледне към господаря и си заминава. Втория ден пак същото. Казва: „Този господар няма ли да се махне?“ Едно препятствие е той. У детето има едно желание: всички мъчнотии, които му препятстват, да се махнат. То гледа как да се махне този господар. Този господар трябва да бъде много внимателен. Той, като види, че това дете гледа към дървото, нека го повика, нека му се усмихне малко и да му даде плода. Тогава детето няма да иска господарят да се махне, но ще каже: „И плодът е хубав, и господарят е добър.“

Не се стремете да достигнете вашите желания изведнъж. Когато едно желание е силно у вас, дайте му място, понеже силните желания, неизпълнените желания дават подтик, енергия за работа. Щом се постигне едно желание, дейтелността се спира. Гладен си – не бързай да се наядеш изведнъж. Защо? Защото гладът продължава живота. Оставай всякога гладен! Каквито желания и да имаш, не ги реализирай изведнъж, нека мине малко време. Тъй че не спиравайте желанията си, но нека тия желания да се разширяват, разширяват, докато се развият. Да допуснем, че у вас се развива гневът. Гневът не е лошо нещо, но не го оставяйте изведнъж да се прояви. И тук действа същият закон. Нека те разширява гневът, нека те напруга, но ти го дръж ден, два, три. Той не трябва да се махне изведнъж. Пък вие изведнъж искате да го изхвърлите някъде и нему става жалко. Дръжте го ден, два, три, пет, десет – да работи във вас. Не е разумно да го изхвърлите изведнъж навън. Изхвърлите ли го, той като замине, казва: „Много скоро ми дадох пътя.“ И знаете ли колко е отмъстителен гневът? Ти се разгневиш, набиеш някого, изпратиш го навън, но дойде дяволът, даде

заявление против тебе и веднага те турят в затвора. Защо? Защото си изпратил гнева преждевременно. Казват: „Недей се гневи!“ – Гневи се, но не изпращай гнева си навън. Как ви се вижда тази философия? После дойде съмнението, съмняваш се в нещо. Не изпращай съмнението навън. Дръж го, нека те човърка. А ти ще почнеш да мислиш как да се освободиш от съмнението. Нека седи съмнението в тебе месец, два, три – накарай го да работи.

Това са отрицателните страни на живота. Вие, като ученици, разумно трябва да разглеждате всички прояви на живота. Например някой път вие плачете. Какво трябва да правите тогава? Аз бих желал всички да имате по едно малко шишенце и да събирате в него сълзите си. Вие казвате, че вашите сълзи били много свещени, а ги оставяте да падат на земята, да се цапат. Колцина от вас имате такива шишенца за сълзи? Ако те са най-свещените неща, как оставяте тия свещени неща да падат по земята? Имате ли поне малко памучец за тия сълзи? По-практично е да си служите с памук, но той ще бъде особен памук. Ще го напоиш със сълзите си и ще го дигнеш някъде. Пък когато заплаче някой ваш приятел, когото обичате, съберете сълзите му в едно шишенце! Вижте колко е неделикатно човешкото сърце! Вие говорите за Любов, но вашето сърце не е тъй нежно. Вие не сте още нежни. Например аз ви чувствам: седите тук, но вие сте чужди един за друг, не можете да видите нещо красиво помежду си. За да видите красивото в човека, Бог трябва да влезе в него. Как ще видиш красотата? Божията светлина трябва да освети душата на този човек, та да видиш, че и у него има хубави работи. Щом дойде Божественото в него, тогава и ти ще видиш Доброто. Щом го обикнеш, и Божествената светлина ще дойде в него, той ще стане умен. Не го ли обикнеш, не е умен, няма красота в този човек.

Сега аз ви давам един метод, по който да работите тази година. След като сте се молили, не бързайте да отидете на работа, но седнете малко, както аз сега седя, размишлявайте върху практическото приложение на молитвата. Може да сте адвокат, търговец, доктор или какъвто и да е – помис-

ПРОЯВЛЕНИЕТО НА ЛЮБОВТА

лете какво може да направите този ден. Ако бързаш, може да спечелиш 1000 лева повече, но това не е толкова важно. Направиш ли едно добро, това добро е повече от хиляда лева. След молитвата си ще се спрете да поразмишлявате малко, ще разгледате сърцето си, ще разгледате ума си и ще видите какво не ви достига. Много работи не ви достигат, но ще се обърнете към Бога, към Любовта. Едно от качествата на Любовта е следното: когото погледне Любовта, възкресява го. Любовта, като погледне мъртвия, оживява го. И тъй, първото нещо е това: Любов, която не възкресява, не е любов. Възкресението е най-силното качество на Любовта. Искате ли да знаете какво нещо е Любовта, следете дали тя възкресява. Мъртъв си, но погледне ли те Любовта, ти възкръсваш. Като дойде светлината на Любовта, всичко се осмисля.

Допуснете сега, че вие обиквате някого. Ще ви представя от мое гледище каква е тази обич. Представете си, че аз живея в един палат с хиляда прозорци, през които мога да виждам Слънцето. Тия прозорци имат всевъзможни цветове: бели, синички, червени, зелени, какви ли не цветове. Някой път аз поглеждам Слънцето през един от тия прозорци и му се радвам. Ако се затвори този прозорец, ще ми стане мъчно, но имам още толкова много прозорци, през които мога да гледам Слънцето. Ако се затворят всичките прозорци, ще ми стане ли мъчно? Това нещо ще бъде ли нещастие за мене? – Нещастие е. Ще ми стане малко мъчно. Ами ако изляза из палата навън, ще ми пречи ли нещо да гледам Слънцето? Като изляза вън, трябват ли ми прозорци? Докато сме на Земята, ние имаме нужда от прозорци – ще гледаме Бога все през хората. Но като излезем извън физическия свят, нямаме нужда от прозорци. Докато си в този палат, ще пазиш прозорците си – прах да не пада по тях, чисти да са. Ако се набере много прах, нищо няма да виждаш. Представете си сега другояче работата. Допуснете, че тия прозорци са живи. По какво се познава, че са живи? Като погледнеш Слънцето през един от тези прозорци, ако обичаш този прозорец, той става прозрачен, ясен и ти всичко можеш да видиш през него. Пък щом му се разгневиш, той става мрачен, материята

СЪБОРНИ БЕСЕДИ 1925

му се сгъстява, затваря се той и нищо не можеш да виждаш. Затуй, като гледате Слънцето, трябва да обичате прозореца, през който гледате, за да позволява той на Светлината да влиза вътре.

И тъй, качество на Любовта е, че тя възкресява.

6. Гимнастически упражнения

28 август, петък, 5 ч.

Истинната врата

Забелязвам, че много от вас кашляте. Защо? – Пили сте студена вода. Когато човек ожадне, трябва да се въздържа, да не бърза да пие студена вода. Нека постои пред чешмата 5-10-15 минути и да не пие вода. Това е начин за възпитаване на волята. Вие, щом дойдете до чешмата, напиете се веднага със студена вода, простудявате гърлото си и започвате да кашляте. Ще имате предвид като свещено правило следното положение: като отидеш при някоя чешма, колкото и да ти се пие вода, постой най-малко 10 минути пред нея, погледай как тече водата и след това пий! При това, като си налееш вода в чашата, вкуси само няколко глътки и отстрани чашата. После пий още няколко глътки, докато изпиеш всичката вода. Постъпи тъй, както онзи, който пие вино. Нека изпиването на една чаша вода ви отнеме най-малко 15 минути и вижте тогава ще кашляте ли. Мнозина от вас ще кажат: „Лесно се дават правила, но мъчно се изпълняват.“ Онези, които мъчно или никак не изпълняват законите, в гробищата ги изпращат. Онези, които изпълняват законите, тях поп не опява.

Когато си лягате вечерно време, също така трябва да спазвате един закон. Не бързайте да си легнете, докато не вземете всички предохранителни мерки. Легнете си по всички правила! Вие как лягате? Като си легнете, ще турите в съзнанието си мисълта да не се откривате, за да не се простудите, да не хъркате, много шум да не вдигате, спокойно да спите. Ще кажете на тялото си: „Сега като замина, ти ще наредиш къщата, добре ще я изчистиш и след като се върна, ще бъдем и ти, и аз весели.“ Дадеш ли всички тия разпореждания, веднага да излезеш. Да не отидеш до вратата, че пак да се връщаш да даваш разпореждания чак до сутринта. Не, излезеш ли веднъж назад, няма да се връщаш. Голяма дисциплина се изисква от вас! Докато не се научите да кон-

тролирате тялото си, добри ученици не можете да бъдете. Тялото ще ви спъва много. То казва: „Или ме учи добре, или аз ще те науча.“

След като изучите тялото си, ще пристъпите да учите сърцето си, после ума си, и като ги научите, трима заедно ще отидете да се учите. Някои от вас не дочуват какво се говори, но това усилва вниманието им, усилва мисълта им. Тия пък, които са наблизо, те са малко глухички. Това е в преносен смисъл. По естество вие не сте глухи, но във вас има едно желание, което е глухо, не ви слуша. Тия забележки, които ви направих, са встъпителни, както има встъпителна част, наречена въведение, във всяко литературно или музикално произведение.

Ще се спра върху един стих, в който Христос казва: „Истина ви казвам, че Аз съм вратата на овците.“ За да може животът ви да се прояви правилно, все-таки трябва да имате известни условия – най-малко едно условие, чрез което човек може да се прояви. Например в къщата, която построяваме, оставяме една врата, през която да влизаме и излизаме. Ние сме дошли на Земята, за да намерим онези условия, при които да придобием истинските качества, които могат да придружат нашия живот извън Земята. Душата е дошла на Земята да придобие повече живот, отколкото е имала в себе си. И животът се придобива, и знанието се придобива, и Любовта се придобива. Човек богатее чрез Любовта. Когато говорим, че човек може да разбогатее, подразбираме богатства, които носи Любовта. Тия богатства са златото, което се съдържа в човешката кръв. Когато човек натрупа достатъчно злато в кръвта си, трябва да знае онзи закон, по който може да го използва. Ако не знае да впрегне това злато на работа, защо му е то?

Според вас, кое е най-същественото нещо в живота? Вие ще кажете, че най-същественото нещо е Любовта. Не, кажете ми, като станете сутрин, кое е най-същественото за вас? – Храната. Вие не мислите за никаква любов тогава, мислите само за храната, защото тази храна ще ви даде условия, при които Любовта ще се прояви. Ако дойде Любовта на физи-

ческото поле, преди да сте яли, какво ще ви даде? – Нищо. Първо ще дойде яденето, а после – Любовта. Изобщо, всички хора, които говорят за Любовта, искат да са облечени хубаво, ръцете, лицето им да са хубави, да са разположени добре, да имат външен израз и т.н. Хората разбират Любовта много материално. Те казват: „Любовта е нещо духовно.“ Така е, но щом дойде Любовта, искат да имат бели чепички, шапка, хубави дрехи – все любовта ги подтиква към това. Това е физическа любов. Почнеш ли да ходиш бос, изгубил си своята физическа любов. Почнеш ли да ходиш гологлав, да ставаш немарлив, изгубил си своята физическа любов. Ти се напущаш, дрехите ти почват да се късат и ти казваш: „Все ми е едно!“ Питат те някои: „Защо ходиш гологлав? Защо ходиш бос?“ Ако е светски човек, той ще има едно разрешение на въпроса; ако е духовен човек, ще има друго разрешение на въпроса. Същественото, което може да ни направи силни на физическото поле, т.е. да разберем смисъла на физическия живот, не в неговите ограничени рамки, но в неговото истинско проявление, това е Любовта към Бога. Най-първо вие трябва да разберете физическия живот, и ако него не разберете, духовният няма да ви бъде понятен. Ако не разберете видимото, близкото до вас, далечното няма да разберете никога. Ето защо най-напред трябва да започнете да проучвате близките неща.

Питам ви сега: опитвали ли сте някой път да мислите какво ще правите, като отидете на Небето? Казвате: „Ще служа на Господа.“ Във вашия ум седи идеята, че ангелите са облечени с хубави бели дрехи, свирят с китари, и като отидете при тях, веднага ще ви посрещнат. Да, ако знаеш езика на ангелите и те срещне някой от тях, ще ти проговори; не знаеш ли езика им, той няма да те погледне, ще си замине. Ако носиш една обида от Земята и почнеш да му разказваш, че си обиден, ще се спре ли той да слуша твоята обида? – Не, този ангел не се интересува от вашите обиди. Вие ще му разправяте, че са ви взели нивите, че не са ви оставили да орете, но той не се интересува от това. Вие ще му разправяте, че сте били министър, че сте били професор и са ви отнели

тия постове, но той не се интересува и от това. С какво ще заинтересувате един ангел? Този ангел ще ви запита: „Бихте ли могли да ме обичате?“ Не го ли обичате, той ви погледне, минава си и заминава. Ангелът иска вашата Любов: ако можеш да го любиш, той ще се спре да се поразговори с тебе, ако не го любиш, заминава си, не иска да те знае. Ама вие ще му говорите за душата, за Бога. Той казва: „Празни работи са тия! Ние не се занимаваме с празни работи. Покажи сега Любовта си!“

Нека изявим обичта във всички нейни проявления! Допуснете, че вие обичате някого, но кракът му е изкълчен, превива се от болки. Две чувства се състезават в него. Той има чувства към вас, но същевременно има болки в крака. Как ще проявите сега Любовта си към него? Най-първо ще се занимават с неговия болен крак, и след като оздравее, тогава ще му говорите за вашата любов. Казвате някому: „Аз ви обичам.“ И като го обичате, искате той винаги да е близо при вас, постоянно да го гледате. Майката, като обича детето си, все го гледа. Като падне някъде, тя извиква заедно с него: „Ох!“ Каквото стане с него, любовта взема участие. И после, като се върне детето от училището с хубаво свидетелство и скача, и майката скача. Когато обичаме, неговите придобивки са и наши придобивки. И право е. Туй показва, че между всички хора има вътрешна връзка и когато тази връзка е съзнателна, ако те се радват, и ние се радваме. Щом чувстваме тяхната радост, чувстваме и тяхната скръб. Не е лошо, че чувстваме радостта и скръбта на всички хора, но трябва да се стремим да живеем според Любовта. Тя е един велик закон, който туря всички живи същества в Божествения организъм на тяхното място. Понеже светът сега се преустройва, всеки от вас трябва да отиде на своето място. Любовта ще тури всеки на неговото място, за да може да се прояви правилно. Затова съзнанието ви трябва да бъде много будно.

Вие трябва да имате една основна идея в живота си, около която всички други ваши идеи да се концентрират. Тогава вашият живот ще се освети. Зеделец си, ореш земята. За кого? Това оране трябва да бъде свързано с своята идея. Ако

кажеш, че ореш за себе си, не си прав. Тогава за кого ореш? – За жена си, за децата си, за приятелите си, за своя народ, за Бога. Някой казва, че оре за жена си, но щом овършее житото, туря го в хамбара за себе си, а на жена си казва: „Аз орах за теб, а житото прибрах за себе си.“ Значи житото не е заради жената, а заради него. Тя ще му готви, той ще яде. Направете превод: защо трябва жената да му готви? Ами че с това ще изрази Любовта! Тя трябва да му подслади яденето. Той казва на жена си: „Наготви ми едно ядене, да видя каква е любовта ти.“ Като сготвиш ядене, като омесиш хляб на мъжа си, на децата си, на приятелите си, чрез всичко това те ще опитат твоята любов. И колкото яденето е по-сладко, толкова и любовта ти е по-силна. И колкото яденето е по-невкусно, толкова и любовта е по-слаба. Пишеш някому писмо, и друг някой му пише. Той чете първото писмо – приятно му е, чете второто писмо – не му е приятно. Защо? Първият е знаел как да нареди писмото си. Той е вложил в него Любов. Същото нещо е и в говора. Ние трябва да знаем как да нареждаме говора си.

Сега, като ви гледам тази година на събора, намирам, че сте доста изправни, повдигнали сте се 4-5 степени нагоре, но има да се повдигате още много степени. Представете си, че тъй, както седите на някое място на трапезата, пред чиния с доматена супица, изобилно полята със зехтин, в това време ви повикат за нещо и някоя сестра вземе вашата паница с ядене и тури своята – постна, без зехтин. Какво ще кажете? – „Кой ми взе паницата, аз едва мръднах оттук и някой я взе!“ Какво ново се зароди в ума ви? – Съмнение. Вие казвате: „Тия са малки, дребни работи!“ – Да, вижте от какви малки работи се влошава вашият живот! Добре, допуснете сега обратния случай. Вие седнете на трапезата последен и ви сипят от едно казанче, в което няма никакво масло. Погледнеш наоколо си: в чиниите на другите има масло, а в твоята няма. Казваш си: „Тъй е то, нали идвам за пръв път, никой не иска да ме знае!“ Едва що си помислил това, обърнеш се някъде, гледаш: някоя сестра туря пред теб своята паница с много зехтин и ти се зарадваш. Защо сега се радваш, а по-рано скър-

беше? Мислиш ли, че тази сестра, която ти туря паницата с мазното ядене, те обича? Не, тя разменя паниците, защото стомахът ѝ е развален. Тя обича постно ядене. Вие сте готови да мислите, че тази постъпка е продиктувана от любов. Подбудителните причини ни най-малко не са любовни.

За всинца ви се изисква дисциплина на ума! Когато се нареждате на една трапеза, всички трябва да сте наредени идеално, т.е. всеки да седне точно на своето място. Ще кажете: „Ами как ще знаем кое е нашето място?“ Американските праскови знаят коя де да влезе, та вие ли не знаете? Аз съм гледал в Америка как подбират прасковите. И колко са умни тези праскови! Изкопават дълги, големи канали и в тях поставят няколко реда дъски с дупчици от различна големина. Единият ред дъски отделят от другия чрез специални прегради. Изсипват прасковите от кошниците върху тия дъски и като минават най-малките праскови, казват: „Туй място е за нас!“ Най-долу са най-големите дупки. Най-големите праскови, като дойдат до своето място, казват: „Туй място е за нас!“ А сега най-големите от вас дойдат до най-малката дупка, мъчат се да минат през нея, казват: „Не зная защо не мога да мина през тази дупка!“ Казвам: има големи дупки за вас, те са там долу. И гледаш, кошниците се пълнят от другата страна, сортират се прасковите. Казвам: колко са възпитани тия праскови! Като намериш малката дупка, ще минеш през нея и ще кажеш: „Тази е моята дупка!“ Тъй ще намериш своето място. Вие казвате: „Колко долу ме туриха, на последното място чак!“ – Не, последната дупка е най-голямата, тя е за големите юнаци!

Христос казва: „Аз съм истинната врата, която дава знания.“ Знанието е необходимо за всички. То е нещо съществено за нас, храна, която трябва да възприемем и опитаем. Докато не асимилираме и опитаем знанието, то не може да бъде за нас нещо реално, нещо съществено. Аз наричам истинско знание това, с което можеш да трансформираш и най-тежкото си състояние в приятно, радостно, и то в продължение само на половин час. Например някой от вас е кръвно обиден. Нека се опита с това знание да превърне оби-

дата в добро разположение. Да кажем, че някое от малките братчета тук задига ножчето на един от по-големите братя и го продава, за да си купи малко сливи. Да, стават тия работи, но не по зла воля, разбира се. Това дете продава ножчето. Вие казвате: „Изядоха ножчето ми!“ Как, ножче яде ли се? Сега ти, за да покажеш, че имаш знания, ще трансформираш това недоволство, този гняв. Вие какво правите? – Разгневите се, очите ви светнат, лицето потъмнява, недоволни сте, че са ви отнели нещо. Не, ще трансформирате състоянието си, ще минете от единия полюс в другия. Има един велик закон в света, според който всяка постъпка, всяко действие в живота има два полюса. Всички постъпки, добри и лоши, имат обратни действия.

Животът на Земята ще се подобри, ще се осмисли, когато мине от единия полюс в другия. Тогава се образува един кръг. В добрите постъпки силата на вашите действия ще мине от положителния полюс към отрицателния и истинският живот ще се прояви. В лошите постъпки ударът идва отзад. Всички удари, които идват от гърба, сломяват човека. Ако извършите една лоша постъпка, ударът ще дойде отзад. Кажете ли една лоша дума някому, няма да се минат 5-10-15 минути, и тази дума от противоположния полюс ще се върне към вас. Като разбирате този закон, преди да заговорите, спрете се, помислете какво ще кажете. Не бързайте да говорите! Туй, което ще кажете, първо го обмислете. Ако говорите по Божествен начин, ще чувствате разширение в себе си. Не постъпвате ли по този закон, всичкото богатство, спечелено от вашите действия, ще дойде с голяма тежест върху вас и ще ви сломи. Ако направите една малка топка от сняг и я пуснете да се търкаля от някое високо планинско място, докато слезе в подножието на планината, тя ще представлява голяма снежна лавина, която може да ви смаже. Колкото и да са малки лошите думи, изказани ли са веднъж, колкото по-дълго време минава, толкова повече се увеличава тяхната разрушителна сила. Задръжте за себе си всяка лоша дума, която искате да кажете някому. Колкото повече я задръжате, толкова по-силен вътрешен импулс ще придо-

биете. Докато задържате тази дума за себе си, вие сте силни. Кажете: „Тази дума е толкова красива, че аз ще я задържа за себе си.“ Искате да кажете някому нещо, да го ухапете, че да подскочи. Не, задържете тази мисъл за себе си! Кажете си: „Тази мисъл е толкова хубава, че ще я оставя за себе си.“ Колцина от вас са задържали такива думи за себе си? Покажете ми една от тях!

Писанието казва: „Възлюбете се един друг!“ Как? – С чисто сърце. „Аз съм вратата на овците.“ Вратата подразбира онези разумни Божествени условия, които са дадени за нашето растене и развиване. Ние сме събрани тук от всички краища на България и всичко това, което ни е дадено, може да се реализира само при Божията Любов, само при Божията Мъдрост и Светлина. Когато Божията мисъл е насочена към вас, всичко, каквото желаете, ще се реализира. И за да бъде Божията мисъл насочена към вас, вие трябва да бъдете като малките деца, да имате желание да изпълните Волята Божия тъй, както никой в България не я е изпълнил. Не казвайте: „Ще видим, ще помислим!“ – туй са празни думи, залъгалки. Ще турите в ума си следното желание: „Ще изпълня Волята Божия, както я изпълняват малките деца.“ Всички ще изпълним Волята Божия. Днес ни проповядват, че който рече да изпълни Волята Божия, ще изгуби всичко. Не, щом почнеш да изпълняваш Волята Божия, Бог ще почне да замества книжните пари със звонкови. Той казва: „Дай си кайметата!“ Да кажем, че имаш 3 000 лева книжни, които струват 100 лева швейцарски. Като отидеш при Господа, Той ще ти даде за тия 3 000 лева книжни 3 000 лева златни. Същото нещо се отнася и до греховете на хората. Когато човек напълно се обезцени от грехове и така отиде при Бога, Той му взема греховете и му дава в замяна на това вътрешна радост. Той е посребрил и позлатил греховете му. Този човек излиза, радва се, че Бог е позлатил греховете му и ги е превърнал в добродетели.

И Писанието казва: „Всичко, каквото се случи на онези, които любят Бога, ще им съдейства за добро.“ Например ти си крал, убивал си в живота си, срещал си големи противоречия, но най-после разбереш вътрешния смисъл на живота,

възлюбиш Господа и казваш: „Отсега нататък ще служа на Господа!“ Убил си, да кажем, десет души. Всички тия хора отиват при Господа, оплакват се от тебе и казват: „Искаме този човек да ни върне живота!“ – Отде ще го вземе, няма никаква възможност. Турят те в затвора. Господ казва: „Какво ви дължи?“ Един казва: „Взе ми живота.“ Друг казва: „И на мен ми взе живота.“ Трети, четвърти казват същото. Господ се поусмихне, извиква обвиняемия и му казва: „Понеже ти обеща да Ми служиш, ето, вземи тия пари да си платиш дълговете!“ Господ ти дава с лихвите и ти се разплащаш. Казва ти: „Питай ги сега доволни ли са?“ – „Много сме доволни.“ Като имате Божията Любов, вие ще ликвидирате най-първо със своята стара карма и няма да се боите от нищо. Ама вие ще дойдете пак до вашата философия кой как разбира Любовта. Любовта може да се разбира само по един начин! Ти си гладен и срещнеш един човек, който носи хляб в торбата си. Ако извади хляба си и ти го даде, бъди уверен, че той те обича. Може да го познаваш, може и да не го познаваш, но този човек има в душата си Любов. Тази Любов може да е микроскопическа, но тя е истинският зародиш, от който може да се роди и великата Любов. Голямото дърво израства от малката семка, не от нещо голямо. Ако ти си богат и даваш, това не е любов. И този човек, като дава от малкото, което има, приятно му е. Туй е едно от проявленията на Любовта. Ти питах Господа: „Как да постъпвам, Господи?“ – Постъпвай, както този човек е направил с тебе. Най-красивите неща в живота ни са малките добрини, които можем да направим. Някой човек е изпаднал в света, самотен е, никой не му е казал една сладка дума, никой не му е дал мил поглед. Ти минаваш покрай него, кажи му една сладка дума! Това ще се запечати в неговия ум.

Христос дойде на Земята, когато хората бяха изоставени. Даже и ангелите не са знаели как да постъпят с хората. И те се учат сега. Първият завет биде даден чрез ангелите. Те приложиха закона на Правдата, но той не можа да спаси хората. Чрез Христа дойде Любовта на Земята – един нов метод. Божествен метод е методът на Любовта.

Сега вие сте пред прага на Новата епоха, когато Синовете Божии идват да изявят Божията Любов, да покажат на хората в какво седи тя. Всеки Син Божий идва с пълна торба – да дава и да храни хората. Синовете Божии няма да говорят за нещастията на хората. Те искат да направят всички хора на Земята щастливи. Туй е тяхното желание! За да станат хората щастливи, трябва да забравят своя стар живот, всякакъв спомен от миналото трябва да изчезне съвършено от тяхното съзнание, а да останат само опитностите, придобити от редицата животи на миналото.

28 август, петък, 7 ч.

В съгласие с Живата Природа⁷

1. Добрата молитва
2. Благословен Господ Бог наш
3. Отче наш

Лозинка за през деня:

• *Блажени миротворците, защото синове Божии ще се нарекат.*

Днес ще имате за четиво: 22-ра глава от Матей, 7-а глава от Марка, 17-а глава от Лука, 1-ва глава от Йоана и 25-а беседа: *Ръката съблазнява.*

Сега у всички хора има склонност да обезличават смисленото в Природата. Туй обезличаване произтича от стремежа да съкратят времето, защото всички бързат. Изобщо всички имат желание да съкратите онзи интервал, който Природата е определила. Например вземете дишането – то е бавен процес, който става ритмично. Колко вдишвания прави човек в една минута? От толкова време вие дишате, не знаете ли колко вдишвания правите в минутата? – Средно около 20 вдишвания. Понякога могат да се правят по-малко, а понякога повече вдишвания. Щом човек започне да диша по-бързо, в белите му дробове има вече някаква анормалност. Бързото дишане показва анормалност. То не позволява да става правилна обмяна на въздуха в организма, не става пълно окисляване и вследствие на това въздухът не може да свърши работата си. Всички охтичави хора дишат бързо. Значи дишането трябва да бъде ритмично. Човек може да мисли бързо, да прави много бързи заключения за нещата, без да ги изследва правилно. В нормално развития човек мисълта е трезва, той не бърза. Всяка мисъл, която е права, е съгласна със законите на правилното дишане.

Според правилата на Разумната Природа нещата не могат да бъдат едновременно прави и криви. Една линия

може да бъде права или крива. От правите и кривите линии се образуват стъпнените линии. Сега например, когато се движите, как си махате краката? Вие не можете да вървите по една крива линия. Вие трябва да движите краката си право напред. Започнете ли да образувате с краката си крива линия, вие сте анормални. Такъв човек има нещо анормално в устройството на мозъка си, което нарушава равновесието му. Когато започнете да ставате нетърпеливи, когато започнете да бързате във вашите заключения, когато започнете да ставате подозрителни и тем подобни, на всички тия състояния съответстват известни външни движения. Когато човек става нетърпелив, започва да се чеше, да си чопли ноктите, да си рови косата, да си вдига и слага ръцете и т.н. Ако иска да си въздейства, трябва да си концентрира всичките удове чрез силата на волята. Ето защо е нужно самовъзпитанието. Ако човек не може да концентрира удовете си, външната Природа не го познава. Той не може да бъде в съгласие с нея. Защо? Защото всеки твой уд е във връзка с нейните удове. Щом твоите крака не се движат в хармония с нейните, веднага ще се роди дисхармония. Сега ще кажете: „Господ ще оправи всичките работи.“ Но имайте предвид, че на Господ, Който е създал физическия свят, всичките Му действия, всичките Му движения са хармонични. Няма никаква дисхармония в каквото и да е Божие действие – нито в Неговите думи, нито в Неговите мисли, нито в Неговите чувства. Питам тогава: ако всички Божии движения и в трите свята на Природата са ритмични, отде произтича дисхармонията във вашите движения? Я ми кажете, коя е причината? Причината не е в Бога. Причината е, че вие искате да станете божества – нищо повече. Вие сте се откъснали от Бога, вие искате да Го заместите, вие искате да управлявате целия свят – той да ходи по вашата мярка. Това е вашето безумие, това е безумието и на всички духове. Всички имате тази мечта – да станете божества, да действате, както Бог действа. Хубаво, щом искате да станете някакво божество, действайте хармонично, както Бог действа, а щом не действате както Бога, Той ще ви препятства. Защо? – Природата няма да спре пътя си

В СЪГЛАСИЕ С ЖИВАТА ПРИРОДА

пред тебе. Ако ти искаш да извадиш релсите ъ, да развалиш пътищата ъ, няма да успееш, защото тя си има свои агенти.

Сега вие ме слушате, аз толкова пъти съм ви говорил това, но когато дойде да изразите вашия живот, аз ви виждам, вие сте пак старите български глави. По-упорит и по-своенравен човек от българина няма! Затова Господ му е дал такава малка държава, която мяза на одрана, разпъната волска кожа, без никаква форма. Ако вземете Гърция, тя мяза на сърце. Земята им има сърцевидна форма. Тя е оформена. А земята на българина на какво мяза? Сега вие имате голямо мнение за себе си. Не, така не може, не си правете илюзии. Една от чертите на българина е, че той започва много добре, но най-после сборът се свършва с бой. Туй съм го наблюдавал. Българите, като се съберат, ще се напият, ще се набият и ще се разпръснат. Вие ще кажете, че нямате нищо общо с това. Добре, нека е така, но това, което съм забелязал, то е, че във всички духовни движения в България все има ританици за първенство. Някои хора имат особено духовно схващане върху нещата. Че в какво седи особеното духовно схващане? Нека има съревнование, но в какво? – В Любовта. Покажи, че седиш по-горе от другите в Любовта, в Мъдростта, в Истината, в Правдата, в Добродетелта, в Милосърдието и т.н. В хубавите, във великите работи трябва да се различаваме! Някой казва: „Аз се различавам от другите.“ Добре, аз бих желал в това именно да се различава той. Кога се различават хората? Ако хората се различават по нехармоничните си прояви, това не е съществено различие. Например някой се гневи, казва: „Ти трябва да знаеш, че аз се гневя много.“ Че това не е голямо изкуство! Животните се гневят много повече, отколкото хората. Хвани едно куче за опашката, всякога можеш да го разгневеш. Хвани една пчела, една оса – и те се гневят. И най-малките животни, и най-малките буболечки се гневят. Навсякъде има гняв. Що е гневът? – Неурегулирана енергия. Когато желанията у човека са неурегулирани, ражда се гневът. Отнемете хляба на някое дете, и то ще се разгневи. Отнемете костта от устата на едно куче, и то ще се разгневи. Идете при кошера на някои пчели и се постарайте да им взе-

мете меда, и те ще се разгневят. Значи, когато искаш да отнемеш нещо от някого, той се гневи. Някой казва: „Аз се гневя.“ Значи ти си от тези, които защитават своето право – нищо повече! Тогава казвам: турете около себе си една диамантна стена, та онези, които искат да вземат вашето благо, да не успеят. Христос казва: „Нищо не трябва да имате; или ако имате, така трябва да го оградите, че никой да не може да го вземе.“ Сега не е въпросът да се гневим или да не се гневим. Гневът не е нищо друго освен неправилно употребена енергия. Като знаете това, ще трябва правилно да я урегуливрате. Тази енергия нека си съществува.

Днес ще ви държа последната беседа от събора. Тия неща ви говоря във връзка с вашия живот, с вашите вътрешни изживявания. Вие трябва да бъдете вътрешно хармонично развити, ако искате да се развивате съобразно природните правила и закони: да се развивате правилно умствено, духовно и физически. Тия неща ви са необходими за придобиване на сила. Ако умът в човека не се развива правилно, ако сърцето в човека не се развива правилно, ако неговата воля не се развива правилно, той не ще бъде нормален човек в пълния смисъл на думата, той ще бъде анормален човек. Тия три неща са необходими.

Сега какво беше предназначението на петото гимнастическо упражнение? – За придобиване на търпение. Ами четвъртото упражнение, коситбата, за какво беше? Тъй както го правите, вие изведнъж отсичате. Тъй бързо отсича българинът. Това е характерно за него. Вие сте така бързи и в песните. Никога не бързайте! С бързана работа не става. В песните бързате, в упражненията бързате, в духовния живот бързате и в умирането бързате. Тъй като бързате, всичко лесно ще се свърши. Знайте, че в живота не трябва да се бърза. Всичките неща трябва да се направят хубаво и на точно определеното за тях време. Например дойдат ви някой път страдания. Не бързайте да се освободите от страданията! Научете урока си от тях. Често вие бързате, защото имате излишък от енергия. Направете някакво ритмично движение, което да трансформира тази енергия.

В СЪГЛАСИЕ С ЖИВАТА ПРИРОДА

За какво бяха първото и второто гимнастически упражнения? Имаше дадени бележки по тях. Прегледайте тия бележки. Сега мнозина казват: „Без това може, без онова може.“ – Да, човек може без всичко, но като може без всичко, най-после умира. Упражнения не ни трябва, ядене не ни трябва, дишане не ни трябва, чувстване не ни трябва, това не ни трябва, онова не ни трябва – и най-после какво ще остане от нас? Не, ще започнем с всичко разумно: разумни движения трябва, разумна мисъл трябва, разумни чувства-ния трябва – всичките неща трябва да бъдат такива, каквито са в Разумната Природа. Ще я слушаме! Ние не сме дошли да даваме съвети на Бога. Вие искате да му давате съвети. Не може! Някой път може да си дадем мнението: Бог ще ни изслуша, ще ни обясни дали сме прави, или не, но да даваме съвет на Бога не е позволено!

Сега моята цел не е да ви правя забележки, но ви обръщам внимание на факта, че между нас и Живата Природа всякога трябва да има съгласие. Станете ли сутрин, между вас и Живата Природа трябва да има съгласие. Туй трябва да бъде за вас един основен закон. Например, като станете сутрин и не ви върви в работата, не сте разположени духом, какво трябва да направите? – Първата работа, която ви предстои, е да възстановите съгласието между вас и Живата Природа. Да бъдете свързани с Живата Природа – това е идеята, която трябва да възкръсне в ума ви.

Първо упражнение: изнесете ръцете настрани и десния крак надясно. Съберете ръцете си и поставете десния крак при левия! Като правите това упражнение, изговорете следната формула: „Аз мога и с ума си да върша моите работи в съгласие с Живата Природа.“

После изнесете ръцете настрани и левия крак наляво. Приберете ръцете си и поставете левия крак при десния. Като правите това упражнение, изговорете следната формула: „Аз мога и със сърцето си да върша моите работи в съгласие с Живата Природа. Значи аз мога и със сърцето си, и с ума си да върша разумна работа.“ Ще направите тия упражне-

ния три пъти с левия крак и три пъти с десния. Ако имаш някаква дисхармония в себе си, ще направиш упражнението ту с левия, ту с десния си крак, и при движението ще произнесеш формулата: „Светлина в ума (с десния крак); топлина в сърцето (с левия крак).“ Когато произнесете думата *светлина*, подразбирайте *хармония*, за да може да се тонирате.

Второ упражнение: поставете ръцете си напред, с дланите нагоре. Започнете да концентрирате ума си и свивайте пръстите на ръцете си, като свивате и ръцете си до раменете, като че дигате някаква тежест. После става бавно протягане на ръцете напред и отваряне на пръстите. Когато свивате ръцете си, ще вдишвате дълбоко въздух; като протягате ръцете си напред, ще издишвате.

Тези упражнения са прости, но са много ефикасни. Те са за тониране. Аз зная как ще правите упражненията сутрин – ще бързате. Не, като правите упражненията, ще си представяте, че сте на работа, ще знаете, че вършите една много важна работа – приемате енергия от Природата. Ръцете са силови линии, по които протича живата енергия. Щом вярваш, ти свързваш ръката си с Живата Природа и по всеки пръст протича тази жива енергия. Ако не вярваш, нищо няма да дойде. Щом туриш волята си в действие, веднага тия токове ще потекат, ще потече тази енергия. Като се свържеш с Бога, Бог ще подеждва да потече тази енергия. Кажеш ли: „Няма какво да си махам ръцете“ – нищо няма да получиш. Как ще се съобщаваш с Бога, с Живата Природа, щом не вярваш? Защо ти е дал Бог ръце на физическото поле? Какво означават ръцете в Духовния свят? – В духовно отношение лявата ръка означава страданията; дясната ръка – радостите. Следователно ръцете – това са скърбите и радостите, това са двете ръце на сърцето. Вие казвате: „Без скръб не може ли?“ – Може, както може и без лявата ръка, а само с дясната. Щом имате неразположение на духа си, направете опита, приложете упражнението! То е за тониране. Направете упражнението и произнесете формулата: „Светлина за ума, топлина за сърцето и душата и чистота за тялото и клетките.“ Чистота

В СЪГЛАСИЕ С ЖИВАТА ПРИРОДА

се изисква от всинца ви? Това е цяла наука! Трябва да има тук една дъска, за да ви покажа как се събира енергията в човешката глава, но то ще остане за в бъдеще, когато бъдете по-готови. Тогава ще се заемем с изучаване на набирането на енергията в човешкия мозък. Човешкият мозък е един акумулатор, който постоянно е свързан с Живата Природа. Ето защо вие трябва да държите ума и сърцето си в съгласие с Живата Природа, за да бъде обмяната между вас и нея правилна. Тогава външните ви работи, както и умствените и сърдечните ви работи, няма да се заплитат.

Сега ние сме дошли на Земята да изпълним не волята на хората, а Волята на Бога. Туй имайте като правило! Кой каквото върши, то се отнася лично до него, но всички хора трябва да вършат Волята Божия. В извършването на Волята Божия е силата на всинца ви. Доколкото вие извършвате Волята Божия, дотолкова аз определям вашата сила. Доколкото вие сте съгласни с Божия ум, дотолкова ще бъдете просветени. Доколкото сте в съгласие с Божието сърце, дотолкова ще бъдете благородни. Това е същественото вътре в живота. Най-хубавите мисли са Божиите мисли. Най-хубавите чувства са Божиите чувства. Най-хубавите постъпки са Божиите постъпки. Тази постъпка, която считате за най-хубава, знайте, че не е ваша – тя е Божия. Ако аз извадя един наполеон от джоба си, мой ли е този наполеон? Не, той е французки. Той има цена, понеже Франция седи зад него. Ако аз извадя една английска лира, моя ли е тя? – Не е моя. Тази лира има цена, понеже зад нея седи Англия. Значи там е силата. Изваждате една книжна банкнота, едно малко парче хартия, което е равностойно на 25 лева. Какво представлява то? Тази хартия има сила, защото зад нея седи Англия. Ако един ден Англия изчезне, тя няма да има цена. Та зад всяка мисъл седи Господ. Всяка добра мисъл има сила дотогава, докато Бог е зад нея. Не е ли Бог зад нея, тя не струва нищо.

Вие може да си кажете: „Туй, което Учителя сега ни казва, вярно ли е?“ Хубаво, Слънцето аз ли го карам да изгрява, или то само по себе си изгрява? Изгряло ли е Слънцето, или не? – Изгряло е. Добре, ако аз в този момент ви кажа, че Слънцето

не е изгряло, не е ли изгряло действително? Философите могат да кажат, че не е изгряло, но това вярно ли е? Въздухът, който е разстлан по небето и който се движи из цялото пространство, ние ли го движим? Ние казваме, че въздействаме на Природата, но истинското положение е, че Природата въздейства върху нас. Като виждаш отгоре небето, да виждаш лицето Божие. Като виждаш, че Слънцето е изгряло, да знаеш, че Господ е запалил Своя светилник и той свети. Тогава излез, посрещни го, благодари, че Господ е изнесъл светилника Си. Пък като излязат звездите вечерно време, като израснат тия дървета, да знаеш, че Бог ги е направил само заради тебе. Зарадвай се, че Бог е направил тия работи. И ако Бог не беше посадил тия дървета да растат, нямаше да растат. Във всичко човек трябва да вижда проявлението на Божия пръст. Говори ти някой благо, разумно – считай, че Господ ти говори. Дойде някой, нахука те. Считай, че дявол ти говори. Под дявол се разбира всеки изопачен човек. Под дявол се разбира още и всеки дух, който се е оплел в материята и не знае какво говори, забъркал е работите, плещи наляво-надясно. Значи всякога, когато се отнасят с вас добре, кажете: „Господ ми говори.“ Когато не се отнасят с вас добре, кажете: „Човекът ми говори.“ – Нищо повече. На човека кусур няма да хващате. Човек не е като Бога. Бог е съвършен, човек сега се усъвършенства. Та рязко ще отличавате тия положения и във вас. Недоволен си, искаш да се проявиш, ще кажеш: „Човекът говори в мен!“ Започваш да мислиш, добре си разположен, ще кажеш: „Господ говори в мен!“

Така, в човека има две състояния, които трябва да съзнаваме и да ги различаваме. Като започнеш да се сърдиш, ще кажеш: „Човекът е дошъл в мене!“ Някой казва: „Кое е онова в човека, което разпознава, че едно негово желание е право? Кое е онова в човека, което разпознава, че едно негово желание не е право?“ Значи има нещо в нас, което определя нашите хармонични и нехармонични постъпки. Кое е туй, което познава кога една моя постъпка е права или кога не е? – Това е разумният Божествен Дух, Който живее в нас и ни учи. Божественият Дух казва: „Това, което правиш, не е

В СЪГЛАСИЕ С ЖИВАТА ПРИРОДА

право. “ Ти като дете упорстваш, но Той казва: „Не е право това, не го прави!“ Когато не Го слушаш, Той те хваща така, както майката, която някой път хваща детето си за ухото и го стиска. То вика, хапе я, но тя продължава да го стиска. То чувства болка, вика, но майката е по-силна. Тя казва: „Не хапи, ще слушаш туй, което ти кажа!“ Ако не слушаш, ако упорстваш, Божият Дух няма да отстъпи. Той е толкова силен, че хиляди години ще минат, ще те потапя долу, ще те изважда, ще те потапя, ще те изважда и ще каже: „Ще слушаш ли?“ – „Ще слушам.“ – „Добре, ще слушаш хубаво туй, което Аз ти казвам. Тъй ще бъде тази работа!”

И тъй, щом се убедите в този път, ще го проверите на опит. Щом постъпите в съгласие с Духа, Който ви учи отвътре, ще дойде мир, ще дойде Светлина, ще бъдете свежи, бодри и весели и каквато работа започнете, все на добре ще излезе. Дойде ти наум да пишеш или да ореш, или да копаеш – навсякъде ще успееш.

4. Гимнастически упражнения

ЗАБЕЛЕЖКА:

При изпълнението на наряда ще имате предвид, че на всеки е дадена възможността в продължение на 52-те недели през годината да изпълни наряда така, че цялата работа, дадена за през всеки един ден от седмицата, да бъде изпълнена до завършване на годината. Значи поради невъзможността в един ден да се изпълни целият наряд, четивата от Евангелието и беседата, определени за този ден, ще се четат в различни понеделници, вторници, среди и т.н., когато разполагате с време и с разположение по дух. Оттук да подразбирате, че работата, предвидена за единия понеделник, включва 52-та понеделника, единият вторник – 52-та вторника и т.н.

29 август, събота, 5 ч.

Дето и да идеш!

Трябва ли рибата да изважда главата си извън водата?

Отговор: *Колкото да лапне някоя муха.*

Право е. Трябва ли човек да изважда главата си извън Любовта? Значи и той като рибата – колкото да глътне някоя муха. Ще пазите в ума си мисълта, че човек живее в средата на Любовта, следователно Любовта не му позволява да си показва главата извън нея. Щом излезете, ще умрете, ще си изгубите силата. Извън Любовта човек е както рибата извън водата. Турете една риба на сухо, ще видите какво ще прави: ще подскача, ще подскача, ще се изопне и ще умре. Някои хора мислят, че може да живеят извън Любовта. Немислимо е! Излязат ли извън Любовта, ще се задушат. Когато майката иска да иде на пазар, детето става много сериозно, замислено, започва да плаче. Колко далече ще иде майката? – Ще иде на половин километър разстояние и ще се върне, но тази работа за детето е много сериозна. Когато мъжът заминава някъде, жената също се замисля, и тя е едно голямо дете. Когато някой ваш близък човек умира, той отива на онзи свят, на бахчеванджилък, вие пак сте натъжени, сериозни. Казвам: не се тревожете, той ще се върне след 45 години. Сега е на гурбетчилък, ще се върне богат, с пълен джоб.

Ще взема 57-и стих от 9-а глава на Евангелието от Лука:

• *И като вървяха, рече Му някой си в пътя:*

Господи, ще дойда с Тебе, дето и да идеш.

При сегашното съзнание на човека извън Божията Любов човек не може да живее. Всички аномалности, несъобразности и страдания в живота произтичат от факта, че човек излиза из средата на Божията Любов. Щом излезе из тази среда, започват страданията. В туй отношение трябва да имате предвид следното сравнение. Пределите на Любовта понякога тъй се съгъстват, че стават нечисти, както водата в големите реки. Водата в центъра винаги е по-чиста, откол-

кото към бреговете. Та крайните предели, додето достига Любовта, често са блокирани с нечисти желания и мисли, които трябва да се пречистят. Затуй всякога трябва да избирате на кое място да се установите. Рибите избират дълбоката вода, тя всякога е безопасна. Когато кажем, че ние не разчитаме на човешката душа, то е защото гледаме на въпроса от чисто реално гледище. На какво разчитаме тогава? – На висшата Божествена душа в човека. Малките рибки, които живеят в локвите, могат ли да разчитат на тях? – Не могат, защото при суша са обречени на явна смърт. Следователно можем да кажем на малките рибки: „От тази локва, от тия помалки вадички ще отидете в голямото езеро или в морето.“ Истинският живот е вложен само в Божията Любов. Туй е един велик закон. Трябва да знаете, че Божията Любов е средата, в която можете да живеете. И дължината на вашия живот, вашето щастие и култура, в каквото и да е отношение, зависят от тази среда на Любовта. Понякога вие се уморявате да живеете и казвате: „Мен не ми трябва Любовта.“ Ами че вие влизате в разрез със същността на вашето естество! „Мен не ми трябва Любовта, мен не ми трябва хората“ – това са разсъждения на една риба. Мен не ми трябва другите риби. Една риба сама по себе си може ли да живее? – Може. Орехът може да живее като неразвит орех, може да живее и като развит орех. Това са две различни състояния. Веднъж ти си посят в почвата, други закони действат върху тебе. Ти не можеш да спреш този процес на растене. Щом спреш растенето, очаква те явна смърт.

Следователно, веднъж влезли в Любовта и започнали вашето растене, не можете да спрете този Божествен процес. Вие не може да спрете Любовта да действа във вас. Всяко спиране ще причини смърт. Допуснете, че вие сте търговец. В дома ви между всички членове има пълно съгласие и хармония, но един ден имате малка загуба от 20-30 000 лева. Веднага във вас прониква мисълта, че няма Господ, и казвате: „Дотегна ми да живея в тази Любов, ще изляза навън!“ Мислите ли, че рибата, ако излезе извън водата, ще живее? – Не може. Ние вземаме водата като емблема на живота.

Душата сега е потопена в Живота, който излиза из Любовта. Ще турите в ума си мисълта, че живеете в Любовта и трябва да изпълните нейните велики закони. Това е спасението за всички хора. Ще се учите да живеете в съгласие с този велик закон, в съгласие с тази среда, в която сте потопени. Ще мислите, ще чувствате, ще действате съобразно средата, в която живеете – Божествената среда на Любовта.

Другото положение, което трябва да държите в ума си, е следното. Ако Любовта е среда, в която ние живеем, питам: „Рибите пият ли вода?“ – Пият. Рибите пият най-много вода. Водата в тях постоянно минава през хрилете им. Такова е положението на онези, които живеят в Любовта. Да кажем, че синът ви е напълнил устата си с вода, разумно ли е да пиете вода от неговата уста? – Не е разумно. Не пийте вода от устата на другите хора! Този е първият закон, с който можете да урегулируете живота си. Защо? Защото вие сами можете да бъдете в тази среда на Любовта, сами може да я проявите и да не чакате други да ви потапят в тази среда, нито да ви дават да пиете вода от устата си. С Бога всякога може да живеете и с Него всякога може да се разбирате напълно. Вие живеете в Любовта! Нищо в света не е в състояние да ви раздели от тази Любов. Кой може да ви извади от нея? – Някой рибар. Кой е този рибар? – Дяволът. Значи някой умен човек може да изопачи ума ви, сърцето ви и ще ви извади из средата на Божията Любов. Как? Ще ви каже: „Ти гледай да ядеш и да пиеш, това е смисълът на живота!“ Послушаш ли го, той те е извадил с мрежа от водата и от този момент ти си мъртъв. Ти си в неговата мрежа и той ще направи от тебе каквато чорба иска. И когато Христос казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моя закон“, Той подразбира да живеем в Любовта. Любовта не е едно положение само на допирни точки. За да живееш в Любовта, твоята душа трябва да бъде изцяло потопена в нея. Цялата ти душа трябва да чувства тази сила, която прониква и мисълта ти, и чувствата ти, и всичките ти действия – да чувстваш, че Любовта е велик импулс в живота, както и в цялата Жива Природа.

Тъй трябва да чувствате Любовта – като една велика сила. Само по този начин вие ще разбирате вашата душа и душите на другите хора. Любовта, която излиза от всички души, свързва всички хора в едно цяло, тя е звеното на живота. Ако нямаше въздух, можеше ли да се говори? Звукът се предава на вашите уши чрез въздуха, а светлината се предава чрез своя среда, по-тънка от тази, чрез която се предават звуковите вълни. За да разберем Божията Мъдрост, за да разберем Божията Истина, е необходима среда – тази среда е Любовта. Туй трябва да знаете! Без Любов вие нищо не можете да разберете на света. Единствената среда, чрез която се предават знанията, Мъдростта и действията на Истината – това е Любовта. И тъй, ще знаете, че вие сте потопени в Божията Любов. Питам: ако сте потопени в Божията Любов, от какво има да се измъчвате? Защо сте неспокойни? Значи Любовта не е проникнала още навсякъде във вас. Има място, дето Любовта не е проникнала, и туй място се мъчи. Великият закон казва: отвори душата си, да проникне Любовта навсякъде, да внесе живот в тебе, защото всички ние изискваме именно това. Ако тази Божествена сила не прониква в нашето сърце и в нашия ум, ние не можем да живеем. Вие сега казвате: „Този човек няма любов, онзи човек няма любов.“ – Не, всички хора живеят в Любовта, но има нещо в тях, което им пречи да я проявят правилно. По какво можете да познаете дали проявявате Любовта правилно, или не? Щом имате светлина в ума си, щом имате топлина в сърцето си, щом имате чистота в тялото си, вие живеете нормално и правилно в Любовта, следователно и правилно ще я проявите.

Това е един велик закон, една вярна диагноза. Имате ли всичко това в себе си, вие ще живеете напълно в Любовта и ще се ползвате от всичките нейни блага. Едно положение е необходимо за вашето нормално разбиране на нещата. Да кажем, някой път не сте разположени да се молите и казвате: „И без молитва може!“ Друг път казвате: „Не ми трябва да мисля, и без мисъл може!“ Някога пък казвате: „Дотегна ми да чувствам, и без чувства може!“ – Да, и без всичко това може, но знаете ли какви са резултатите тогава? Резултатът

на безсмислието е безумието. Резултатът на безчувствието е отсъствието на чистота, а когато човек изгуби своята чистота, очите му пожълтяват. Това е разстройство на черния дроб. Ще лекувате черния си дроб, постоянно ще го разтривате. Който почва да отслабва физически, да прави разтривки на стомаха си. Затова Луи Куне¹⁴ препоръчва лекуване с вода. Ще седите във водата около 5-10 минути и ще си правите разтривки, докато се произведе реакция. По този начин вие ще можете да се лекувате. Пък когато изгубите своя живот в духовно отношение, ще регулирате чувствата си. Когато се изгубят добрите чувства по отношение на някого и се роди омраза, знаете ли какво става? Тази омраза е проказа за душата. Ти си настроен против някого, казваш: „Аз не мога да обичам този човек! Аз съм неразположен, не мога да го гледам!“ Ако искаш да бъдеш духовен човек, постарай се да обикнеш това, което мразиш. Например мразиш змията, страх те е от нея – купи си едно шише, тури я в него и я храни, докато я пообикнеш малко. Или страх те е от мишка. Хвани я, тури я в един капан, похрани я няколко дни и всяка сутрин я поглеждай, докато свикнеш с нея и я обикнеш. И в змията, и в мишката има нещо Божествено. Някой човек се страхува от пиявици. Нека вземе една пиявица в едно шише с вода и да я поглежда от време на време – ще привикне с нея. Във всичко това, което не обичаш, привикни да виждаш проява на Божествения живот, да виждаш как се хармонизира разумното с неразумното в живота.

Най-после някой не може да търпи жена си. Оженил се е вече, какво ще прави? Нека този мъж намери сега нещо хубаво в жена си, нека се върне назад, в младите години. Защо се е оженил за нея? За нейните черни очи ли? За руменото ѝ лице ли? Зад туй румено лице седеше нейното сърце. Зад черните ѝ очи седеше нейният ум. Нека намери една добра черта в жена си! Ако някой млад момък почне да обикаля тази жена, която мъжът ѝ не може да търпи, той веднага ще се замисли. Аз мога да накарам когото и да е от вас да заревнува жена си. Например някой мъж не обича жена си, но почне ли да я обикаля друг, той вече ревнува. Господ

казва: „Тази жена е Моя дъщеря, ти няма да я малтретираш! Аз я пратих при теб на училище, ще ѝ бъдеш професор. Ще я учиш хубаво!“ Ако някой човек бие жена си, трябва да ѝ каже: „Днес те бих за туй и туй.“ А той не дава на жена си да гъкне. Тя трябва да знае защо я бие, каква е погрешката ѝ. Ако я нахука за нещо, тя трябва да знае защо. И обратното е вярно. Някоя жена не може да търпи мъжа си. Господ ѝ казва: „Аз не ти дадох този Мой син да го малтретираш.“ – „Мъж ми е“, казва тя. – „Да, но той е Мой син. Аз го изпратих да школува при тебе. И ако го нахукаш или набиеш някой път, ще му кажеш: „За туй и туй те бих!“ Нещата трябва да стават разумно! Аз ви казах: искрени трябва да бъдете в отношенията си. Недоволен си от някой човек за нещо и го обидиш. Той трябва да знае защо си недоволен. Имаш приятел, приятелка – сърдиш им се нещо. Те трябва да знаят защо им се сърдиш. Господ пак ще ти каже: „Тази твоя приятелка е Моя дъщеря. Този твой приятел е Мой син. Ти нямаш право да се отнасяш с тях, както искаш!“ Ако постъпваш справедливо с хората, осветяваш Божия закон. Ако постъпваш несправедливо, нарушаваш закона на Любовта. Много от вас не се обичат. Защо не се обичат? Можете ли ми каза защо по някой път хората не се обичат?

Отговор: *Защото погрешките на хората се виждат по-лесно, отколкото собствените.*

Всичко туй, което говорите, е много учено. То е само за много големите философи. Само учените хора го разбират. Даже и за мен е трудно да го разбера. Аз ще засегна въпроса по детински, като за деца от първо отделение. Някой мъж не обича жена си, понеже не знае да му готви, не знае да меси хляб. Щом знае да готви, от нея по-добра няма. Представете си, че вашият мъж иде от нивата и вие го посрещате със стомната, събувате му цървулите, измивате му краката – няма ли да се разположи този мъж? А той, горкият, като влезе, вие си седите при топлото огнище и му казвате: „Я иди на чешмата да донесеш малко вода!“ Вие опитвате онази малка любов, която е останала у него. И той ще си каже: „Напразно аз работя за тази жена. Тя за нищо не ме зачита!“

И мъжът може да направи да го обича жена му. Как? Отива на лозето и като се върне, нека ѝ донесе хубави плодове, хубаво грозде, та като почне да яде, тя се разполага, става приветлива, любезна с мъжа си.

Всички трябва да бъдем внимателни към нуждите на хората. Това е всичката философия на Любовта! Но в нея има и вътрешно съдържание. Същественото в Любовта не е онова – привидното, външното, което вършим. И когато ние задоволяваме нуждите на хората, те се предразполагат към нас. Каквото и да е Божествено благо всякога се предава чрез нас. Бог, Който живее далече от нас, някой път споделя Своята Любов с нас, за да можем и ние да споделим тази Любов с обкръжаващите ни. Тогава и ние ще се ползваме от любовта на обкръжаващите. Ако Господ върши всичко сам, тогава ние сме безпредметни. Ако приемаме всичко от Господа, каква нужда щеше да има да ви събираме тук? Безпредметни щяхме да бъдем един за друг, но така ние се изпитваме. Това е Волята Божия. Затова сме се събрали тук. Бог се проявява по този начин. Днес аз ви говоря, вие ме слушате. Утре вие ще ми говорите, аз ще ви слушам. Днес вие ме слушате, утре пък аз ще ви слушам. Така и вие ще си говорите и ще се слушате едни други. Ние сме служители на Бога: да изиявим Неговата мисъл, да предадем Неговата Любов. Ако аз ви говоря, длъжен съм да предам Любовта, която Бог изпраща чрез мен. Ако аз я спра в себе си и не я изиявя навън, знаете ли какво би станало с мен? Който се опита да задържи Божи-ята Любов за себе си, тя го изхвърля навън. Щом Любовта го изхвърли навън, той влиза в една нова среда, с която не може да се справи. Щом приемеш нещо от Любовта, ще излезеш вън да дадеш от него и на другите хора.

Ще ви представя една картина, с която ще илюстрирам отношенията ви към Любовта. Допуснете, че вие сте малки деца, изпратени при мен да се учите. Най-първо вие имате обич и уважение към мен, пристъпвате със страхопочитание. В първо време вие сте босички, голички, треперите от студ. Аз имам за всеки едно от вас дрешки, обувца, шапчици и ви ги давам. Вие се обличате с тях и веднага изскачате навън,

за мен вече не мислите. Ако не разбирам закона, аз ще кажа: що ми трябваше да давам тези дрехи, обувка, шапки на тия деца? Ето ги, избягаха на пътя, няма ги около мен! Сега иде другото положение. Тия деца поиграят, поскачат въвн, но почувстват глад, имат нужда от храна. Аз имам гостилница. Вие пак идвате при мен. Облечени сте, но сте гладнички. Вземам ви аз, нахранвам ви. Щом ви нахраня, ставате индиферентни, започвате да заспивате. Казвам: особени са тези деца! Що ми трябваше да ги нахранвам? Облякох ги и отидоха да играят навън. Повиках ги да ядат – дойдоха; бяха свежи, бодри, но като се наядоха, сега ги гледам, всичките изпозаспаха. Ако аз не разбирам закона, ще се приближа при тях, ще ритна това-онова дете. Мислите ли, че по този начин аз ще разреша въпроса? Не, това е глупаво разрешение. Аз трябва да зная, че след всяко ядене иде почивка. Тези деца трябва да спят. Те ще идат в другия свят и след туй ще дойдат.

Най-после тия деца се събуждат и в тях се явява друга нужда – да се учат. И тук действа пак същият закон. Вие идвате при мене със страхопочитание, с уважение, искате да се учите. Щом придобиете знанието, с мен вече не се разговаряте, един с друг се разговаряте. Ако не разбирам закона, ще кажа: защо трябваше да давам знания на тия деца? Те взеха знанието и си отидоха. Не, аз трябва да се радвам, че тия деца ще разпространяват навън това, което взеха от мен. Туй знание трябва да се разпространи! Този хляб трябва да се яде! Тези дрехи, обувка и шапки трябва да се обличат! Първото сравнение – дрехите, обувката, шапките, представляват физическия живот. Трябва да бъдете облечени с физическо тяло! Щом сте облечени с физическо тяло, ще имате нужди, които ще ви отдалечават от духовния живот. Физическият живот има своите нужди, които трябва да се задоволят. Ние трябва да знаем обаче, че физическият живот е свързан с духовния.

Като разглеждаме физическия живот на хората, забелязваме, че в него има едно привидно еднообразие: всички се нуждаят от храна, облекло и жилище. Дойдем ли обаче до духовния живот на хората, между духовните хора се явява

едно по-голямо различие. Дойдем ли до умствения им живот – същото нещо. Тези различия са в реда на нещата. В това седи красотата на живота. Да не ви смущава туй различие! Един предмет не може да се гледа само от една страна, не може да се проявява по един и същ начин. Това значи: чувствата на хората не могат да се проявяват по един и същ начин. Ако мислите, че трябва да има еднообразие в живота, вие ще се спънете. Ще кажеш: „Този брат не е като мене.“ Ти най-първо гледай живее ли този брат в Любовта. Ако е като тебе риба и живее в Любовта, може да се разбирате. Ако не живее в Любовта, вие не можете да се разбирате с него. Хората могат да се разбират само тогава, когато живеят в една и съща среда. Между умрелите и живите хора не може да има връзка. Умрелите хора не могат да се разбират напълно с нас. Те не се интересуват от нашия живот. Понеже им липсва физическо тяло, нямат такива нужди, каквито имаме ние, затова не ги интересуват въпроси, които се отнасят до физическото тяло. Ние се грижим за нещата, докато имаме нужда от тях. Може ли някой ваш близък, който е заминал за другия свят, да се грижи за вас тъй, както когато е бил на Земята? – Не може. Вижте 100-годишния дядо, интересува ли се от хорото на младите? – Не се интересува. Тези чувства са замрели в него. Какво го интересува на тази възраст? Той се интересува от духовни работи, от неща, които засягат неговото сърце. Или този дядо обича да има около него деца, да му прислужват, да му носят чорбицата, яденето. Старите хора много обичат да ядат. Като останат без работа, все искат да им се направи баница или нещо печенко. И всеки, който изпълнява техните прищевки, той е много добър човек. Не ги ли изпълнява, те казват, че обкръжаващите са много лоши.

Във всяко религиозно движение, във всяко духовно учение има една голяма опасност – критическият ум се развива много. Човек, у когото критическият ум е силно развит, той търси само погрешките на другите и казва: „Този човек не е толкова чист, онзи пък не живее според Христа, не живее морално.“ Кое е правилото за чистия, за моралния живот? Това правило е: да се живее според закона на

Любовта. Докато човек живее в Любовта, той е чист, има и светлина, има и топлина. Почне ли да мисли за човешката любов, той е вече извън Божията Любов и не може да бъде здрав, не може да бъде умен, не може да бъде и добър, чист човек. Да бъдеш добър, умен и чист човек, това значи да живееш в Божията Любов.

Ще ви приведа няколко примера, за да обясня по-добре мисълта си. Да кажем, че в касата си имам няколко милиона лева. Дошъл някой, задигнал всичките пари и ми казват, че са ме обрили. Ако живея в Божията Любов, няма да трепна, като че нищо не съм загубил. Имам жена, която ме обича. Дойдат един ден и ми кажат, че тя ме е напуснала и е отишла при някой друг мъж. – „Нищо, Господ дал, Господ взел.“ Заемам някое високо обществено положение, но ме уволнят без причина. Казвам: „Нищо, гладен няма да умра.“ Напечатил съм някаква книга, с която искам да преобразя умовете на хората, но критиката я отхвърля. – „Нищо, доброто желание живее в мен.“ Когато аз живея в Божията Любов, каквото и да стане в света, това не ме смущава. Защо? Защото само аз съм господар на своето сърце – никой друг! Аз мога да любя Бога, мога да любя и всички хора. Туй е Любов. Докато хората не знаят, че аз ги любя, това е Любов. Щом узнаят, че аз ги любя, това не е израз на Божията Любов. Апостол Павел казва например, че най-напред трябва да обичаме онези, които вярват като нас. Това е вече малко материално. Тъй говорят всички обикновени хора. Бащата казва на сина си: „На първо място ще обичаш мене!“ Той не започва според правилото. Той трябва да каже: „Синко, най-първо ще обичаш Бога, а после, каквото остане от любовта ти, ще обичаш и мене.“ Тъй трябва да започне учението!

За през тази година ще ви дам едно правило, с което, ако го прилагате, ще изправите много ваши недоизгладени работи в живота си. Между вас има много спорни въпроси, много неправилни отношения, които в продължение и на 10, и на 20, и на 100 години не могат да се изгладят. Щом има такива въпроси, съберете се тия братя или сестри, които не могат да се обичат, и си кажете: „Хайде сега да видим какво

можем да направим за Господа!“ Приложете правилото – да живеете в Божията Любов! Щом влезете да живеете в тази Любов, и Господ ще влезе да живее във вас: отношенията ви веднага ще се изменят, във вас ще проблесне нова светлина и туй различие между вас, което до този момент е съществувало, ще изчезне – нови отношения ще се появят. Туй, което ни разделя, е нещо скрито, живее вътре в душите ни. Ти казваш за някого: „Този брат не е чист.“ Ти носиш тази отрицателна мисъл за него, която тебе спъва, а него отблъсква. И той седи и си казва: „Този брат не е толкова добър.“ Премахне ли човек отрицателните мисли от ума си, веднага ще се възстановят правилните, Божествените отношения между хората. Отрицателните мисли са прегради между хората.

Аз не съм за външните отношения, но за ония вътрешни, чисти отношения, с които не можем да огорчаваме Духа. Те носят вечния живот. Ние можем да огорчим Духа. Духът – това е Божественото, което всеки човек има в себе си. Всеки от вас е ръководен от един възвишен Дух. По няколко пъти през деня Той влиза вътре във вас да наблюдава душата ви. Внимавайте да не Го огорчите! Напусне ли ви този Дух, ще ви сполети най-голямото нещастие. Когато е с вас, Той ще ви урежда пътя, ще ви прекара благополучно през всичките пътеки, каквито нужди и да ви се явят. Той лесно ще ги премахне – каквато болест да ви дойде, Той знае как да я лекува. Пък и вас ще научи да лекувате всички болести. За този Дух говори Бог: „Ще изпратя Духа Си да ви ръководи и крепи в пътя на живота.“ И Давид казва: „Не отнемай от мен Святия Си Дух!“ Този Дух е носител на Божията Любов. Без Него не можете да направите нито крачка напред. Когато тези Божествени Духове живеят в хората и ги управляват, в живота им ще царува хармония. Когато вие сте в дисхармония, това показва, че тия възвишени Духове не са във вас, а са горе на Небето и чакат там, докато се споразумеете. Затова, за да разберете душата на някой човек, трябва да бъдете много учен.

Според вас кой човек е учен? Ще каже някой: „Учен е този човек, който мълчи като някой философ.“ Тогава рибите са

най-умните същества. Действително, мълчанието е сила, но само когато имаш желание да говориш; когато нямаш желание да говориш и мълчиш, това е безсилие. Защо идва злото в света? – Злото е пробният камък, по който се познава до каква степен на развитие сме дошли, дали сме добри, или не. Човек, който не може да задържи злото в себе си, той е безсилен, слабохарактерен. Дошъл е гневът, иска да се прояви. Спрете го, хванете го за юздите като кон и му кажете: „Не, аз съм човекът, който заповядвам, и в дадения случай ще видя какво мога да направя с теб.“ Не казвам да изхвърлите гнева, но да го впрегнете на работа. Аз ви говоря от една дълбока опитност. Правил съм много наблюдения върху българите, върху техните отношения, и извлякох два метода, но и двата метода са с отрицателни резултати. Единият е външен, другият е вътрешен метод на действия. Ако вие хукате, биете някого, движението ще дойде отвътре, от другия полюс – вътре ще стане реакция и резултатът ще бъде лош. Тъй че, говорите ли зле за някого, и за вас ще говорят зле. Туй да го знаете! Другият метод: ти не хукаш никого, не го биеш, стараеш се да не говориш лошо, но имаш скрито подозрение в ума си. Значи ти действаш от вътре на вън. Законът и тук действа, ще настане реакция навън. Ще дойдат хора, които ще те подозират, ще говорят лошо за теб, ще те хукат. Значи ще се въздържате от подозрения! Човек трябва да стане господар на всички положения, които го изненадват отвън и отвътре. Той трябва да си каже: „Аз ще живея добре заради Бога. Моят ум трябва да бъде светъл, защото Бог иска тъй!“ Щом моят ум е светъл, ще бъде полезен на всички окръжаващи ме. Първият, Когото виждаме сутрин, това е Бог.

Въпрос: *Не можем ли да кажем: „Аз съм любов, изпълнявам волята на Бога?“*

Не може. Щом кажеш: „Аз съм Любов“, ще се опровергаеш. С това ти ще предизвикаш известен род сили в Природата да дойдат да те изпитат. Те ще ти кажат: „Щом си Любов, давай сега!“ След тях ще дойдат други, ще ти кажат: „Щом си Любов, давай!“ През целия ден ти трябва да устояваш, за да не опровергаеш Името Божие.

Основната мисъл, която трябва да вложите в ума си и върху която трябва да работите, е да считате Любовта за среда, в която живеете. Ако някой път си извадите главата из тази среда, да е само колкото за да глътнете една муха – и скоро вътре! Доставянето на хляб, вода, въздух представлява излизане от средата на Любовта, но това се позволява само временно. В Любовта се позволява и да спиш. И това е излизване от Любовта. Когато живееш изцяло в Любовта, съзнанието трябва да е много будно. Там човек не трябва да спи. Любовта изисква будна, трезва мисъл. Онзи, който те обича и когото обичаш, иска да говориш за него. Щом се влюбиш, и писма ще пишеш, и ниви ще ореш. Любовта иска много работи.

Сега някой казва: „Аз нищо не искам.“ – Не говорите вярно. От една страна, вие искате много, но не получавате и затова страдате. От друга страна, вие получавате, но не давате. Ще се учите да бъдете щедри! Кога? – Когато Бог дойде във вас. Тогава вие ще отворите широко сърцата, умовете и душите си, за да може през тях да минава Божественото. Само така ще може да се очистите. Нека у вас се яви желание да предадете на някой брат от света вашето знание, вашата топлина и добрина на сърцето, вашата чистота – всичко това да му послужи като импулс в живота.

Има много неща, които аз бих ви изнесъл, а именно: как трябва да пазите чистотата си, как да уравновесявате вашия духовен живот, за да не губите равновесие, как да се подмладявате и т.н., но всички тия въпроси са свързани с някои деликатни неща и ако ги изнеса, ще разберете туй, което съвсем не съм мислел да кажа. Пригответе се за идната година, та като ви кажа тия неща, да можете да ги разберете и приложите, да станат те във вас плът и кръв. Като ви говоря за подмладяването, ще ви покажа един процес на подмладяване в Природата, за да видите нагледно как става. Щом стане подмладяване, същевременно духовният живот се обновява, умственият и сърдечният живот правилно се развиват. Почне ли човек да чувства, че умът, сърцето и тялото му отслабват, той изгубва всичко човешко, а с това и

условията за растене. Човек, докато е на Земята, през всичкото време трябва да чувства, че постоянно се разширява, разширява, става му тясно тук и преминава в друг свят. Той извиква приятелите си и им казва: „Хората вече не ме разбират, тясно ми е тук, на Земята, затова отивам в друг свят, при по-културни същества – при ангелите.“

През тази година ще имате три вида мъчнотии: от материален, умствен и духовен характер. Как ще ги разрешите? Направете следния опит.

Първо упражнение: Хванете с дясната ръка левия палец, концентрирайте мисълта си тъй, като че нищо не ви става, като че нямате никаква мъчнотия, и се запитайте защо си държите палеца? Дръжте си главата право! После хванете с лявата ръка десния палец. Вижте как ще се почувствате след това упражнение.

Второ упражнение: Подпрете лактите на коленете си. Поставете дланите на ръцете си една срещу друга, допрени с върховете на пръстите. Представете си, че средният ви пръст е дълъг, достига до Слънцето. Вижте какво ще почувствате? Мислете си защо пръстът ви е станал дълъг. Ние проточваме средния пръст до Слънцето, за да можем да гледаме на нещата от високо, безпристрастно. Човек гледа на нещата безпристрастно само когато е далече от тях.

Опит: Във връзка с мъчнотиите, които ще имате, ще ви дам едно правило, което ще приложите 10 пъти през годината, значи всеки месец по един път. Допуснете, че имате някоя мъчнотия, някое голямо неразположение. Какво ще правите? – Ще намерите някой малък извор, ще го изчистите добре и ще следите дали ще се премахне вашето състояние. Ако се премахне, значи вие можете да лекувате недъзите си чрез водата. Ако вашето състояние не се премахне, след като изчистите извора, тогава ще отидете в гората, ще намерите някое дърво, ще поразровите почвата около него и ще го полеете. Ако състоянието ви се измени, значи вие имате нужда от жизнените сокове на тези растения. Те ви

лекуват. Ако и туй не може да ви помогне, ще намерите някое малко животно, ще го нахраните и напоите. Ако този опит измени вашето състояние, значи вие се нуждаете от едно малко разнообразие в живота. Ако не се измени, ще намерите някой беден, нуждаещ се човек, и ще му направите една малка услуга. Ако вашето състояние се измени, значи вие трябва да правите добрини на хората. Ще започнете да трансформирате състоянията си чрез изворите, чрез растенията, чрез животните, и най-после – чрез хората. Всеки от вас, който иска да бъде ученик, ще направи тия 10 опита. Ако се усъмните, ако се подвоумите, стойте отвън, като оглашен, не се занимавайте с тия опити и методи. Ние ще помагаме на всеки, който изпълнява тези опити. Ние нямаме никаква връзка с ония, които не изпълняват опитите.

И тъй, през годината ще изчистите най-малко 10 извора, ще полеете най-малко 10 дървета, ще нахраните най-малко 10 животни и ще помогнете най-малко на 10 души бедни хора. Колко станаха? – Всичко 40. Вие ще ме запитате: „Дали ще имаме време?“ Дали ще имате време, аз не се интересувам от това. Ще правите научни изследвания. Ако някой ден сте много неразположени, готови да направите някой скандал, идете в гората да изчистите някой извор. Там направете скандала! Ще кажеш на извора: „Слушай, ти защо си толкова мътен?“ Вземаш мотиката, лопатата и го изчистваш. Когато нещата са трудни, в това седи тяхната красота. Не мислете, че при тия опити ще изгубите нещо. Не, ще придобиете една приятна опитност. Онези от вас, които направят опита по добра воля, ще имат едно благословение. Това благословение не може да придобиете по никой друг начин, ако ще би да пребродите и цял свят. Човек, който изпълнява Волята Божия, нито вълци го ядат, нито разбойници го крадат. Ако състоянието ви се измени от лошо на добро още при извора, значи ще ходите само при изворите.

Имайте Любов към Бога. Божията Любов да бъде у вас като стимул към живота. Онзи, на когото съзнанието е будно винаги, Духът Божий живее в него. Гледайте на Господа!

Първо Петрово послание, 3-та, глава, 8-и стих:

• *А най-после бъдете всинца единомислени, състрада-
телни, братолюбиви, милостиви, дружелюбиви...*

*Защото очите на Господа са върху праведните и ушите
Му са към тяхната молитва...*

Значи Господ ни гледа с много очи, всеки ден ни слуша. Обича ви някой – радвайте се, че Господ се е проявил чрез него. Мрази ви някой – пак се радвайте – човекът се е проявил. Говори някой добре за вас – радвайте се, че Господ се е проявил. Някой говори лошо за вас, казва туй, което е в сърцето му – значи човешкото се е проявило. Да пазим в себе си нечистото, това не е хигиенично. Да пазим злото в себе си, това не е добродетел. Ако можете да бъдете носители на Божието благословение – бъдете!

Често, като не можете да постигнете някое ваше желание, вие плачете. Няма нищо лошо в това. Все трябва човек да плаче. Плачът е благословение. И учените хора са плакали, и апостолите са плакали, и светиите са плакали, и Христос е плакал. Надали има човек в света, който да не е плакал. Аз прониквам малко в сърцата ви и от мое гледище намирам, че те са тесни и Божията Любов не може да се побере в тях. И който говори за Господа, и който не говори за Господа, все имат малки сърца. Аз опитвам някой път човешкото в хората и забелязвам следното нещо: когато някой говори добро за вас, приятно ви е, а когато говори нещо лошо за вас, и право да е, не ви е приятно, смущавате се. Кога се смущавате? Ако имате в себе си един разгорещен въглен до 10 000 градуса и някой се приближи при вас и иска да ви удря с камъни, ще може ли? Той още като се приближи при вас, от температурата на този въглен ще се разтопи. Ако този човек може да ви обиди, ако може да разруши вашия мир, какъв е този въглен? Аз наблюдавам някои от вас, виждам как им трепери сърцето. Тръгна с някой брат: върви с мене, но си мисли какво ли ще кажат хората за него. Казвам: „Не се смущавай! Ако си добър, такъв ще си останеш. Ако си хубава пита, всеки ще те яде; ако си мухлясала пита, всеки ще те подхвърля.“ Когато нещата са ценни и съдържателни отвътре, външната обстановка не може да ги измени.

На този събор имаште много благоприятни условия, но вие не можете да използвате всички Божии блага. Защо? Понеже всички искате да се проявите. И наистина, разнообразие трябва да има! Проявявайте се, но стремете се към Доброто. „Всичко опитвайте, доброто дръжте“ – казва се в Писанието.

Нека сега благодарим на Бога, че ни се даде случай да се съберем да си поговорим, да си похапнем, да се помолим на Бога!

Аз сега ви пожелавам да се върнете у дома си богати, с придобитото богатство от тук. Нека кесииите ви да са отворени! Раздавайте, щедри бъдете! Даром сте взели, даром давайте!

Бъдете чисти извори и поливайте с тях дърветата на вашата душа! Нахранете животните, с които се занимава вашият ум! Най-после, служете на вашия разум! Той е човекът, който се нуждае от вашите услуги. Постъпвате ли така, всички наши приятели ще ви изпратят своите добри мисли, а когато ви посетят, ще ви оставят своето благословение.

На всички ви желая, като се върнете у дома си, да бъдете радостни и весели през цялата година. Пишете си един на друг и се приготвявайте, като ви събере Господ идната година, пак да си похапнете, да се помолите на Бога, да си разправите своята опитност и да се поопознаете. Онези от вас, които заминат за онзи свят, да не забравят да пишат писма.

9 август, събота, 7 ч.

КЪСИЯТ ПЪТ

Първо послание към коринтяните, 12-а глава.

Днес имаме за лозинка:

• *Бог е Любов, Бог е Живот, Бог е Светлина.*

Това са три думи, които съдържат сила в себе си. Любовта всякога се изявява чрез Живота. Любовта може да се прояви само там, дето има живот. Извън живота тя не се проявява. Ако се прояви извън живота, тя остава непозната, никой не знае какво е това проявление. Ние познаваме Любовта само в живота. Как се проявява Любовта в живота? – Това същество, което те обича, не те стеснява, грижи се за тебе, желае ти доброто. Това са качествата на Любовта. Всеки от вас знае туй добре. Самият живот пък се проявява в това, че той носи светлина и топлина. Значи светлината и топлината не могат да се проявят извън живота. Или, казано другояче, животът не може да се прояви извън светлината и топлината. Ако се прояви извън светлината и топлината, ние не го познаваме.

Та всеки от вас, който иска да знае какво нещо е Любовта, трябва да има изобилен живот, не трябва да бъде хилав. Например често във вас се заражда недоволство. Недоволството у човека показва липса на Любов. Някой казва: „Ама аз съм недоволен от живота.“ Защо? – Липсва ти нещо. Някой гладен човек е недоволен. Защо? – Гладен е, липсва му нещо. Има липса или от храна, или от вода, или от въздух. Тогава, за да бъде човек доволен, какво му трябва? – Вода да пие, хлебец да си хапне и чист въздух да подиша. Като вземе тези три елемента, той ще бъде доволен. Това, което е вярно по отношение на физическия живот, е вярно и по отношение на Любовта. Защото чрез възприемането на храна в живота винаги се ражда топлината. Без храна не може да се яви топлина. Тогава, от чисто духовно гледище, ние трябва да се храним, да ядем. Защо? – За да се образува топлина.

Топлината сама по себе си е носителка на живота. И затова казвам: човек трябва да има топло сърце. Почне ли сърцето му да изстива, животът се губи. Тия думи имат смисъл. Онзи ден ви говорих за продължението на живота. Продължението на живота зависи от топлината на човека. Всички хора, които изгубват своята топлина, преждевременно остаряват и умират.

Сега всички вие имате криво понятие за рибите, мислите, че те се движат в морето по права линия и плуват отгоре. Това не е вярно. Рибите никога не се движат в морето по права линия. Те плуват винаги там, дето има топли течения. Вие ще кажете, че те са студенокръвни. Студенокръвни са, но и те търсят топлина. Затова рибарите, които ходят да ловят риби в северните морета или другаде, изучават тия качества на рибите, знаят де да ги търсят.

Следователно, като станеш сутрин, най-първото нещо е: възстанови топлината си. Вие ще кажете: „Как да се възстанови топлината?“ Например имаш някакво неразположение в чувствата си, някакво недоволство – отстрани това недоволство! Търговец си, изгубил си 1000 лева – недоволен си. Тия 1000 лева стоят в ума ти, ти си недоволен и се стесняваш. Скараш се с някого, ти си пак недоволен. Тъй че, като се събудиш, ти не мислиш за Господа, но мислиш, че този човек ти е казал някои горчиви думи. На служба си някъде, но те уволнят оттам. Като станеш сутрин, първо службата изпъква в ума ти. И хиляди други работи изпъкват в ума ти, все безполезни, но мисълта за Бога остава на заден план. Питам: ако мисълта за службата постоянно изпъква в ума ти, какво печелиш? Или ако мисълта за изгубените 1000 лева постоянно възкръсва в ума ти, какво печелиш? Или ако мисълта за обидата от някого постоянно изпъква в ума ти, какво печелиш? Да допуснем, че имате къща, добре мебелирана, с ново дюшеме, но дойде някой селянин и накаля дюшето със своите цървули: не му идва наум, че ти си турил ново дюшеме, че трябва да се пази. След като си отиде той, какво ще кажете по негов адрес? Вие знаете какво ще кажете. На другата сутрин, като станете, пак ще предизвикате в ума си мисълта за този цър-

вуланко, за калта. Питам: какво има да се разпращаш с този цървуланко? Вземи четката и парцала, изчисти всичко туй и забрави! Считай, че този селянин никога не е дохождал и не е окалял къщата ти. Когато някой човек ти каже една горчива дума, не е ли той този селянин с калните цървули, който е влязъл в къщата ти и е изкалял дюшемето? Какво трябва да направиш? Вземи четка и парцал и изчисти всичко! Ще ви приведа един закон. Ако вие подпуштите един извор, който тече из камениста почва, като поставите тиня по пътя на тази вода, тинята ще може ли да устои на бистрите води? Коритата на бистрите балкански потоци винаги се изчистват. Питам: ако Божията Любов минава като извор през нашата душа, може ли някога да остави в нас някаква утайка? – Никога! Тя ще изчисти утайките и всякаква грапавина съвсем ще се изглади. Затова именно най-първо Любовта трябва да мине през душите ни, за да изчисти всичко. Животът е потребен за измиване на утайките.

Та първото нещо: като станем сутрин, ще помислим, че Бог е Любов. От тази Любов излиза извор, който протича към нас. Знаем ли, че Бог е Любов, ние ще възприемем туй течение. Ще отворим душата си чрез вярата и туй течение, като мине през нас, ще възстанови нарушеното равновесие. Ако Бог е с нас и ако ние имаме Божията Любов, от какво трябва да се плашим? Например аз ще пътувам за София, но нямам пет пари в джоба си. Трябва ли да мисля, да се безпокоя, че нямам пари за билет? Нали Бог ми е дал здрави крака? Аз ще тръгна пеш, ще се радвам, че имам здрави крака. Пътуването пеш има някаква привилегия. Ще се спра в няколко села, ще се поразговоря с този-онзи и за седем дни все ще стигна. При пътуването по трена може да се яви друго нещо. Например мога да си изгубя билета и ще имам спречквания, разправии с кондуктора. Ние, съвременните хора, сме изложени на големи опасности, а именно в това отношение, че нещата не стават тъй, както ние искаме. В живота има големи лишения! Трябва да се лишаваме. Представете си, че някой земеделец натрупа цели купища тор, който разнася миризмата си надалече. Това безпокои ли земеделеца? – Не, това за него

е богатство. Питам: защо му е този тор? Нивите без тор не могат ли? – Могат. Че нивите не могат да виреят без тор, това е едно заблуждение? Ако хората бяха праведни, нямаше да има нужда от тор, но понеже са грешници, трябва им тор, и то от човешки и животински извержения. Този тор турят върху ябълките, крушите и всички останали плодове. Това е най-голямото безобразие! В съвременната наука, в химията, трябва да има изкуствен тор, а не животински, от земята трябва да се взема. Сега ще направя едно сравнение. Под *тор* ние разбираме старите вярвания на хората, останали от техните деди и прадеди, които вземаме и туряме в двора си, държим ги като светиня, гордеем се с тях, с този тор.

Питам: мислите ли, че след като наторите нивите с този тор, ще получите нещо ново? Затова аз наричам Божественото *дewственият живот*, нещо, което за първи път се проявява. Всяко нещо, което се проявява за първи път, е Божествено, а всяко нещо, което се преповтаря много пъти, е човешко. Туй запомнете! Като станеш сутрин, ако ти дойде някоя нова мисъл, в нова форма, в нова фаза – това е Божественото. Мисли за Него. Ако мислиш за ядене, за пиене, за обличане, това са човешки, обикновени работи. Ако през деня ти дойде някоя нова мисъл, тя е Божествена мисъл, тя осмисля нещата. Благодарение на тази нова мисъл, на Божественото, което се проявява, Животът се съгражда. Моментът, в който човек се обърне към Бога, се отличава по това, че тия малки поточета на новите мисли протичат в новия му живот. Този закон е верен, когато ние служим на Бога, когато Го обичаме. Най-първо Бог проявява Своята Любов към нас, дава ни живот, и ако у нас се пробуди съзнанието и разберем, че тази Любов е ценна и трябва да я пазим, тогава у Бога се заражда желанието никога да не допуска да ни се случи туй, което не желаем. Той ще ни даде най-хубавото. Божественият живот всякога се предшества от страдания. За да се прояви Божественият живот индивидуално за всеки човек, за всяко общество или за всеки народ, непременно ще дойдат страданията.

Важната мисъл, която трябва да остане в ума ви от това, което ви казвам сега, е следната: сутрин, като станете, ще

внимавате дохожда ли в ума ви някоя нова, Божествена мисъл. Дойде ли в ума ви една нова мисъл, колкото и да е малка тя, вие ще се държите за нея. Приятно е, когато човек става рано сутрин и Господ му заговори, а той се вслушва с притаено внимание в тази нова мисъл! Дойде ли тази мисъл във вас, животът ви се осмисля. От тази мисъл зависи работата, която ще свършите през деня. Колкото повече Любов има човек, толкова по-голям успех ще има в живота си. Колкото по-голяма Любов има, толкова повече знания ще придобие в живота си. Всичко зависи от Любовта! Новата мисъл е импулс през деня. Когато човек намери тази Божествена мисъл, нещата за него се извършват лесно, планомерно.

Съвременните верующи са изгубили тази вътрешна опитност. Те очакват всичко на това механическо християнство. Например те очакват да дойде Христос днес от Небето и да спаси света по един механически начин. Всъщност спасението е един вътрешен процес. Най-първо между всички хора, между вас трябва да се възстанови Божествената Любов. Дойде ли въпрос за Бога, всеки човек трябва да бъде готов да жертва всичко. Вие ще кажете: „Бог може да изисква от нас такава жертва, която не е по силите ни.“ Вие имате криво понятие за Бога. Туй, което Бог изисква, направете го и не мислете! Той знае какво може да изисква от вас. Той знае какво е най-добро за вас и какво вие можете да направите. Каквото Бог поиска, никога не отказвайте. Например вземете примера с Йона, когото Бог изпрати в Ниневия да проповядва на хората да се разкаят и да се обърнат към Бога. Той казва на Бога: „Как, Ти ме изпращаш между тези хора да ме бият с камъни, да ми се смеят, да ме вземат за лъжец. Нищо няма да стане от тази работа! Тази работа не е за мене, друг изпрати!“ Купува си той билет за Испания, качва се на кораба и отпътува. Но морето се развълнува, той пада от кораба и един кашалот го поглъща. Той остава цели три дни в утробата на този кашалот. Като престоява толкова време в утробата на кашалота, моли се усърдно на Господа и казва: „Господи, ако ме извадиш от това място, ще отида да проповядвам не само в Ниневия, но дето ме изпратиш.“ И Господ

го извади от утробата на тази риба. Тя го изхвърли на брега и той отиде да проповядва. Ще кажете: „Всички все риби няма да ни гълтат.“ Ами смъртта постоянно ви гълта!

Пак да дойдем до основната мисъл. Тя е следната: всичко онова, което е ново, което носи живот в себе си, е Божествено! Всеки от вас, като стане сутрин, нека се спре за 5-10 минути и да помисли върху тази мисъл.

Тъй както ви се даде тази година наряда, с четивата и упражненията, вие си казвате: „Дали ще можем да изпълним днес наряда тъй, както трябва?“ Това е външната страна. Истинското изпълнение е вътрешно. Например през цялата година вие ще прочетете Добрата молитва много пъти. При всяко прочитане обаче вие ще имате много аспекти за нея, много схващания за нейния вътрешен смисъл. Ако вие изпълнявате наряда само за да се освободите от него, трябва да знаете, че това вече не е наредба, но то е само един път. Ако човек се стреми само да мине този път, туй няма да го ползва нищо. Вземете случая с двама ученици, от които единият се учи добре, а другият посещава редовно лекциите, но нищо не чете, не пише и не се готви за изпит. Питам: в края на годината еднакво ли ще знаят и двамата? Ако ви запитам защо се молите сутрин, какво ще ми отговорите? – Молитвата е връзка, тя е пропуск. Аз наричам молитвата пропуск, понеже, ако след като станеш сутрин, не се помолиш на Бога, всички ангели, които служат ревностно на Бога, няма да те пропуснат да влезеш в Живота. Затова трябва да имаш пропуск. Като се молиш, ще ти отворят, ще те пуснат да влезеш в живота. Без молитва никъде няма да отидеш. Без молитва животът е затворен за тебе. Почнеш ли да се молиш, всяка врата ще се отвори пред тебе и ти ще излезеш на широко. Щом се намерим в стеснено положение, ние се молим. Какво става, като се молим? Веднага вратата на живота се отваря широко и всички стеснителни за нас условия, всички стеснителни положения се изменят.

Та молитвата е пропуск! Тъй ще бъде, тъй е за ученика! Като стане сутрин, той ще се моли, за да знае, че вратите му са отворени през деня, да влезе в широкия свят да живее, да

използва условията. Много християни ученици чакат 10-15-20-60 години да им се отворят вратите на Живота, остаряват, старци стават и най-после казват: „Като влезем в Духовния свят, тогава ще ни се отворят вратите!“ Те всичко отлагат. Духовният свят – това е физическият свят. Първото нещо, като дойде ученикът пред царските врати, ще го питат: „Знаеш ли да се молиш? Я прочети някоя молитва! Коя молитва ще прочетеш?“ Като прочетеш Добрата молитва, с нея можеш да минеш навсякъде. Тя е един пропуск. Като кажеш: „Господи, Боже наш“, ще минеш през първата врата. Колкото предложения има в нея, през толкова врати ще минеш. Някой казва: „С всяка молитва може да минеш.“ – Не, не е така. Аз съм виждал мнозина, които пишат молитви – те си мислят, че лесно може да се състави една молитва. Не, хубавите молитви в света са дадени от Бога, от Духа Божий. Те са свещени молитви и никога не остаряват. Има някои молитви, които са дадени от хората, но те остаряват. Молитви, които са като пропуск, те са свещените молитви. Една молитва, каквато е Добрата молитва, тъй, както е дадена, Духът всеки ден я оживява. Тя се мени всеки ден. Добрата молитва не е една и съща. Например в първото предложение: „Господи, Боже наш, Благий ни Небесен Баща, Който Си ни подарил живот и здраве, за да Ти се радваме“ – ако може да схванете Бога като свой Баща и да сте готови да се жертвате заради Него, като съзнавате, че Той ви е дал живот и здраве да Му се радвате, знаете ли какво нещо е това? Широк свят ви се открива! И това е само в първия пасаж. Тия думи всеки ден все повече и повече ще оживяват за вас.

Допуснете сега, че един ангел дойде от Небето и ви задигне. Какво ще направите? Два ангела има в света, от които единият е във възходяща степен, другият е в низходяща степен. Единият те носи към Небето, а другият иде отдолу. В живота ти все ще дойде някой ангел да те задигне или нагоре, или надолу. Важното за вас е кой ангел ще дойде. Като дойде ангелът, какво ще му кажете? Всички сегашни хора се боят от ангелите. Какво представляват ангелите? –

Носители на Любовта. Когато дойде някой ангел при тебе, ще имаш хубаво разположение, няма да те е страх от него. Знаете ли от какви ангели да се страхувате? – От тези, които ви носят към чистилището. Кога ви е страх? Чудни са хората, когато ги е страх от ангелите, да не им вземат живота! Когато някой приятел ви носи живот и здраве, храна и дрехи, защо ви е страх от него? Когато дойде някой разбойник да ви обере, разбирам да ви е страх. Тия ангели, от които хората се страхуват, аз наричам ангели на мъчението.

В прочетената 12-а глава от Посланието първото най-важно нещо за вас е да образувате това вътрешно общение, тази вътрешна връзка с Духа. Мнозина от вас казват, че не признават какво Духът говори. Това е човешката гордост, която казва: „Аз говоря!“ – Не, трябва да знаете, че без Духа Божий не може да се образува никаква мисъл. Човешкият ум се събужда само чрез Духа Божий. Щом станеш сутрин, все ще те посети някой дух. И най-голямото неверие, което съществува в нас, се проявява по причина на това, че живеем в много гъста материя, вследствие на което постоянно изпъждаме тези духове, които ни посещават с цел да ни помагат, и с това се спъваме. Вие казвате: „С мене ли ще се занимава Духът?“ Ами с кого? Че аз не съм най-святият човек. Ами кой човек е свят? Че най-святите хора са като децата. Те са толкова скромни, толкова смирени! Някои хора мислят, че адептите, светиите са най-силните, най-големите, най-високите хора, че импонираат на всички. Не, те имат знание, имат грамадна сила, правят чудеса: когото пипнат – оздравява, но като те погледнат, в погледа им се чете кротост, смирение. Те са като малките разумни деца. Такова дете например даже и не подозира, че може да излекува някого. Майка му го води тук-там по гости, а то, като види някой стар или някой болен човек, доближава се до него и го помилва. Този стар човек веднага се повдига. Детето му се радва, без да подозира, че то е излекувало този стар болен човек. Дядото казва: „Туй дете е много щастливо, лека ръка има.“ Така и вие мислите, че светиите са хора стари, с бели бради. Аз оспорвам това.

Важното за вас е да имате детинско състояние на духа. То именно е състояние на Божия Дух. Туй е новото положение, новото схващане, което трябва да имате! Тъй както сега хората схващат живота, тъй както сега живеят, те са в една твърда, гъста материя. Вода в камък може ли да живее? Не, тя не може дори и да проникне в него. И светлината, и топлината, които се удрят в камъните, не са онази светлина и топлина, които носят живот, които помагат на растителността да се развива. Това състояние на камъните се отнася до човешкото сърце. Когато човешкото сърце се ожесточава, става недоволно, то има състоянието на камъните. Първото нещо: като станете сутрин, сърцето ви да е благодарно, че сте станали, че съзнателно сте направили първото вдишване, и да благодарите на Бога. Първият ден съдържа първото вдишване, първото благо.

Сега какво липсва на Търново? – Липсва му малко топлина, понеже зоната, която обхваща, е студена, не е тропическо място. Търново е северният полюс. Всичката философия на търновци седи в това, че им трябва повече топлина. Те ще кажат: „Да вземем тогава малко топлина от София или от другаде.“ – Не, и софиянци едва имат за себе си.

Всички вие казвате, че сте готови да служите на Бога, но представете си, че Бог днес ви каже да направите нещо. Ще го направите ли? Ще започнете да философствате, ще кажете: „Не съм готов още.“ Друг някой ще каже: „Дано ме почака Господ поне още няколко дни!“ Мнозина са ме запитвали: „Кажи ни, каква е Волята Божия!“ Аз им казвам, но те отговарят: „Не, не сме готови още, ще почакаме малко да се поизчистим, да попостим, да се помолим, че тогава ще отидем да вършим Волята Божия.“ Ще ви приведа едно сравнение. Виждам един тъпан, цял потънал в прах. Ако той има съзнание, колко време ще му трябва, докато се изчисти? Ако трябва да се чисти пращинка по пращинка, колко време ще му е нужно, докато премахне всичкия прах от повърхността си? Обаче, като дойде барабанчикът и удари с пръчицата си по него, всичкия прах се изчиства изведнъж. Следователно, едно страдание като удари върху вашия тъпан, всичкия прах

изчезва. Питате: „Защо са страданията?“ – Страданията, това е барабанчикът, който идва, за да махне праха по вас. Този прах разяжда всичко. Дойде ли едно страдание, ще кажете: „Барабанчикът е дошъл.“ Дойде ли барабанчикът, тъпанът е чист. А това е отлично! Когато страданията дойдат, човек почва да мисли. Почва ли да мисли, Духът Божий действа вече върху него.

Сега, понеже е настанал вече Денят Божий, Денят Господен, очаква се Второто пришествие. Второто пришествие е настанало вече на Земята. Вашият ред иде сега. Някои мислят, че съдбата ще дойде да накаже хората. Не, съдбата няма да дойде да наказва хората, но ще дойде, за да се възстанови всяка Божия Правда. Някого обрала. Задачата на съдията не е да затвори този-онзи, а да възстанови Правдата. Евангелистите казват: „Съдбата иде след смъртта.“ – Не, съдията ще дойде при тебе още докато си жив и ще ти каже: „Дай парите на онзи човек там!“ Съдбата ще дойде, за да се възстанови ред и порядък, радост и веселие в живота на хората. Като дойде съдбата, ще те повика и ще ти каже: „Я донеси онова, което си взел от брата си без право!“ Ти ще почнеш да трепериш. Тя ще ти каже: „Върни на брата си всичко, каквото си взел!“ А на този твой брат ще каже: „Ти иди да целунеш брата си, прости му всичко.“ Мъчнотията ще бъде именно в това, че всичко, което си взел от брата си, сам ще го носиш, няма да търсиш слуги. Ако си откраднал 10 килограма жито, сам ще го занесеш. Там е мъчнотията – докато занесеш житото. Сам ще го вземеш на гърба си и ще го върнеш. Тъй че сега Господ ще похлопа на вратата ти, ангелите ще похлопат и ще ти кажат: „Ще донесеш туй, което от толкова години не си върнал.“ Туй е съдбата на света.

Света от толкова години са го плашили, че в огън ще гори, че големи мъки го очакват, обаче хората и досега не са се поправили и пак не се страхуват. Защо светът не се поправя? Дотогава, докато човек не върне онова, което е взел, той не може да се изправи. Сега между хората ще се яви друга мисъл, ще кажат: „Щом е настанало вече Второто пришествие, да не работим!“ – Не, сега именно ще работите!

Истинската, съзнателната работа отсега започва. Кой каквото е взел, ще го върне. Някой беден човек минава покрай тебе, ще кажеш: „Братко, чакай, аз съм взел нещо от тебе, имам да ти давам!“ Ще изнесеш, каквото имаш да му даваш, и ще му го дадеш. Работа има отсега нататък. Втори беден минава покрай тебе, ще му кажеш: „Братко, чакай, аз съм взел нещо от тебе – да ти го дам!“ Мине някой пътник покрай тебе – прашен, уморен: ще изнесеш легена с топла вода на пътя и ще му измиеш краката. Работа е това! Сегашните религиозни хора мислят, че във Второто пришествие няма да има никаква работа, всичко ще престане. Това е криво разбиране на нещата. Отсега нататък започва работата. Това е едната страна на картината от Второто пришествие.

Другата страна е да бъдем всички чисти, да забравим старото. И тогава, в Новото човечество, ще останат само три неща: вяра в Любовта, вяра в Живота, вяра в Светлината! От тия три думи ще се развие целият бъдещ свят. Те са символи. Всичкият сегашен свят ще се преустрои. Значи от Любовта ще се създаде новият живот – Божественият Живот и Божествената Светлина. Като станете сутрин, ще повикате в себе си новата Любов, новия Живот и новата Светлина. При сегашните условия на вас, които сте затворени в телата си, ще ви представят някои заблуждения, ще ви кажат: „Тази Любов не е за тебе.“ – Това е една лъжа! „Този Живот не е за тебе.“ – Това е друга лъжа. „Тази Светлина не е за тебе.“ – Това е трета лъжа. Ще изхвърлите всички тия неща навън. Всичко това, което досега е било ценно за вас, в Новия живот няма да има тази стойност. Ако днес например дойда във вашата къща, мен не ми трябва вашите пари. Защо? Ами аз зная, че в земята има заровено 20 милиарда злато. Гледам някоя каса пълна. С книги само, а вие ги наричате пари. Ако вляза в някой дюкян, той е пълнен само с дрехи. Мен такива дрехи не ми трябва. Аз мога да си направя дрехи от новата материя, които да не овехтяват. Единственото нещо, което ме интересува, то е Любовта ви. Имате ли Божията Любов в себе си, всичко друго, което имате, се осветава.

Първото нещо, с което трябва да започнем, е сърцето на човека. Писанието казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си!” Вие ще си зададете въпроса: на кого сте дали сърцето си. Дадено ли е на Бога? Първият залог, който човек трябва да даде на Бога, е сърцето. Господ не иска ума ви, а иска сърцето ви. Дадете ли сърцето си на Бога, ще имате най-голямото благо. Той ще ви даде живот. Има един закон: от вас чашата, от Господа водата. Към това ще се стремите сега! То е най-хубавото, най-красивото състояние. Да даде човек сърцето си на Бога – това е най-голямата привилегия за него! Няма по-хубаво, по-красиво състояние от това! То ще внесе такава радост, такъв мир, такова разширение във вашите души, каквото никога досега не сте чувствали. То е най-хубавото състояние, което човек може да има!

Уточнение: *Слабо заросява.*

Защо иде сега този малък дъжд? – Дъждът е закон на жертвата, нищо повече! За да могат растенията да дишат, непременно трябва да се измият. За да може човешката душа да разбира Божиите работи, също така трябва да се измие. Като се измие, Животът ще дойде. Ето, дъждът престана! Символ е туй. Много даваш, много ще вземеш; малко даваш, малко ще вземеш. Много сееш, много ще придобиеш; малко сееш, малко ще придобиеш. Такъв е законът! Като станете сутрин, първо ще помислите за Бога, ще се вслушате да чуete една нова мисъл. Туй е за подмладяване. Това е Новият живот. Аз го наричам *Живот на възкресение*. Аз ви гледам: всички сте отпаднали, дряхли. На какво се дължи това? То е, защото, като станете сутрин, мислите първо как ще прекарате деня. Питам: ангелите как прекарват своя живот? Не е ли смешно да учат едно малко дете, което не разбира още нищо от живота, че ако майка му и баща му умрат, то ще остане на произвола на съдбата? Това е първото заблуждение, което се внася в човешката душа. После казват: „Ами ако един ден ти изгубиш Любовта си, ако Господ те напусне, какво ще правиш?” – Това е второто заблуждение. Де са всички онези, които са се осигурявали? Де са тия, осигурените? Светът е пълен само с гробища. Те са създадени все от осигурени хора.

Онези пък, които не са осигурени, те живеят, те са живите хора. Щом живеят се осигури, ще придобие собственост и ще си направи гроб, а щом не се осигури, той остава без гроб и живее. Сега на всинца ви трябва жива вяра! Духът Божий действа вече във вас. Някои от вас, като им въздейства Духът, не могат да Го разберат и заспиват. Затова на много събрания Духът приспива хората. Духът казва: „Като не можеш да ме разбереш долу, ще те приспя и ще те взема горе.“ Но като се качи горе, човекът и там заспива. После се връща долу, гледа – събранието се свършило, и казва: „Бях горе, Духът ме носи навсякъде, върнах се долу и не можах да разбера беседата.“

Единственото важно нещо за всички е новото, Божественото. Колко трябва да бъде буден човек! Всички ние вдигаме шум, врява на този свят: едни за едно, други за друго. Любов, Любов трябва на хората. Колко мъчно човек може да се примири с мъчнотиите в живота. Вярa, вярa трябва на хората! Спор не трябва да има вече. Няма за какво да спорим. Престанаха вече времената за спорове: кой в какво вярва или в колко лица е Бог и тям подобни. Всички тия неща минаха, всичко старо мина. Господ не се нуждае от никакви символи. Ангелът, като дойде, ще те пита: „Ти обичаш ли Бога?“ – „Обичам Го.“ – „Имаш ли вяра?“ – „Имам.“ – „Имаш ли Любов?“ – „Имам.“ – „Имаш ли Божия живот?“ – „Имам.“ – „Ела с мен тогава.“ Запитва друг някой: „Ти имаш ли Любов?“ – „Нямам.“ – „Имаш ли вяра?“ – „Нямам“ – „Имаш ли Божия живот?“ – „Нямам.“ – „Изхвърли старото, съблечи старата дреха!“ Ангелът ще те пита тия три неща: любиш ли Бога, имаш ли Неговия живот, имаш ли Вярa.

Някои стари верующи, със своите стари традиции, ще цитират, че Бога никой никога не е видял. Те са чудни! Действително грешникът може ли да види Бога? При сегашните разбирания на хората има едно противоречие в свещените книги. Наистина, там се казва, че никой никога не е видял Бога, но казва се още в Писанието, че човек е направен по образ и подобие Божие. Какво се подразбира под думите, че Бог никой никога не е видял? Законът седи в следното: без Любов никой не може да познае Бога, но когато душата ти се

изпълни с Любов, ти ще видиш Бога и ще Го познаеш. Това е най-важната мисъл. Когато Духът се прояви чрез някоя сестра, другите казват: „Кажи на тази сестра да не говори тъй.“ – Ами Духът говори тъй, какво да казвам на Господа! Има ли нужда да давам съвет на Господа? Има ли нужда да давам ум на Господа? „Ама глупости говори!“ – Че светът е пълен само с глупости! „Ама ще се компрометираме.“ – Остави това нещо, светът е компрометиран отдавна! Има една сестра между нашите, която прави движения с ръцете си. Щом почнат да пеят, тя почва да си движи ръцете, прави разни движения. Казват ми: „Кажи ъ, Учителю, да отиде поне в някое къшце, да не заема първия ред да я гледат всички.“ Казвам: „Оставете я, нека си вдига ръцете, търпете я!“ Какво казват външните хора за нея, като я виждат, че прави тия движения? Те казват: „Тази стара жена трябва да е особен капелмайстор, по окултен начин дирижира, прави особени движения. Има един мъж, който дирижира хора им, но старата жена е особена.“ Казвам: „Оставете я, какво ви безпокои!“ – „Ама не можем да я търпим!“ – „Какво от това? Прави си особени движения!“ Колко ви шокират тия работи! И да ъ кажа да не прави тия движения, работата няма да се оправи. Тя ще престане, друг ще се яви. Противодействаш ли на Божествения Дух, ще почнат движенията. Не се спирай да учиш хората кой как да се движи, кой какво да прави! Гледай себе си! Че и детето, като стане сутрин, не се ли протяга един-два пъти, не се ли прозява, не си ли подвижва ръцете и краката? Майката казва: „Хайде, майка, стани!“ Това са необходими движения. Майката започва да му пее, казва: „Хайде, мама, стани!“ То си прави своите движения. Ами че това е Божествено. Онзи, който не разбира смисъла на това, ще каже: „Защо са тия движения?“ Че и старият човек, като стане сутрин, най-първо е малко неразположен духом, но Духът като дойде в него, той е особено разположен и прави известни движения. Духът като действа на хората в тия събрания, те стават особени. Не се подпушвайте, не се страхувайте! Щом почнеш да мислиш, че Бог може да внесе нещо лошо в тебе, ти се подпушваш, ти си пакостиш. Щом противодействаме на Духа, тогава се явяват

конвулсии, скачания, обсебвания, ритания, побои и т.н. Това става, защото Духът иска да премахне всякакво противодействие. Ако оставим Духът да действа свободно, всички движения, които прави човек, ще бъдат хармонични.

Та хубавото в света е, като станеш сутрин, да почувстваш в сърцето си една малка топлинка, една малка радост. Аз, като се събудя сутрин, първо гледам дали имам тази, малката радост в себе си, дали мъждее тя. В селата имат обичай да заравят вечер огъня в огнището си с пепел, та като станат сутрин, гледат дали има останали няколко живи въгленчета. Туй е хубавото и в живота! Като станем сутрин, да разровим сърцето си и да видим дали са останали в него някои живи въгленчета, от които да запалим този свещен Божествен огън на Любовта!

Тайна молитва

6 септември, неделя, 6 ч.

СЪБОРНИ БЕСЕДИ

1926

Свещеният огън

23 август – 6 септември
София, Изгрев

Отвън и отвътре

Един пчелар имал два кошера пчели, които били неприимирими помежду си, постоянно се карали. Двете царици на тези кошери също така не могли да се помирят. Един ден пчеларят взема двата кошера, смесва пчелите и цариците им заедно, напръсква ги отгоре с брашно, за да не се познаят, и по този начин те престават да се карат.

Сега мнозина искат да знаят защо идват страданията в света. Човек, сам по себе си, е едно същество крайно тщеславно и горделиво. Но при това той е лишен от Божествената Мъдрост, от която е създаден сегашният свят. Вие не си задавайте въпроса защо Господ е направил така света, защото тогава аз ще ви запитам: ами вие, които мислите, че сте много умни, защо не уредите вашия живот? Вие искате Господ да уреди всичко заради вас. Хубаво е това, но казвам: ако Господ уреди света, Той ще го уреди за Себе Си. Представете си, че две малки деца решават две задачи с малки кубчета. Кое от двете деца ще може да се развие по-добре: това, което работи само с кубчетата, или това, което гледа как работи другото?

Та казвам: опитностите на миналите векове – това са опитите на всички онези души, които са живели през това време, т.е. опитностите на всички онези души, които днес са завършили своето развитие и са дошли сега в света като служители, като помощници на сегашната еволюция. За в бъдеще всеки от вас ще премине по известен определен път. Ако вие не минете този определен път, сами ще се спънете. Значи определен, специален е пътът, който трябва да минете. Вие може да отлагате с хиляди години, но в края на краищата ще го минете. Някои може да ме запитат: „Как ще минем този път?“ – Пеш ще минете този път – нито с каруца, нито с параход, нито с влак, нито с какво и да е друго нещо. Знаете ли какво нещо е ходенето пеш? – То е най-сигурното ходене. То е подобно на това, както един ангел хвърчи с кри-

лата си нагоре из пространството. Той ни най-малко не търси билет, за да се качва на влак. Той има в себе си голяма сила. Движи се с бързина, по-голяма от тази на светлината, и с тази бързина преминава пътя си. Тази сила се крие в неговата воля. Само така може да пропътува грамадни пространства. Той не чака някой специален влак, нито някоя специална кола. Знанието му е толкова обширно, че където и да мине през пространството, знае как да си достави необходимата храна. Ще кажете: „Нима в пространството има храна?“ – Да, цялото пространство е пълно с храна и Бог е навсякъде из пространството. Казано е: „Бог е живот и където е Той, там има всички условия за живот.“

Тази сутрин, преди откриването на събора, ви се даде една задача. От вчера още вие решавате въпроса, като отидете в салона да слушате беседа, кой къде да седне: софиянци ли да бъдат на първите места в салона, или провинциалистите. Провинциалистите казваха, че те трябва да седнат на първите места, понеже софиянци са постоянно тук, имат възможност често да слушат беседи, затова трябва да останат на последните места. Ония от тях пък, за които няма място в салона, да останат вън. Мислите ли, че едно такова разрешение на въпроса е в съгласие с Волята Божия? Този случай е един добър урок за вас. Ако прилагате този принцип колективно, разрешението на въпроса според него не е правилно, но ако го прилагате индивидуално, и при това духовно, този принцип е много верен. На всеки човек трябва да се отдаде това право, което Бог му е дал. Никога не мислете, че един човек има повече право, отколкото друг. Не, доколкото човек е разумен – аз говоря за разумността, която е свързана с Божи-ята Мъдрост – дотолкова той има свобода и Божиата Любов ще може да се всели в неговата душа. Щом Божиата Любов се всели в душата му, той ще бъде богат и ще има всички условия за придобиване на онова благо, което Бог му е дал. Може да кажете, че всички имате Любавта. Да, хубаво е това, но трябва да знаете, че Любавта е от един вечен произход, тя не може да живее между смъртните хора. Безсмъртното не може да живее в смъртното. Дотогава, докато грешите,

Любовта не може да живее във вас. Защо? – Защото всеки грях е смърт. Например в даден момент един човек греши. Какво става с него? – Той умира. После извършва едно добро. Какво става в този случай с него? – Оживява. Така той постоянно умира – оживява, умира – оживява, минава през редица такива последователни процеси, докато най-после намери великия закон, с който урежда всички свои връзки, които го поставят в състояние на безсмъртие.

Значи, за да дойде Любовта в тебе, ти трябва през всички моменти на живота си да вършиш само Волята Божия и да не мислиш за себе си. Досега мислехте само за себе си, а от сега нататък трябва да мислите само за Бога. Вашата мисъл за Бога е била толкова отвличена, толкова слаба, вследствие на което не сте имали реални резултати. Най-хубавото, най-красивото, което трябва да желаете в света, е мисълта ви за Бога да бъде положителна и да обхваща цялото ви същество. Само в това ще намерите допирната си точка с Бога.

Сега разбрахте ли какво иска да ви каже Господ със задачата, която ви даде тази сутрин? Войниците, които ви пазеха отвън, нали и те като вас са хора? И те са ваши братя, и те имат глави, ръце, крака, пръсти като вас, и те вярват в Бога, и в тях Бог живее и се проявява. Защо дойдоха тогава? Казаха им: „Идете да вардите онези хора там!“ И те дойдоха, подчиниха се на тази заповед. Когато обаче на вас дадат такава заповед, да отидете някъде, вие питате: „Защо трябва да направим това?“ – Вие постъпвате философски. Първо искате да се научите какво трябва да правите, и после да действате. Както виждате, тези хора дойдоха без разсъждение и си изпълниха задачата. Ето защо аз ви казвам, че на първо място за всички ви най-важно е послушанието. Аз знам, че при тази среща волята на всички ваши заминали братя, както и волята на Бога, е да живеете добре, разумно.

В какво се състои добрият живот? – Добрият живот не се състои в осъждането. Няма защо да се осъждате. Колкото и да мислите за миналите си грехове, за миналите си прегрешения, това няма да ви спаси. В момента, когато насочите своята мисъл към Бога и почнете да мислите за Него, само

Нему да се упоавате, идва вашето спасение, идва и подобрението на вашия живот. Вие се покварявате по причина на това, че мислите за злото. Е, така, сега ще се обърнете към Бога и ще започнете да мислите за Него. Аз и друг път съм ви казвал: не разрешавайте какво нещо е Бог в Неговото обширно проявление. Старайте се да разберете Бога за даден момент само в една допирна точка, в която Той ви докосва. Ако във всеки момент на вашия живот може да намерите и да разрешите тази точка, с която се допирате до Бога, както и до всички други същества, защото едновременно при развитието си всяка душа ще дойде в съприкосновение с цялото Битие, вие сте намерили вашето благо. Намерите ли вашето благо, вие ще забогатееете, а колкото сте по-богати, толкова повече се изисква от вас.

Та казвам: за да бъдете силни, за да можете да се проявите разумно, от вас се изисква прилежание. Беседите, които ще ви държа на този събор, ще бъдат много кратки, затова от вас се изисква пълна готовност за прилагане. Например постарайте се сега на събора да се освободите, да се изчистите от всички онези кисели утайки, които имате в себе си. Всеки от вас има такива кисели утайки. За да се очистите и да се почувствате свободни от тези киселини, които разяждат човешкия живот, съсредоточете ума си към Бога. Направете това заради Бога! За в бъдеще отношенията помежду ви трябва да бъдат любовни, защото животът се ражда чрез Любовта. Като ви говоря за Любовта, аз не разбирам само нейното временно проявление, но говоря за вечната Любов. Защото, ако Любовта се явява и изчезва, тя донася много страдания. Например, ако някоя майка роди едно дете и то умре преждевременно, тя страда. Ако придобиеш една къща и я изгубиш, ти страдаш. Ако придобиеш един приятел и го изгубиш, ти страдаш. Какъв смисъл има една придобивка, която постоянно се губи? – Придобивката има само тогава смисъл, когато можеш разумно да използваш спечеленото, без да го загубваш.

Аз ще ви посоча малки практически положения, малки задачи в обикновения живот, за да опитате верността на мал-

ките правила. Освен тези малки правила има и по-големи, по-трудни, които вие не сте в състояние да изнесете, понеже във всяко правило има скрита природна енергия, която засяга вашите души. Устройството на вашия организъм днес не е в състояние да издържи напрежението на тези енергии. Например, ако се пренесете в един ангелски свят, вие ще се стопите. Защо? Защото при сегашното устройство на организма ви вашата нервна система не е така силна, за да може да понася големи напрежения. Ако внесете едно малко кученце в една аудитория, където някой виден професор разрешава своите практически задачи, прави опити, това кученце или ще заспи, или ще започне да лае. Лаенето показва, че то иска да излезе навън. То изпитва едно голямо напрежение, понеже вибрациите на неговия ум и тези на хората са различни и в дадения случай то се измъчва. Затова и вие, като деца на Царството Божие, за да можете да издържите вибрациите на тази среда, през която се пренасят ангелските мисли, трябва да се калите. Ето защо ангелските мисли се приспособяват към вашия уровень, за да станат достъпни за възприемане и приложение от вас. Казвам: всички вие трябва да съзнаете, че представлявате клетки на този велик, грамаден организъм. Вие искате да живеете в Бога, но и Бог трябва да живее във вас. И Той, като живее във вас, влиза като клетки във вашия организъм. Но вие трябва да се подчините на Неговия организъм, на Неговата воля. Подчините ли се, Духът постоянно ще влиза във вас и ще започне да ви направлява. Знанието и Мъдростта постепенно ще влизат във вашия ум и ще го просвещават.

Друго нещо: не искайте всички да знаете едни и същи неща! Няма по-лошо нещо от еднообразието. Вие всички трябва да се проявявате така, както разбирате живота. В това се състои красотата. Всеки от вас трябва да бъде едно особено цвете. Всички хора трябва да бъдат разнообразни!

Всички вие дойдохте не само да ме видите, не само да се срещнете, но и за да ви се открие Господ. И ако Той ви се открие, това е красивото. Да ни се открие Бог – в това се състои смисълът на живота. Представете си следното изя-

снение: излизаме вечерно време, гледаме звездите, възхищаваме се от тяхната светлина, но ако не дойде Слънцето да внесе в нас живот, какво ни ползват тези звезди? Или ако влезем вечерно време в един модерен град, добре устроен, осветен с електрически лампички, ние пак ще се радваме, но ако не дойде Слънцето да внесе живот в нас, какво ни ползва този хубав град? Следователно, ако Божията Любов не изгрее в душите ни, както Слънцето изгрява всяка сутрин, животът ни няма смисъл. Та сега първото нещо, което трябва да знаете, е, че Бог е на наша страна – и да чувствате това. Нещата в света стават по два начина: или по човешки, или по Божествен начин. Когато стават по човешки начин, вие ще мислите, ще вземете под внимание всички методи, а когато стават по Божествен начин, вие ще изучавате всички Божествени методи, по които Бог работи.

Казвам: хубавото, красивото у вас е, като се срещнете двама, да се стремите да видите у всекиго една добра черта. Като срещнеш един брат или една сестра, намери у тях по една добра черта. Не гледай какви са очите им, какъв е носът им, каква е устата им, но потърси една добра черта. Намериш ли една добра черта, ти си намерил доброто и в себе си и вашата среща има смисъл. Не намериш ли поне една добра черта, вашата среща няма смисъл. Намерете една добра черта даже и в най-лошата сестра или брат. В това е смисълът на живота. Това е хубавото, това е Божественото, чрез това може да дойде победата в света. И когато сме най-големи грешници, Бог пак намира нещо хубаво у нас. Апостол Павел казва: „Когато бяхме врагове на Бога, Той пак ни обичаше.“ Значи Той виждаше нещо добро у нас и като държеше това добро в ума Си, чрез него ни спаси. И благодарение на това, че Бог изнесе пред Лицето Си нашите добри черти, Божият Дух днес постоянно работи у нас, осветява ума ни, и по този начин злото отстъпва от нас. Така Бог спасява. И всички ние сме събрани тук по причина на Божията Любов. Ние не сме дошли на Земята за вечни времена, а временно. Земята е една малка станция за това голямо Божествено здание. Всички светове се включват в това голямо Божествено здание. Вие

едва сте въведени в преддверието на този велик живот, едва сега започвате да пъплите към него като малки деца. Вие се намирате в положението на човек, който е попаднал в някой шубрак. Той се навежда, пъпли с ръцете си, докато най-после се провре, излезе на широко, където може да пристъпва свободно.

Сега, след като съм ви говорил толкова време за Любовта, не искам да видя какво е вашето разбиране за нея, но как я прилагате. Почувствахте ли тази сутрин за един момент поне какво нещо е Любовта? – Каквото сте почувствали, задръжте го за вас. На мене не обяснявайте, защото аз зная тези неща много добре. Не давайте място на никакво съмнение в душата си. Всяка душа, така, както Бог я е създал, е абсолютно свободна и никой не може да я заграби и владее. Да се заграби и владее тялото – това може, но да се заграби и владее душата – това е невъзможно. Душата на човека е свободна. Никой никого не може да застави да го обича. Вие можете да предизвикате Бога да ви обича, но кога? – Когато Го слушате и кажете дълбоко в себе си: „Господи, аз съм готов да изпълня Твоята воля и да слушам Твоя глас!“ Тогава Бог може да направи всичко заради тебе, но докато мислиш, че ти сам всичко можеш да направиш, Бог не е с тебе. Тогава ти виждаш, че нищо не можеш да направиш, и Господ ти обръща гръб. Един ангел вижда, че някой човек страда, и казва: „Господи, тази душа страда много.“ Бог пита: „Накъде е обърнато лицето ѝ – към света или към Мене?“ – „Към света.“ Тогава Бог казва: „Тази душа не е още за Мене – нека стои в света!“ Ти страдаш, плачеш, докато един ден се обърнеш към Бога. Тогава и Господ се обръща към тебе.

Знаете ли къде е илюзията в живота? – Щом обърнеш гърба си към Божественото огледало, тогава и твоят гръб се проектира, и Божието лице се проектира – и ти се виждаш в чудо: виждаш Божието лице, виждаш и своя гръб. Това показва, че твоят гръб е обърнат към Бога. Следователно всеки човек, който обръща гърба си към Бога, той се намира в голяма опасност. И Давид казва: „Гледах Господа пред лицето си.“ Значи когато човек е в голяма опасност, тогава Господ

е зад тила му, а дяволът – пред очите му. Една важна мисъл, един важен въпрос, който трябва да имате предвид, е въпросът за Абсолютното добро и Абсолютното зло. Този въпрос не предстои за разрешение от вас в този живот. Абсолютното добро и Абсолютното зло – това са, така да речем, качества на висшите духове, качества само на ангелите. Само ангелите могат да бъдат абсолютно добри и абсолютно зли. Те биват две категории, движат се в два полюса. Един ангел не може да бъде едновременно абсолютно добър и абсолютно зъл. Който е добър, той всякога е добър. Който е зъл, той всякога е зъл. Който е тъмен, той всякога е тъмен. Средният път, по-лекият път – това са хората. В Бога злото и доброто се примиряват. В Бога няма никакво зло. Там настава вечен мир.

Когато злото и доброто се явяват у хората, те си имат допирни точки. Някой път вие сте и лоши, и добри. Някога вие се разгневявате и веднага хуквате, искате да се проявите, но не се минава много време, и вие се разкайвате. Вие обещавате по двайсет пъти на ден, че няма да се гневите, и пак се разгневявате. Вие не създавате гнева, той идва сам по себе си. Ще имате предвид следния факт: животът в началото е в ръцете на лошите духове. Когато вие, жените, тъчете платното, нали знаете, че цялото платно е в долното кросно? В горното кросно няма нищо. В долното кросно именно са лошите духове, а в горното кросно – добрите духове. Лошите духове държат платното в себе си. Те се държат за него. Опънатите нишки обаче представляват човешкия живот, който трябва да се тъче, и духовете се борят именно за този живот. Човек е совалката. Долните духове казват: „Наш е човекът.“ Човекът пък от своя страна започва да ходи от единия край на платното до другия. Като дойде до единия край, където са лошите духове, казва им: „Аз съм ваш“ – и те му отварят път. После дойде до другия край на платното, където са добрите духове, и им казва: „Аз съм с вас.“ И така човекът като ходи насам-нататък, Божествената нишка се тъче. Като се изтъче животът, ще се даде на добрите духове. Следователно всяка завършена победа е в ръцете на добрите духове, а всеки бой е в ръцете на лошите духове. Животът от 8000 години е все

в ръцете на лошите духове – те го управляват. Затова ние трябва да оставим Бог да воюва заради нас. Досега ние сме воювали. Толкова войни сме правили, но светът още не е освободен. И още 8000 години да воюваме, същият резултат ще има: свобода няма да има, а само разрушения и разрушения. Щом обаче ние станем сила и възприемем Божиата Любов, ще имаме правилни разбирания за сегашния живот. Тогава и условията, при които живеем, ще се подобрят.

Сега, разбира се, аз зная колко мъчно е човек да повярва в тази Истина. Представете си, че ви срещне един разбойник и сложи ножа на гърдите ви. Ако се уплашите, той ще забие ножа; но ако, след като сложи ножа до гърдите ви, вие се упоавате на Бога и си кажете, че Господ е, Който разпорежда, Който управлява живота, този разбойник ще махне ножа от гърдите ви. Значи с тази мисъл в себе си ти превърна този нож. В какво? – Този нож – това е Словото Божие. Словото – това е мечът, но онзи, който не разбира това Слово, употребява направо този меч, без да го трансформира. Онзи човек, който разбира Словото Божие, употребява този меч като своя духовна сила и с него се брани, с него се защитава. Ето на, виждаме – войниците в света днес употребяват своята сила в пушки, в топове, и хубаво правят, но питам: вие в какво трябва да упражнявате своята сила? Вие се намирате пред много неразрешени практически задачи. Например мнозина от вас са болни, някои са сиромаси, и то сиромаси в това отношение, че не вървят в правата посока на живота. Някой път са се обезсърчили, станали са индиферентни и в резултат на всичко това казват: „Животът няма смисъл.“ Приложете вашата духовна сила! Че в какво се състои смисълът на живота?

Сега, през време на този събор, искам да направите следния опит: намерете някоя сестра или някой брат, които са се обезсърчили или са изпаднали в меланхолия, и се опитайте да трансформирате тяхното състояние. Образувайте една група от 10–20–30 души, която да изпрати най-добри мисли и желания към този брат или към тази сестра, и проследете да видите какъв обрат ще произведат върху тях тези ваши

мисли. Като се изредите един след друг да изпращате добри мисли, ще видите какъв обрат произвеждат те. Направете един такъв опит, за да видите какво чудо върши човешката мисъл. Само по този начин ще се създаде между вас една вътрешна връзка. А сега ще се създават разни теории, ще идват разни проповедници да говорят, че Христос ще дойде да спаси света и че всички Го очакват. Че какво е Христос? – Христос – това е Любовта в света. Има ли Любов между хората, има и Христос, няма ли Любов между хората, няма и Христос. Има ли Истина и свобода, има Христос, няма ли Истина и Свобода, няма и Христос. Има ли Правда и равноправие, има Христос, няма ли Правда и равноправие, няма и Христос. Има ли Добродетел, има Христос, няма ли Добродетел, няма и Христос. Има ли доброта, благодет, кротост, въздържание, милосърдие между хората, има и Христос, няма ли ги тези неща, няма и Христос. Христос няма да дойде нито в човешка форма, нито в каква и да е друга някаква форма. Ако е за форма, ето – аз съм пред вас. Всеки от вас може да бъде Христос. Когато Христос дойде в човешка форма, тя ще бъде много по-красива от сегашната. Не, под думата *Христос* ние подразбираме цялото човечество, сложено в едно тяло. Това е физическата страна на Христос. Значи всички човешки души, събрани на едно място в тялото на Христос, съставляват физическата страна на Христос. Всички ангели, събрани в сърцето на Христос, съставляват духовната Му страна, а всички божества, събрани в ума на Христос, съставляват Божествената Му страна. Това значи Христос, т.е. Христос е проявеният Бог в света. Навсякъде трябва да виждаме Христос. Като сме събрани тук, Бог се проявява между нас и ние трябва да се радваме!

Та сега Бог ви пита: „Да ви изпратя ли, откъдето сте дошли, или да ви задържа тук?“ Вие какво казвате? Молите Му се, нали? Тогава Бог казва: „Много хубаво, аз ще ви оставя сега тук.“ Щом сме останали тук, трябва да се молим, да благодарим на Бога, че ни е събрал.

Сега аз желая, като ученици на тази велика Окултна школа, да не изопачавате моите думи. Не се съмнявайте в

моите думи! Бъдете уверени във всичко, което ви говоря, защото аз съм ви казвал и друг път, че ще дойдат други тълкуватели във вас – Божествени духове, които ще изяснят всичко, което ви казвам, но вие само не бързайте. Не мислете, че аз съм допуснал някоя погрешка, не ме коригирайте вие. Ако имам някоя погрешка, Бог ще я коригира и аз ще я зная много по-рано от вас. Вие може да я знаете след хиляди години, а аз ще я зная още сега. Моето желание сега е да бъдете абсолютно свободни, да имате една трезва мисъл. Аз искам да ви предпазя от една слабост, а именно: не искам да ме слагате толкова близо до очите си, че да не виждате нищо друго. Това не е хубаво. Вие ще ме сложите на такава дистанция пред очите си, че да бъдете свободни. И колкото от по-далече ме виждате, толкова по-добре за вас. Спазвайте този закон и помежду си: не се приближавайте много един до друг! В близостта няма никаква красота. Вие мислите, че ако се приближите много, ще научите много неща. Приближаването трябва да става в много редки случаи. В това се състои красотата на живота. Че ако Земята и Слънцето се докосваха близо поне един път в годината, знаете ли какво щеше да стане? Вие сте благодарни, че Земята и Слънцето не се докосват, но Земята само изпраща своята светлина, която приема от Слънцето, а Слънцето изпраща своя живот отгоре.

Сега, като говоря за себе си, аз искам да обясня и вашия живот. Не слагайте живите предмети близо до вашия ум! Дръжте ги на известна дистанция! Не се съмнявайте в Бога – вярвайте в Него и не се бойте! Всичко онова, което Бог е допуснал в света – и добро, и зло, Той го е предвидил. И от Негово гледище всичко е на мястото си, обаче ние трябва да знаем Божия закон и да Го изпълняваме абсолютно, и то от любов, а не от страх. И колкото повече обичате Бога, толкова по-големи противоречия ще се родят във вашите души. И колкото повече противоречия се раждат в душите ви, толкова сте по-близо до Бога. Това ще бъде до известно време, докато заживеете в Божията Любов, в Божията Мъдрост и в Божията Истина: това значи, докато Бог ви нагласи. Вземете

пример от някой цигулар, който настройва цигулката си. Той обтяга струните съгласно своя камертон, и когато дойде до известен предел, спира. Така и страданията във вашия живот ще дойдат до крайния си предел и ще спрат. Не се бойте, Бог няма да скъса струните на вашата цигулка! След като нагласи цигулката ви, т.е. вашата душа, Той ще започне да свири на нея, но по някой път, като минават Божиите пръсти по струните на вашата цигулка, на вашата душа, вие като не сте свикнали на тази музика, тя ще ви се види малко особена. Това са фигури на речта, но казвам: няма по-хубаво състояние от това – да добием Любовта. Това е благо в света. Като придобие човек Любовта, където и да се намира, той е мощен. Има ли Любовта в себе си – света ще победи. Затова ние трябва да призовем Божията Любов върху нас. Всеки от вас, като се върне у дома си, да прилича на запалена свещ, на запален огън, който да няма нужда от духане – без духане да гори. Аз искам, като ви запаля тази година, като се върнете по домовете си, да не изгасвате – да бъдете запалени свещи, които постоянно да горят. Пък и огнищата ви постоянно да горят.

Кажете ми сега: какво разбрахте от Библията и от беседите, прочитането на които ви бе дадено като задача през тази година? Някои от вас прочетоха цялата Библия, както и четирите серии, а някои не ги прочетоха. Нищо от това – това е задача, която трябва да изпълните в продължение на четири години. Значи имате срок още три години. Ето защо задачата, която ви се даде тази година, ще се продължи и за по-нататък. Кое е най-важното, което намерихте в Библията? Аз ще ви кажа. Най-важното за вас е, че Бог във всичките векове е един и същ. И във времето на Адам, и във времето на Авраам, и във времето на Мойсей, и във времето на Христос, и в сегашни времена, Бог е един и същ, но само че методите, чрез които действа, са различни. Бог е един и същ и в Него блика живот, Любов. Бог е пълен с Любов.

Та казвам: аз съм ви говорил много пъти и пак ще ви кажа: необходимо е за всички ви подмладяване, възстановяване на човешките сили. Духовните хора не трябва да оста-

рват. Когато свършим работата си на Земята, тогава пак ще се върнем при Бога и ще Му кажем: „Господи, научи ни сега на други работи, отвори ни пътя за по-нататък!“ Тогава пътят ни ще се отвори, ние ще бъдем свободни, ще повикаме нашите приятели и ще им кажем: „Отиваме си вече, заминаваме си за другия свят и оттам ще ви се обаждаме.“ Разбира се, като отидем в онзи свят, ще се обаждаме. Някой казва: „Не, като отида в онзи свят, няма да се обръщам към света.“ – Да, няма какво да се обръщате към света, но ще се обърнете към своите приятели. Представете си, аз виждам: на някои от заминалите наши братя не им идва наум да се обаждат, но те трябва да пишат. Питам сега: по колко писма им пишете на ден? Някои от вас са писали и продължават да пишат по 4-5 писма на ден, а някои от вас – нито едно. Това не е упрек, но казвам, че за да пише човек, трябва да има какво да пише, трябва да може да пише.

Сега вие искате да знаете кой е начинът, кой е пътят, по който може да угодите на Бога. Аз ще ви кажа от себе си. Кого вие обичате в живота си? Нали вие обичате онзи, който е внимателен към вас, който ви слуша, когато му говорите? Като му говорите, той отваря очите и ушите си на четири и казва: „Я ми кажи нещо!“ Той е готов да ви изслуша напълно. Към онзи пък, който не обръща внимание на думите ви, който не иска да ви слуша, и вие сте индиферентни към него. Същият закон е и по отношение на Бога. Приложете същите правила към Бога и Господ ще бъде внимателен към вас. Онзи, който ни слуша, и у нас се явява желание да го слушаме. Така е и с нас, като слушаме Бога. Тогава у Него се явява желание да ни слуша и казва: „Хайде, говори, Аз те слушам.“ У Бога се явява готовност да изпълни желанието ни. Тогава, каквото и да Му говориш, даже и криви неща, Той всичко превръща, всичко поправя. Той прави нещата красиви отвътре. Като ни изслуша, казва: „Много хубаво мислиш, иди сега и продължавай живота си!“ – и ние се радваме. По този начин и вие трябва да превръщате нещата. Казвам: в нашия живот трябва да я има тази детинска простота – не подразбирам да бъдем глупави. Тази простота англичаните я наричат свещена прос-

тота. Българите я наричат простодушие, аз я наричам невинност на душата. Човек трябва да бъде толкова чистосърдечен, че на всичко да вярва като дете. Сега искам да бъдете свободни. Днес ще прекараме добре. Както виждате, днешната програма разрешихме добре: станахме рано сутринта, в 4 часа; в 8 часа отидохме в салона, софиянци останаха отвън. И действително, отвън бяха те, както решихме, а привилегированите само бяха вътре.

Ще ви прочета следните два стиха:

Псалом 107, стих 33: „Той променя реки в пустиня и водни извори в суша; плодоносната земя в солена, заради нечестията на жителите ѝ. Промения пустинята във водни езера и сухата земя във водни езера.“

Псалом 110, стих 3: „Твоите люде ще са усърдни в деня на силата си, с великолепие свято.“

Тази година ви пожелавам да се разрешат голяма част от противоречията на вашето сърце, да се осветлят голяма част от противоречията на вашите мисли и да се изпълнят много непостигнати ваши желания!

22 август, неделя, 11 ч.

Светлият път на Знанието

Псалом 135

Ще ви прочета Псалом 135. Първата дума на този псалом е *алилуя*. Всеки от вас може да я тълкува, както иска. Тя е дума, която не може да се превежда. Вие сте достигнали до една фаза на вашето развитие, където трябва разбиране. Най-напред вие трябва да подхранвате и да държите в ума си положителни мисли, които са в съприкосновение с вашия физически живот. Физическият живот за вас е временен, той е едно преходно състояние. След това вие трябва да разпознавате духовните мисли, които са свързани със съзнанието на човека за понятието за добро и зло. Защото само онзи човек е духовен, който познава доброто и злото. Какво значи да бъдеш духовен? – Да бъдеш духовен, значи да познаваш доброто и злото и да знаеш в даден случай как да употребяваш доброто и как да се справяш със злото като сили в Природата. Същевременно трябва да знаете, че злото е един принцип, една сила в Природата, с която са свързани ред същества от нисши култури с един извратен ум, с едно извратено понятие за живота. Те считат, че каквото и да направят, всичко е право. И най-после, третото положение е да познават Божественото във всяка душа и да го подхранват. Това е идеалът, към който ние се стремим, а именно: да дадем подтик на Божественото в нас, да го развием, защото само то е в състояние да примири всички противоречия. За всеки човек има един Божествен, един свещен момент в живота му, когато трябва да се качи на високия връх на планината и там да се примири с всички противоречия в себе си и да познае Бога. Ако не се качи на този връх, той никога не ще може да се примири, никога не ще утихне. И на какво ще прилича този човек? – На едно бурно море, което постоянно се вълнува. Но щом се качи на този връх и погледне от тази висо-

чина, той веднага ще разреши временните въпроси, всичко в него ще утихне и ще се зароди един импулс да работи в живота.

Сега това са три велики състояния, които трябва да разграничавате. Някой път вие смесвате вашите физически мисли и чувства с духовните, защото и физическите имат духовен колорит. Често изпадате в заблуждение, не можете да разграничите физическите прояви от духовните и по тези причини страдате. Но всички желаете хубавото, красивото в живота. Кой няма това желание? И у животните има понятие за красотата, и те обичат хубавото, но като нямат възможност за по-висш живот, те съсредоточават всичкото си внимание само към тялото. И котките, и птичките, и пеперудите обичат да се оглеждат, да гладят козината си, да пазят крилцата си, перцата си. Това съзнание се среща във всички животни. Те се стремят да имат красиво тяло, но нямат стремеж да имат красиво лице. Съзнанието им не е достигнало до там. Човекът пък се стреми да има красиво лице. Красивото лице е израз на един богат вътрешен живот. Тялото на човека също така трябва да бъде стройно, красиво, понеже е израз на една Божествена идея, която е работила с векове и още продължава да работи. Но засега човешкото тяло не представлява още завършен образ на Божественото. Днес човекът се е изродил, прилича на една стара баба, която някога, преди сто години, е била млада, хубава мома, но сега нищо не е останало от нейната красота – сгърбила се е тази баба. Къде е отишла нейната красота? Мозъкът ѝ е атрофирал, носът ѝ се е изкривил, костите ѝ са се разкривили, мускулите са отслабнали – всичко се е изменило в тази стара баба, дори мислите ѝ са се изменили. Като не може да върви вече напред в живота, тя се спира и започва да прекарва през ума си миналия си живот. По цели дни се върти само около едни и същи мисли: като била млада, какви срещи имала, колко момци любила, колко угощения давала – припомня си всичко това с най-големи подробности. Тя преглежда живота си от единия край до другия като на кинематограф. За нея това е хубаво, защото другояче животът ѝ ще бъде

СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА ЗНАНИЕТО

скучен. Но за един човек, който иска да се развива, това не е полезно.

И днес всички религиозни хора се натъкват именно на този атавизъм. Аз забелязвам тази опасност: да преживяват минали вярвания, свои минали състояния – у мнозина хора от новите течения както на Запад, така и на Изток. Някой път например се заражда у вас едно изопачено желание и вие почвате да вярвате в постигането на това желание, за което по-напред нито сте си помисляли, нито сте вярвали. Тези вярвания аз уподобявам на следното. У българите има един обичай: след като са работили дълго време и са се изморили, като се върнат вечерно време вкъщи, пийнат си една чашка гроздова ракия и мислят, че ще получат от нея нови сили. Тази вяра в ракията не е тяхна. Тя е останала от дядо им, от баба им, от ред поколения, които са мислили, че гроздовата предава сили. В ракията обаче няма никаква сила. Аз нямам нищо против гроздовата, но трябва да знаете, че в нея не се крие никаква сила. Щом вие мислите, че силата идва от гроздовата, какво ще правите, ако пътувате през някоя пустиня? – Там ще разберете къде се крие силата.

Ще се спра върху следната основна мисъл: човек трябва да познава състоянията на мислите си, защото само по този начин ще може да се домогне до Божественото. Аз ще се постарая да ви дам правило за възстановяване на равновесието ви. Вие често губите равновесието си, някога по десет пъти на ден. Това спъва вашия духовен растеж. Вие трябва да си имате по едно малко огледало и да наблюдавате през тази година всички промени, които се явяват на лицето ви. В човека има три живота, три течения, които протичат едновременно през него. Те са колективни прояви на Космоса. Едното минава през стомаха – то е физическият живот. Другото минава през дробовете, а третото – през мозъка. И тогава специфично всяко едно от тези течения има други три подразделения. Например в самия стомах стават ред процеси. Като говоря за стомаха, аз не разбирам само едната му страна. Там има цяла мрежа от симпатическата нервна система, която служи при храносмилането. Та всяко течение е

разделено на други три течения, които се посрещат, кръстосват. Ето защо наблюдавайте какви състояния ви обхващат. Някой път у вас се заражда чувство на завист – не сте свободни, завиждате някому. Защо? – Виждате някой по-хубаво, по-изящно облечен от вас, или пък срещнете някой духовно по-напреднал от вас. Какво трябва да направите? – Извадете огледалото си и забележете каква разлика има в изражението на очите, в цвета на лицето ви сега и по-напред. Това са тънкости на съзнанието. Ще видите, че лицето ви не е така красиво, не е така естествено, както е било по-преди.

След това състояние може да наблюдавате друго някое. Да кажем, че имате един приятел от детинство, с когото сте ходили на училище заедно, обичате се, сродни са душите ви. Един ден той дойде на гости у дома ви и вие се радвате много. Този ден за вас е пълен само с радост, целият свят ви се вижда светъл. Извадете пак огледалото си, забележете какъв е изразът на лицето ви сега в сравнение с предишния. Вие ще забележите голяма разлика. Който ви среща сега, ще каже: „В това лице има нещо хубаво.“ Значи в човека има една духовност, която може да се забележи и отвън. После, като си заминете вашият приятел, тази красота на лицето ви пак изчезва. Та ще знаете, че добрите и лошите приятели, които имате – те подготвят вашите добри условия. За да имаме Бога в ума си, ние трябва да пазим и към Него същите отношения. Единственият наш приятел засега в света – това е Бог. Най-добрият помощник, на Когото всякога можем да разчитаме – това е Бог. Преди хиляди години още Той е поддържал всички велики хора: и пророците, и Христос, и мъчениците. Той поддържа всичките народи и досега. Навсякъде е Той. И ако ние не си създадем за Бога едно правилно понятие, да схванем дълбоко в съзнанието си тази велика Истина и да бъдем в постоянна връзка с Него, ние ще бъдем като една малка сламчица, безмилостно подхвърляна от вълните на морето. Тази сутрин например ви заобиколиха войници. Какво направихте вие? – Всички заедно направихте една колективна молитва и ви се отговори – освободиха ви. Красиво, хубаво е това нещо. То трябва да ви послужи

като импулс в живота, да знаете как да постъпвате. Това са методи, които трябва да усвоите. На вас предстои да усвоите изкуството да се справите с духовете, да ги разбирате. Аз не ви подмамвам с това, защото трябва да знаете, че сила и знание се дава само на разумния човек.

После, има и друго едно изкуство, което трябва да придобиете. Например пеете една песен. Трябва да знаете как да я пеете, за да произведете нужния ефект. Сега, като ви слушах, вие изпяхте една от песните много хубаво, хареса ми, но като изпяхте втората песен, като че паднахте от друг някой свят. Представете си сега, ако всички, които сте тук, можете да дигнете гласа си – сопраните да вземат три октави и половина нагоре и басите да вземат три октави и половина по-ниско, да разширите гласовете си всичко седем октави, питам ви: знаете ли какво ще бъде изпълнението на една песен? С такъв хор вие бихте произвели цял фурор. Ако влезете с такъв хор в София, минете из главните улици и запееете, всички ще излязат да ви слушат, няма да остане нито един човек в дюкяна си. Най-красивото обаче за вас е да добиете Живота. Кой живот? – Великия живот, който е пълен с вътрешен мир, с вътрешна радост. Има една радост, която разширява съзнанието на човека. Това е тази радост, която се крие във великия, Божествения живот. При изучаване на религиозния живот човек трябва да бъде свободен, за да не дойде до еднообразие в нещата. Някой път хората страдат от еднообразие, а някой път от немарливост. Например, като четохте Библията през тази година, бяхте ли винаги точни при четенето? Имаште ли всяка сутрин определено време за четене? Пък и при изпълнение на наряда не бяхте точни. Някой път си казвахте: „Ще отложим четенето на наряда за утре.“ Вие постоянно отлагате. Защо? Имате ли важни причини? – Нямате. Действително, аз намирам, че прочитането на Библията за една година – това е грамаден материал. Да се прочетат още и четири серии беседи – това става вече много. Това е работа за 10 години.

Главният обект в Библията е животът на проявения Бог в света, или проявлението на Христос. Животът на всички

пророци, апостоли – това е все изявяване на Божествения живот в тях. Централното лице в Библията обаче е Христос. Да се разбере животът на Христос в най-широк смисъл – за това се изисква един възвишен ум. Защото според степенята на нашето съзнание е и схващането ни за Бога. Ние можем да схванем Бога като съдия по отношение на нашата престъпност, а можем да Го схванем и като Любов по отношение на нашата слабост – както майката постъпва с любов по отношение на детето си. Каква е майчината любов? – Майчината любов се изразява в изхранване на детето. Тогава как ще схванете любовта на учителя към ученика? Или пък как ще представите любовта на приятел към приятеля си? Сега всички вие не се интересувате от едни и същи неща. Например от това, от което майката се интересува, дъщерята не се интересува. По същия начин всички вие не можете да се интересувате еднакво от разните космически течения в Природата, но все така необходимо за всички ви е да мислите по малко върху тях. Вие сте свързани с тези течения и трябва да ги проучвате. Всеки човек, като стане сутрин, най-напред трябва да се помоли на Бога да уреди ума му, да внесе просветление в неговата глава. След това да се помоли да дойде благословение за сърцето му, и най-после да се помоли да се улесни работата през деня във физическия му живот. Трябва да се молите, за да може Бог да се прояви в трите свята: в умствения, в сърдечния и във физическия. Във физическо отношение човек не трябва да има пълно тяло, а здраво. Мускулите му да са стегнати, костите – здрави, та като ходи, да ви е приятно да го гледате. Когато човек е здрав, походката му е особена. Забелязали ли сте как някой път ходите пъргаво, живо, като че хвърчите, а някой път сте тромави, клатите се насам-натам, мускулите ви заболяват, гърбът ви боли, слабините ви болят, и вечерно време, като се върнете у дома, измивате си краката и казвате: „Разболях се от ходене!“ Всички ученици от Новото учение трябва да бъдат по възможност здрави и силни. Не подразбирам, че трябва да бъдете пехливани, да се борите, но всеки трябва да бъде силен, здрав.

Кажете ми сега: какъв метод прилагате, когато сте разтревожени, когато изгубвате вашето равновесие? Как възстановявате равновесието си? Ще кажете: „Човек трябва да се моли!“ – Да, право е, човек трябва да се моли, но представете си, че не може да се моли. Кой е естественият, верният метод, който прилагате тогава? Допуснете, че имате възпаление на ръката. Как ще я излекувате? Какъв метод ще употребите? Какво употребявате при възпаление? Компрес ли слагате? Когато пък имате болки в корема, как се лекувате?

Отговор: *С гореща вода, с пост, с чай.*

Стомашната болка може да се яви от чисто органически причини, от храна, от простуда, а някой път може да се яви от натрупване на излишни енергии в стомаха. По същия начин, когато се занимавате с духовни работи, когато изучавате Божествените пътища – и в този случай става натрупване на излишни енергии и се раждат известни опасни състояния. И ако вие не знаете как да се лекувате, ще се намерите в ужасно положение. Например духовният човек става прекомерно чувствителен, всичко го засяга. Неговият етерен двойник се удължава повече навън, астралното му тяло се разширява и той започва да се оплаква, че не може да търпи влиянието на хората. Вие трябва да разбирате закона как да се прибирате в себе си. Като научите закона, няма да пускате двойника си да излиза навън. Там, където влиянията са хармонични, ще се разширявате, колкото искате, но щом дойдете при неблагоприятни условия на живота, ще се прибирате.

После, друго опасно състояние, до което сега сте достигнали, е това, че сте станали крайни индивидуалисти. Мнозина от вас се оплакват, че няма връзка помежду им. Някой например споделя с един свой приятел положението си, казва му: „Пари нямам, затруднен съм материално.“ Той му отговаря: „Нищо, Господ ще уреди тази работа!“ – и си отминава. Не се интересува от него. Всеки мисли само за себе си, а за другите оставя Господ да се грижи. И най-после първият се обезсърчава и казва: „Никой не се интересува от моя живот.“ Друг някой казва: „Коремът ме боли.“ И на него отговарят: „Господ да ти помогне!“ Как трябва да влезем в положението

на този, който се оплаква? Вземете например – за 4-5 дни тук направихме цяла къща. Ами ако работим стотина дни, колко къщи можем да направим? Ето защо казвам: ако някой се нуждае от къща, а няма никаква възможност за това, ние можем да му я съградим. Някои от приятелите искат да направят добро, а не знаят какво добро трябва да направят. Ето един случай. Нека десетина зидари се заемат да направят една къща на някои от своите бедни приятели. Тогава какво ще излезе? – На този ще направят една къща, на онзи ще направят една къща, и по този начин ще им помогнат. Ето, има много софиянци без къщи. Някои от тях имат места за къщи, но нямат средства за строежа на къщите си.

Разбира се, това са странични въпроси, но които и съвременното общество разрешава. И в Англия, и в Америка – навсякъде разрешават същите въпроси. Всички хора се интересуват от това: как да си построят дом, да се подслонят. Но при условията, в които живеят днес, за всички я няма тази възможност. В някоя бъдеща култура за всички хора ще има условия и възможности, но сега за такава възможност не може да се говори. Дори ако всички духовни общества са благоразумни и пожелаят да разрешат този въпрос, пак не може. Това е един важен социален въпрос, който ние тук няма да разрешим. За вас е важно да има в София поне една къща с 10, 15, 20 легла, та като дойдат братя или сестри от провинцията, да има къде да се настанят. Ние можем да построим един такъв дом. Колко ще ни коства? Това е един многостранен въпрос наистина и аз казвам: на човека, който е пратен на Земята, бъдещето му е точно определено. Онези възвишени Същества, които са завършили своята еволюция, са предвидили кой какво трябва да свърши на Земята. Определено е бъдещето на всеки човек. Ако всеки върви по своя определен път, ще изпълни Божията воля и пътят му ще се отвори.

Вие се натъквате на известни спънки, които са във от Божествения план. Те ви отвличат, но вие трябва да знаете, че това, което е от Бога, е благословение за вас. Вие обаче, като не разбирате това, натъквате се на ред трудности, които не крият нищо Божествено в себе си. Тези трудности не са

определени за вас. Да кажем, че Невидимият свят ми е определил да имам къща с две стаи и кухня, но аз не се съгласявам с този план, преустройвам го по моему и вдигам една къща от три етажа. Защо? – Искам да си подобря живота. Какво правя тогава? – Слагам няколко души квартиранти в къщата си, но Провидението нарежда така, че ми праща такива квартиранти, които не могат да плащат наема си и ми създават тревоги. Постига ли се сега планът, предвиден от мене? – Ни най-малко не се постига. Нещо повече: между мен и квартирантите възникват постоянно спорове. Ако аз, за да получа наема си, трябва да ги дам под съд и постоянно да се карам с тях, питам: каква полза имам от тази къща? Ако живея с тези хора приятелски, по любов, разбирам да имам такива квартиранти. И ако внасят наема си един месец по-рано, и аз ще съм благодарен, и те. Но да не донасят наема навреме, а само да викаме и да се караме – аз не разбирам какво благо може да ми донесе тази къща.

Друго положение, до което сте достигнали, е това, че у вас се заражда един критически ум. Човек, като влезе в Духовния свят и добие известна светлина, започва да обръща прекомерно внимание на окръжаващите го хора и по този начин започва да се спъва в грешките на хората. Имайте предвид следното нещо: грешките на хората не са създадени сега. Причините на грешките са отдавна създадени, в друго някое съществуване, а сега идват последствията от тези грешки. От последствията, които виждате, ще се изправят причините на тези грешки. Ние днес ги виждаме, но те не са създадени сега. Това не значи, че трябва да бъдем индиферентни към грешките, но да се поучаваме от тях. Грешките на другите хора – това е тор за духовния човек. Той може много добре да се огледа в тях и да се поправи. Следил съм това и намирам, че този закон е много верен. Щом съдиш някого за нещо, непременно това ще ти дойде до главата. Турците казват: „Не се смей на съседа си, защото същото ще дойде и до твоята глава.“

Сега ние сме се събрали тук да служим на Бога. И трябва да гледаме на нещата така, както Бог гледа. Аз ви привеж-

дам тези примери, защото всички трябва да се стремите да не смушавате Божественото съзнание. Бог е същество толкова благо, че малките работи не Го смушават, но ние трябва да бъдем внимателни, свято да пазим Неговото спокойствие. Като идем при Него, не трябва да плачем, трябва да се усмихнем само и Той, като ни погледне, ще разбере от какво имаме нужда. Той само ще ни погледне и ще ни даде, каквото искаме, но ще искаме разумни неща. Какво изразяват сълзите? Сълзите на духовния човек са пълни всякога с благодарност, а сълзите на светския човек са пълни със скръб; когато плаче той, чувства се унижен. Сега, като говоря за разумни и неразумни неща, ще ви кажа кои неща наричам разумни и кои – неразумни. Представи си, че ти вървиш по пътя и срещаш някъде в полето един хубав кон, който си пасе. Ти си казваш: „Хубав е този кон, може да се язди.“ Той си пасе спокойно, но ти изваждаш торба със сено и започваш да го залъгваш, привличаш вниманието му. Той идва при тебе и ти веднага му слагаш юлар, качваш се на гърба му – и хайде галоп! Питам: това, което си извършил, разумно ли е? Аз бих го считал за разумно само в този случай, ако конят те стигне и сам ти каже: „Братко, виждам, че си уморен, качи се на гърба ми, и аз отивам нататък – на разстояние 4-5 км оттук имам една работа. Затова мога да те понося дотам и после ще слезеш от гърба ми.“ Това е пак един символ – преведете го. Често вие постъпвате така с някой ваш брат. Впрегнете го като кон, изисквате от него и казвате: „Ти трябва да направиш това! Нямах ли страх от Бога?“ И ред други доказателства му привеждате. Казвате му: „Нали си в това Учение, нали си наш брат, ти трябва да ми послужиш! Ако сега не ми помогнеш, кога друг път ще ми помогнеш?“ Питам: това свобода ли е? Ако той почне да ме убеждава така, значи и той, и аз сме светски хора. Това, което той ми нарежда, за да му услужа, аз сам трябва да го разбирам. Преди той да ми заговори за своите нужди, аз трябва да схващам от какво се нуждае и да зная мога ли да му помогна. Към това трябва да се стремите всички. Само така ще се зароди красивото в живота. Взаимна помощ е нужна. Трябва да си помагате!

СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА ЗНАНИЕТО

После, в Божествения план е предвидено всеки да разбира, да знае къде трябва да помага и къде трябва да гледа как другите помагат. Някъде ние ще помагаме, а някъде ще гледаме как може да се помага.

От ваше гледище в какво се състои приложението на Новото учение? Казвате: „Да бъдем добри!“ – Хубаво, кое е второто положение? Какъв трябва да бъде човек, след като е добър вече? – Доброто, което има, трябва да знае как да го употребява не само за себе си, но и за окръжаващите. Допуснете, че вие идвате при мен и ми разправяте едно свое състояние, разкривате ми интимния си живот. Ако след като ми разправите всичко, аз не мога да вляза в положението ви, не разбера живота ви, а си кажа: „Виж какви слабости имал този човек, за какъв го мислех аз, пък той бил съвсем друг!“ – мислите ли, че това е влизане в положението на един човек? Имаше ли смисъл той да ми се разкрива? Всички хора на Земята са служители на Невидимия свят – на духовете в този свят. Няма човек на Земята, който да не е впрегнат. Имате известно желание, една мисъл – впрегнат сте. И след като извършите действието, вие се усещате ограничени. В малко случаи вие чувствате красотата на Божествените мисли.

И така, не се страхувайте! Знайте, че Бог се проявява именно във вътрешната страна на живота. Той владее над всички мисли. Като знаем, че Бог царува над всичко в света и внася хармония в живота, ние ще пазим Божественото. Във всяка мисъл има една Божествена черта. Като бутнеш Божественото в нея, веднага тази мисъл ще се усмихне и ще ти бъде полезна. Например някои от вас имат хазяи. От френологическо гледище вашият хазяин по естество е човек, у когото алчността към парите е толкова развита, че той мисли само за пари. Ти отиваш в неговата къща, вземаш един етаж под наем. Той ти иска 5-6000 лева месечен наем. Ти не можеш да платиш толкова и си казваш: „Дано Господ смекчи малко сърцето му, да свали той нещо от наема!“ Но едно нещо се забелязва: колкото у теб се заражда желание да ти вземат по-малко наем, толкова повече твоят хазяин не отстъпва. Смешно положение! Как ще се справиш тогава?

Ако аз бих бил при такъв хазяин, ето как бих се справил. Аз разглеждам въпроса от практическо гледище, в каквото положение сте вие, не от мое гледище. Аз имам едно изкуство: лекар съм, мога да лекувам, но още не съм признат от никого. Започвам да се моля на Бога да ми даде възможност да се проявя. И наистина, не се минава много време, дъщерята на моя хазяин заболява. Отивам при хазяина си и му казвам: „Дъщеря ти е смъртно болна, при това, както виждаш, никой лекар не може да ѝ помогне. Съгласен ли си да ми отстъпиш от наема, да ти плащам 1000 лева месечно за една година, срещу което ще излекувам дъщеря ти?“ Той се съгласява. Направяме контракт за една година и въпросът се разрешава. Той устоява и аз устоявам – излекувам дъщеря му. Едва минава година, хазяинът пак повишава наема, иска 6-7000 лева месечно. Отново се виждам в чудо. Пак се обръщам към Бога, моля Го да ме извади от това затруднение. Не се минава дълго време, синът заболява. Хазяинът ме повиква да го лекувам. Аз се съгласявам, но с условие да намали наема на 1000 лева месечно. Той пак отстъпва. Излекувам сина му. Живея с този наем една година, но след този срок хазяинът пак го повишава. За нарушение на контракта сега жената на хазяина заболява. Аз и нея излекувам. На четвъртата година и той сам заболява. Най-после аз засягам неговото суеверие, казвам му: „Видиш ли, колкото пъти се опита да ми повишиш наема, все ще се разболеете някой от дома ти. Първата година се разболя дъщеря ти. Помолих те да ми намалиш наема. Ти го намали, аз взех да я лекувам и тя оздравя. Втората година заболя синът ти. И него излекувах. Третата година се разболя жена ти и най-после ти сам заболя. Както виждаш, законът работи.“ Хазяинът започва да мисли и си казва: „Значи, ако река да повиша наема, пак ще се разболеете някой от дома ми.“ Аз му казвам: „Ето какво, ще дойдем до едно средно число. Ти ще отстъпиш от това, което си определил, аз пък ще повиша с още 1000 лева месечно – и двете страни да останем доволни, без да заболява някой. Практически ще уредим въпроса.“ Следователно, когато се зароди едно алчно чувство в човека, то може да се излекува с някакъв контраст. Така

действия и самата Природа. Тя винаги лекува с контрасти. Ето защо Бог постоянно изпраща силни контрасти в живота ни. Страданията, които идват, не са за нищо друго, освен за да ни заставят да се откажем от някои наши незаконни желания, т.е. не да се откажем напълно от тях, но да ги трансформираме в законни, нормални желания.

И така, тази вътрешна връзка с Бога трябва да се създаде. У българина тази връзка е много слаба. Една от задачите на учениците от Всемирното Бяло Братство е да повдигнат у българите религиозното чувство – не само по форма, но коренно. Нас не ни интересува външната форма, но трябва да се произведе един вътрешен преврат – най-напред в нас, а после и вън от нас. И тогава това духовно течение ще потече в целия български народ и ще стане едно общо повдигане на народа. Първото нещо е да направим едно скачване, една вътрешна връзка между Божествения свят и човешката душа. Тази връзка още не е заякнала у всички ви. Вземете например колко лесно се разколебава вярата ви! Някой път казвате: „Дали има Господ, или няма Господ“ – съмнявате се. Това показва доколко връзката ви е слаба. Най-красивото обаче е да живеем в Бога. Той ще ни даде един вътрешен импулс за всичко. Като живее човек в Бога, всичко може да върши, всичко се одухотворява. Та казвам: псалмопевецът, който е писал „хвалете името на Бога“, е разбирал това нещо.

Сега обстановката, при която се намираме – Слънцето, което грее така силно отгоре ни – върху някои от вас въздейства добре, но върху някои от вас не се отразява добре, отвлича вашето внимание, докарва ви сън. Ето защо необходимо е да се промени мястото, да се отиде някъде между боровите. Значи като се промени мястото, променя се и състоянието на човека.

Упражнение: Поставете ръцете си пред устата, като за молитва. Успокойте се, заемете положение, като че нищо не ви занимава. Духайте тихо в ръцете си, както когато искате да хванете това, което ще излезе из устата ви (3 пъти).

Какво почувствахте в дадения момент? Зимно време, като ви изстинат ръцете, какво правите? – Духате ги, за да

се стоплят. Това не е нещо произволно. С това духане вие урегулируйте вашите магнетически течения и топлината се връща в ръцете ви. Някой път вие сте неразположени духом или пък ви е студено, треперите от студ. Какво правите в този случай? – Наклаждате огън и започвате да духате. Като се запали огънят, вниманието ви се привлича от него и вие започвате да се радвате. И колкото повече огънят се разпалва, толкова надеждата ви се повдига и неприятното разположение изчезва. Ето защо, когато човек духа в ръцете си, по същия закон урегулира до известна степен теченията в организма си. Той не може да поправи всичко, но все пак донякъде поне урегулира своите физически течения. Например, като направите една грешка, вие се разтревожавате, изстигате. Какво трябва да направите? – Направете това упражнение! Две сестри се скарват. Кажете си една на друга: „Сестра, ела да направим това упражнение!“ Разбира се, това е един много естествен метод, който всякога можете да използвате. Ръцете – това са едно динамо, това са двата тока на една батерия, и от вас зависи как ще ги поставите, за да урегулируйте теченията си. Ако държите ръцете си неправилно, отпуснато, вие всякога ще бъдете слаби. Пък ако искате да бъдете във връзка с разумните сили в Природата, стегнете хубаво ръцете си. Но друго нещо има: сухите хора имат обикновено много стегнати ръце. Ще бъдете в едно средно положение. Ако искаш да бъдеш във връзка с едно земно течение, ще обтегнеш ръцете си, краката си, мускулите на цялото си тяло само за няколко секунди, и веднага ще урегулираш теченията в себе си. Вие трябва да правите упражнения. Например тези упражнения може да правите сутрин, за да привлечате жизнените токове от Слънцето към Земята.

Сега мнозина от нашите приятели: и от младите, и от старите, постоянно боледуват. Краката ги болят, коремът ги боли – и ред други болести. Как се лекуват? – Пият топла вода, слагат квас, вземат очистително, но всичко това са само палиативни средства. Квасът е една палиативна мярка, млечният компрес – също. Това са добри методи, но временни. Трябва да знаете, че ако искате да бъдете здрави, сърцето ви,

умът ви, трябва да се отправят към Бога, към Слънцето, към цялото мироздание – да не се отчайвате. Оттам ще дойде помощта ви. Тя може да дойде изведнъж, а може да се мине и ден, два, три и повече, но вие не се обезсърчавайте. И тогава ще почувствате една обнова в душата си.

Сега аз не искам да ви давам примери от това, което става между вас – не е хубаво, не действа добре, но казвам: този закон е верен по отношение на здравето. Но непременно вие трябва да имате жива вяра в себе си. Ето какво ще искам от всички приятели тази година. Тези от приятелите, които боледуват от нещо през годината, ще направят един опит. Който от вас се разболее, няма да иска аз да го лекувам, но ще каже: „Внасям толкова лева за лекуването си.“ Иначе вие ще дадете тези пари на лекари, които ще ви направят някаква операция и пак няма да ви излекуват. Ще имаме една каса за болни. Ще направим опит за една година само, но с условие да бъдете здрави. Който се разболее, ще каже: „Аз слагам толкова пари в тази каса!“ – И ще ги сложи, а не само на думи. Ако оздравее, парите ще останат в касата, ако не оздравее, ще му ги върнем назад. Казвам: ще бъдете здрави! Този фонд ще наречем „фонд жертва“. Тези пари трябва да се дадат. Болестите идват, защото не се правят никакви жертви. Ще имаме една специална каса, една кутия за тези пари. Като се разболееш, ще сложиш болестта в кутията вътре. Парите, сложени вътре в кутията, представляват болестта. Досега толкова писма се пращаха в провинцията как да се правят компресите, как да се лекува някоя болест, но ето, сега ви давам най-лесния начин. При това от парите на болните ще направим нещо особено. За ядене няма да ги употребим, къщи няма да правим от тях, но ще ги употребим за други цели. Да вземеш пари от болен човек и къща да правиш от тях, не върви. Тях може да употребим за издаване на книги, списания или за каквото и да е друго нещо, което не засяга отблизо човешкия живот. Това ще бъде само един опит, който трябва да се изпълни доброволно от вас, а не по принуждение. Ние искаме да видим колко пари можем да съберем от болните. На онзи, когото е хванала някоя болест

и не го пуска, казвам: той трябва да пусне нещо в кутията и болестта ще си излезе от него.

Тази година няма да ви се даде наряд, както е било през другите години, но в началото на всеки месец ще се изпращат с писма до всички приятели четивата и размишленията за месеца. Трябва да се ангажират най-малко трима души, които да пращат тези писма до всички градове, където има наши приятели. Отсега нататък вашият ум и вашето сърце трябва да работят повече. Нарезданията, които ще ви се изпращат за всеки месец, няма да се отнасят за всеки ден, но само за четири седмици, т.е. ще ви се даде работа върху какво да размишлявате само за четири дни в месеца. Работата ви ще бъде по възможност по-малко, за да бъдете свободни. И ще видим следващата година какъв ще бъде резултатът. Сутрин като станете, ще се молите за каквото искате и както искате. Ще бъдете свободни – всичко да става по свобода на духа. Най-напред, като станете сутрин, ще размишлявате, защото правилното е, като се събуди човек, да бъде в едно вътрешно съзерцание. За да има обща връзка помежду ви, ще ви се дадат специални теми за размишление. Защото, като проверявах, забелязах, че за мнозина възникнаха много големи сътресения, много големи противоречия. Защо? Много приятели поемат ангажименти, които не могат да изпълнят. То не е, защото имат някакво лошо желание, но като не разбират закона, произвеждат противоположни вълни, които поражда едно общо объркване. За по-големи резултати вие ще се разпределите по закона на свободата на групи, на кръгове. Онези от вас, които постоенстват във всяка работа, ще образуват един вътрешен кръг, после втори, трети, четвърти, пети, шести и т.н., но ще гледате всеки да попадне в такъв кръг, в който може успешно да изпълни поетия ангажимент. Всеки да влезе в този кръг, където си съответства с другите, т.е. да попадне в границите на тези братя и сестри, с които си хармонира. Не предприемайте неща, които не можете да изпълните. Ще работите по дух, а не по буквата на нещата.

Като ставам сутрин, отварям радиотелеграфа си и чувствам вашето разположение, проверявам мислите ви, изпит-

вам какво е вашето състояние: „Не ми се става от леглото, глава ме боли, неразположен съм.“ Казвам си: „Защо ще се моля сега? Толкова време съм се молил! Защо да чета сега Библията?“ – Ред такива и подобни мисли и чувства минават покрай мене. Откъде идват те? – От Стара Загора, от Нова Загора, от София – от всички краища на България. Имам написан цял каталог от такива мисли. Това вие не го разбирате, но аз виждам как стои тази работа в съзнанието ви. Наистина, трудно е да се служи на Бога, трудно е, когато човек дойде до положение да решава сериозни задачи. Затова казвам, че това е една работа, за която се изискват големи усилия. После, като се подвизаваме колективно, има и друга една опасност, а именно: общите добродетели можем да възприемем лесно, но и недъзите можем да си предадем лесно. Имам много такива примери. Ще ви кажа един от тях. Във Варненско някъде мъжът на една жена се разболява. Жена му казва: „Какво си станал такъв хилав, защо не се стегнеш?“ Той А казва: „Какво да правя, не мога.“ Тя му се смее. Обаче в скоро време неговото състояние се предава на жената. Мъжът оздравява, но жена му се разболява от същата болест. Тогава той А казва: „Ти защо си сега такава хилава?“ Та когато един оздравее, болестта ще дойде у другия. Болезненото състояние у хората е като едно течение, което ходи, обикаля, постоянно циркулира между тях. То тръгва например от София, отива в Стара Загора, после в Нова Загора и т.н., докато обиколи цяла България, и после пак се връща назад. Не е лесно да изпъдиш болестта. Казва Христос: „Този род не излиза, освен с пост и молитва.“ Пост и молитва – това е законът на жертвата. Човек трябва да жертва, но при това да бъде свързан с Бога, да живее в хармония с Него! Щом пожертваш всичко, това болезнено състояние веднага ще мине. Но вие не трябва да мислите, че сте свободни. Докато не се изправите напълно, все ще боледувате. Болестите са едно благословение, те са средство за урегулиране на силите в човешкия организъм. Те действат смекчително върху човешкия характер. Когато обаче дойдем до пълнотата на живота, всички болести ще изчезнат.

За размишление през деня: „Любов безгранична, в която Бог живее.“

Мислете за тази Любов, за да се роди нещо ново от нея. Ще размишлявате върху 5-и стих, 2-ра глава от Второ послание към коринтяните: „Ако ли ме е някой оскърбил, не е оскърбил мене, но всички ви отчасти; да не отеготя повече.“

Казва се на едно място в Писанието: „Защото, както се преумножават в нас страданията Христови, така чрез Христос се преумножават и утешенията в нас.“ Любовта е, която утешава. Щом намерим Любовта, щом намерим Бога, ние веднага се утешаваме, защото има вече Един, на Когото се уповаваме, Който ни и утешава. Защо са страданията Христови? – Защото Христос иска да повдигне падналите души. Като влезе Той във връзка с тези души, ние чувстваме техните страдания. Затова именно и ние страдаме. Това е от една страна, а от друга страна, Христос като помага на падналите души, ние пък изпитваме страданията на Христос.

„Така чрез Христос се преумножава и утешението наше.“

23 август, неделя, 16 ч.

Раждането на свободата

За размишление през деня: “Във вечната свобода, в която Бог живее, Духът царува.”

Значи в нас трябва да се зароди желание и ние да живеем там, където Бог живее. Бог живее във вечната Свобода и оттам постоянно изпраща Своето благословение за повдигането на всички същества. В този смисъл Бог нищо не върши за Себе Си. Щом човек рече да върши нещо за себе си, той се ограничава. Следователно Бог, като работи за Себе Си, ограничава света, а Той сам е свободен. Когато човек иска да работи за себе си, трябва да работи за другите. Когато пък иска да се ограничи, другите трябва да работят за него. Когато другите работят за тебе, ти не си свободен. Вземете малкото дете, за което майката се грижи и работи: вземе го, повие го в пелените, грижи се за него. Тя казва: „Малко е това дете, нищо още не разбира.“ Повие го в пелените, върже му ръцете и краката – дисциплинирано е то, като войник. Един ден, когато детето стане свободно, започва да работи за майка си. То ходи, копае, носи грозде, круши от лозето – помага ѝ. Тогава майката не го увива вече с пелени, не го връзва с повой.

Сега, като отнесете същия закон по отношение към вас, ще разберете какво значи да добиете свобода. Когато искаме другите да работят за нас, тогава ще почувстваме какво нещо е ограничението. Някой казва: „Аз станах роб на хората.“ – Да, щом караш хората да работят за тебе, ти сам се ограничаваш. Когато носят на ръце едно дете, пренасят го от едно място на друго, то е ограничено, не се движи със своите крака. Онзи вол, който оре през целия ден на нивата, не се движи доброволно – господарят му е с остен подир него. Значи волът, ще не ще, движи се, не е свободен. В този случай никой не работи за него, но и той сам не работи за себе си. Да оставим тези примери настрана, но трябва да знаете, че свободата се придобива само когато работим за Господа. Когато

Бог работи за нас, ние сме в едно естествено ограничение. Когато Бог работи, ние се учим. Когато работим за Бога, ние сме свободни. Тогава Той ни слуша, а щом ни слуша, ние се чувстваме свободни. Казвате: „Ако работя за Господа, кога ще работя за себе си? Ако работя за ближните си, кога ще работя за себе си?“ – Работата за ближния и работата за Бога е един и същ закон, който се изразява в две направления.

И така, свободата се придобива само тогава, когато човек работи за Бога и за своите близни. Когато човек работи за себе си, това е предговор към свободата. То е първата стъпка към свобода – тя е най-тесният кръг на свободата. Когато започнете да работите за ближните си, този кръг става по-широк. Когато пък работите за Бога, вие влизате вече във великия кръг, в който се намират всички възможности, чрез които човешката душа може да се прояви. Следователно, когато говорим, че трябва да се самоотречем, ние подразбираме, че трябва да работим за Бога. Започнем ли да работим за Бога, всички наши желания, които се отнасят не до нашия личен живот, но до живота на нашата душа, до живота на нашия дух, ще се реализират. Това е човекът! Работите ли така, за в бъдеще вие ще дойдете до положението на един светец ангел и ако ви сложат на няколко билиона километра разстояние от Земята, ще се виждате с телескоп, ще светите като слънце. Това е индивидуалност! А сега, като ви сложат на един километър разстояние от себе си, никаква светлина не излиза от вас. Мислите ли, че сте някакво величие? Какво можем да бъдем ние, само Господ знае. Има същества, които даже и не подозират, че вие се събирате тук на събор. Господ знае всичко, което става в света, от всичко се интересува. И като се събираме тук, това става по причина на Божията интелигентност, на Божията Мъдрост. Той ни подкрепя. Нали ще се учите? Нали искате да бъдете свободни? Как ще придобиете свободата си?

Ще ви прочета 6-а глава от Исая.

Исая е един от най-видните пророци на израилския народ, човек с просветен ум, на когото очите са били отворени. Той е живял приблизително 3000 години преди Хрис-

тос. Вие, съвременните хора, които живеете вече 3000 години след Исая, нямате неговата опитност. Кой от вас е видял това, което Исая е видял? Той е видял всичко това само за назидание на тези, които ще четат след него. Не всеки обаче може да вижда. Сегашните ясновидци виждат само малки светли звездички, които блещукат в пространството. Някой път виждат насън, че яздыт на кон или че са в някоя лодка в морето, или че мечка ги гони, или че хвърчат, или че се крият в някоя къща – бягат от една стая в друга, или че се намират в някой храм, и като станат сутринта, казват: „Видях нещо особено!“ Това са обикновени работи. Кой не вижда такива неща насън? Под думата *сън* ние разбираме всички ония състояния в живота, между които няма тясна връзка, които са разхвърляни. Те приличат на това, когато пътуваш през някои места, където теренът е така разхвърлян, че не знаеш откъде да минеш. Ученият човек, като минава покрай тези пластове, проучва ги и вижда какви са били те преди милиони години. Той знае кои са били причините да се разчупят тези пластове толкова много. Ученият е ясновидец. Той обикаля, изучава, прави своите заключения и после обяснява. За да станат учени съвременните хора, много време им трябва. Например ученият геолог мисли цели 20-30 години върху някой въпрос, докато най-после, след 30-годишна усилена работа, в него се явява едно малко прозрение. Той започва да вижда в миналото, разбира как е станала тази работа и започва да пише книги.

Та и вие, като окултни ученици, не мислите, че е лесно да станете учени хора. Не мислите, че за една, две или три години ще научите много нещо. Не, трябва ви най-малко 30-годишен усилен труд, за да напишете една малка книжка. Може да напишете много книги, както някои са писали по 40-50, някои дори по 80 тома, но това са обикновени романисти, чиито книги се забравят лесно. В сравнение с тези хора вие може да напишете само една малка книжка, но тази книга да ви следва. Има книги, които, след като отидете в другия свят, не ви следват, но има и такива, които ви следват. Те остават и след вас и вие ще се връщате да ги четете, да ги

проверявате. Като видите, че някой човек чете вашата книга, ще се спрете при него да му обяснявате. Ще му кажете: „На еди-кое си място има една грешка. Там авторът друго нещо иска да каже.“ Ще започнеш да му обясняваш. Ще кажеш: „Така трябва да разбираш.“ Някой път четеш Исая, но не го разбираш. Той дойде и започне да ти обяснява. Ти казваш: „Дойде един дух при мене, обясни ми някои неща.“ Кой е този дух? – Исая. Днес Исая не е на Небето, но по цели дни ходи из християнския свят. Той постоянно обикаля от църква в църква, от вярващ на вярващ, и като се върне, гледа доколко хората са го разбрали. После започва отново. На ден той посещава около 10, 20, 100 хиляди души. Питам: ако Господ ви постави на такава работа, как ще я свършите? Вие сега мислите, че като отидете на оня свят, ангелите ще ви посрещнат с финикови вейки, ще ви облекат с бели дрехи, ще ви сложат венци на главата, ще увековечат името ви и ще кажат: „Този идва от Земята, той е ученик от Окултната школа в България.“ Възможно е, може да ви посрещнат така, но може и да не ви посрещнат. Как ще ви посрещнат, това е тяхна работа. Може така да ви посрещнат, да ви дадат такъв великолепен прием, какъвто никога в живота си не сте сънували, но може да ви дадат и такъв прием, че да го помните за вечни времена – да ви върнат назад. И едното, и другото е възможно. Какво може да стане, не знаем. Като говорим за възможности, това не се отнася до живота на душата, а до личния живот на човека, до сегашното съществуване.

Като говорим за човека, ние подразбираме всичките му съществувания, откак е излязъл от Бога. Ние подразбираме целокупния човек: това, което е бил, това, което е, и това, което ще бъде. Досега вие сте завършили само една трета от целия си живот. Това е вашето минало, което е било – и хубаво, и лошо. Това, което е сега, всеки ден го живеете. То съставлява втората трета от живота ви. И най-после това, което ще бъде, то е неизвестно за вас, то е и най-важното. То е последната трета от живота ви. Затова ще концентрирате всичката своя деятелност към това, което трябва да бъде. Какво трябва да бъде? – Това, че вие трябва да бъдете сво-

бодни като души. И като намерите тази свобода, ще почувствате вътре в душата си, в сърцето си и в ума си такъв простор, такава широта, такъв изблик, че ще приличате на един велик извор. Няма да се стеснявате като сега, няма да се ограничавате едни други. Имаш малко любов и решаващ да се проявиш, но изведнъж другарите ти казват: „Какво право имаш да обичаш еди-кого си?“ – Ти още не си обикнал и веднага те ограничават. Някой целуне някого, казва, че го е целунал от обич. Не, не е вярно това. Любовта не дава само една целувка, тя дава живот. Затова онзи, който говори за любов, онзи, който люби, трябва да даде живот. Любовта е един непрекъснат акт на Божественото проявление. Целувката е само поздравление на живота. Да влезем в Бога, да живеем с Него и с Него да работим – това е Любовта. Ти не можеш да любиш, ако Бог не е с тебе. Ангелите любят, защото са с Бога.

Аз, като вляза между хората, лесно ще опитам всеки, който има Любов в себе си. Ако аз казвам, че обичам някого, а като видя този човек, започвам да се питам дали трябва да го обичам, дали трябва да го целуна, заслужава ли този човек това, или не – това вече не е Любов. Какво ще ми разправяте вие за морала на хората? – Аз зная какъв е моралът на хората, зная каква е тяхната любов. Ако човекът на Любовта те срещне и те целуне, какво може да произведе тази целувка върху тебе? Ако ти си цял покрит със скули, устата ти е крива, очите – също, сърцето ти е наранено, умът ти е изкривен – целувката на Любовта изчиства тялото ти, изправя изкривената ти уста, изкривените ти очи – също, излекува нараненото ти сърце, умът ти поставя на място. Кажете ми сега: тази целувка не е ли благословение? Като те целуне този човек, ти казваш: „Аз благославям този велик момент, в който човекът на Любовта ме срещна и ме целуна.“ Само един път през живота ти ще те срещне този човек и ще остави в тебе велик идеал. Оттам нататък този човек няма да те срещне. Вие сега мислите, че Любовта се изразява в целувки. Не, тези целувки, които се дават много пъти, са обикновени. От тях нищо не остава. В Небето не

правят опити с целувки. В света е позволено да се целуне всеки човек само по един път. Ти ще кажеш: „Тогава какво трябва да правим?“ На Земята има един милиард и половина хора – ти ще трябва да ги целунеш всички по един път. Както виждам, едва ще имаш време да ги целунеш по един път през целия си живот. Ако речеш да ги целуваши по два или по три пъти, няма да има време за всички. След като целунеш по веднъж всички хора по лицето на Земята, само тогава ще имаш право да влезеш в Небето. Ангелите тогава ще те посрещнат с венци, с букети и ще кажат: „Този е един от великите ученици, който като целуна хората, повдигна ги на едно стъпало по-високо.“ Аз зная, че някои от вас са целували едно и също лице по стотина пъти. Някои сестри, като се срещат, постоянно се целуват, като гълъбчета: сутрин се целуват, на обяд се целуват и вечер се целуват. Някои сестри не обичат да ги целуват, казват: „Не искаме любовта ви.“ Прави са тези сестри. Те казват: „Веднъж като ни целунеш, достатъчно е това. Я виж, вън чака друга сестра, дай на нея тази целувка! Тя се нуждае от нея.“

Сега, като ви говоря така, не подразбирайте физическия живот, но подразбирайте Духа, вътрешния смисъл на нещата. Това е важното. Като окултни ученици така трябва да гледате на нещата. Това ще донесе свободата, която търсите, а туй е великото и славното в живота. Ако разглеждате въпроса по този начин, щом дойдете в съприкосновение с всички възвишени братя и се свържете с тях, положението ви на Земята ще се подобри. При мене идват много сестри и братя: едни се оплакват, че страдат от ишиас, други – от зъб, трети – от очи, четвърти – от гръбнак: всички искат да ме срещнат, да им помогна. Ето какво трябва да направя: за всички болни ще определя само един час. Всички ще дойдат при мене наведнъж и аз ще им дам правила. Ще дигна ръката си и всичко ще се свърши. Нямам свободно време да се разправам с всеки едно поотделно. Дойде някоя сестра при мене, оплаква се, че е настинала. Аз няма да я питам къде е седяла, кой прозорец е бил отворен, дали наляво, или надясно от нея, или пък какво е яла. Тя започва да ми разправя какви плодове е яла, къде е седяла, и в това търси причината. Да, всяко нещо

има и причина, но мене не ме интересува въпросът от това гледище, понеже работата ми е експедитивна. Тази работа вие ще я свършите. Който от вас иска, нека държи протокол, да пише как е дошла болестта: дали от простуда, дали от храната, или от какво и да е друго, и да си определи диагнозата. От мое гледище колкото братя и сестри има, ще дойдат при мене изведнъж, ще ги сложа на ситото, ще духна и ще видя колко ще останат на ситото и колко ще паднат долу. Всички, които оздравеят, ще останат на ситото, а болните ще паднат долу. Това ще стане за половин час. После, при второто пресяване ще видим колко ще останат на ситото и колко ще паднат долу. И така, като ги прекарам през десет сита, всички ще оздравеят. Цялата тази работа ще ми отнеме цял ден – от изгряването на Слънцето до залязването. Това е един от Божествените начини. Аз говоря фигуративно, от името на онзи велик Божествен закон, който работи в света. Тази фигура, преведена на обикновен език, изразява следното. Когато отиваш да молиш Бога за нещо, ще кажеш: „Господи, аз Те моля да ми помогнеш в това нещо.“ Кажеш ли така – ще бъде. Няма защо да говориш на Господа надълго и нашироко. С три думи ще си кажеш искането. Ще кажеш: „Господи, бъди милостив към мене! Аз ще изпълня Твоята воля.“ Кажеш ли така, каквото искаш, ще ти се даде. Мъдрост ли искаш, сила ли искаш, знание ли искаш – всичко ще имаш.

Изучавали ли сте живота на Исаяя? Знаете ли как е придобил той тази дарба? Исаяя не е от простосмъртните хора. Той беше една напреднала душа. Казвам: като ученици на Окултната школа вие трябва да вземете поука от характера на Исаяя. Когато изучавате характера му, ще разглеждате какви са неговите основни черти. Четете историята му и вижте как е изпълнявал всичко това, което Господ му е казвал. Колко години преди Христос е живял Исаяя? – Това ще намерите в библейския речник. Кога е придобил Исаяя своето прозрение? Какво е видял той? Писанието казва: „Ела и виж!“ Когато говоря за Любовта, аз подразбирам да видиш Господа. Исаяя е видял Бога. Да видиш Бога – това е голямо нещо, това е нещо епохално. Видението на Исаяя се

отнася до вашата душа. То създава у вас вътрешен стимул за издигане: да работите, да създавате в себе си здрави убеждения. Онзи, който само един път е видял Господа, в неговата душа се отваря голяма дълбочина. Този човек вече е дълбоко замислен, от неговото лице излиза светлина и той започва да твори. Идея има вече този човек! Защото Господ не стои празен. Някои от съвременните хора мислят, че като се занимава човек с Господа и мисли за Него, ще оглупее. Много от религиозните хора оглупяват, но защо? – Религиозните хора оглупяват, понеже мислят по колко кандила и свещи да запалят, с какви дрехи да бъдат облечени – бели или черни; кога трябва да постят – в сряда или петък; с коя ръка трябва да дават милостиня – т.е. религиозните хора са особени, те са хора на формите, на обредите. Но те не са видели Господа! Религиозните хора са непостоянни, те са хора на буквата. Срещнеш един религиозен човек на улицата – види те, поздравява те. Срещнеш го на другия ден – не те поглежда. Някой ден те нагости, на другия ден те нахока, казва: „Ти не си бил така добър, както те мислех – втори път не трябва да влизаш в къщата ми. Аз угощавам само хора, които вярват в Бога, а на другите – лицето не искам да видя.“ Те не разсъждават правилно. Защо търсят праведни, религиозни хора? Ако е да услужите някому – търсете големите грешници, тях угощавайте. И духовните не трябва да търсят праведните хора, а да търсят големите грешници – тях да угощават, на тях да помагат. И когато ги угощават, да не им говорят за грешките, но да им проповядват една положителна наука.

Та още в този живот, колкото години има да живеем на Земята, нам предстои да свършим една важна работа. Аз върша моята работа, както я разбирам – искам и вие да вършите вашата работа. Да вършите вашата работа, значи да служите на Бога. Тогава само ще бъдете свободни. Тази е важната работа. Да бъдете свободни зависи от това, дали служите на Бога. Когато човек служи и на другите, той е пак свободен. Разбира се, в придобиването на тази свобода има методи, начини, които се употребяват. Придобиването на свободата не е моментален процес, а е едно бавно, постепенно освобождаване. Бог е, който освобождава, но човек

трябва дълго време да работи, за да придобие свободата. Като я придобие, трябва дълго време да работи за своето самоусъвършенстване, за да запази тази свобода. И ангелите, които паднаха, имаха свобода, но не знаеха как да я запазят. Като слязоха в материалния свят, те я изгубиха.

Вземете първата буква на думата *свобода* – буквата *С* показва един процес. Под думата *свобода* се разбира излизане от едно състояние на ограничение, т.е. преминаване от една по-гъста материя в по-рядка. Буквата *В* означава процес, подобен на този, който става с житното зърно. За да бъде зърното свободно, то трябва да разпука своята черупка. Буквата *О* показва условията, при които житното зърно расте. Буквата *Б* не означава нищо друго, освен процес на раздвояване, който става с житното зърно. То излиза от почвата, покълва. Тази буква определя посоката, към която се движи житното зърно след поникването си. Буквата *Д* представлява силите, които действат в триъгълника. Тя показва още и ролята на светлината. Човек, който няма правилни възгледи за свободата, не може да бъде свободен. Всеки от вас не трябва да има само вътрешен импулс към свободата, но трябва да има и правилни схващания за нея – да разбира какво нещо е свободата. Няма същество в света, което не желае и не търси свободата. Направете следния опит. Накладете един голям огън и сложете близо до него един червей. Червеят започва да бяга. Той търси свобода. Значи и в него има съзнание за свобода.

Следователно ние сме поставени в този си живот в известен кръг на неблагоприятни условия като този червей и се превиваме. Аз мога да помогна на този червей, като го повдигна с една сламка и го поставя далече от огъня. Когато ние изпаднем в такива неблагоприятни условия на живота, търсим онези по-напреднали братя, които са завършили своето развитие, защото те могат да ни помогнат. Как? – Като ни видят около този пламък, вземат една малка магическа пръчица, която всякога носят в джоба си, и с нея ни изнасят навън. Оставят ни на земята, далече от огъня, и казват: „Ще вървите в права посока, където няма такъв огън!“

Та всеки от вас трябва да има висок идеал. Свободата не може да се придобие без такъв идеал. Щом имате идеал, ще искате да бъдете свободен. Ще ви приведа едно голямо противоречие от живота, за да видите какво върши идеалът. Имате син или дъщеря, за които казвате: „Моите ангелчета!“ Дъщерята е много красива и синът е красив. Каквото каже майката, момиченцето го изпълнява. Майката казва: „Маре, направи това!“ Маричка тича, на часа изпълнява всичко, каквото майка ѝ каже. И Спасчо слуша майка си. Бащата и майката се хвалят, казват: „Като нашите деца няма други! Те са просто ангелчета!“ Растат тези деца, станат 15-16-годишни, не слушат вече. Маричка започва да мисли за други неща. Като ходила из града, тя открила един идеал и той завладял ума ѝ – за него мисли вече. Майката казва: „Маричке, направи това нещо!“ – „Не, няма да го направя!“ Седи тази Маричка пред огледалото, прави си тоалета. „Иди за вода, Маричке!“ – „Не, заета съм, не искам! Открих си един идеал – искам да видя дали ще ме хареса.“ Един ден взела голяма книга в ръка, седнала някъде – чете. Идеалът ѝ идва при нея, пита я: „Какво четеш?“ – „Чета една свещена книга.“ – „Ще ми разправиш ли нещо от нея?“ Тя му отговаря много нежно, със страхопочитание: „Не мога, не зная.“ Докато тя счита този човек за свой идеал, нежно, любезно му отговаря, но един ден, като разбере, че той не бил нейният идеал, тя му отговаря троснато, сърдито: „Какво четеш?“ – пита я той. – „Не е твоя работа!“

Сега, понеже мислите, че сте минали тази опитност, преведете този контраст. Не, не само че не сте я минали, но едва сте я започнали. Няма да се простирам в обяснения, но казвам: аз изнасям този факт от вашия живот като един важен психологически момент. Твоята дъщеря с това подчертава, че иска свобода. Тя казва: „Мамо, аз ти благодаря за всички грижи, за всички добри условия, които досега ми даде, но аз търся вече своята свобода. В мен заработи друг закон! В мен заговори друго нещо, аз трябва да слушам себе си.“ Но този, който е дошъл отвън и ѝ говори, не е същият, който ѝ говори отвътре. Тук е заблудението. Друг ѝ говори отвътре, а не този, когото тя вижда отвън. Външният ѝ идеал

носи едно писъмце и казва: „Това писмо е от Баща ти, ще го прочетеш да видиш какво ти пише.“ Тя взема писмото, усмихва се. Ето къде е лъжата. Великият Баща и великата Майка са горе. Там работят те, а говорят вътре в нея, но тя не може да разграничи вътрешния от външния глас и се заблуждава. Тя мисли, че той, като носи писмо от Бащата и Майката, вече А е близък роднина. Завежда го в дома си, обаче в скоро време се оказва, че той не А е близък роднина, че нямат ни помен от роднинство – той не я обича.

Всяко същество, което ви обича, е ваш близък роднина. То е от вашите близки, то ви е брат, сестра, приятел. Такъв е законът. Не може ли да ви обича, не му се сърдете! Ние не можем да проявим в света това, което не съществува в нас. Та казвам: вашите деца не ви слушат, защото проявяват стремеж към свободата. Това става и с вас. Някой път вие променяте вашите възгледи по причина на тези вътрешни промени, които стават във вас. Вие не можете да гледате при всички случаи еднакво на живота, затова именно трябва да се пазите да не променяте своя идеал. Няма нищо по-страшно и по-разрушително от това – човек да измени своя идеал. Знаете ли какво е положението на човек без идеал? Знаете ли на какво прилича това? За да разберете това нещо, на вас, сестрите, ще приведа следния пример. Представете си, че сте взели под наем една хубава квартира и цял месец я нареждате: постилате килими, закачвате пердета, чистите столове – и тъкмо сте се наредили, идва вашият възлюбен и казва: „Ще се местим от тази къща!“ Неприятно ви става, но няма какво да се прави, започвате да събирате всичко отново. Отивате в друга къща. Пак нареждате цял месец. Едва се нареждате, радостни сте, но един ден идва вашият възлюбен и ви казва: „И тук не ми харесва, ще се местим в друга квартира!“ Така продължавате цяла година – ходите от къща на къща. Представете си сега какво ще бъде вашето положение! Такова е положението на всеки човек, който мени своя идеал. Хубаво е, като намериш една къща, да живееш в нея най-малко 10 години. Това разбирам донякъде под уреден живот. Онази сила, около която трябва да се групират всички останали сили, не трябва да се мени. Всички вие искате да се проя-

вите, да се реализират вашите мисли и желания. Само този е правилният път, по който донякъде можете да осъществите това, което сега желаете.

Сега ще ви запитам: как ще приложите вие свободата? Понеже днес говорих за свободата и всички я желаете, трябва да приложим тази свобода! Всички имате тази възможност. Какво трябва да направите тази година, за да добиете свободата? Какво трябва да прави свободният човек?

Аз желая днес да направите следното нещо: да се разделите на малки групи, по 10, 20, 30 души, да разисквате върху свободата – да видим колко неща искате да придобиете. Разисквайте върху закона на свободата, за да намерите начин, по който тя може да се придобие. Вижте кой какви методи, какви мероприятия може да даде за приложение на свободата. Например някои казват: „Да вземем да обработваме някоя нива, да се заемем с издаването на някой вестник или на някоя брошура“, и т.н. Някои сестри пък казват: „Да отворим един дом за сирачета или някоя забавачница за деца, или някое ателие за шиене на дрехи за бедните, или някоя братска гостилница.“ Има още ред такива мероприятия за придобиване на свободата. Казвам: разпределете се на групи и разисквайте върху свободата, да видим до какви практически резултати може да достигнете. Имате на разположение цял ден – до вечерта. Ако не можете някъде да се разберете, стигнете до някое спречкване – спрете, помолете се и после пак разисквайте. Пак се спречкате: помолете се, докато стигнете най-после до някакво разрешение. В случай, че се движите много бързо и се разгорещите, спрете се, налейте малко масло!

Ще дам едно малко упражнение на най-усърдните ученици. Казвам ви обаче да не започвате, ако не се наемете да го свършите. Всеки, който започва едно упражнение, колкото малко и да е то, ако не е в състояние да го завърши, да не започва. Започне ли, трябва да го завърши. Това упражнение се състои в следното: който от вас иска, нека посади в саксия 2-3 стръка домати и да ги полива, да види колко плод може да дадат. Ако се родят повече домати, може да направи една

чорба за себе си, или пък ако иска, може да ги консервира, или може да повика някой свой приятел и да ги даде на него, или най-после, може да занесе тези домати на някоя бедна вдовица и да ѝ каже: „Това е от моята градина, дар от Бога.“ Някой от вас пък може да посади в саксия 2-3 стръка бамя и нея да отглежда. Друг може да посади една зелка. Изобщо може да си посадите, каквото пожелаете и към каквото имате разположение: син патладжан, картофи, пипер, чеснов лук и др. Направете си вие сами избора. С получения плод може да постъпите по един от горните случаи: или сами да си го изядете, или на други да го дадете. Този е опитът, който искам да направите през тази година. Които искат, могат да посадят 2-3 глави зимен чесън, от едрия, и като порасне, да го пазят за лек: за дезинфекция на устата или за друга някоя болест. Чесновият лук има лечебни свойства.

И така, вие сами ще си направите избора – кой каквото иска. Ще се ръководите от онзи вътрешен закон, който работи у всички. Каквото си изберете, по този закон ще се ръководите. Чесънът ще упражни едно влияние, доматите – друго, бамята – трето, и т.н. Този опит няма да ви отнеме много време. Той ще представлява едно развлечение за вас. Като станете сутрин, ще погледнете как расте, как се развива това, което сте посадили. Ще изучавате как расте зелето, как растат доматиите, и по този начин ще разрешите по една малка задача в живота си. Преди да сте достигнали някакви резултати, няма да разправяте никому нищо. След като посадите семето или стръковете, всеки от вас ще следи, ще си отбелязва лесно ли растат, срещат ли съпротивления, и т.н. Ако срещат съпротивления, ще си отбелязвате на една книжка след колко дни се е премахнало съпротивлението. Ако сте посадили семе, ще си отбележите кога е поникнало, кога е цъфнало, кога е завързало и кога е узряло.

Сега започнете разискванията си. До обяд имате един час и половина на разположение. Обменяйте мисли за свободата!

23 август, понеделник, 9 ч.

Да не бъдете съдени

Матей, 7:1

Размишление

Преди да прочета стиха, върху който ще ви говоря, ще направя няколко встъпителни бележки. Днес е вторник, а вторник е ден за воюване. Изкуство е да знае човек как да воюва. Понеже вие още не сте силно въоръжени, допуснете поне друг да воюва заради вас. Най-добрият воин – това е Божият Дух, Светият Дух, Който носи всички блага. Приемете Той да воюва заради вас. Хората воюват всякога за свобода. И Божественият Дух, Който идва да работи в света, воюва за свободата на хората, а не за себе си. Затова вие бъдете тил в тази борба.

Сега бъдете свободни! В това, което ще ви кажа, все ще има няколко изречения, които ще се отнасят лично до вас. Всеки да схване това, което е за него. В беседите ми няма да се спирате върху отрицателната страна, а върху положителната страна, върху това, което гради, което създава, което дава сила, мощ и укрепва вярата. Ако въпросът е за отрицателната страна, това нещо го има в света, има го и във вас. Вие сте преситени от тези неща. Бъдете вътрешно свободни, като новородени деца, на които умовете не са заплетени с физически възгледи, с изопачени понятия за живота. Бъдете като малките деца, които отиват на училище да се учат. И действително, днешният ден носи своята красота в себе си.

Та сега ще отворите умовете и сърцата си, ще ги поразширите малко повече, за да влезе колкото може повече светлина. Разширете ги така, както в някой облачен ден отваряте широко прозорците, вдигате пердетата, за да влезе повече светлина. Аз казвам: хвърлете пердетата, за да влезе колкото може повече светлина!

Ще ви прочета 7-а глава от Евангелието на Матей: „Не съдете, да не бъдете съдени! Защото с каквато съдба съдите,

ДА НЕ БЪДЕТЕ СЪДЕНИ

с такава ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, ще ви се възмери“ (ст. 1 и 2).

„Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори; защото всеки, който проси, приема; който търси, намира, и който хлопа, ще му се отвори“ (ст. 7 и 8). Това са положения. Търсят, хлопат само положителните хора в обикновен смисъл на думата. Всеки, който е роден, той е възкръснал. Някои хора от църквата мислят, че само този е възкръснал, който е излязъл от гроба. Не, това е физическата страна на възкресението. Казано е за Христос, че Той е възкръснал от гроба.

„И така, ако вие, които сте лукави, знаете да давате добри неща на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добрини на тези, които искат от Него“ (ст. 11). Имайте предвид, че тази беседа не се отнася до вас. Христос е говорил на едно събрание, на което е имало фарисеи⁸ и садудеи⁹, които искали да спорят. Той им казва: „Ако вие, които сте лукави, знаете да давате добри неща на вашите деца, колко повече Отец ваш небесен!“ Сега вие ще кажете, че всеки, който не изпълнява Волята Божия, е лукав. Но и лукавият знае как да послужи на себе си.

„И тогава ще им обявя: Аз никога не съм ви знаел; махнете се от Мене вие, които създавате беззаконие!“ (ст. 23). И сега онези, които не разбират закона, ще ви кажат, че един лекар, който вади зъб от устата на един човек и го присажда в устата на друг, не прави чудеса. Как, не прави ли чудеса? – Прави чудеса. Онзи лекар, който поправя носа на един човек, като изважда парче кожа от гърба на друг някой, не прави ли чудо? – И той прави чудо, но парички взема за това чудо. За тази операция той ще получи около 20-30 000 лева. И след това лекарят ще каже: „Господи, аз поправих носа на този човек.“ Господ ще каже: „Я изпъдете този навън, защото той, като направи носа на един, развали гърба на друг.“ При такива добрини, при които се прави добро на един, а зло на друг, Господ казва: „Изпъдете този човек навън.“ Това обаче не се отнася до онези, които работят безкористно.

„Защото ги учеше, както един, където има власт, а не както книжовниците“ (ст. 29). Тук думата *власт* не означава, че трябва да владее един човек, но се подразбира човек, който има знания и хвърля светлина на другите, за да разберат нещата по нов начин. Защото ние на кого се чудим? – На силния човек, на човека, който може да вдигне нещо тежко. На такъв човек всички се учудваме и казваме: „Голямо е това чудо!“

Сега ще пристъпим към един прост основен факт в живота. Той е следният. Представете си, че един земеделец загражда едно място около един декар пространство. В това място се намират целина, разни тревички, разни шубраци, дръвчета, глогове и т.н. Питам: каква ще бъде съдбата на това заградено място? Какво ще стане с него? Мислите ли, че тази трева, тези тръни, тези глогове ще се развият в това заградено място? Какво прави този земеделец? Той впряга плуга си и разорава цялата земя. После взема бравдвата, търнокопа и изхвърля навън всички шубраци, глогове и тревички. След това той взема онези железни търмъци, метне тревата върху тях – и хайде навън. Тази трева, като остане навън, изсъхва. Цялата земя вече се превръща на чернило. Често някои от вас казват: „Почерни ми живота!“ Какво означава почерняването? – Ако почернееш, това показва, че си заграден вече, ралото е минало по тебе и настъпва вторият процес – засаждането. Значи почерняване става във физическия живот по отношение на онези блага, които сме имали. Когато поставиш човека в нови условия, той всякога почернява. Сложете на нивата една гражданка, която никога през живота си не е хващала мотика, чиито ръце са меки, нежни, и вижте най-малко след 1-2 часа копаене какво ще стане с ръцете ѝ. Тя ще има най-малко десетина пришки. Това не е само с ръцете ѝ, но цяла ще се чувства уморена. Вечерта, преди да си легне, ще маже ръцете си, ще ги превързва. Има ли нещо лошо в това? – Няма. Тази гражданка не може да работи цял час на нивата. Тя трябваше да вземе мотиката и да покопае само 5-10 минути и като се върне у дома си, пак ще каже: „Много време работих!“ Ако пък работи цял час, ще легне на гърба

си и цял ден ще лежи. Аз говоря за префинените граждани. Вземете пък една селянка, която през целия си живот е работила на нивата. Дайте ѝ мотика в ръката: и цял ден да работи, нищо няма да ѝ стане, никаква пришка няма да ѝ се яви.

Второто положение, при което ще се намери този земеделец, е следното: той е приготвил, разорал е земята, изхвърлил е навън цялата трева, всички глогове и шубраци, всички непотребни камъчета, и е превърнал цялата земя в хубав чернозем. Сега вече камъчетата в тази градина започват да се оплакват. Той дойде, започва да очертава лехите, посажда цветя, плодни дръвчета наоколо, и най-после изгражда един нов извор. И няма да се минат 1-2 месеца, ще видите, че в тази градина вече има големи преобразования. Цялата градина добива друг вид. Да, но сега тези малки камъчета започват да се оплакват. Защо? – Този градинар събира всички тези малки камъчета на купове и ги изхвърля навън. Тези камъчета са се индивидуализирали и му казват: „Моля ти се, не ни изхвърляй навън! При тези условия ние ще станем на пръст, ще бъдем полезни.“ Той им казва: „Не, аз нямам нужда от такива камъчета, за градината ми трябва само разработена черна пръст – никакви бодили, никакъв тросък – всичко това навън!“ Малките камъчета започват да протестират и казват: „Ние нямаме ли право на гражданство?“ – „Имате, но не тук, в градината.“ Той ги слага на шосето да минават колите по тях. Тогава, като минава колата по тях, те се хвалят, казват: „Виждате ли, ние, юнаците, държим колата, тези вътре нищо не струват.“ И наистина, колата, като минава по мека пръст, дрънка ли? – Не дрънка. Значи камъчетата дрънкат, а не колата. Камъчетата продължават по-нататък: „Така, трябва да знаете, че ние сме важните тук.“

Оттук ще направите следното заключение: има хора, които много дрънкат; има хора, които не дрънкат. И едните са на мястото си, и другите са на мястото си. По едните коли минават, а по другите цветя и плодни дървета растат. Тази е разликата. Следователно, ако искаме по-скоро да извървим един прав път, ще минем по камъчетата, защото по някой път е опасно да минаваме през меки места, т.е. през меки

хора. Каруцата затъва през меките места и нищо не става. Ето защо, искаш ли по-скоро да минеш, през камъчетата ще минеш, но искаш ли хубаво грозде да ядеш, искаш ли хубаво жито да се роди, искаш ли хубави плодове да ядеш, при този чернозем ще отидеш – при меката пръст. И едните, и другите са за похвала. Лошото е, когато хората не са на мястото си.

Аз считам, че всички, които ме слушате, сте от категорията на меките хора. Като ви говоря за тези камъчета, които стоят отвън и по които коли минават, трябва да ме разберете добре. Господ знае защо ги е поставил вън и вие няма да им се сърдите. През тях ще мине Божествената кола. А това, че много шум се вдига, се дължи на факта, че колата минава по твърди места. Това трябва да подразбирате от стиха: „Не съдете, да не бъдете съдени.“ Това значи: не правете своите заключения преждевременно! Някои правят своите заключения много прибързано, съдят се сами и казват: „От мене нищо няма да стане, майка ми е такава, баща ми е такъв – от мене човек няма да излезе!“ – Не съди прибързано, не говори глупави работи! Господ не те е пратил на Земята да съдиш, да се произнасяш дали ще станеш човек, или не. Като те е пратил на Земята, Той е определил какво ще станеш, а ти трябва само да учиш. Ако си чернозем, трябва да знаеш, че при тебе ще дойдат водата, житото, всички плодни дървета, всички хубави цветя, и ти ще се разговаряш с тях. Всеки ден те ще ти донасят своите писма и ти ще бъдеш щастлив. Като работиш за тях, те ще ти оставят своите блага. Листата им ще бъдат твоята заплата – те са думите на Живата Природа. Когато листата окапят и започват да гният, те представляват за чернозема една хубава печатна книга.

Сега вие казвате: „Есен идва, листата окапват, изгниват.“ – Да, но техният първоначален вид ще се върне. Сега те ще се скрият в земята, но отново ще се явят. Това изгубване ли е? – Не, наслойване става. Това, което хората наричат наслойване, то е печатане на една велика книга. Хората не разбират тази жива книга на Природата. „Нищо в света не се губи!“ Това, което е изгубено временно, то е напечатано вече в нашето съзнание. След него идва ново нещо. Природата казва: „Чети

ДА НЕ БЪДЕТЕ СЪДЕНИ

сега новото писмо!“ Ако вие сте получили сто писма от баща си и след това получите едно ново, кое от тях ще прочетете най-напред: новото писмо ли, или ще извадите старите писма и тях ще започнете да четете едно по едно? Ще оставите ли новото писмо настрана? – Не, ще прочетете последното, най-новото писмо от баща си. От всичките ви писма то е най-важно. Някои разказват какво са говорили пророците преди хиляди години. Много хубави неща са говорили, но това са първите писма на нашия Баща. Това, което Христос е говорил преди 2000 години, това са вторите писма на нашия Баща. Това пък, което Христос сега говори, са сегашните, последните писма на нашия Баща. Не си правете илюзии! Не е важна само книгата, в която е написано писмото, но важното е духът, съдържанието, вътрешният смисъл на писмото. Това е, което може да остане у вас, това е, което може да разбирате. Не е важно само това, което ви се говори отвън, но важен е дълбокият смисъл, който е вложен в говоренето. За мене и външното е важно, но за вас в дадения случай външното е важно дотолкова, доколкото вие можете да разбирате светлината, която Божественият Дух хвърля във вашите умове и във вашите сърца, за да произведе във вас един вътрешен преврат, да създаде една вътрешна мощ, да ви даде едно ново направление – към Бога. Разбирате ли така нещата, вие вече се трансформирате, вие се преобразявате.

Казва Писанието: „С каквато съдба съдите, с такава ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, ще ви се възмери.“ Когато човек се съди, две положения го заставят да прави това. Например, когато той казва: „Аз не съм даровит човек, от мене човек няма да стане“, той не вярва в това, но по този начин той иска да провери какво ще му кажат другите хора, да разбере какво мислят за него. „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се възмери.“ Като говориш обидно за себе си, ще познаеш кой те обича и кой не те обича. Онзи, който те обича, ще каже: „Не, братко, не е така, ти не си неспособен човек.“ А онзи, който не те обича, ще каже: „Така е, глупав, прост човек си, аз се радвам, че признаваш своята простотия.“ Това подразбирам от думите: „С каквато мярка мерите,

с такава ще ви се възмери.“ Онези пък, които не те обичат, ще ти възмерят със същата мярка, с каквата ти мериш. Второто положение е, когато говориш добре за себе си. Казваш: „Аз съм добър човек.“ Онези, които те обичат, ще кажат: „Право говориш, ние знаем отдавна, че ти си добър човек, и се радваме, че казваш истината.“ И те ще ти възмерят със същата мярка. Дали говорите за себе си, или за другите, всякога говорете добро. Не изнасяйте лошата страна на човека! По-добре е да кажете доброто, отколкото лошото. Всеки човек има и добра, и лоша страна. Изнеси неговата добра страна!

Ще ви приведа сега друг един пример. В Америка един богат чифликчия купува едно голямо пространство земя, което било покрито отгоре само с камъни. Той дълги години го изучавал, за да види по какъв начин ще може да го обработи. Най-после открил, че някъде около 20 см под тези камъни се криел богат чернозем. Той изкопал няколко дупки, извадил всичките тези камъни, от които направил един хубав чифлик, а чернозема разработил. Следователно по същия начин във всеки човек има нещо хубаво, което е дълбоко заровено в него. Затова именно изнасям Христовите думи: „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Когато говорим за себе си, ще говорим така, както Бог ни е създал. Ще кажем: „Зная положително, че Бог е вложил в моя ум много хубави работи. Зная положително, че Бог е вложил в моето сърце много хубави работи. Зная положително, че Бог е вложил в моята душа и в моя дух велики работи. И сега моето силно желание е да разработя всичко това, което Бог е вложил в мене, и да бъда верен на всички блага, които ми е дал.“ Като говорим така на себе си, ще можем да говорим същото и на своите братя. Та когато някой път се казва, че трябва да бъдем заети със себе си, какво се подразбира? – Че трябва да изследваме онези неизследвани блага, онези неизчерпаеми богатства, които Бог е вложил в нас. И когато говорим за своите ближни, за своите братя и сестри, ще говорим за онези блага и способности, които Бог е вложил в техните умове и сърца. Това е красивото в света! Да бъдем запознати с човешката душа, да бъдем запознати с човешкия ум, да бъдем запознати с едно

ДА НЕ БЪДЕТЕ СЪДЕНИ

човешко сърце – това са най-красивите положения, които можем да придобием в живота си, това са най-хубавите екскурзии, които можем да направим навсякъде по света. Какво ни интересува Месечината, ако не можем да намерим на нея едно разумно Същество, едно разумно сърце, един разумен ум? Какво ни интересува едно грамадно светло тяло, което пламти като пещ и свети като слънце, ако няма на него нито едно разумно Същество? Какво красиво има в Слънцето, ако отидем там и не срещнем нито едно от неговите разумни Същества, нито разберем тяхната култура, нито възприемем нещо от тяхната доброта, от техните знания и мъдрост? Но видим ли тези разумни Същества на Слънцето, разберем ли тяхната култура, придобием ли нещо от техните знания и мъдрост – това е най-хубавото нещо, защото, като се върнем на Земята, ще има какво да разправяме.

Следователно срещата ни с един човек или с едно най-малко същество, каквото и да е то, всякога трябва да носи знание и мъдрост. Вземете например каква наука има в нашите съвременни учени? Каква култура има в тях? У един учен човек, у един бактериолог например има наука, има ученост, знания, но туй е благодарение на тези микроби, които той изучава. Някой учен биолог или ботаник става виден, знатен в света, благодарение на тези животни и растения, които изучава. В тези растения, в тези животни има нещо хубаво. И в тях има съзнание. Този учен ги е обобщил и изучил и с това е станал виден. Но извадете тези растения и животни от неговия ум и той ще стане обикновен човек. Извадете от ума на един виден ботаник всички латински имена на растения, извадете от ума му всички познания за тях, че еди-кое си растение има еди-какви си свойства, еди-какви си лечебни качества – ще видите какво ще стане с този учен човек. Едно нещо знайте: че с колкото повече учени и добри хора сте запознати, толкова по-учени ще бъдете. Като срещнеш един човек, не го изучавай повърхностно и не бързай да кажеш, че той е говедо, но проучи неговите отличителни черти. Като ги проучиш, той ще ти проговори. Божественият Дух живее във всяка форма, която Бог е създал. Проучиш ли тази форма, тя ще повдигне твоето съзнание.

Та казвам: познанството, което имате помежду си, ще ви повдигне. Казвате: „Аз имам един приятел, когото много обичам.“ Питам ви: кое е онова, което обичате в приятеля си? Ако някой ми каже, че много обича крушата, питам: кое е онова, което обичате в крушата? Той ще ми каже: „Обичам крушата, защото ражда много хубави плодове, подобен плод на крушата няма.“ – Да, това, че имаш една доброкачествена круша, е важно, но кое е отличителното А качество от другите плодове? Ами кое е основното качество на диаманта? Какво ще ми отговорите? – Че е най-твърдият минерал. Тогава питам ви: коя е основната черта на ума? – Светлината. Коя е основната черта на сърцето? – Топлината. Коя е основната черта на душата? – Основното свойство на душата е Любовта. Само душата скърби, само душата тъжи, само душата обича. И Христос казва: „Скърбна е душата Ми до смърт.“ Човек, който скърби, той обича. Защото Любовта на Земята се познава по голямата скърб. Колкото повече скърби човек, толкова любовта му е по-силна. Ако човек се отчайва, той няма Любов. Отчаянието е песен на особена гама. И скърбта е песен на особена гама. Когато вие скърбите, не считайте това нещо като противоречие. Скърбта е признак на развиващата се Любов, а радостта е признак на проявената Любов. Казвам: Божията Любов е венец на Неговото съвършенство и на Неговата пълнота. Онова, което Любовта е създала – то е израз на Божията пълнота. И тази пълнота ще ни радва не само сега, но и за всички времена.

И така, стремете се да се опознавате едни други, за да бъдете учени хора. Иначе ще останете много прости. Например, когато ви говоря, някои от вас са ми казвали: „Учителю, преди да беше казал една от мислите ти, аз я почувствах.“ – Да, след като кажа нещо, тогава казвате, че сте мислили точно като мене. Не, не говорите истината, не е вярно това. Това са неща неопределени. Ако е така, хайде още сега ми кажете каква мисъл има в този момент в ума ми. Онези от вас, които имат ясновидство, нека кажат точно каква мисъл беше дошла в ума ми, но се спря на езика. Когато Йоан беше в Патмос и се пренесе на Небето, видя чудно видение и взе

ДА НЕ БЪДЕТЕ СЪДЕНИ

перо да пише, но Духът му каза: „Спри тази работа, не пиши, не казвай това, което си видял!“ И наистина, не се знае какво е видял Йоан. Ще ви представя тази истина в друг образ, в друга светлина, за да разберете защо Йоан не е трябвало да описва това видение. Представете си една майка, която приготвя пелени за своето дете, което още не се е родило. Тя няма търпение да дочака времето, когато ще се роди детенцето ѝ, за да види дали тези пелени ще му приличат. Купува от пазара една кукла и я повива в пелените. Какво означава това? Всъщност тя увила ли е своето дете в тези пелени? – Не. Тогава, докато майката още не е родила детенцето си, нека държи тези пелени сгънати, да не повива куклите в тях. Да изкажеш Божествени, свещени мисли на хора, които не ги разбират, значи да увиваш мъртвите кукли в пелени. Някой казва: „Отвън хора чакат да им се каже нещо. Кажете им нещо!“ Казвам: оставете тези работи, не е време сега да се дават светите работи на тези, които не ги разбират. Тези хора там са мъртви кукли. Това дете го няма още. Този, който ще дойде при тебе, или този, когото трябва да родиш и да увиеш в тези пелени, ще носи една основна черта в себе си. Каква ще бъде тази черта? – В този човек ще говори Божественото. Той ще бъде като ученик, който казва на Учителя си: „Учителю, опитай ме! Каквото ми кажеш, ще го изпълня.“ И наистина, каквото му кажеш, изпълнява го. Този е човекът, на когото ще говориш Истината. Този е човекът, на когото ще говориш за великото, за Божественото в света. Но кога? – Само след като го опиташ. По същия закон ще опитвате и себе си. Това ще бъде правило, по което ще се водите.

„Не съдете, да не бъдете съдени!“ Ще мислите, че Бог е вложил хубави, красиви неща във всеки един от вас. И когато Господ ви говори нещо, Той иска да ви опита. Какво трябва да Му кажете? Ако аз съм на вашето място, ще Му кажа: „Господи, опитай ме! Каквото ми кажеш, ще го изпълня.“ След това ще дойде второто положение във вас и ще кажете: „Ами ако не мога да го изпълня?“ Ако вие предприемете известна работа за Бога и не можете да я извършите, този, който идва

след вас, ще ви помогне. Ако и той не може, тогава ще ви помогне вторият, който идва след него. Ако и той не може, ще дойде трети, четвърти, докато най-после дойде най-силният – той ще я свърши. Последният ще помогне на всички ви. Онзи, който е предприел една работа за Бога и не може да я извърши, или пък с грешки я върши, нека не се бои. В края на краищата все ще има една придобивка, все ще има благословието на Бога, но да не се връща назад. Стига да е направил една крачка напред, да не се плаши. Върне ли се назад обаче, той е изгубил всичко. Не може ли да свърши работата си, нека чака – ще дойде друг някой да му помогне. „Не съдете, да не бъдете съдени!“ Така е според Писанието. Ние не съдим добре за себе си, не съдим добре и за другите, защото не знаем какви са Божиите планове, не знаем какво Бог мисли да направи за нас. Мрачно се показва бъдещето на човечеството пред нашите очи. Но тази бъднина от гледището на Бога, така, както Той я ръководи, е велика.

Сега коя мисъл остана у вас най-ясно? Разбрахте ли ме добре? Ако ме разберете добре, онези, които са музиканти, ще станат десет пъти по-добри, по-способни музиканти. Ако ме разберете добре, онези, които са художници, ще станат десет пъти по-добри художници. Ако ме разберете добре, онези, които говорят, ще станат десет пъти по-добри говорители. Ако ме разберете добре, онези, които пишат, ще станат десет пъти по-добри писатели. Ако ме разберете добре, онези, които шият, които месят хляб, които орат земята, ще станат десет пъти по-добри, отколкото по-рано. Та във всички направления, каквото изкуство имате в света, ако ме разберете, ще станете най-малко десет пъти по-добри, ще направите всичко по-хубаво, отколкото по-рано, и ще бъдете благодарни. Целта ни е да бъдем доволни от сегашния живот, който Бог ни е дал. Целта ни е да бъдем готови за Новия живот, който е започнал. И трябва да го използваме. Ядката, основната мисъл в притчата, която е казал Христос, се състои в това, че онзи, който разбере Неговите думи, аз го уподобявам на човек, който е поставил целия си живот на камък. Подразбирам, че той е съградил къщата си върху

ДА НЕ БЪДЕТЕ СЪДЕНИ

камък. Под *камък* разбирам Божественото, разумното в човека. Онзи пък, който не е разбрал Неговите думи, поставя живота си на пясък. Пясъкът – това е лъжливото в живота. Ние, съвременните хора, се уповаваме на неща, които нямат никакво основание в живота.

Днес е вторник. Ще ви оставя целия ден да разисквате върху практическите методи, които може да приложите в своя живот през цялата година. Цялото свободно време, преди обяд и след обяд, и сестри, и братя, разисквайте върху най-важните методи и начини за работа в сегашния живот, във всичките области, с които имате съприкосновение.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

24 август, вторник, 10 ч.

Имената са ви записани

На това недейте се радва, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши са записани на небеса.

Лука, 10:20

Великото в живота на всеки духовен човек – това е разумното разбиране на Словото Божие. Под Слово Божие подразбирам всичко онова, което ни се открива и във видимия, и в невидимия свят: това, което се открива на сърцето ни, на ума ни, на душата ни, на духа ни. При сегашното състояние на човешкото развитие тези четири съзнания са присъщи на великата човешка душа. Велика човешка душа наричам тази, която държи всичко в света. Тогава от какво се пораждат различията в човешкото развитие? Причината за това е, че тези четири съзнания не са съединени в едно. Колкото повече се обединяват тези съзнания от човешкия дух, толкова повече човек расте и се развива. Христос е обърнал вниманието на Своите ученици към Божествената наука, която трябва добре да се разбира. Защото много вещи или предмети, много живи тела, много наши приятели, даже и ангелите, ако не знаем как да ги съпоставим в своя живот, ние можем да се спънем от идеите, на които те ни навеждат. Забележете например: съвременните хора не знаят как да поставят в душата си идеята за Бога. Какви не спорове, ежби, гонения се явяват между хората за тази идея. Днес всички хора спорят има ли Бог, или не. Това показва, че те, колкото и да говорят за Бога, още са далече от самата същина.

Христос казва: „Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват.“ Питам ви: когато една майка зачене едно дете, детето ли се подчинява на майката, или майката на детето? Кога детето се подчинява повече на майка си: когато е в утробата

А или когато е извън нея? И кога майката трябва да се радва повече: когато детето е в утробата А или когато се роди? Вие трябва да размишлявате върху тези положения. Те са същите отношения, за които Христос казва: „Не се радвайте, че ви се подчиняват духовете, но се радвайте, че имената ви са записани на небето.“ Който разбира какво нещо е да бъде името му записано на Небето, между всички негови приятели, между всички висши същества, които са завършили своето развитие и които могат да влизат в положението му и да внесат лъчи от радост и блаженство в живота му, той може да се радва за това. Сега ще ви отговоря на въпроса кога майката трябва да се радва повече. Тя трябва да се радва повече, когато детето се роди, а не когато е заченато. Защо да не се радва повече, когато е заченала? – Защото при зачеването, докато детето се роди, има много изненади, много нещастни случаи. Ето защо всяка майка се радва повече, когато детето се роди. Щом се роди, слага му име, а когато детето има име, майката се радва повече, отколкото когато няма име.

Този закон е верен и по отношение на вашия живот. Вие не се радвайте на малките придобивки, които имате в света. Например често вие се радвате на ръкоплясканията, на букетите, които сте получили, когато сте декламирали някое стихотворение. Вие вземате букета, обикаляте с него между хората, радвате му се. Да, но утре тези цветя повяхват, ръкоплясканията престават и от вашата декламация, от вашето свирене нищо не остава. Казвам: тази придобивка е временна, от нея нищо не остава. Питам: какво ще ви ползват тези ръкопляскания, тези букети в живота ви, когато отидете на нивата или когато решавате някоя велика задача, която ви е дал Учителя, или когато сте на молитва, или когато искате да помогнете на някой беден? Често вие говорите за обществено мнение, радвате се, когато е на ваша страна. Но аз ще ви кажа Истината. Най-напред имайте предвид мнението на Бога за вас, мнението на светиите и мнението на всички добри хора на Земята. Дръжте постоянно в ума си тази велика идея. Това мнение е важно за вас. И тези хора ви знаят. Всеки от вас, който е обърнал лицето си към Бога,

Той вече го знае, по име го зове. Знаят ли ви Бог и добрите хора, и светиите ще ви знаят, макар вие и да не ги познавате. Вие даже и тук, на Земята, не се познавате един друг. Ако накарам един от вас да каже името на някои от своите братя, няма да може – не го знае. Обаче светиите, добрите хора, които вършат Волята Божия, знаят имената ви – те са записани в техните умове. Те ви знаят по име. Всеки, който поеме пътя към Господа, става известен за тях. Те знаят всичко за него, от всичко се интересуват: как живее, как се моли, до каква степен на развитие е дошъл, и т.н.

Когато говорите за Христос, винаги трябва да разбирате първия образ в света – Първородния, началото на човешката еволюция, началото на човешкия род. И за Христос се казва, че Той е глава на Църквата. Глава на Христос пък е Бог. Така стои великият въпрос. И всички вие, които искате да служите на Бога, трябва да имате необикновена вяра – силна, непоколебима от нищо. Ако имате вярата на православно, не си губете времето! Ако имате вярата на обикновените учени хора, на философите, пак не си губете времето! Не, вие трябва да имате вярата на светиите, на праведните, на добрите хора, които са завършили своя живот на Земята, които са пожертвали всичко за Бога. Сегашните православни още не са православни, каквито Бог изисква. И евангелистите още не са такива, каквито Бог изисква. Каквито имена и да имат съвременните верующи днес, те са все обикновени имена – имена, които се променят. Ето защо всеки от вас трябва да пожелае от цялата си душа да бъде записан на Небето с онова име, което никога не се променя. И всеки трябва да знае дали името му е записано горе. Щом неговото име е записано на Небето, това е вече голяма привилегия. Представете си, че вие сте записани в Английската народна банка – най-голямата и най-богатата банка в света. Какво ще бъде положението ви? – Вие ще имате кредит по целия свят. Където и да отидете, на която банка и да похлопате, какъвто кредит и да поискате, веднага пътят ви ще се отвори. Не ви ли познава английската банка, навсякъде и всякога ще се намирате в затруднение. Такова е положението на всеки,

който не е записан на Небето. Записан ли е, ако рече да отиде и в най-затънтените места на Англия, на Япония, на Китай или където и да било другаде – в моретата, в реките или по горите, пътят на този човек е отворен навсякъде. Ако има буря в морето, този човек като Христос само ръката си ще вдигне и бурята ще каже: „Познавам те, аз се подчинявам на твоето слово!“ Бурята моментално ще утихне. Това е магическата пръчица в света. Това е нейната сила.

Та казвам: само когато вашите имена бъдат записани на Небето, вие ще бъдете приети във великата Божествена Школа и ще започнете да изучавате тази велика Божествена наука. Знаете ли каква велика перспектива за знания, за красота, за наука, за изкуства, за поезия и за какво ли не още има в тази Божествена наука? Това, което човек не може да изкаже и което се таи в човешката душа, в човешкия дух, в човешкия ум и в човешкото сърце, той ще постигне само тогава, когато името му бъде записано на Небето. Човек като отиде горе, той трябва да си знае името. Сега аз не искам да дойдете при мене и да ми кажете: „Учителю, кажи моето име!“ Вие трябва да отидете горе и там всеки сам да си узнае името. Една от великите задачи за вас е да разгадате записано ли е вашето име горе на Небето, или не. Аз ще ви кажа признаците, по които да познаете дали е записано, или не. Вземете най-простия случай от живота. Отивате при едно малко дете, викате го: „Детенце, слушай, хей там, детенце, виж какво ще ти кажа!“ – то не се обръща. Но извикате ли го по име, то веднага се обръща към вас радостно. Защо? – Записано е името му. Същото нещо е и по отношение на вас. Като слязат светиите отгоре, ще ви повикат на име. Щом чуете името си, ще почувствате голяма радост. Когато човек има име в света, той е силен. В това именно се състои величието му. Хубаво ли е да му кажат: „Брей, ти там, №1, 2, 3...?“ Това са само форми на човешката граматика, а според Живото Слово, изворът на Великия живот, човек трябва да има едно име, което Бог му е определил. Това е реалното – това е, към което ние трябва да се стремим. Това име всеки сам за себе си трябва да знае.

Сега какво е вашето име? За да се придобие обаче тази реалност, три съществени неща са необходими на човека. Не се стремете изведнъж да отидете на Небето. Трябва да разбирате смисъла на земния, на физическия живот, и тогава да разбирате Божествения. Човек, който не може да разбере смисъла на земния живот, не може да разбере смисъла и на духовния, на Божествения живот. Христос казва: „Ако ви казвам земни неща и тях не разбирате, как ще разберете, ако ви кажа небесните?“ Ето защо трябва да се започне от близките неща.

Някои от учениците казват: „Какво представлява Земята? – Нищо! Всичко е горе – важен е животът на Небето.“ – Не, Земята, Живата Природа, за която ви говоря, е духовно отражение на Божествения свят и затова ще започнем от видимите, близките до нас неща, и така ще отиваме нагоре. Допуснете, че някой човек се нахранва отлично, сладко му е всичко и храната му се смила добре в стомаха. Но когато дойде вторият процес, соковете от стомаха не могат да отидат по-нататък и кръвообращението не става правилно. Питам тогава: какво ще бъде състоянието на този човек? Ако тези сокове не могат да преминат в белите дробове и кръвта не може да се пречисти, организмът постепенно ще започне да се отравя, ще се яви някаква зараза, която ще произведе болест. Но ако тези сокове достигнат правилно до белите дробове, кръвта там се пречиства, състоянието на този човек ще се подобри и той ще се чувства бодър, весел. Ако пък тези сокове не могат да преминат в мозъка, а спрат в дробовете, пак ще настане един ненормален процес. Значи не е достатъчно само храносмилането да става правилно, не е достатъчно само пречистването на кръвта в белите дробове да става правилно, но тази кръв трябва да отиде в мозъка – там да подейства и да се превърне на една динамическа сила. Само така човешката мисъл ще започне да работи. Но ако мисълта се спре там, до това място, и не отиде по-нататък, ние ще имаме един обикновен материалист – човек, който се интересува само от материалните неща на живота, и тогава пак се заражда отравяне на организма. От такова отравяне човек може да умре.

ИМЕНАТА СА ВИ ЗАПИСАНИ

Следователно, според този непрекъснат Божествен процес, който става в човека, каквато енергия и да се зароди във вас, не трябва да я спирате. Това значи, че всяка възвишена и благородна мисъл или всяко възвишено и благородно чувство, което се зароди в нас, трябва да го оставим да се развие напълно, да направи един кръг. Тази наша мисъл ще мине през цялото Небе, ще слезе на Земята, ще мине през центъра и пак ще се върне при нас, като ни донесе всички благословения, които ни са необходими. За връщането на една мисъл някой път е потребен един час, някой път – един ден, понякога – една седмица или месец, понякога са потребни и 10 години, а най-често са потребни 22 години. В краен случай най-дългият период от време, който може да употреби една мисъл за едно пълно обръщане, е 120 години. За много хора, докато чакат да се върне тази мисъл при тях, минават цели 120 години, през което време те се подмладяват наново. Някои казват: „Кой знае кога ще се върне нашата мисъл или нашето чувство! Кой ще ги чака! Забавиха се някъде.“ – Те нямат търпение да ги дочакат и умират. Други пък отиват да ги търсят. По някой път хората се лутат по 40, 50, 250 години и после пак се връщат на същото място, откъдето са излезли.

Следователно по този начин вие учите великия закон в живота – великото търпение. Като пратите вашата мисъл из пространството, ще чакате с най-голямо търпение 10, 20, 22 години, докато тя измине своя кръг и се върне при вас с едно хубаво, велико известие. Тогава във вас ще стане едно преобразование. При сегашните условия на живота на всеки 7 години става една промяна във вас. За тези промени в организма на човека, както и в неговото духовно тяло, говорят и теософите¹⁰. Мислите, които са излезли от вас и са отишли към Бога, ще се върнат след 7 години. След всеки период от 7 години в човека се започва една нова фаза, която окултната наука нарича „развитие на едно ново тяло“. Такива тела има главно седем. В по-духовно развитите хора има още три, а в най-напредналите същества се развиват още две. Значи в човека може да се развият всичко дванадесет тела. Сегашната култура е достигнала до положение да схваща едва първите

седем тела, които човек като седем струи изпраща в Невидимия свят. Всяка струя, като отиде към Бога и се върне, ще донесе на човека едно специално благо, специални материали, с които той ще строи живота си тук, на Земята.

Казва Христос: „Не се радвайте, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши са записани на небеса!“ Радвайте се, че имате връзка с Бога, за да можете да прашате вашите мисли и желания към Него и Той да ви отговаря чрез Своята мисъл. Сега кое е практическото, идеалното положение от тази мисъл? Мисълта дали сте напреднали, или ненапреднали, да не ви спъва. Някой казва: „Аз още не съм напреднал.“ Всъщност напреднал и ненапреднал човек не съществува, а съществува само растене. Някой е станал поет – това значи, че е пораснал по-напред от друг някой, който още не е пораснал. Не се безпокойте за вашия ръст! Времето, което Бог е определил, ще дойде и ще донесе своя плод. Не бързайте! Ако видите някой голям орех, израснал до вас, не се приближавайте близо до него! Или, най-малко, молете се на Господа да бъдете на 100 метра далече от корените му, защото той събира всички сокове от земята и за вас няма да останат. По същия закон, когато видите някой светия, не отивайте много близо при него! Вие мислите, че като отидете близо до един предмет, ще го изучите добре. Не, близостта заслепява хората.

Ще ви приведа един пример от обикновения живот, който искам да схванете с една широта, а не с това обикновено разбиране, което имате за нещата. Аз вземам примери, които одухотворяват. Имаме двама приятели. Докато са далече един от друг в училището, докато нямат отблизо вземане-даване, любовта им е чиста и възвишена. Но щом се зародят материални сделки помежду им, те веднага започват да чувстват своите грешки, да виждат своите недостатъци. Вземете онзи момък, който обича някоя мома. На първо време той ѝ казва: „Ти си мое божество, без теб не мога да живея, ти си моят спасител, моят ангел! Ако не погледнеш благосклонно към мен, моята еволюция ще спре...“ Той мисли, че е намерил своето щастие. Като я вземе обаче, още на втората

година вижда лошото у нея. Казва Ё: „Ти, мари, не знаеш ли каква е майка ти, какъв е баща ти. Ти по-горе ли от тях ще бъдеш?“ По-рано Ё казваше „Марийке, Марче“, а сега Ё казва „Маро!“ Детето, което обича майка си, Ё казва „мамичко“, а като порасне, казва Ё „мамо“. Това изразява всички ония душевни промени, които стават в човека.

Такива промени стават и в религиозния живот на хората. Като влязат в някое ново религиозно общество, казват: „Тези хора тук са толкова възвишени, толкова благородни, между тях ще живея.“ Но след като поживеят една година между тях, казват: „Това не са хора, това са вълци, лицемери, ще бягам от тях!“ Че как? Да не мислите, че светии ще срещнете на Земята? Светиите не живеят между вас, те живеят другаде някъде. Тук те само се проявяват. Та казвам: трябва да знаете, че никой не живее сам със себе си, никой не е самостоятелен. Вие сте център, където се срещат не само хиляда, не и 10 000, но милиони духове. Вие сте поле, където те работят. И някой път, като надойдат много от тези духове, вие заприличвате на една нива, за която мнозина спорят. Един от тях иска да оре, и друг иска да оре. Започват да орат, но по едно време спират работата, започват да се карат – става побой, кавга, разправия. Вие се чудите на това, което става, и казвате: „В мен става нещо страшно, главата ми ще се пръсне!“ Казвам: духовете се карат в тебе за твоята глава. Ако успеят лошите духове да те завладеят, нещата се обръщат с дъното нагоре. Ако пък духовете разрешат въпросите добре, работата върви напред – ти слагаш ред и порядък във всичко и в тебе наставя мир и съгласие.

И така, казва Христос: „Недейте се радва, че духовете се покоряват вам, а радвайте се повече, защото имената ваши са записани на небеса.“ Духовете се покоряват, но само временно, защото и те са интелигентни. Те се покоряват, докато намерят във вас някоя най-малка слабост. Намерят ли такава, те веднага ви завладяват и се проявяват така, както си искат. Виждали ли сте как се борят борците пехливани? Като се борят дълго време, един от тях надвива и остава отгоре. Ако той не внимава, ако не бъде буден, победеният се окопитва

и първият няма да усети как ще се намери отново на гърба си и ще загуби победата. Значи победата му е била само фиктивна. Турците имат една поговорка: „Като викаш духовете, лесно идват, лесно ти се подчиняват, но като дойде ред да ги изгониш, зор виждаш тогава.“

У мнозина от вас има известни положения, известни прояви, които се дължат на това, че се намирате под влиянието на тези духове. Едно време сте били търпеливи, кротки, въздържани, а сега сте сприхави, искате да се карате с този, с онзи. Туй състояние ваше ли е? – Не е. Възможно ли е един извор, чиято вода до вчера е била чиста като кристал, изведнъж да стане мътен? – Не е възможно. Вие трябва да познавате тези духове, да знаете техните прояви и да се научите да им въздействате. Някой път у вас се поражда честолюбие. Направите една грешка и не искате да я признаете. Казвате: „Аз не мога да направя такава грешка.“ Може би ти да не си направил тази грешка, но фактът е налице – тя е сложена в твоята кесия. Например, без да знаеш ти, някой слага в твоята кесия фалшиви пари. В това време идва комисия да проверява касата и в твоята кесия намира фалшиви пари. Как ще обясниш това противоречие, какво ще кажеш за свое оправдание? Комисарите ще те питат: „Ти ли направи тези пари?“ Ти ще кажеш: „Аз не правя пари.“ – Да, но фалшивите пари са намерени в твоята кесия. В кесията ти има и същински пари, но има и фалшиви.

Следователно всички лоши мисли в живота ви не са ваши, но и добрите мисли не са ваши. Питам ви: всички ония дървета, които растат в Борисовата градина или по планините, или в Америка, или където и да е другаде, ние ли ги създадохме? – Не. Тези дървета са плод на мисълта на други същества, които са живели преди нас. А всички онези мисли, които са наши, остават да градят в нас. Онези мисли, които държат в порядък нашия мозък, които съграждат нашето тяло и поддържат силите му, са наши мисли. Те са постоянните работнички на кошера. Някой път може да дойдат и чужди пчелички, но не се радвайте на тях – те идват да крадат. Пчелите от разните кошери си имат охрана.

По същия начин всеки от вас, като изучава окултните науки, трябва да разбира Божествения закон, за да може да се охранява по най-разумен начин. Как? – Като пчелите. Те имат една царица и мисълта на всички е насочена към нея. Човек в себе си трябва да има една царствена мисъл, господстваща над всички други. Или с други думи казано: ние трябва да поставим Бога в центъра на нашия живот, като цар, и при всички мъчнотии да се обръщаме към Него. Обръщаме ли се към Него, всички въпроси лесно се решават. За нас идеята за Бога не е така отвлечена – тя е най-реалната идея. Обърнете се с всичкото смирение на душата си към Бога и Той ще ви помогне. Да кажем, че имате един много мъчен въпрос за разрешение. Ако се обърнете към Бога с искрена молитва, пълна със смирение, каквато помощ поискате от Него, ще ви се даде. Окултният ученик трябва да бъде смирен, отстъпчив и разумен. Той трябва да вижда нещата отдалече, без да изпада в противоречия. Когато започне една война, той трябва да бъде принципен и, веднъж влязъл в нея, не трябва да отстъпва. Някъде пък той не трябва да влиза във война. Ето защо днес всички имате трудности в живота си. Някой път ще се обезсърчите от тези трудности, но знайте, че много пъти вие сами си ги създавате несъзнателно. Аз забелязвам сега: всички софиянци, както и провинциалистите, братя и сестри, ученици на Окултната школа, както и всички религиозни и светски хора, минават през големи изпитания. Разликата е само в това, че светските хора не знаят защо и за какво идват изпитанията, а вие знаете. В тази беседа аз няма да ви разправам защо и за какво идват изпитанията, но четете беседите, проучвайте ги – там са дадени много обяснения. И за в бъдеще, като ви говоря, следете моите обяснения. Учениците трябва да бъдат готови за всички изпитания. От вас сега се изисква приложение на Новото учение в живота ви.

Допуснете, че вие имате един много лош съсед. Как ще постъпите с него? Аз ви казвам: ще укротите вашия съсед по новия начин. Един приятел ми разправяше следния пример. Някой си американец имал един кон, който хем хапел, хем ритал – никой не можел да се доближи до него. Господарят

му постоянно се оплаквал от него: този ритне, онзи ритне, на този пукне главата, на онзи пукне главата. Най-после при този американец идва един негов приятел и го пита: „В какво се състои лошотията на този кон?“ – „Остави се, никой не може да се доближи до него – хапе и рита.“ – „Имате ли сено?“ – „Да, имам.“ Той взема един вързоп сено, закачва го на опашката на коня и го пуска. Целия ден конят ритал, хапел, бягал, докато най-после се преуморил и легнал, укротил се. На другия ден впрягат коня на работа и той вече нито рита, нито хапе. Казвам: по същия начин сложете на гърба на вашия съсед един сноп сено – нека рита целия ден, докато се умори. Щом се умори, ще омекне. Това е правилото, по което може да се укроти един човек. Не поставяйте един жив човек за мишена на войниците, но сложете на гърба му сено или друга някоя вещ.

Ще ви приведа още един пример. Един беден воденичар развъждал кокошки. Той имал едно куче, което се научило да яде яйцата. Воденичарят го бил, гонил го, дано да се отучи от обичая си, но кучето все продължавало да яде яйцата. Най-после един негов приятел му дал следния съвет: „За да отвикнеш кучето да яде яйцата на кокошките, опечи едно яйце и, както е горещо, като чуеш, че някоя кокошка снесе, смени прясното яйце с печеното.“ Той направил така, както го посъветвали. Кучето чува, че някоя от кокошките снесла яйце, и веднага отива на полога. Бързо налапва горещото яйце, но хуква да бяга. Яйцето се заклешило между зъбите му, та едва го изхвърлило от устата си. Оттогава кучето не помислило вече да обикаля полозите.

Казвам: има много хора, които трябва да изядат печено яйце, за да се освободят от някой свой недъг. С всеки недъг трябва да се постъпва разумно, педагогически, така, както кучето трябва да научи правилото да не яде яйцата от полозите и конят да не рита и хапе, а мирно и кротко да живее. Мога да ви приведа още много примери за укротяване на хората, но това са обикновени неща. Има хора, които могат да влияят на пчелите; други, които укротяват змии, тигри, лъвовве, но за това се иска присъствие на духа, както

и силна воля. Например, когато искаш да укротяваш животните, когато искаш да не те хапят, трябва да държиш ума си силно концентриран. Англичаните, които минават за ексцентрични хора, често правят такива опити за укротяване на животни в Индия и в Африка. Седне някой от тях на един голям камък, концентрира ума си и мисли върху една определена мисъл. Покрай него минава лъв – той не мърда. Но ако рече да мръдне само, този лъв ще го нападне. На онзи, който иска да служи на Бога, съзнанието му трябва да бъде будно. Почне ли да плаче, да рита, да се оплаква, че тук не го приели, че там го изпъдили – лъвът ще го вземе. Ти като ученик, като влезеш в едно общество и ако те обидят, трябва да дадеш вид в себе си, че не са те обидили. И най-лошите думи да ти кажат, да не подозираш, че са казали нещо лошо за тебе. Такъв трябва да бъде християнинът, такъв трябва да бъде ученикът на Новото учение! Бог казва: „Не си отмъщавайте, защото Мое е отмъщението!“ Забрави всичко и върви напред! Това не значи, че като минаваш покрай кучетата, няма да чуваш техния лай. Ще чуваш, но ще знаеш, че този лай не е заради тебе. „Нима всичко, което става в едно село, е заради мен?“ – „Не е заради мен.“ Та първото нещо: когато искате вашите имена да се запишат на Небето, трябва да сте дошли до положението да въздействате вътрешно на света със силата на своя ум.

Да допуснем, че сте заобиколени от редица трудности. Какво ще направите? – Отправете вашата мисъл към Бога! Имате недоразумение с някого – отправете ума си към Бога! Имате да давате пари, стегнал ви е кредиторът – отправете ума си към Бога! Болни сте, докторът е казал, че след два дни ще свършите – отправете ума си към Бога! Чакайте да дойде отговорът отгоре. Молите ли се на Бога, никакви лекарства не вземайте! Лекарството ще дойде отвътре. Вземеш ли лекарство, то трябва да произведе един вътрешен процес. Ако ти извикаш някой лекар, който разбира Божия закон и се ръководи от Него, той ще разбере твоето състояние и лекарството, което даде, ще ти помогне. Когато за известна болест вие употребите всички лекарства, които съвременната меди-

цина препоръчва, но не ви помогнат, напуснете ги и се обърнете към Бога. Тогава вашето оздравяване ще дойде отвътре. Вътре е вашият лекар. Той е лекарят на душата. И всички вие трябва да бъдете лекари на душите си. Вие страдате, за да проучите себе си, да проучите и другите хора. Умният човек трябва да знае какво мисли неговият другар. Умният човек трябва да знае още какви са чувствата на неговия другар. Вие трябва да знаете, че не живеете за хората, но за Бога. Може би с всичко, което се случва в живота ви, Господ е решил да ви изпита. Той казва на някои да ви обидят. Казва: „Кажете на този светия една обидна дума!“ Щом това нещо е от Бога, вие трябва да го издържите с радост. Аз съм ви привеждал ред примери, които пък вие привеждате на други, но като дойде същото до вас, не изпълнявате.

Ще ви приведа един пример за поука. Един млад ученик отива при един индуски Учител и му казва: „Учителю, научи ме на великите тайни на живота!“ – „Ще те науча, но ако можеш да изпълниш една задача. Ще направиш три неща: ще излезеш на пътя и ще срещнеш най-напред един военен. Ще отидеш при него и ще му удариш една плесница. По-нататък ще срещнеш един религиозен човек, който се моли на Бога тихо в себе си. И на него ще удариш една плесница. Още по-нататък по пътя ще срещнеш един светия, човек, който е завършил вече своето развитие. На него ще удариш две плесници. След това ще се върнеш при мене.“ Ученикът отива при военния, удря му една плесница – военният му удря две плесници. Отива при религиозния човек, който се моли на Бога, и му удря една плесница. Този човек се обръща, прекъсва молитвата си, вдига ръка да го удари, но веднага я сваля и продължава да се моли. Когато отива при светията, удря му две плесници, но той даже не мръднал. Ученикът се връща при Учителя си, който го запитва: „Какво ти каза първият?“ – „А, много лошо беше. Военният ми удари две толкова силни плесници, че и досега ги помня.“ – „Това е методът на обикновения живот. Така постъпва всеки човек, който не може да контролира себе си, който борави със закона на необходимостта. Вторият, религиозният човек, е

човекът, който е започнал да живее по закон, и затова пожелава да направи нещо, но се спира, казва си: „Нищо, закон има, той да го съди!“ Третият, светията – това е човекът, който живее напълно по закона на Любовта. Затова, когато ти, като ученик, придобиеш състоянието на последния, ела при мен – тогава ще те уча!“ – му отговорил Учителят.

Същото се отнася и за вас: като ви ударят, не само че не трябва да отвръщате, но не трябва даже да забележите, че са ви ударили. Светията даже не забелязал, че са го ударили – не мръднал нито един мускул на лицето си. Ако можете да понесете изпитанията си в живота като светията, на когото ударили две плесници, вие ще разберете и Божествените закони. Той даже не счел за нужно да си повдигне очите. Защо? – Христос живее в него. Затова и вие не търсете Христос отвън, но вътре във вас. Ако някой път видите Христос отвън, това е отражение само – в огледалото Го виждате. Писанието казва: „Бога никой никога не е виждал.“ Апостол Павел казва: „Сега ние знаем Христос не така, както едно време, когато е бил на Земята.“ Когато Христос се явил на Павел, той паднал от коня си. Трябва да има един Ананий, който да отвори вашите очи. Сега Христос, Бог, ви се изявява отвътре. И радвайте се, че Божието присъствие е такова. Някой казва: „Защо не мога да видя Христос?“ – Не бързайте, ще дойде време да Го видите. Не трябва да Го видите преждевременно. Всички неща трябва да стават на своето време. Така, както Бог сега ни се открива, това е най-добрият начин. Ще слушаме Неговия глас, който говори тихо и мълком вътре в нашето съзнание. И най-малкото, което ни се казва отвътре, трябва да го изпълним.

Важното за нас е това, че Христос всеки ден идва при нас и ни казва: „Направи това заради Мен!“ Когато някой ти е казал обидна дума, Христос ще дойде при тебе и ще ти каже: „Прости му заради Мен!“ Кажеш ли, че не можеш, че ти е много мъчно, ти не си изпълнил Волята Божия. При тебе идва един бедняк и в този момент Христос те посещава и ти казва отвътре: „Дай новите си дрехи на този бедняк!“ Кажеш ли, че ще му дадеш старите си дрехи, защото новите не си

обличал никак, пак не си изпълнил Волята Божия. Че този бедняк е някой светия! Бог те изпитва чрез него. Този беден може да е и сам Христос. Господ ти казва отвътре: „Отстъпи му твоята стая!“ Ти казваш: „Имам друга стая, нея ще му дам.“ – Пак не си изпълнил Волята Божия. Ние постоянно коригираме онова, което Бог ни казва, затова работата ни не върви. Дойде някой при мен и ме пита: „Колко дни трябва да постим – три или пет?“ Казвам: „Ако не вършиш Волята Божия, и 20 дни да постиш, нищо няма да те ползва.“ Има друг един пост. Ако аз постя 10 дни и всеки ден нося своето ядене на бедни вдовици и сирачета – разбирам такъв пост. Те ще кажат: „Господи, благодарим Ти, дето ни изпрати този брат!“ Или ако постя, за да очистя един недъг от себе си – разбирам такъв пост. Или ако постя, за да придобия разположение на душата си или да създам добри мисли и чувства в себе си – разбирам такъв пост. Но ако постя само за да изтося тялото си и да не мога да работя, не разбирам такъв пост. Тогава някои ще кажат: „Като е така, да не постим, да не изтощаваме тялото си.“ – Това е още по-опасно. Горко на този, който не пости! Човек, който никак не пости, е натоварен кораб, който ако влезе в развълнуваното море, опасност го застрашава. Човек, който пости много, е празен кораб, без никакъв товар. И той може да се обърне, като влезе в бурното море. Тогава на първия казвам да пости, да се изпразни малко, или с други думи – да слезе на някое пристанище, да извади малко от своята стока, да се поразтовари. На втория казвам: „Натовари малко кораба си!“ Като се срещнат празен и пълен кораб, пълният да каже на празния: „Ела, братко, вземи половината от моя товар!“

Вие, окултните ученици в България, трябва да дадете един пример ако не на съвършенство, то поне на издръжливост, на храброст, на самоотричане, и при това, като ви обиждат, да можете да издържате. Като дойде отчаянието във вас, да не се отчайвате. Като дойде маловерието във вас, да не се обезверявате. Искам да бъдете образци на една жива вяра. Никога не изгубвайте вярата си! Защото ние не гледаме на вас какви сте сега, но гледаме какви трябва да бъдете след 5,

10, 22 години. И тогава, който ви срещне, да каже: „Ето една наука, която променя хората!“ Всички вие трябва да се подмладявате всеки момент, да развивате най-хубави мисли и чувства. Вие трябва да бъдете образци във всяко отношение. Това е желанието на Бога. Като отидете при Бога, Той ще даде на всеки определеното място и вие ще работите за Него. Не мислете, че като отидете при Бога, цял ден ще пеете, ще свирите и ще почивате. Не, отидете ли при Бога, вие може да поседите там ден, два, три, месец, може и година, но веднага след това ще ви сложат на работа, ще ви дадат да упражнявате нещо. Вие трябва да се пригответе за една велика служба в Царството Божие. Казва Христос: „Радвайте се, че вашите имена са записани на небето!“

Сега ви пожелавам имената ви да бъдат записани горе! По-добро нещо от това има ли? Следващата година, като се срещнем, ще ви питам: „Получихте ли по едно писмо?“ И желая на всички, без изключение, да получите по едно писмо! Ако се яви едно изключение, всички заедно ще помагате на този брат или сестра и тяхното име да се запише на Небето. Всички сте призвани в Бога – няма отмяна. Но всички трябва да се учим. Който знае малко, трябва да се учи от другите. Смирение трябва да има у всички ви! Изслушвайте се, като говорите. Вие трябва да дадете образец за едно бъдещо възпитание, та който ви види, да знае, че у вас има едно Божествено възпитание, една вътрешна дисциплина, на която се подчинявате. Вие трябва да се подчинявате не на външна заповед, а на една вътрешна заповед. Като кажем: „Всички на работа“ – да започнем работа. Като се каже: „Пейте!“ – да пеем. „Яжте!“ – да ядем. Каквото и да се каже, каквото и да се изпълни, всичко да излиза дълбоко от душата ви. И като срещнете един такъв брат, ще видите, че на челото му има една светеща звезда. Това е един признак, че неговото име е записано горе. И Христос като дойде на Земята, една звезда се появи. Звездата предсказа Неговото раждане. Всякога, когато се ражда един велик човек, на небето се появява една светла звезда.

Аз искам всички вие да видите тази звезда. Звездата, която се появи за Христос, да се яви и за вас! Тя е Божествена, разумна звезда, която носи Новото учение и всички Божии блага. Тя е звезда, с която идват Божиите ангели. Тя е звезда, с която Божият Дух раздава всички дарби и способности, от които както вие, така и всички останали хора се нуждаят. И за в бъдеще ние имаме нужда да заработи в нас великият свят Божий Дух, Който разбира всички закони, които Бог е поставил. Тогава всичко ще върви в ред и порядък. Само така ще може във вас да се внесе новото и да почувствате всички едно вътрешно съвземане и преминаване от временния живот на смъртта към вечния живот на безсмъртието.

„Радвайте се, че вашите имена са записани на небето!“

25 август, сряда, 9 ч.

Свещеният огън

*Затова Отец Ме люби, защото Аз
полагам душата Си, за да я взема пак.*

Йоан, 10:17

Във всеки живот има един съществен въпрос. Когато казвам „всеки живот“, подразбирам живота на онези души, у които съзнанието е пробудено. Аз наричам пробудена душа тази, която съзнава не само дълга към себе си, както и дълга към своите ближни, но която съзнава и своя най-главен дълг – към Бога. Или да предам същата мисъл в друга форма. Пробудена душа наричам тази, в която силно живее желанието да обича Бога.

Съвременният живот, в който живеем, е изпълнен с известни недъзи, с известни противоречия, страдания, съмнения, злоба, омраза, но всичко това не е създадено сега. Това е външната страна на живота, външното му изявление, но това още не представлява вътрешната, скритата страна на живота. Когато вие обикаляте около някой селски хамбар и чувате, че вътре мишки църкат, какво показва това? – Това показва, че хамбарът е пълен с жито. В празен хамбар мишки църкат ли? – Не. Мишките църкат само в пълен хамбар. Когато минавате покрай някой кошер и чувате вътре движение, бръмчене, какво показва това? – Че в кошера има живот, пчели има в него. Когато виждате, че идва някоя голяма река и залива околността, а с това по някой път прави пакости на хората, какво показва това? – Че тази река има голям източник. Тя е благонадеждна.

Следователно това, което ние наричаме недъзи, в някои случаи представлява изблик на велик живот, но като не знаем как да употребим този живот, заражда се злото. Значи в едно отношение злото е неразумно употребяване на живота. Нека вземем най-простия случай в живота. Ако един човек преписва или преяде повече, отколкото трябва, това е престъ-

пление. Ако някой човек мисли повече, отколкото трябва, и по този начин иска бързо да разреши една от великите задачи, и това е престъпление от негова страна. Великите въпроси са последни въпроси, те никога няма да се разрешат. Ние трябва да започнем от разрешаването на онези въпроси, които са най-близо до нас. Христос разреши един основен въпрос и каза защо Отец Го люби. Често и вие казвате, че трябва да имате Любов към ближните си. Да, но за да обичаш ближните си, трябва да направиш една велика жертва, а за да направиш тази велика жертва, трябва да имаш велик идеал в себе си – трябва да познаваш Бога – източника на нещата. Не е въпросът до външното отношение на нещата, т.е. до външната страна на Бога, колко Той е велик, но трябва да имаме една допирна точка с Божественото съзнание, да чувстваме Бога в Неговото проявление всеки ден. Казвал съм и друг път: Бог има специално отношение към всяка душа, към всеки разумен живот. По това именно се отличава Той. Бог не борави с един народ. Когато Той изпрати Мойсей при фараона, каза му: „Иди и кажи на Фараон, че аз съм Бог на Авраам, на Яков и на Исаак.“ Това бяха трима души, заминали вече. Питам: защо Бог не му каза, че е Бог на израилския народ, а му каза, че е Бог на Авраам, на Яков и на Исаак? Къде беше Авраам? Къде беше Яков? Къде беше Исаак? Аз ще ви задам следния въпрос: когато човек обича, къде ще сложи любовта си, на кое място? Ако сложите Любовта в сърцето, то ще стане толкова горещо, че ще се произведе главоболие. Действително, ако Любовта влезе в сърцето, образува главоболие. Ако пък я сложите само в главата, тя ще произведе коремоболие.

Сега хората страдат от двете болести: от главоболие и от коремоболие. Казвам: сложете Любовта съизмерно и в главата, и в сърцето! Когато говоря за Любовта, подразбирам съвършенството на Бога, изявлението на Бога в Неговата пълнота, т.е. във всички Негови прояви. Любовта е единствената сила, която ни свързва с Бога, а не нашето външно величие. Има нещо тайно във всяка душа, което даже и другите не подозират, но Бог, Който вижда цялата Вечност, вижда

какво може да излезе от всяка душа. Вие може да гледате една душа, че е бедна, страдаща, без никакво външно величие, но Бог обръща специално внимание на тази душа.

Ще ви приведа един пример. Един от висшите духове веднъж видял, че Господ обръща голямо внимание на една душа на Земята: всяка сутрин се обръща към нея, вслушва се, като Му говори. Той се заинтересувал силно каква ли ще е тази душа, която заслужава Божието внимание. Той си помислил: „Тази душа трябва да е някоя светла, велика душа, щом Господ я обича така много, щом се занимава толкова много с нея.“ Този ангел пожелал да види коя е тази душа, да се запознае с нея. Той казал: „Господи, много Ти се моля, голяма привилегия ще бъде за мен да ме пратиш да видя тази душа, с която Ти всяка сутрин говориш.“ Господ се обърнал, погледнал го и нищо не му казал – пратил го на Земята. И какво мислите? Завежда го в едно капище, където един беден човек без никакво величие се молел на Бога, като постоянно прегръщал един идол. Ангелът се почудил как е възможно Бог да обръща такова внимание на този беден, на никого неизвестен човек. Да, но Бог вижда великото, което се крие дълбоко в тази душа. Вие ще кажете: „Какво голямо заблуждение – да прегръща човек един идол!“ – Ами когато майката прегърне своето детенце и внесе всичката си надежда в него, не е ли същият този идол? Когато онзи християнин банкер прегърне своята каса, не е ли същият този идол? Той казва: „Парице, парице, всесилна царице!“ Ами когато онзи учен човек прегръща своята книга, не е ли същият този идол? Ами когато проповедникът прегърне Библията, не е ли същият този идол? Ами когато офицерът хваща своя нож, не е ли същият този идол? Ами когато един народ се бие със своите пушки и топове, не е ли същият този идол? Но Бог гледа много широко на нещата. Казвам: ако ние от наше гледище искаме да осъдим идолопоклонниците, ще изпаднем в същото противоречие, в каквото е изпаднал и този ангел. Когато един човек се бие за своето отечество и прави това заради Бога, а не за хората, за в бъдеще това ще се превърне в една велика добродетел.

Сега вие се намирате в едно противоречие. Вземате глина и казвате: „Това е кал.“ Вярно, кал е, но грънчарят, като вземе тази кал, пречиства я и прави от нея едно хубаво гърне. В Бога се крият вътрешните методи за пречистване на човешките души. Тези методи представляват Божествения огън, в който Бог постоянно ни слага. Този огън е Божествената Любов. И често между народа се чуват думите: „Той ме изгори.“ – Да, ако си дърво, ще изгориш, но ако си гърне, ще се опечеш и хубава форма от теб ще се извае. Следователно дървото трябва да гори при по-слаб физически огън от този, при който се пече гърнето. Как мислите вие, дърветата не се ли пекаат? Всичките дървета, всичките плодове се пекаат. Но онзи, който не знае как да употреби Божествения огън за дърветата, ще ги изгори. Огънят, който пече гърнетата, изгаря дърветата. Огънят, който пече дърветата, опропастява гърнетата. Това е философия. Ако ние вложим нашите мисли и чувства в нашата душа, ще видим, че те не се развиват при един и същ огън. За да бъдеш милостив, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш благоразумен, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш поет или писател, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш музикант, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш художник, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш земеделец, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. За да бъдеш баща или майка, каквото положение и да заемеш в този свят, трябва да знаеш какъв огън да употребиш. Вие трябва да знаете какъв е огънят на майката, на бащата. Майката има специален огън. Бащата има специален огън. Детето има специален огън. Този огън произлиза от степента на съзнателната Божествена Любов, която се проявява в човека. Ако нямаш този свещен огън в себе си, нищо не можеш да постигнеш. Аз го наричам *свещеният огън*, който възкресява човешките души. Когато ние съзнаваме, че имаме този Божествен огън, от нас може да стане всичко.

Някой запитва: „Че всички ние поети ли ще станем?“ – Аз желая поети да станете всички. Аз желая пророци да

станете всички. Аз бих желал всички да бъдете като Христос, да кажете: „Затова Отец Ме люби, защото Аз полагам душата Си заради Него и мога да я взема.“ Не можем ли всички ние да положим душата си за Бога и да Му служим? Не е в многото, в малкото се състои всичко, което можем да пожертваме. Онази бедна вдовица, която даде последната си пара, стори повече, отколкото богатия, който даде от своя излишък. Христос какво имаше в света? Имаше ли богатства? – Нямаше. Той имаше душа, която положи за Отца Си. Той казваше за Себе Си: „Син Человечески няма къде глава да подслони.“ Имаше ли Той някакво влияние в света? – Нямаше никакво влияние. Навсякъде Го преследваха и Той се мъчеше да си пробие път със Своего изкуство да лекува. Тук ходеше да лекува, там ходеше да лекува; тук говореше, там говореше – показваше на хората път към Бога. Той полагаше душата Си. За кого? – Не за учените хора на Своя век, не за религиозните хора на Своя век, но за ония възвишени и прости души, които имаха свещен огън в душата си, които имаха смелостта да прегръщат този идол и да призовават Бога. Ние, които сме достигнали до това развитие, можем да кажем, че откакто светът е създаден, никога не е имало по-добри условия от сегашните за проявяването на Словото Божие и на човешките добродетели, за сближение на хората, за проявяване на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. И ако ние днес страдаме, то е по причина на преизобилието, което имаме. Съвременните хора са станали толкова егоисти, че забравят всичко наоколо си. Това не се отнася само до светските хора, но и до религиозните, които служат на формата. Такава опасност има и за духовните хора.

Съвременните хора казват: „Как ще си нарушим спокойствието, мира – да се занимаваме с хората?“ Та от нас не се изисква да направим жертва по някакво външно принуждение! Тази жертва трябва да стане от онова велико вътрешно подбуждение, от Любов към Бога. Само така ще чуем Неговия глас. Питам ви: ако Бог изпрати един херувим, като пламтящ огън в своята слава, мислите ли, че съвременните

религиозни и духовни хора биха изтраяли на този свещен огън? Ние имаме пример с Христовите ученици. Когато Христос беше горе на планината, дойдоха Мойсей и Илия при Него, но учениците Му заспаха, не можеха да издържат този огън. Само Христос се разговаряше с тях. После те Му казаха: „Добре е да направим три шатри: една за Тебе, една за Илия и една за Мойсей.“ Аз казвам: ние още сега можем да направим тези три шатри. Но какви шатри трябва да направим? – Нека направим една шатра за Любовта, една шатра за Мъдростта и една шатра за Истината. Всички ние можем да живеем в тези шатри. Така че, ако за в бъдеще трябва да правим шатри, те не трябва да бъдат за Илия, за Мойсей и за Христос, защото Илия е само един символ. Мойсей е също един символ. Христос, така както Го представят, е символ на Любовта. Значи първата шатра, която трябва да се направи, е за Христос – за Любовта. Ако ние нямаме такава шатра, къде ще влезе Христос? Христос казва: „Ето, Аз хлопам на вратата!“ Ако вие не отворите, как ще влезе Христос? Под *шатра* се подразбира това свещено място, този свещен огън, който отваря всяка душа за Бога. Каквото каже Господ – да го изпълним според методите и начините на днешните условия, до които сме достигнали!

Ние вярваме повече на външното внушение, отколкото на вътрешното. Ще ви кажа какво нещо е внушението. Например вие сте тъжен. Отидете в някое общество, в което хората са весели. Заразявате се и вие и ставате весели. Това е външно внушение. Щом се отдалечите от това общество, вашата тъга отново ви обхваща. Тя се явява като един червей във вас. Това е внушението на злото. Друг случай: някой добър човек излиза от къщи весел, бодър, казва си: „Аз мога да повдигна целия свят.“ Отиде в някое покварено общество и веднага започва да чувства, като че е в ада. Целия ден е тъжен, неразположен, казва си: „Отидох, изгубен съм вече!“ Като се върне у дома си, влезе в стаята си – всичко това изчезва изведнъж и неговата радост пак се появява. Трябва да знаете, че това, което Бог е вложил във вас, никой не може да ви го отнеме! Оттук може да кажем същото и за онзи свещен огън,

за онази свещена идея, която Бог е вложил в нас. Няма сила в света, която може да изгаси този огън, да отнеме тази идея. Когато изпаднете в изкушение, в противоречие, в съмнение, вярвайте в тази свещена идея, вярвайте в Бога. Знайте, че никой не може да изгаси вашия свещен огън, никой не може да ви отнеме това благо. Временно може да страдате, но тази скръб ще изчезне така, както зимният сняг и лед изчезват пред силното лятно слънце. Така ще изчезнат всички съвременни противоречия.

Казвам: в света има един велик закон: човек сам за себе си не може да живее. За да се прояви Бог в каква и да е форма, трябва да има условия. За всеки от вас има определени моменти, когато Господ му проговаря. Божият глас се отличава с едно особено качество, а именно – той е много тих. Ще ви приведа за потвърждение на тази мисъл един пример от Стария Завет. Илия, един от великите израилски пророци, който нищо не писа, който мислеше, че ще спаси израилския народ, избяга от една жена в пустинята, където прекара цели 40 дни в пост. Бог искаше да му даде едно възпитателно средство, да му покаже по какъв начин може да се поправи светът. Илия мислеше, че като избие лъжливите пророци на Ахав, светът ще се оправи. И наистина, той ги избя, но най-после една жена го уплаши. Пророците отидоха, но после влязоха в Илия и той трябваше да отиде навътре в пустинята, там да прекара в пост и молитва. Казва се, че там най-напред се явила буря, но Бог не беше в бурята. След това се явил огън, от който гората се стоплила, но Бог не беше и в огъня. Най-после той чул един тих глас, не външен глас, но глас на душата. В този глас беше Бог. Тогава Илия закрил лицето си и Бог му проговорил. Оттогава той разбрал вътрешния смисъл на живота.

Аз ще определя как действа този глас. Когато чуеш нежния, тихия глас на Бога, душата ти се отваря така, като че в дадения случай ти можеш да обхванеш всички хора. Вън от тебе няма нищо чуждо, ти си навсякъде и с всички: и между ангелите, и между светиите, и между божествата. Душата ти започва да трепти като светлината на този Божествен огън

и ти си готов да пожертваш всичко за Бога. Такъв човек е красноречив, може да пее, да декламира, да прави разумни жертви, и т.н. Каквото хване, може да го свърши най-хубаво. Обаче дойде ли съмнението, всичко това изчезва. Божественото в нас проявява особено качество, а именно: Бог не обича да ни натрапва Своята мисъл, но когато влага Своите мисли в нас, то е, за да види дали ще ги запазим. Често ние изгубваме тези мисли, тези чувства, тези идеи, и след това чувстваме в себе си голяма скръб и тъга. Всички съвременни скърби и нещастия на хората се дължат на това, че са изгубили Божествените идеи. Когато майката изгуби своето дете, тя плаче. Защо? – Това дете е една Божествена форма, в която се е въплътила една Божествена идея. Когато изгубиш една добродетел, ти си изгубил една Божествена идея. Всеки човек, когато изгуби своята вътрешна свещена чистота на душата си, скърби. Защо? – Защото е изгубил една Божествена идея, а без нея той лесно може да се опетни. Единственото нещо, което сега може да се каже на всички ви, е да направите последната жертва. Коя е тази жертва? Според Новото учение тази жертва е скрита в стиха, който Христос е казал: „Да положим душата си за Бога.“ Ако можем да възлюбим Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, ние сме разрешили вече кардинално всички въпроси в тоя свят.

Питаше ме вчера един господин: „Какви са вашите отношения към политиката? Какъв ще бъде вашият политически живот?“ Казвам: ние не разрешаваме сега политическия въпрос, понеже ни предстои да разрешим един важен духовен въпрос. Политиката е плод на разумен духовен живот. Когато бъдем разумни и живеем един добър живот, тогава ще имаме и политика. Политиката означава свобода, а свобода имат само разумните хора. Разумни хора са тези, които имат Бога в душата си. Ако има някое същество всемъдро, разумно – това е Бог, Който е създал света. Едно от положенията, към които се стремят религиозните, духовните хора, е да станат свети, добри хора. Но като се стремят да станат добри, това показва, че те захващат една работа от края, от

опашката. Не мислете, че ако хванете едно куче за опашката, сте разрешили някой важен въпрос. То може само да квичи, но като го пуснете, ще започне да лае и да хапе. То казва: „Господине, с какво право ми хващаш опашката? Какво искаш да кажеш с това?“ Опашката на кучето представлява неговият ум.

Та ние трябва да разрешаваме въпросите по закона на Любовта. Всеки от вас може да ги разреши за себе си. Когато пък не може да ги разреши единично, ще ги разреши колективно, с помощта на други. Как? Ако един цял народ се обърне към Бога, ще може ли да разреши своите трудни въпроси? – Ще може. Нека целият български народ каже: „Господи, ние можем да жертваме за Тебе всичко! Каквото кажеш, ще го направим!“ А днес българите казват, че имало репарации, това-онова. Защо има репарации? – Защото Господ Го няма. Защо има глупости? – Защото Господ Го няма. Защо има коравосърдечие между хората? – Защото Господ Го няма. Всичко, което тегне на хората, е защото Господ не е между тях. Ние искаме да разрешим един от великите проблеми в света без Бога. По някой път Той ни гледа, наблюдава ни какво вършим, поусмихне се и си отминава. Ние вдигаме, слагаме, но работите не вървят.

Сега съществуването за нас не е в отричането от света. Тези хора, които се отричат от света, се обличат в черно. Има в света много мъже и жени, които слагат черни дрехи. Защо? Майката умряла – дъщерята облякла черни дрехи. Мъжът умрял – жената облякла черни дрехи. Но често тази жена под това черно було друго нещо мисли. Тя си мисли за кой друг мъж да се ожени и си казва: „Любовта е само до гроба.“ Като умре жената, мъжът прави същото. Не, любов, която трае само до гроба, е любов от картошки. Когато отидем в другия свят – и там Любовта трябва да ни следва. Любовта, която ни следва и зад гроба – тя е безсмъртна Любов. Ние, които сме дошли в този свят, трябва да изпълним Волята Божия. За какво са призвани мъжът и жената? Аз съм ви казвал и друг път защо са призвани. Те са призвани да бъдат образец на Божията Любов. Жената като погледне някой

мъж, той трябва да затрепти, да почувства, че в душата ѝ гори свещен огън. И онзи целомъдрен мъж, като срещне някоя жена, дори и най-развалената, трябва да предизвика в нейната душа свещен трепет. Само по този начин ние ще можем да се повдигнем. Във всеки мъж трябва да има желание да повдигне една паднала жена. И във всяка жена трябва да има велик импулс за повдигане, за спасение.

Често вие се спирате на някои лични въпроси. Те са важни, но трябва да разрешите най-важния въпрос. Казва Христос: „Там, където са събрани двама в Мое име, каквото попросят от Отца Ми, ще им се даде.“ Вие сте слушали този стих много пъти, може и сега да го приложите, да опитате неговата сила. Заболее някоя бедна сестра или някой беден брат измежду вас – ето случай да проверите стиха. Съберете се двама или трима братя или сестри, помолете се, да видите дали Христос е между вас. Ако Христос е между вас, сестрата веднага ще оздравее. Ако Христос не е между вас, няма да оздравее. Вие често се намирате в противоречие по отношение на този стих и изпадате в положението на онзи, който ходил да изгонва духовете в името на Христос. За него се говори в Деянията на апостолите. Казва се, че като дошъл духът, той му казал: „В името на Исуса Христа заповядвам ти да излезеш!“ Духът му отговорил: „Христос познавам и Павел познавам, и Петър познавам, но ти кой си – не те познавам.“ Отгоре на това го набил. Ако духът те набие, какво показва това? Вие сами ще си направите заключение. Някой ваш брат е болен – вие се събирате и казвате: „Хайде да се помолим на Господа!“ Молите се, но братът не оздравява, кесията му е празна, работите му не се уреждат.

Ще ви приведа примера за един от видните американски проповедници, Спържин, който и друг път съм привеждал. Спържин бил проповедник в една от най-богатите баптистки¹¹ църкви. Една комисия от баптисти се явява при Спържин и му казва, че искат да съберат една голяма сума за някаква благотворителна цел. Казват му: „Да се помолим на Господа да ни помогне!“ Той им казва: „Слушайте, да не изкушаваме Господа! Ето, аз давам тази голяма сума за Гос-

пода. Ние сме, които, щом искаме, сами можем да изпълним тази работа. Това е нашата молитва. А сега да отидем при Бога, да се помолим и да Му благодарим, че ни е удостоил да изпълним Неговата воля.“ И всички хора днес за пари се молят. Между евангелистите¹² имаше един фонд за усиляване на проповедническото дело в България. Искаха да съберат 1 000 000 лв. за тази цел. Много добра идея, но и един милион да съберат, работата няма да върви; и два милиона да имат, пак няма да върви; и сто милиона да имат, пак няма да върви. Работите с пари не вървят. Аз ви казвам: дотогава, докато Словото Божие се проповядва с пари, работата няма да върви. Онзи проповедник, който проповядва за пари, внася отрова в ума си. Той трябва да проповядва за Бога от Любов. Онзи пък, който работи за Бога без пари, Бог ще помисли за него. Чудни са съвременните хора! Ако аз съм шивач и ушия някому дреха от любов, той няма ли да ми плати нещо? – Все ще ми плати. Най-малкото аз ще имам неговото внимание и разположение. Ако аз съм един виден цигулар и свиря на хората от любов, тези, които ме слушат, няма ли да се погрижат за мене? – Ще се погрижат. Ако ние вършим всичко за Бога от любов, знаете ли какъв преврат ще стане в умувете и сърцата на всички хора? От такива велики души се нуждае Бог. И ние се нуждаем от Божествения Дух. Христос – това е Бог, Който се разкрива в света. Христос – това е Любовта, която вече хлопа на всяка врата: и на вратата на проповедници, и на вратата на спасители, и на вратата на бащи и на майки, и на вратата на слуги и на господари, и на вратата на всички съзнателни души. Христос днес хлопа на всички врати и пита: „Готови ли сте да извършите това, което Аз едно време извърших?“

Ще ви обясня защо днес хората грешат. Отива една религиозна сестра при един министър и му казва: „Знаеш ли, Господ ме прати да ти кажа, че трябва да се съвземеш и да живееш по Бога!“ Той ѝ казва: „Моля ти се, кажи ми какво да правя?“ – „Не зная, Господ чрез мен ти казва, че ти трябва да намериш пътя и да живееш така, както Христос иска.“ – „Добре, щом казваш, че си пратена от Бога, кажи ми нещо! Аз

нищо не зная за Христос.“ – „Ще четеш Евангелието, защото в Съдния ден ще даваш отговор пред Бога.“ И след това тази сестра отваря вратата и си излиза.

Ще ви приведа още един пример. Друга една сестра отива при една бедна вдовица в София, която три дни нищо не яла и се молила на Бога дано ѝ помогне някак. Тази сестра взела със себе си пълна торбичка с хляб и сиренце, млечице, плодове. Наклажда огън, стопля вода, измива децата ѝ, облича им нови дрешки, които тя сама е донесла, изчиства къщата ѝ и казва: „Хайде днес да имаме едно хубаво угощение! Отдавна не сте яли хубаво.“ Започват всички да ядат, да пият топлото млечице, и нищо не говорят за Христос. Тази бедна вдовица прегръща своята благодетелка и ѝ казва: „Колко си добра! Радвам се, че Господ те доведе.“ Тази бедна жена нищо не разбира от Евангелието, но в душата ѝ се събужда нещо и тя казва: „Аз виждам Божиата милост, видях как Господ отговори на моята молитва.“ Кой от двата примера е по-добър? И единият е добър, и другият е добър. Това са различни методи на работа. Казвам: всички методи, които прилагаме, са добри, но ще дадат добри резултати само тогава, когато вложим в тях Божествената свобода и когато са продиктувани от онзи свещен Божествен огън, който гори в душата ни. Само тогава ние ще имаме влияние върху себе си и върху света.

Когато аз говоря, че ние трябва да оставим своите възгледи, аз разбирам ония временни възгледи, които имаме за Бога, и да схванем Бога като Любов; да почувстваме, че Бог желае доброто на всички разумни същества, желае повдигането на нашите души и за това нещо Той употребява всички Свои усилия, всички възможности, които се крият в Него. През всички векове, които са се изминали досега, Бог не ни е забравил: всякога е изпращал някой да ни говори не само отвън, но и отвътре. Той изпраща ангели да ни говорят. И не само това, но когато остане свободен, и Той сам ни посещава и ни казва няколко насърчителни думи. Те са най-хубавите думи, те са епохални моменти за нас. Когато Бог говори някому, той поет ще стане. Когато Бог говори някому, той музикант ще стане. Когато Бог говори някому, той държав-

ник ще стане – не такъв, каквито са българските държавници – нещо особено ще бъде. Когато Бог говори на някой човек, той избавител ще стане. Ще освободи един народ като Мойсей, ще напише нова конституция. Когато Бог проговори за пръв път на Мойсей, той избяга, но след това Го послуша и големи чудеса направи в Негово име. Той изведе израилския народ, но кога? – Само след като му проговори Господ. Когато Мойсей отиде при Фараон, той го запита: „Кой те прати тука?“ – „Прати ме Йехова, Бог на Авраам, на Исаак и на Яков.“ Казва му Фараон: „Аз не познавам този Бог.“ Фараон имаше друго понятие за Бога. Мойсей му казва: „Аз ще ти покажа, че този Бог, Комуто служа и Когото познавам, е силен.“ И започна се състезание между боговете на Египет. С кого? – С Христос. Кришна или Христос – един и същ е Той. Христос – това е проявеният Бог. Един е Той, Който се проявява във всички народи – Йехова. Всяко нещо, което носи живот и светлина в себе си, идва от Бога. И започна се състезание между боговете. Най-после Фараон повярва, че действително Бог е проговорил на Мойсей. Когато дойдем в света, трябва като Мойсей да покажем на хората, че действително Господ ни е говорил.

Казвам: Господ може да ни проговори още днес. Ако вие можете да се освободите от всички свои недъзи, ще разберете, че сте цял народ – една велика душа, заобиколена с хиляди други души. Вие сега имате повърхностни вярвания. Ако четете Сведенборг¹³, ще видите, че неговият възглед за живота е приблизително верен, т.е. близо до Истината. Когато Христос е дошъл на Земята, Той е бил придружен от хиляди ангели. Един добър човек никога не е сам. Той представлява сбор от хиляди добри души. Навсякъде, където и да ходим, щом Бог ни е проговорил, придружават ни много напреднали души. Те ни предават своите мисли и по този начин ставаме видни хора. Онзи поет, който пише, не е сам. Онзи лекар, който възкресява мъртвите, не е сам. Онзи художник, който рисува, не е сам. Ако аз мога да възкресявам мъртви, това е Божествена сила. Аз няма да се спирам да убеждавам хората върху този въпрос, но казвам: щом Бог действа, чрез

Него всичко може да се направи. Та сега първото нещо, което се изисква от всички ви, е да придобиете това Божествено знание. В него се крият бъдещите перспективи, които стоят пред вас, бъдещите възможности за вашето повдигане. Не се бойте от никакво съмнение, от никакви противоречия! Противоречията ще дойдат, те са необходими за развитието ви. Колкото повече човек се повдига в живота, толкова повече изпити ще дойдат, толкова по-силни страдания и скърби ще има. Една сестра ми казва: „Учителю, Ти ни говориш само за страдания, дотегна ни да слушаме.“ Богати хора, според мене, са само скърбящите души. Онзи, който се радва, е много беден човек. Аз предпочитам една скърбяща душа пред сто радостни. Защо? – Защото тя е богата, има какво да даде, касата ѝ е пълна. Скърбящите души са богати, пълни с вяра, с надежда издържат на всичко, здрав гръбнак имат. И десет пъти на ден да ги тъпчеш на земята, гледаш ги – пак станали. Такава една душа, като се дигне от земята, казва на дявола: „Каквото да ме правиш, колкото искаш да ме тъпчеш, аз пак ще стана!“ Така е. Казвам ви: от това, че дяволът може да се качи на гърба ти или да те качи на гърба си, да не те е страх. Този дявол качи Христос на гърба си и Го дигна на храма. След това дойде при Него да го изкушава, като Му казваше: „Хвърли се долу!“ Христос му даде един разумен отговор, каза му: „Това няма да направя. Ти Ме качи горе, ти знаеш как да Ме снемеш долу.“ Дяволът може да ме вземе, да ме качи на гърба си – нищо от това. Като ме е взел, ще ме носи.

Ще ви приведа онзи пример за праведника и за дявола. След като дяволът се мъчил под разни форми да изкуси праведника и видял, че той е много силен, че не ще може да го изкуси, дошло му наум да влезе в стомната, от която праведникът пие вода, та като пие, да влезе в него и да го изкуси. Когато дяволът влязъл в стомната, праведникът, преди да пие вода от нея, направил кръстно знамение и по този начин разпънал дявола, който не могъл да излезе повече от стомната. Праведникът се качил на стомната и се оставил на дявола да го разнася по целия свят. След една дълга обиколка праведникът го запитва: „Ти ще ме смущаваш ли още?“ – „Няма

да те смуштавам. Пусни ме само да изляза от стомната и ти ще бъдеш завинаги свободен от мен.“ Така направете и вие! Като дойде дяволът във вашата стомна, направете кръстно знамение, вържете го и се оставете той да ви носи, а не вие него. Как постъпвате вие днес? – Като влезе в стомната ви дяволът, започвате да разказвате на всички: „Елате да видите какво ми направи дяволът!“ – Това не е силен човек. Когато дяволът влезе в стомната ви, никой не трябва да подозира, че той е вътре. Опасно е да подозира някой, че дяволът е влязъл във вашата стомна.

Какво означава стихът: „Затова Отец Ме люби, защото полагам душата Си заради Него.“ За да придобиете Божията Любов, трябва да положите душата си заради Него. От днес ние трябва да се решим да положим своята душа. За кого? – За Славата Божия на Земята. Така ще дадете пример и на другите, че в света може да се извърши това, което едно време са вършили пророците и светиите. Това, което те са вършили в древните времена, и днес можем да извършим. Онези, у които съзнанието е будно, трябва да мислят върху този стих! Вие желаете Господ да ви проговори. Той ви е говорил, но съзнателно трябва да разберете Неговия глас. И като Го разберете, да задържите вътрешната си връзка с Него. Когато Бог ви проговори, всички ще се съберат около вас. Когато някой извор извира, нали всички идват при него? Цялата околност знае за него, защото той носи живот. Тревиците, мушиците, растенията, птиците, хората – цялата околност знае, че в еди-коя си долина извира един чист извор, с хубава кристална вода. Ако дойде Божествената топлина, Божествената светлина и Божественият живот във вас, всички наоколо ви ще знаят, че е дошъл един голям извор. Навред ще има зеленина – ще дойде и Божието благословение. Не само тези същества от Земята, но и ангелите Божии като минават, ще го посетят, ще се разговарят с него. Бъдете ли такъв извор, всякога ще имате по едно писъмце, изпратено от Невидимия свят. Знаете ли колко е хубаво човек да има едно писъмце, изпратено от Невидимия свят! Тази е връзката, която ще ни свърже с Бога.

И така, ние трябва да започнем с основната идея – Любов към Бога! Да възлюбим Бога с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с цялата си сила. Само тогава силата Христова, или разумната сила, или силата на Истината, ще се прояви в душата на всички. Така сплотени в Божиата Любов, ще бъдем мощни като един човек. Не искайте всички индивидуално да се проявите. Когато се обединим в Бога, всички ще бъдем едно и всичко, което се отнася до проявите на другите, ще ни радва като наше, понеже всички ще бъдем едно цяло. Сега как живеят хората в света? – В пълно разединение. Това, което ние вършим тук, другите религиозни хора го считат за противоречие. А това, което те вършат, ние го считаме за противоречие. Не е така. Всичко, което се върши, трябва да бъде за Бога, и всички заедно да се радваме. На всичко, което се върши в света, където и да е, по който начин и да се върши, стига да е от Любов към Бога, трябва да му се радваме.

Затова Отец Ме люби, защото Аз полагам душата Си, за да я взема пак.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

27 август, петък, 9 ч.

Правосъдие

*Защото Аз, Господ, обичам правосъдие,
мразя грабителство и неправда.*

Исайя, 61:8

За да може всеки човек да се развива правилно, трябва да разбира Истината, която носи свобода за него. Аз вземам думата човек в най-широк смисъл, в нейното първично значение, така както е зададена от Невидимия свят, така както е зададена от Бога. Този човек трябва да е свободен от всички предубеждения. Той не трябва да носи в себе си никакви утайки на живота, т.е. той не трябва да носи утайките на онези минали съществувания на който и да е народ или на което и да е растително или животинско царство, през които е минал. Човек не носи белезите само на народностите, през които е минал, но той носи в себе си и нещо животинско. В човека се крият всички добродетели, които ангелите имат, но в него се крият и всички злини, които съществата на ада имат. Човек е способен и на едното, и на другото. Това са две възможности, понеже човек живее между два свята. Това са две граници на неговия живот, в които той се проявява. Животът му от една страна граничи с Небето, с рая, а от друга страна граничи с ада, с преизподнята.

Следователно вие живеете между две граници. Такъв е животът, който сега се проявява на Земята. Всички разумни хора в света, които искат да разберат Истината, трябва да я търсят, да я проучват, понеже свободата в света не може да дойде без Истината. Това е велик закон. Когато хората разберат Истината, само тогава ще имат едно вътрешно гражданство. Но преди да дойде Истината, преди да дойде свободата, на тях им предстои усилена работа. Човек не е пратен на Земята за радости, човек не е пратен на Земята за щастие, човек не е пратен на Земята за блаженство, човек не е пратен на Земята за богатство, човек не е пратен на Земята за слава,

човек не е пратен на Земята за сила – той е пратен да научи Пътя Господен, той е пратен на Земята да научи закона на служенето, закона на смирението; той е пратен на Земята да научи онова истинско знание на Вечността, което ще му служи за съграждането на неговия бъдещ безсмъртен живот. Това е великият закон, това е великият идеал!

Онзи човек, който живее за народа си или за обществото, или за дома си, или за жена си, или за децата си, или за себе си, както и онзи човек, който живее за човечеството – той не е разбрал смисъла на живота. Ние не сме пратени на Земята да живеем за себе си, ние не сме пратени на Земята да живеем за дома си, ние не сме пратени на Земята да живеем за народа си, ние не сме пратени на Земята да живеем за човечеството – ние сме пратени на Земята да изживим Божествения живот. Този живот включва в себе си всичко. Можем ли да изживим Божествения Дух, всичко друго се включва в Него. Не можем ли да изживим този живот, всичко друго е пропаднало. Съвременните хора са забравили тази велика Истина. Кажете ми, кой народ от миналото е придобил нещо с тази философия? За старите римляни ли ще ми кажете? За египтяните ли, за асирийците ли, за вавилонците ли, или за някои от съвременните народи ще ми кажете, че са придобили нещо ценно и не са го изгубили и до днес? Дали англичаните, дали германците, дали българите, дали сърбите, дали гърците или кои и да са други, са спечелили нещо с тази ограничена философия? Всички тези народи, както и всички отделни индивиди, имат особени схващания за Истината. „Аз, Господ, обичам правосъдието.“ Кога може да се прояви правосъдието? – Само онзи човек може да прояви правосъдието, на когото душата е заквасена с Истината. По какво се отличава човекът на правосъдието? – Човека на правосъдието с нищо не можеш да го подкупиш. Има съдии, които могат да се подкупят с 1000 английски стерлинги. Има съдии, които се подкупват с 2000 английски стерлинги. Има съдии, които се подкупват с 5000 английски стерлинги, и най-после има съдии, които се подкупват с 100 000. Пред тази сума гръбнакът почти на всички съдии се прегъва и всички капи-

тулират. Някои съдии капитулират даже и пред една женска целувка. Има и религиозни хора, които също така капитулират. И днес всички хора се изпитват. Всички онези хора, които издържат – това са хората, които обичат правосъдието и които живеят с Истината. Ние говорим за идеалния живот в света.

Сега някой ще ми каже: „Ти като говориш така, постъпваш ли по този начин?“ – Не е въпросът там. Всички трябва да вършим Волята Божия! Аз няма какво да оправдавам себе си, но ако някои ме запитат, аз ще им кажа: „Ела и виж!“ И ако аз запитам някои от вас как живеете, вие трябва да ми кажете: „Елате и вижте!“ Най-после, в този смисъл, няма защо да разправяме какво е нашето верую.

Нека дойдем сега до великата Истина в живота. На кого е потребен хлябът – на сития или на гладния? – На гладния. Ситите хора не се нуждаят от хляб. На кого са нужни парите – за богатите или за сиромасите? – За сиромасите. На кого е потребно здравето – на здравия или на болния? – На болния. На кого е потребно знанието – на знаещия или на невежия? – На невежия. Под думата *невеж* аз разбирам човек, в когото има един стремеж да се запознае с основните неща в живота. Дотогава, докато ние мислим, че ще умрем, че всичко с нас ще се свърши, и не се проникнем от онази вътрешна, непоколебима вяра към Бога, ние не можем да разрешим никакви въпроси в света. Дотогава, докато мислим само за себе си, ние не се отличаваме по нищо от животните. Няма животно в света, което да не мисли за себе си. И най-малкото животно, което едва можем да наблюдаваме под микроскоп, се движи така съсредоточено и търси храната си, както и ние. Ако ние се грижим за себе си, и най-малкото животно се грижи за себе си. Ако ние се грижим за своя дом или за своя народ, и най-малките същества се грижат за това нещо. Я идете в едно свинско стадо и се опитайте само да вземете едно от малките прасенца, да видите как ще се обяви цялото стадо срещу вас! И горко на този, който се опита да хване едно от тези малки прасенца! Някой казва: „Ние трябва да защитаваме народа си.“ – Хубаво, но това още не е задачата на истинския човек.

Човек е онзи, който като стане сутрин, отправя очите си към Бога и започва да разсъждава защо е направено небето, защо грее Слънцето, защо са създадени звездите, и т.н. За това нещо една свиня не може да разсъждава никога. Щом една свиня се намери под някоя круша и изяде един от плодовете ѝ, тя започва да рови в земята и мисли, че от земята излиза всичко. И ние, съвременните хора, след като приемем всички блага, които Господ ни е дал, казваме: „Всичко излиза от земята и пак в земята ще се върне.“ – Не, благата не излизат от земята. Земята е само една съкровищница на Божиите блага.

Сега няма какво да се спирам върху вашите разбирания, но казвам: елате, опитайте и вижте! Следователно великото и Божественото започва само след като човек съзнае този велик закон: че има една вътрешна Правда в света и тази Правда засяга не само нас, хората, но и животните едновременно. Разправяха ми няколко примера за проявлението на Божията Правда и между животните. Ще ви разправа два от тези примери, които са автентични. Единият случай става в село Чатма, Варненско. В една кръчма влизат две лястовички и започват под стряхата някъде да си правят гнезда. Обаче когато едната лястовичка донасяла кал и си правела гнездото, другата в нейно отсъствие вземала калта и я слагала в своето гнездо. Едната седи наготово, а другата ходи да събира кал за градеж на своята полочка. След като градила дълго време, не могла да разбере какво става с нейното гнездо, каква тайна се крие, че не може да го довърши. Кръчмарят следи цялата тази работа. Обаче един ден, като се връща първата лястовичка, заварва другата в нейното гнездо, че взема кал. Скарват се двете лястовички. В това време котката на кръчмаря се спуща, хваща една от лястовичките. Какво било учудването на кръчмаря, когато вижда, че котката хванала тъкмо тази лястовичка, която крадяла. Вие ще кажете: „Това е една случайност.“

Ще ви приведа друг пример. В Габровско някъде, под стряхата на една къща, имало едно лястовиче гнездо. Детето на тази къща, 7-10-годишно момченце, един ден се качва на стряхата на къщата, сваля всичките пет малки лястовички

и с един нож отрязва езиците им. Майката вижда всичко това, но си казва: „Е, дете е, няма нищо!“ Тя не му дала никакъв съвет. Расте това дете, пораства, става момък, оженва се, раждат му се пет деца, но всички неми. Този пример е от животинското царство, но е свързан с хората. Аз бих ви привел ред други примери, където може да се види, че Бог обича правосъдието. Цяла статистика има по това. „Очите Господни тичат по цялата земя.“ Някои мислят, че Бог не наблюдава нещата. – Не, Бог наблюдава всичко. Има едно око в света, което не спи. То наблюдава даже и това, което се върши в тъмните нощи. Има едно страшно око в света, което вижда всичко и въздава всекиму. Къде ще се скрием от това око? Та казвам: нека се яви у вас любов към Правдата, но не от страх, а от дълбок вътрешен стремеж. Когато един човек отсъжда справедливо, в пълния смисъл на думата това е истинският човек. Казах ви, че здравето е за болните, знанието – за невежите. Ами доброто за кого е? – За грешника. Животът за кого е? – За мъртвия. Живият човек не се нуждае от живот. Любещият не се нуждае от любов. Питам: кои стомни се пълнят? – Които са празни. Пълните стомни нямат нужда от пълнене.

Следователно животът в съвременния свят се проявява по два начина. Има един потенциален Божествен живот, има и един кинетически Божествен живот. Има един потенциален човешки живот, има и един кинетически човешки живот. Тези два вида живот се различават. По какво? – Потенциалният живот на Бога е всякога пълен, той има всички възможности в себе си и не се нуждае от никакви притоци. Той съдържа в себе си всичко. Кинетическият Божествен живот се отличава по това, че е един извор, от който постоянно извира вечното благо. Той никога не дотяга. Потенциалният човешки живот се отличава по това, че постоянно взема нещо в себе си. Кинетическият Божествен живот се втича в него постоянно. Кинетическият човешки живот пък постоянно обработва Божиите блага, които се втичат в него.

Отгук същият закон се отнася и за яденето. Ако храната, която приемаш в себе си, не се съдъвче хубаво, не се разпрос-

трани из цялото тяло, не се възприеме от ума, сърцето и душата ти и не се превърне в една динамическа сила, за да се използва в света за работа за Господа, дотогава в тебе няма да се роди плод. Питам ви сега: по какво се отличава здравият от болния човек? – Здравият човек всякога изпитва глад, а болният човек всякога има апетит. Имаш ли апетит, ти си болен човек. Изпитваш ли глад, ти си здрав човек. Здравият човек огладнява най-много по два, до три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Човек, който има апетит, яде по цял ден: това ще похапне, онова ще похапне – ще си разстрои стомаха, докато най-после умира. От какво умират хората? – От много ядене. Казват за някой човек: „Много яде този човек.“ Казвам: апетит има той. Максималното число за ядене у гладния човек е най-много 2-3 пъти на ден. Той е разумен човек. Мине ли числото три, спада вече към хората на апетита. Законът на глада свършва с числото три, а законът на апетита свършва с числото четири. Числото четири означава кръст. Щом видиш, че някой човек носи кръста, ще знаеш, че той е в закона на апетита.

Днес всички хора носят само кръстове – те са герои на кръста. Защо носят кръстове? Какво е значението на кръста? – Кръстът е символ на страдание. Господ ти е дал кръста, т.е. страданията, за да се смириш, да съзнаеш своите слабости и да кажеш: „Господи, аз имам една слабост, която трябва да изправа.“ Някои хора обаче носят кръста за храброст. Храбри са те, но не и в живота. Има много хора, които на бойното поле са се били юнашки, там са отсичали ръцете им, но като дойдат в обществото и ги поставят пред някоя каса, там не са герои, лесно могат да се подкупят. Къде е геройството им тогава? Къде е кръстът на тези хора? Аз наричам герой онзи човек, на когото като сложиш на гърба страданията на целия свят, кръста на цялото човечество, той може да го носи. Този човек може да се изпоти и десет пъти под тежестта на този кръст, но нито един път няма да похули Името Господне. Той ще носи геройски всичко и ще каже: „Господ даде, Господ взе. Да бъде благословено Името Божие! Благодаря Ти, Господи, че си ме удостоил с всичките Свои блага!“ Тази е вели-

ката философия на живота, която трябва да възприемем като разумни същества.

Аз искам Господ да ви благослови. Как ще ви благослови? – Като обичате този Господ, Който обича правосъдието, а мрази грабителството и неправдата. Никой човек няма да избегне Божието наказание. Това наказание се готви за всички. То е така справедливо и за сиромаси, и за богати, и за учени, и за прости, и за царе, и за князе, и за генерали, и за владци, и за проповедници – всички са под този велик Божествен закон. „Няма ли да дойде този закон?“ – Ще дойде. След година или след две, или след 10, или след 120 години ще дойде този закон, ще те задигне, ще те сложат на носилка и ще те занесат. И всичко това, за което си се грижил, няма ли да бъде загубено? Твоята глава няма ли да се пръсне? Ще те занесат на гробищата и от тебе помен няма да остане. Къде ще отиде твоята нервна система, твоята глава, твоят мозък, твоите мускули? Къде ще отидат твоите червени устни и твоите черни очи? Къде остава човешката мисъл, човешкото сърце и човешката сила? Къде остава човешката душа и човешкият дух? Вие ще кажете: „Така е създаден светът.“ – Не, светът не е създаден така, не трябва да се лъжете. Ако гипсирате гърба на един човек и го оставите да лежи така в продължение на цели 5-6 месеца, трябва ли да мислим, че Природата го е създала така? Трябва ли да му казваме, че Бог е определил така? – Не, това е според науката на лекарите. Човек е преплетен с ред заблуждения, които му създават големи страдания и сътресения в живота. Вземете примера с българите и гърците. Откак са станали съседи, те така кръвно се мразят, че достатъчно е да произнесеш пред българина думата *гърк*, за да му трепне сърцето. И достатъчно е да произнесеш пред гърка думата *българин*, за да трепне и нему сърцето. Гъркът, като срещне някой българин, казва: „Дебела глава е той!“ Какво означава това? Той иска да каже, че българинът е дебело дърво, че в него няма нищо, че е дивак, човек без всякаква интелигентност – най-грубият човек в света. Това разбира гъркът под думите *дебела глава*. Право ли съдят гърците? Питам ги аз: те как постъпиха със

Сократ¹⁴? Как постъпиха с Питагор¹⁵ и неговото училище? Нали те се хвалят със своята култура? Добре ли постъпиха? Следователно не са гърците, които могат да съдят българите. Има само Един, Който може да съди българите – Бог е Той, само Той може да ги съди. Но Той съди и гърците.

Това, което ви казвам, е по отношение на народите. За да блаженства един народ, трябва да зачита Божественото право. Същото се отнася и за всеки човек индивидуално. Всеки българин, който иска заслужено да носи името *българин*, непременно трябва да има този свещен закон в себе си – да зачита Божественото право. Всеки българин да се замисли дълбоко в себе си и в ума му да изпъкне мисълта: „Защото Аз, Господ, обичам правосъдие, мразя грабителство и неправда.“ Не е лошо да носиш името *българин*, но кога? – Когато това име е помазано. Пророкът казва: „Помаза ме Господ.“ В какво се състои това помазване? Светлината помазва растенията, помазва и нашия живот. Казвам: всеки цар, който не е помазан, не може да се благослови. Само помазаните царе са царували. В помазването се състои силата. Ще изясня мисълта си. Когато едно растение покълне от земята и започва да расте и да се развива, кой го помазва? – Светлината. Тя е неговото масло. Коя светлина? – Тази, която идва от Истината, тази, от която произтича и нашият живот. Коя е още тази светлина? – Която идва от Мъдростта, която прониква и през нашия живот. Коя е топлината, която помазва растенията? – Това са онези Божествени чувства, които изтичат от Божиата Любов. Когато човек има това маслопомазване, той е помазан от Бога и където отиде, навсякъде ще бъде приет. Тогава и във всяка църква всеки поп може да го помаже. Не го ли помаже Господ със Своето правосъдие, със Своята Любов, със Своята Мъдрост и със Своята Истина, той нищо не струва, никакъв помазаник не е.

И сега у всички хора има това желание: да бъдат царе, князе, генерали. Аз ви казвам: вие можете да бъдете царе, може да бъдете князе, всичко е възможно, но Писанието казва: „Вие сте царе и свещеници на Бога.“ Кога? – Когато Му служите. Но когато хората искат да свалят един цар и

да сложат на негово място друг, те не разбират закона. Царе трябва да има! Казвате: „Царете развалиха света.“ – Не, не го развалиха те. Преди царете на власт бяха боговете, но понеже хората не бяха доволни от тях, те задигнаха багажа си и заминаха на Небето. Вместо тях дойдоха царете. Един ден и царете ще си заминат. Вие трябва да знаете, че духовете, които идват на Земята, заемат местата на царете и те управляват. Един ден, като си заминат и те, ще останат народоуправляващите. Мислите ли, че тогава светът ще бъде по-добър, отколкото сега? Вярното е, че един разумен човек може да свърши хиляда пъти по-добра работа, отколкото хиляда луди хора. Не е ли така? – Така е. Но хиляда разумни хора могат да свършат с милиони пъти по-добре работата, отколкото един луд човек. Не е ли право това? – Право е. Ако в една държава има един луд цар и хиляди разумни граждани, те ще могат да свършат милиони пъти по-добре работата, отколкото този луд цар. Ако пък има един разумен цар и хиляда луди граждани, този разумен цар може да свърши хиляди пъти по-хубаво работата, отколкото тези хиляда души граждани. Не е ли права тази философия?

Следователно ние сме за онази Велика Истина, която трябва да опитаме. Аз се радвам, че Бог е говорил в миналото. Да бъде благословено Божието име! Аз се радвам и на всички онези велики пророци, аз се радвам и на онези велики хора, които са работили през вековете. На тях имената са записани горе. Аз се радвам и за всички онези хора, които сега работят. Аз се радвам и за всички онези хора, които ще дойдат да работят в бъдеще. Онези от миналото, тези, които сега работят, и онези, които ще дойдат да работят в бъдеще – всички живеят. Онези, които са работили в миналото, ние сме ги сменили, те са в почивка. Сега идват други, които пък нас ще сменят. Значи в живота има три фази: първата фаза е миналото, през която са работили вече. Втората фаза е настоящето, в което сега работят, и третата фаза е бъдещето, в което ще работят. Хората на миналото почиват, хората на настоящето работят, а хората на бъдещето сега мислят, а после ще дойдат да работят. Те са на път вече и пристигат като онази армия,

която идва да подкрепи войските на бойното поле. Колко е красиво това! И всички тези хора днес воюват.

Аз бих желал целият свят да воюва с онова свещено оръжие на Любовта, с онова свещено оръжие на Мъдростта, с онова свещено оръжие на Истината! Нека не само десетки милиони, но и стотици милиони хора да воюват с тези оръжия. Нека всички хора на фронта да воюват, за да прогонят врага и да разширят границите на своето царство. Когато всички разумни хора – и мъже, и жени, и деца, и възрастни, и господари, и слуги – си подадат ръце, всички ще живеят един разумен живот, така както ангелите сега живеят на Небето. Ние няма защо да създаваме една нова култура. Тази култура е създадена вече. И когато дойдем до това положение, ние ще изпращаме своите деца от Земята да се учат на Небето, а не както сега правят – изпращат ги или в Англия, или в Германия, или във Франция, или в Египет, или в Индия, или в Китай, или в Япония, за да учат някои тайни. Не, ние ще изпратим нашите деца на Небето – там да учат великите тайни на Живота. След 3-4 хиляди години те ще слязат отново на Земята със светещи аероплани и ще ни разкажат как живеят ангелите на Небето. Ще ни разказват как живеят там разумните Същества, как строят къщите си, какви са техните взаимни отношения, и т.н.

Сега обаче на когото и да кажеш тези неща, ще ти каже: „Това са празни работи! Ние се занимаваме с реалните неща.“ Ами целият ни живот не е ли пълен с празни работи? Ние, хората, които живеем сега на Земята, сме най-глупавите същества, да не казвам най-безумните. Никога в света не са живели толкова много глупави хора, колкото сега. Ще ви кажа защо. Вземете един млад красив момък, хубаво облечен, завършил два факултета, доктор по право и доктор по философия, учен, голям човек. Но срещне той някоя красива мома, влюби се в нея, падне на колене, моли ѝ се и казва: „Моето ангелче, само в теб мога да намеря своето спасение, своето щастие. Ти си моето божество, само с теб намирам смисъл в живота.“ Тя го погледне и повярва, че наистина само тя е в състояние да донесе щастието и спасението му, и се съгласява да се оженят.

Но като се венчаят според сегашните закони, не се минават две години, срещам го и той ми казва: „Не била тя! Аз се излъгах.“ Срещам нея, и тя казва: „Не бил той!“ – И наистина, когото срещна днес в света, всички са разочаровани. Най-после мъжът казва: „Жена ми умря.“ Или жената казва: „Мъжът ми умря.“ Питам: как е възможно да умре това същество, от което очакваше своето спасение, своето щастие? – Значи тя не е божество и той не е божество.

Докато ние сме хора, които падаме на колене пред някоя мома или момък, не сме ли онези хора със слабостите на едновременно идолопоклонници, чиито идоли скоро се разрушаваха? Все пак техните идоли живяха с хиляди години. Ти днес прегръщаш един мъж, но къде ще отиде той? Днес прегръщате една жена, но къде ще отиде тя? И не само това, но докато този мъж не беше женен, честен човек беше. Ожени ли се обаче за това божество, то започва да му казва: „Ти не трябва да бъдеш така глупав, да живееш толкова честно, по-практичен човек трябва да бъдеш, ако искаш да живееш щастливо, разумно като всички хора. Няма защо да живеем в тази колиба, за нас трябва простор, свобода, голяма къща ни трябва.“ И действително, тя заживява по-разумно, но не се минават 3-4 години, завеждат дело против него, затварят го, осъждат го. Този идеал се променя вече, идват страданията в живота. За какво страдаме ние? – Много търговци са пропаднали заради своите дюкяни. Много адвокати са пропаднали заради своята клиентела. Много доктори са пропаднали заради своите пациенти. Много свещеници и проповедници са пропаднали заради своите пасоми. Да, те стават пастири на своите пасоми в църквата, за да ги пасат добре. Казваше един овчар: „Аз съм отличен овчар, паса стадото си, храня го, обичам го.“ Овците изпитват неговата любов и те на свой ред казват: „Много ни обича нашият овчар, но вълната ни стриже, млякото ни взема. Ние сме съгласни на всичко това, но и децата ни продава, а най-после взема нож, че и нашите глави отрязва. След това и кожата ни одира и от нас нищо не остава.“ На такъв овчар, който казва, че много обича овците си, казвам: какъв е този овчар, който взема млякото и въл-

ната и кожата на овците? Някой ще каже: „Така е наредил Господ.“ – Не, това е една велика лъжа в живота. Ние трябва да пренесем този символ в разумния живот.

Казва Бог на едно място: „Не желая смъртта на никого.“ Ако четете книгата на Исая, ще видите какво е говорил този пророк преди повече от 3000 години, какво вътрешно просветление е имал той. И ние, съвременните хора, казваме: „Така е наредил Бог.“ От Божествено гледище аз трябва да защитавам живота на овците, но хората още не са дошли до това положение. Засега те не жалят даже живота на другите хора. Те се колят, убиват, бесят, като казват, че това е героичество. Питам: какво благо са донесли сегашните войни, които стават по света? Най-културните хора днес, американците и англичаните, носят тежките последствия на войните. Те са внесли между тях толкова разврат и упадък, че съжаляват, задето са ставали, и се стремят да изправят това зло, но не знаят как. Да оставим сега въпросите на Англия и Америка. Това са въпроси, които могат да се разрешат в бъдеще. Ние имаме въпроси, които сега трябва да разрешим.

Един от фараоните посетил една от тайните школи на Египет и поискал синът му да стане ученик на тази школа. Задачата на тази школа била следната: всеки, който искал да постъпи за ученик в нея, трябвало инкогнито да следва школата. Този царски син трябвало да излезе инкогнито от своята държава и да се представи като слуга в един царски двор, но така да премине през двореца, че да не предизвика с нищо първия стражар, който пазел пред вратата. Той трябвало да отвори сърцето на този стражар така, че да намери неговото благоволение. И през всичкото време на служенето си, цели три години, той трябвало да минава между всички незабелязано – никой да не знае, че е царски син. Освен това в изпълнението на своята служба той трябва да бъде толкова внимателен, толкова почтен, да не направи никаква грешка. Ако направи някаква най-малка грешка, ще бъде изпъден вън от школата. Такава била задачата на царския син. Питам: лесна ли е тази задача? – Не е лесна. Такава е задачата и на нас, които сме дошли в света. Ние сме царски синове и

трябва да изпълним тази задача безпогрешно. Какво правите вие? – Ставате сутрин и веднага започвате да викате. На кого викате? Трябва да си кажете: „Чакай, царски син съм, трябва да извърша добре работата си.“ Влезете ли в Божествената школа непригответни, вие пропадате. Ако вашето съзнание е будно, като ставате сутрин, няма да викате, но ще си кажете: „Аз съм царски син, пратен съм на Земята да оправя работата си. Влязъл съм в Божествената школа и трябва добре да свърша работата си.“ Питам: кой не вика на обед или вечер, като си ляга?

Вие имате друга една слабост. Често казвате: „Ние ще свършим работата си, но като отидем между ангелите.“ Знаете ли на какво прилича това? Ще ви изясня моята идея. И змийското яйце, като е вътре в черупката си, е много кротко, никому вреда не прави. Пък и яйцето на орела, като е в черупката си, е много кротко, никому зло не прави. Ако вие отидете на Небето, ще приличате на тези неизлюпени яйца. Но когато Господ иска да ви покаже какви сте, Той ви праща на Земята да се измътите и да се проявите. Някой казва: „Като отида на Небето, там да ме видите колко съм добър и кротък.“ – Не, там ще бъдете едно неизмътено яйце. Важното е какъв си тук. Земята е пробният камък, на който ви изпитват. Важно е да се видите какви сте тук, на Земята, като сте облечени в плът. Някой казва: „Дотегна ми вече да нося този товар.“ Кое е по-хубаво за теб: да носиш 50 килограма злато на гърба си или гърбът ти да бъде свободен от този товар? Вие ще кажете: „Разбира се, че е по-добре да носим златото на гърба си.“ – Добре, представете си, че на двама от вас предстои да минат една дълбока река. Единият носи това злато на гърба си, а другият тръгва без злато. Кой от двамата има шанс да премине благополучно тази река? Ще кажете: „Нали има мост?“ – Не, тази река е без мост. Как ще я преминете? Ще кажете: „Ще снема златото от гърба си и така ще премина.“ – Да, но законът е такъв, че никой няма право да сваля товара от гърба си – ще върви с него. Тези порядки за богатството в света са човешки изобретения. Най-голямото богатство, което човек може да има – това

са неговото сърце, неговият ум, неговата душа и неговият мощен дух, които го свързват с Небето и с всички разумни души. Какво по-голямо богатство от това? Това именно е истинското богатство на човека! Ами ако аз напусна духа си, ако напусна душата си, ако напусна сърцето си или ума си, какво ще остане у мене?

И всички хора днес казват: „Не може без пари в света!“ И тук повтарят какво е казал някога си Наполеон. Като му разправяли, че трябва да се направи това-онова, той запитвал: „Ами пари?“ Навсякъде сега хората казват: „Да направим повече училища, да вземем повече учители, да направим повече църкви, да имаме повече свещеници“, и т.н. – Ами кой ще им плаща? Докато има учители, които работят за пари, докато има проповедници, които проповядват за пари, докато има съдии, които служат за пари, докато всичко става с пари, ние ще имаме свят като сегашния. Ще кажете: „Ами как ще се прехранваме?“ – Един ден, когато тези служби станат почтени, благородни и всички хора служат без пари, тогава децата ще се грижат за своите учители, а не техните майки и бащи; пасомите ще се грижат за своите пастири. Аз бих желал един учител да уповава на своите ученици – да ги учи, да работи с тях, и по този начин да си изкарва прехраната. Той може да обработва с тях градини, да отглежда пчели. Един ден тези деца, като пораснат, ще му се отплатят стократно. Вие ще кажете, че това не е съгласно с вашите разбирания. Но вижте, ние срещаме този закон навсякъде в света. Кажете ми например колко плаща синът на баща си? Както виждате, синът не само че не плаща на баща си, но задига всичкото му богатство, всичкото му имане, и един ден забягва. И бащата, като няма какво да каже, като не може да му направи нищо, казва: „Бог да го благослови!“ – и си заминава. Някой път и дъщерята изяжда всичкото имане на майка си. Майката казва: „Бог да я благослови, да обърне сърцето ѝ!“ – и си заминава. Не, вие трябва да отидете по-далече! Вие трябва да знаете, че ако се ражда такъв син, който изяжда всичкото богатство на баща си, причината за това е, че у бащата има някакъв дефект. Според закона на наслед-

ствеността от вълка не може да се роди овца и от овцата не може да се роди вълк. По същия закон от орел не може да се роди паун и от паун не може да се роди орел. От змия не може да се роди риба и от риба не може да се роди змия. Значи във всички тези форми се крият известни сили, които определят посоката на движението им.

Та казвам: пророкът преди хиляди години е говорил, че Духът на Господа Йехова ще бъде с него да благовестува. Какво да благовестува? – Разумното. Вие, които ме слушате днес, трябва да знаете, че спасението на човечеството не е в никакви църкви. Спасението на човечеството не е в никакви хора, в никакви светии, в никакви ангели. Светиите, ангелите, добрите хора на Земята – това са само служителите на Бога. Спасението на света е в Бога, Който е направил света. Този Бог има три атрибута: Любовта е Негова същина, Мъдростта е Негова същина, Истината е Негова същина. Те излизат само от Него. Там, откъдето излизат тези три велики добродетели, се проявяват всички други неща. Следователно спасител в света е само Бог. Той обхваща и прониква всички.

Всички същества, от най-висшите до най-нисшите сфери, слугуват на този велик Бог. И ако искате, вие може да Го попитате: „Как?“ – Обърнете се с всичката си душа, с всичкото си смирение към Него и кажете: „Господи, така, както всички светии Ти служат, така, както всички ангели Ти служат, така, както всички добри, праведни хора Ти служат, така и аз с техния дух се обръщам към Теб – изяви ми се!“ Питайте Бога така и ще видите, че Бог е прав. Ако решаваш някоя трудна задача, Бог ще те осветли. Ако си болен, Бог ще внесе в тебе здраве. Ако имаш някое терзание, което смуцава душата ти, пак се обърни към Бога. Работи и чакай – Той ще ти изясни тази велика Истина. Не бързайте – може да почакате още хиляди години. Чакали сте толкова, ще почакате и още, това нищо не значи. Времето и пространството – това са само условия, при които Бог може да се изяви в Разумния живот. Само по този начин можем да се издигнем. Каква полза, ако бързаме и изгубим всичко? Каква полза, ако днешният ден бъде ден на радост, а утреш-

ният – ден на тъги и страдания? Какво ще те ползва, ако днес родиш един син, а утре той умре? Какво ще те ползва неговото раждане, ако смъртта му утре ти причини най-големите нещастия и страдания? Ние искаме, като се роди този син, да живее. Ние искаме, като добием здравето, то да е с нас. Ние искаме, каквито добродетели придобием, да бъдат с нас. Ако днес спечеля една добродетел, а утре я изгубя, тази загуба ще ми донесе най-големите нещастия и страдания.

Питам: какво ще ме ползва днешната култура, ако утре я изгубя? Какво ни е донесла днешната култура? Има нещо хубаво в нея. Тя е внесла равноправие между половете, тя е внесла един стремеж между мъже и жени да се хармонират, да извършат добре задълженията, които им са определени. Днешната култура е внесла един стремеж и между всички религиозни хора да се обединят. Как? Не само по един начин могат да се обединят хората. Много начини има за обединение. Най-правилният начин обаче е един. Кой е този начин? – Той е да се живее по закона на Любовта. Стигне ли се до Любовта, в нея вече няма насилие. Това обединение може да дойде и по закона на Мъдростта, на знанието. Най-после това обединение може да дойде и по закона на Истината. Ние трябва да знаем тези три закона, които съществуват в Природата. Следователно по който от тези закони и да живеете, резултатите от тях трябва да са еднакво благоприятни за всички, да се даде свобода на всички. Тогава ние ще работим в единство и ще бъдем по-интензивни в света. Работата и нашият труд ще бъдат разумно оправдани и ще дадат добри плодове. А сега вашият труд се губи.

Казва се в Писанието: „Защото Аз, Господ, обичам правосъдие, мразя грабителство и неправда.“ Ето защо всеки човек, който иска да бъде обичан от Господа, трябва да обича правосъдието, а да отхвърли от душата си грабителството и неправдата. Бог обича само ония, които вървят по Неговия път. Законът е такъв. Кого обича овцата? – Своите деца. Кого обича вълкът? – Своите деца. Вълкът мисли, че неговият метод за живеене е най-правилен. Овцата мисли, че нейният метод е най-правилен. Не, най-правилният път за спасение

се крие в човешкия дух. Ние сме най-разумните същества тук, на Земята, и трябва да разрешим правилно въпроса. Ако го разрешим правилно, ние ще донесем едно благо и за повисшите Същества. Тогава ние ще бъдем носители на своята свобода и ще станем разумни органи в общия велик организъм. Само така ще можем да се притичаме в помощ на своите по-слаби братя на Земята.

Това е Учението, което трябва да носим навсякъде. Бог е, Който ще спаси света, и ние трябва да се хванем за Него. Всеки трябва да бъде като един извор – постоянно да извира. И когато казвам, че трябва да бъдем носители на Свободата, разбирам, че трябва да се хванем за новата култура, да живеем според трите велики закона. Живеем ли така, това е Божественият ден. И така, пред Бога този е велик, който носи в себе си това правосъдие. Пред Бога този е велик, в душата на когото няма грабителство и неправда. Всеки, който не носи в себе си това правосъдие, не е велик човек, не е културен човек. Каква култура има във вълците? Каква култура има в овците? Каква култура има в рибите? – Култура има само в същества, които мислят. Култура има само в тези хора, у които е вложен Божественият елемент. Единственото същество, което прогресира, което има книжнина, което мисли, което се моли на Бога – това е човекът. Единственото нещо, което отличава човека, е, че той може да отвори ума, сърцето и душата си, за да влезе в него светлината на живота. Той е единственото същество, което може да разбира Божественото. Всички хора изобщо съзнават това нещо, но някои са така ожесточени, както влюбените, та не искат да го признаят.

Съвременните хора са ожесточени не поради това, че не вярват в Бога, но понеже постоянно се отменят от вярата си. Ти си един момък, вярваш в своята възлюбена, но утре тя не постъпи съобразно твоите искания и веднага става демон за тебе – ти не вярваш вече в нея и можеш да ѝ припишеш различни неща. Така постъпва и момата: обича някой момък, но ако той не върви съобразно нейните желания, демон става за нея и вече в нищо не му вярва. Как е възможно онзи човек, който до вчера беше благороден, добър, днес да стане демон? Казвам: чистият извор всякога остава чист, нечистият извор

всякога е нечист. Злото в света е всякога зло. Доброто в света е всякога добро. Аз наричам добър човек онзи, който в действията си е всякога буден и в дълбочината на душата си е всякога изправен. Лош човек е онзи, в душата на когото има всякога нещо задкулисно. Той външно е всякога изправен, но вътрешно в него има нещо лошо. Следователно онзи човек, на когото съзнанието за Бога е всякога будно, който съзнава, че има една вечна Любов, една вечна Мъдрост и една вечна Истина, този човек е добър. Онзи човек, който не признава тези три велики закона в света, той е лош човек. Външно той може да е кротък: това показва, че още не се е проявил, т.е. не е още измътен от своето яйце. Казвам: сложете го на светлината и на топлината да се измъти и тогава ще видите какъв е.

Сега изпитанията в света не са нищо друго, освен условия да се проверим, да видим какви сме. Те са най-благоприятните условия да се измътим. За всички хора в света ще дойдат тежки изпитания, морални страдания, та всеки ще покаже своето естество. Но има велики души в света! Ако един човек съзнава своя грях и се моли на Бога, в моите очи този човек е велик. Онзи човек, който извинява своя грях и не се обръща към Бога, в моите очи той е лош човек, няма никакво величие в себе си. Днес ни предстои едно нещо: да признаем своите грешки в душата си и да проявим доброто, което се крие в нас – да проявим Божиата Любов, Божиата Мъдрост и Божиата Истина. След това да проявим смирението, кротостта, въздържанието, щедростта и т.н. Като се приичаваме един на друг на помощ, да дадем свобода на всички страдащи. И тогава ние ще бъдем носители на онова велико Ново учение, което ще внесе мир и радост във всяка душа, във всеки дом, във всяко общество, в цялото човечество. Това Учение ще ни съедини с Небето и ние ще живеем братски, така, както Бог изисква.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

28 август, събота, 10 ч.

Ще се изкоренят

*Всяко растение, което не е насадил
Отец Мой небесни, ще се изкорени.*

Матей, 15:13

Този стих представлява живота в неговата отрицателна страна. Всички противоречия, които съществуват в живота, това са напътвания, за да се добие великата Истина. Всеки от вас, като се е родил на Земята, трябва да добие Истината по обратен път. На Земята не може да се каже Истината така, както е. На Земята не може да ви дадат любов, каквато вие искате, нито пък знание, каквото вие очаквате. Всичко, което придобиете, ще дойде по обратен път. Знанието, което хората добиват, идва чрез ред опитности и страдания. Любовта, която изпитват, по някой път представлява такава опитност, че те казват: „Не струва човек да обича и да люби.“ И там хората се разочароват. Тези хора пък, които се стремят да знаят много, и те в края на краищата казват: „И в многото знание има големи терзания и скърби.“ Тогава какъв е реалният, истинският смисъл на разумния живот? Аз бих казал следното: всяко растение, което Бог е насадил, ще расте, ще се развива, ще цъфти, плод ще даде – то винаги ще има Божието благословение. Това е положителната страна на живота.

Защо Христос взема думата *растение*? Растението е емблема, символ на търпението в разумния живот. Без търпение животът прилича на дърво без корени. Някой път на съвременните хора, на религиозните, на учените и на държавниците им липсва търпение. Всички от тях се дават все накрая. Учен човек, след като е учил цели 20 години, написва някоя голяма книга и в края на живота си казва на хората: „Всичко, което съм писал, нищо не струва.“ Значи той се отрича от това, което е учил. И онази красива мома, която светът е уважавал, дарявал я е с цветя, с китки, на стари

години и тя се отрича от своята младост и красота и казва: „Не струва човек да бъде красив.“ Така говори и старата баба на младите моми: „Слушайте, не струва да бъдете красиви. Аз изпитах красотата: тя е толкова скъпа, че втори път, като се раждам, не искам да бъда красива.“ Защо? – Излъгал я е един момък, втори, трети, четвърти... Питам: животът на Земята за такава любов ли е даден? И отговарям: не е даден за такава любов. Животът на Земята за ядене ли е даден? – Не е за ядене. Животът на Земята за политически партии ли е създаден? – Не. Животът на Земята за народите ли е даден? – Не. Я ми кажете къде в Библията се споменава името англичанин, французин, германец, българин, сърбин и др.? На кои места ги споменава Господ? Ами къде останаха всички онези видни стари народи: египтяни, асирийци, вавилонци, на които имената се споменават в Библията? – Всички тези народи днес са изчезнали и други са ги заместили. Сега ще кажете, че те не са били толкова видни народи. Добре, англичаните, американците нали са виден народ, защо нищо не е писано за тях в Библията? Питам ви сега: кого трябва да слушаме ние? По пътя на кои от тези народи трябва да се движим? В какво се състои преимущество на един народ? Или в какво се състои преимущество на един индивид? Има философи, които твърдят, че един човек струва повече, отколкото един народ. Да, така е, но и обратното е вярно: един народ струва повече, отколкото един човек.

Но кое е мощното в света? Вие трябва да знаете, че от едно семе са произлезли всички ябълки и когато се завърши тяхната еволюция, те пак ще се съберат в същото семе. Един цял народ представлява един човек, развит в своята целокупна форма на Земята. И цялото човечество, можем да кажем, също така представлява един велик човек, развит в своята целокупна форма. И ако ние вземем ангелите – те представляват човека в неговата най-висша форма. Най-после, ако вземем Бога – всичко излиза от Него. Цялата Вселена не е нищо друго, освен Бог, Който се проявява. Тя представлява развитието на Бога. Защото и Бог, сам по Себе Си, се развива. Които не разбират този закон, ще кажат: „И най-съвърше-

ното Същество ли се развива?“ Що е развитие? Всяка жена, като изтъче платното, не го ли развива? – Щом го свърши, тя го развива. Това развиване не е ли проявление на изтъканото платно? Същото е и с Бога, когато се развива. При развиването си Той се разкрива, изявява това, което е мислил, за да могат и другите същества да разберат Неговата мисъл, да я видят, а по някой път и да си купят от Неговия плат, да си направят нови дрешки. И горе има дюкяни, които продават платове.

Един автор, няма да кажа името му, има една странна теория за възпътването на душите. Няма да ви я представя в научна форма, но ще ви я изложя така, че да бъде достъпна за вашия ум. Според него всички човешки форми в Невидимия свят са изложени на витрини като хубави, красиви човешки дрешки. Душите на Небето, като минават покрай витрините, спират се и гледат – много красиви са тези дрешки. У всяка душа, като минава покрай витрините, се заражда желание да си купи една дрешка. Обаче правилото там е следното: щом някоя душа си избере една дрешка, трябва да я облече още в дюкяна, за да види дали ѝ приляга. Но като се опита веднъж да облече една от тези дрешки, не може да я съблече вече. Колкото повече се мъчи да я съблече, толкова повече дрехата се впила в нея, докато най-после душата загубва съзнанието си и слиза долу на Земята. Та всички вие, които ме слушате тук, сте ходили в Божествената витрина да си вземете по една дреха. И всеки от вас носи дрехата, която е купил от горе. Сега вие се оплаквате защо Господ ви е пратил на Земята. Не, вие сами ходихте да си купите дреха за Земята и се облякохте в нея. Вие сами пожелахте да дойдете на един бал, на едно представление. И ето, сега сте на това представление. Какво лошо има в това? Както виждате, аз ви говоря на човешки език.

При сегашното положение, в което се намирате, не е достатъчно само да кажете, че трябва да вярвате в Бога. Ние сме преситени от вярвания. Аз слушам често да казват, че душата на българина страдала, защото не трябвало да се раздвоява, но да се остави на почивка. Питам: човешката душа може

ли да се раздвоява? Раздвояването е процес на човешката мисъл. Когато влязат в човешкия ум две противоположни мисли, тогава става едно поляризиране от единия полюс до другия. Това е лутане от ляво на дясно, слизване и качване, движение в кръг.

Съвременните философи считат засега за най-съвършена форма движението в кръг. Но аз не говоря за тези определени кръгове, каквито има в геометрията. Що е кръг, как би го определил един геометрик? Геометриктъ казва: „Пространство, заградено с една крива линия, на която всичките точки на периферията стоят на еднакво разстояние от един център, е кръг.“ Но какво ни интересува нас, че всичките точки са на еднакво разстояние от центъра? Ние определяме кръга по следния начин: кръгът представлява всички възможности на човешкия живот, включени в кръга на неговото развитие и поставени на еднакво разстояние от центъра на човешкия дух. Следователно, каквато работа и да започнеш, ще имаш еднакви условия за постигане на резултати. Ако човек би разбрал кръга, каквото пожелаеше, щеше да го постигне. Ако иска да стане поет или музикант, ще стане. Но той трябва да вложи в това желание цялата си душа. Внесе ли и най-малкото неверие в себе си, най-малкото колебание, не може да постигне нищо. Човек, който иска да бъде съвършен, трябва да носи една положителна мисъл в себе си. Вие питате има ли Господ, или не. И започвате да доказвате така, както онзи циганин, когото попитали: „Има ли вода в тази долина, или не?“ Той казал: „Я има вода, я няма.“ Казвам: оставете това положение! Евангелистите често казват: „Ако ние вярваме в Бога, а всъщност няма Господ, губим ли нещо? Пък ако има, пак не губим.“

Как да няма загуба? Най-голямата загуба в света е, когато се увериш, че няма Господ. Щом Господ не съществува за тебе, ти изгубваш смисъла на живота си. Тогава аз казвам: отричането на Бога е най-силното доказателство, че Той съществува. Само реалното, само същественото може да се отрече. Само светлината може да се отрече. Само Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата, Добродетелта, Милосърдието може да се

отричат. Питам: можеш ли да изпразниш кесията на бедния, който няма нищо в нея? Можеш обаче да изпразниш кесията и касата на богатия. Следователно, ако касата на един човек се изпразни, това показва, че той е богат. А каква е касата, която нито се пълни, нито се празни? Хора, на които касите нито се пълнят, нито се празнят, са мъртви хора. Какво може да се говори на мъртви хора? Сега вие искате да бъдете добри, тихи. По-добри и по-тихи хора от мъртвите няма. И аз вчера ви казах, че като смесите яйцата и на най-вредните животни, никаква опасност няма. По-безопасно нещо от яйцата няма. Така че, ако всички вие бяхте само неизлюпени яйца, какво щеше да стане? Вие ставате опасни, когато се излюпите. Тогава става индивидуализиране и всеки иска да се прояви. Не е лошото в това, но човек трябва да се проявява разумно. Как ще обясните следното противоречие? Когато великият майстор Страдивариус¹⁶ създаде своята цигулка и някой българин я вземе и отиде да свири с нея в кръчмата, цигулката ли е виновна за това? Страдивариус ли е виновен, или този българин? За пияните хора ли е направена тази цигулка? Не, този велик художник имаше идеята да създаде един инструмент, на който да свирят музикални души и да радват хората в света. Той не е мислил за глупавите, за неразумните хора. И когато Господ създал света, Той е имал предвид най-видните души – ангелите, светиите, праведните, разумните хора. Той е имал предвид боговете, а не съвременните глупави хора, които се питат защо Господ създаде света. Те нямат право да питат, както немите хора нямат право да говорят, както глухите хора нямат право да слушат и както слепите хора нямат право да виждат. Ето ви един контраст. Казвам сега и противното на това: всеки човек, който има очи, трябва да гледа; всеки човек, който има уши, трябва да слуша, и всеки човек, който има език, трябва да говори. Това е положителната страна. Казват: „Ама не трябва да се живее така.“ Как трябва да се живее?

Често ни запитват: „Ама вие съгласни ли сте с църквата?“ Чудни са тези хора! С никакви църкви не искаме да свързваме съюз. Ние сме за Царството Божие. „Наближило е –

казва Христос – Царството Божие. “Ами че това е разумното. Църква може всеки да образува. Всеки човек е храм Божи. Всеки дом е църква. Всяко общество е църква. Всяка политическа партия е църква. Навсякъде в живота срещаме само църкви. Но всички тези църкви се ритат: и проповедници, и свещеници се ритат. Всички ние страдаме само от църкви. В Америка има толкова хиляди църкви. И ако отида в Америка, ще ме питат към коя църква принадлежа. Ако не принадлежа към някоя от техните църкви, ще ме считат неверен. Да кажем, че има всичко 500 милиона християни и всеки християнин представлява от себе си една църква. Кажете ми: как тези хора ще примирят своите различни схващания? Или ако тези хора имат един милион църкви, изчислете колко години ще ви трябват, докато преминете през всички? Ако стоите във всяка църква по един час, колко години ви трябват, докато посетите всички тези църкви? Това е материалната страна на въпроса. Някой казва: „Ти православен ли си?“ Казвам: в Библията нищо не пише за православието. „Ти евангелист ли си?“ – И за евангелизма нищо не пише. Когато Господ направи света, православни нямаше, евангелисти нямаше, пък и евреи нямаше, и българи нямаше. После, като прати Господ хората в света, тръгнаха различни армии с разни имена: българи, германци и др. Няма нищо от това. И всяка майка ще сложи име на детето си, но това име е благословено, когато детето е разумно. Когато детето е глупаво, и Ангел да му сложат за име, пак не струва. И Благо да му е името, детето пак не е благо. И Божи дар да е името му, ако е глупаво, пак не е Божи дар, а Божия скръб.

„Всяко растение, което Отец Мой не е насадил...“ Значи има един човек, който не е създаден, не е оформен според ония максими, според ония принципи, които Бог е дал. Защото за всеки човек има образ какъв трябва да бъде. Една отличителна черта на човека е следната: той, като господар на Земята, трябва да влиза в положението на всички същества, по-долу от него. Той трябва да влиза в положението на растенията, на най-дребните животни, и да бъде във връзка със своите близки. Отличителната черта на Бога е милосър-

дието. Бог, Който е толкова велик, Който има с какво да се занимава, е намерил в Своята мисъл време да се грижи и за хората. Попитали един турски дервиш: „Знаеш ли защо Господ създаде света?“ Той отговорил: „Когато Бог създаде целия свят, Той беше толкова сериозен, че пожелал да има едно малко развлечение. За тази цел създал човека.“ При тези големи, велики работи, с които се занимава Господ, Той слиза от време на време на Земята да си почине, да се позанимава и с хората. Ще кажете, че това не е научно обяснение. Да, така е, но питам ви: когато ние доказваме, че човекът е произлязъл от един малък микроб, това научно ли е? Заблуждението е там именно, когато ние мислим, че от този малък микроб, под влиянието на различни външни условия, е станал човекът. В този микроб, в тази малка форма, е бил скрит човекът. Да вземем по-нататък мнението на съвременните учени за еволюцията на родовете. Според тях във всяка една форма се крият зародишите на всички по-висши и по-нисши същества от нея, но тя ще може да възпроизведе само такава форма, до каквото най-високо развитие е достигнала сама, и по-нататък не може да отиде. Например човекът, като дойде до своята форма, остава си там. Най-после и за ангелите ще кажем, че те се спират по-далече, отколкото човека, но по-високо от себе си не могат да отидат. Е, какво ще бъде нашето бъдеще? Както философите развиват идеята за човека, те приемат, че човекът ще стане божество. Значи човека го очаква едно велико бъдеще: ще мине от положението на човек в положението на ангел и оттам – в положението на божество, облечено в сила и мощ. Така той ще стане орган на Божественото проявление. Тогава се заражда въпросът защо Бог е създал света, защо е създал хората? Човеците са връзка между Бога и ангелите.

Следователно човек по устройството си трябва да прилича на Бога, но днес още не е като Него. И Писанието казва, че Бог направи човека по образ и подобие Свое. Това е дълбока философия. Ако започна да ви я доказвам, тя не може да се докаже. Тя трябва да бъде възприета като ваш идеал, за да развиете в себе си всички онези скрити сили, които

Бог още отначало е предопределил. Но тези сили трябва да се развият постепенно. Когато тези скрити сили се развиват във вашата душа, това, което не можете да разберете, което е далече от вашия ум, ще ви стане ясно. Вземете един музикант, у когото са развити центровете на музиката, и го сравнете с един човек, у когото музикалните центрове не са развити. В черепите на тези двама души винаги се забелязва едно различие. Онзи, който е музикален, около слепите очи има една издаденост, а у немусикалния тази част на главата е тясна. Наблюдавайте главата на някой писател. У него е силно развито въображението. Значи в мозъка на всеки човек има известни органи, които са израз на силите, с които той работи. На хора, у които е силно развит органът на речта, очите им са особено устроени и задната част на мозъка им е също особено устроена. Тези, които не разбират тия неща, мислят, че главите на всички хора са еднакви. Не, има велико вътрешно разнообразие между хората, което трябва да се проучва.

Каква е нашата цел на Земята? Нашата цел е да се учим да обичаме, да разбираме Бога. Бога можем да разберем само когато Го любим. Всеки може да познае Бога, когато Го обича. Един учен човек е казал следните две неща: „За да познаем Бога, най-напред трябва да Го обичаме, а за да обичаме човека, най-напред трябва да го познаваме.“ Затова истинското знание за Бога трябва да започне с Любовта. При познаването преди всичко трябва да влезе Любовта. Без Любов в този свят нищо не можете да постигнете. Аз не искам да ви натрапвам моята мисъл, защото, от мое гледище, няма нищо по-опасно в света от това човек да се пресити. Например, ако се говори често върху това, да бъдем религиозни, да се молим на Бога, най-после хората ще кажат: „Дотегна ни да слушаме тези разговори! Не ни се слушат вече.“ Един стар български свещеник ми споделяше своя опит. Казваше ми: „Дотегна ми тамянът! Аз не вярвам в прераждането, но ако за в бъдеще Бог ме прати пак на Земята, свещеник не искам да ставам. Това вечно кадене с тамян, това повторение на едни и същи молитви, това често ходене в църква – всичко

това ми е дошло до гуша!“ Що е тамянът? Казват: „Да кадим!“ Що е кадежът? – Това е нашата мисъл. Що е огънят? – Това са нашите чувства. Ние трябва да запазим сърцето си. То е една емблема. Този свещен огън трябва да се сложи в сърцето и от него да излезе този Божествен нектар, този свещен мирис, това благоухание, та да почувства Господ, че ние действително носим тази кадилница на живота. Кое е кадилницата? Кой кади? – Духът. И всички ние все кадим. Няма човек, който да не кади. И сега, като не се разбира Божествения живот, свещениците само кадят. Аз питам: това кадене благоприятно ли е на Господ? Като говоря така, някои ще кажат: „Виждаш ли, той говори против православието.“ Но в Библията никъде не пише за православието.

Аз говоря само за началото, когато Господ е създал света. Това няма какво да ви обижда. Даже ако река да говоря за сегашните времена, въпросът е друг. За сегашния живот ние ще говорим след две хиляди години. Сега говорим само за изтъканото платно. Сегашното платно още не е изтъкано. За него ще говорим след 1000 години. Това платно е още навито на кросното. Платното на християнските народи още не е изтъкано. И Господ праща една нова раса да изтъче Учението на Христос, Учението на Бога за Любовта, Мъдростта, Истината, да покаже в какво се състои онази велика наука, да покаже по кой начин светът може да се преобрази. Не е изтъкано още платното на християнството. Какво ще ми разправяте за християнството и за това, какво е казал Христос? „Любете враговете си!“ Кой от вас люби враговете си? Че най-големият враг на жената е мъжът. При това този враг е в къщата ѝ. Най-големият враг на мъжа пък е жената. Питам те: любиш ли жена си? Ами кой е най-големият враг на майката? – Синът и дъщерята. Врагове на бащата са децата. Няма по-големи врагове от сина и дъщерята. Разбойници са те. Оберат бащата и майката по всички правила, при това и закон не ги хваща. И най-после казват на родителите си: „Хайде сега вие си вървете, да останем ние да ядем и да пием!“ Аз пък не ви говоря за сегашния живот.

„Всяко растение, което Отец Ми не е посадил, ще се изкорени.“ Когато Бог направи първия човек, каза му да изучава птиците, рибите, животните и да наследи Земята. А когато създаде втория човек, направи го градинар, каза му да обработва земята. Сегашните хора не са и от градинарите, те са от тези, които Господ облече в кожа и им каза: „Ще идете и ще орете земята! Много ще орете, малко ще получавате.“ А на жените каза: „Вие пък ще зачевате и с много болезки ще раждате.“ Защото такива жени, които се съблазняват от едно дърво, не могат да бъдат царски дъщери. Сегашните вдовици и жени се съблазняват от погледа на един мъж. Или ако те се съблазняват от малките дракулки, които той пише, и го считат за велик поет, те не могат да се нарекат царски дъщери. Някой мъж свири много хубаво на цигулка и веднага жените се влюбват в него. Чакайте, той свири наистина, но и жили. Той пее, но после кожи дере. Нали това е факт? Някой ще каже за съвременните хора, че са много културни, но за тези съвременни хора целият Невидим свят си е създал такова мнение, каквото сегашният културен свят има за българите. Невидимият свят има за човека такова мнение, каквото целият образован и културен свят в Европа, в Америка има за българите – българите ги считат навсякъде за диваци. Това да не ви обижда.

В Африка имало един добър гадател, който гледал на ръце. При него идвали и американци, и французи, и хора от всякакви народности, на които той по ръцете описвал техните добродетели и умствената им култура. Като отишъл някой си българин при него, той го погледнал и му казал: „Ти си от едно малко племе, но най-своенравно, най-упорито.“ И описал страната му. Той искал да каже, че в това малко пространство, в тази малка държава, в която живее българинът, има скрити сили, но той още не е научил закона как да отправя своя ум и своето сърце в права посока. И следователно всички негови сили засега се развиват динамически, разрушително. Българинът е преизобилен с енергия, но му трябва мекота. Където и да се съберат двама българи, все ще спорят. Във Франция спорят, в Германия спорят, в България

също спорят – навсякъде между тях има спор. Не е хубава тази черта. Питам: ако ние постоянно спорим, какво ще спечелим? Сега спорят и религиозните хора кой ще се спаси и кой – не. Откъде знаете това? Вие били ли сте съветници на Бога, та да знаете кой ще се спаси? Тези, които спорят, не са създали човека – Господ го е създал. Ако има някой авторитет, който да знае кой ще бъде спасен, това е Господ. Ти отварял ли си архивата на Господа? Аз казвам, че след време от тебе ще стане най-видният човек. Вярваш ли в това? И когато срещна някой учен човек, казвам: „Виждаш ли това дърво? След време от него ще излезе отличен философ.“ – „Как?“ – „Така е писано в Божествената книга.“ – „Ами от дървото може ли човек да стане?“ – „Може.“ В този смисъл дървото не може да стане човек, но в него има възможности, които могат да го превърнат в човек.

Христос, Който е разбирал дълбоко законите, в тази глава излага някои Свои възгледи, като отправя умовете на Своите ученици към мисълта: „Всяко растение, което Отец Мой е насадил, ще расте, ще се развива и плод ще даде.“ Тази мисъл трябва да е в ума ви, т.е. да знаете, че винаги сте под покровителството на Бога, а сега вие искате да ви защитава някой виден човек. По-видно същество от Бога няма. Най-разумният, най-благият, най-мъдрият, най-силният и най-великият, на Когото всякога можем да разчитаме в този свят, е Бог. Сегашните хора описват Бога като недостъпен – че седи някъде на Небето на един трон. Това е тяхно мнение. Аз бих предпочел мнението на апостол Павел, който казва: „Живеем и се движим вътре в Бога.“ Аз бих предпочел онова тълкуване на Христос, където казва: „В дома на Отца много жилища има за всички ви.“ Неговата мисъл е още по-широка. За всеки един от вас има място при Господа, където може да живее. Следователно ние можем да преобразим сегашния живот. Ако вие сте в пустинята и се измъчвате, че няма вода никъде, какво ви е положението? Важното за вас в този момент е живата, изворната вода, за която Христос говори. Ако тази жива вода влезе у вас, вие ще бъдете в сила да превърнете сегашния си живот, да го направите най-напред красив за себе си.

Сега всички вие, които ме слушате, както и да ме разбирате, запитайте се най-напред: „Съм ли аз едно растение, което Бог е насадил?“ И не си правете заключение, не казвайте, че не сте. Кажете в себе си следното: „Аз съм едно растение, което Бог е посадил, живея съобразно Неговата воля и ще дам такива плодове, каквито Той пожелае.“ Когато един градинар посее една круша, нали тя ражда това, което той иска? Когато един писател пише със своето перо, което изпълнява неговата воля, ако това перо скърца, нали той го изважда и слага вместо него друго перо? Когато цигуларят започва да свири, нали той взема онази цигулка, която дава отзвук, израз на неговите чувства? Ако цигулката скърца и не дава чист, ясен тон, ако не отговаря на чувствата му, на неговия идеал, той купува друга цигулка. Следователно, докато вършим Волята Божия, ние ще имаме Божието благословение над нас. Бог не ни е създал нито за погибел, нито за страдания. Страданието е само един преходен етап, който скоро ще се измени. Ще дойде време, когато вие ще търсите страданията, но тях няма да ги има. В бъдещата епоха вие ще давате пари за страданията, но няма кой да ви ги продаде. Ценни са тези страдания.

Сега, понеже Любовта е рядкост, радостта е рядкост, знанието е рядкост, а страданията са изобилни, казвам: съберете страдания за в бъдеще, за да ги продавате. В това отношение законът е верен: когато много страдания се натрупат, когато станат прекомерно много, Господ слиза от Небето и взема всичките страдания. Само Той е всемъдър, всемоушен. Той взема тежестите на хората и с това се обогатява. Същевременно Той обогатява и нас в Своята Любов. Защото нашите грехове и нашите страдания са гориво за Божията Любов. Божията Любов не може да се прояви без нашите страдания и грехове. Нашите грехове са необходимият пясък, по който може да се движи Божествената кола. В Божествения свят пък трябва пясък. Затова са необходими нашите грехове: да дадат подем, за да се движи Божията кола. Вие ще кажете: „Тогава да грешим, да дадем повече пясък.“ – Не, само толкова пясък трябва, колкото да се движи колата. Не

трябва много пясък, че да се изпълни целият свят. На какво може да уподобите страданието? Казвам: страданието е чук в ръцете на онзи архитект или на онзи скулптор, с който, като се вдига и слага постоянно върху камъка, най-после се извайва една съвършена форма. Питам: без този чук какво бихте направили? Следователно с всеки удар на чука се произвежда едно страдание на камъка. Но щом се извае статуята на скулптора – неговият идеал, този чук не се вдига вече. Значи когато Бог, или Живата Природа, чрез този чук на страданията свърши своята велика работа върху нас, Той ще го сложи настрани и ние ще бъдем поставени на видни места, както Вазов и Ботев са положени в Борисовата градина. Така и вие ще бъдете поставени като статуи в Божието Царство. Всички ще бъдете видни хора.

„Всяко растение, което Отец Мой е насадил, ще израсне и плод ще даде.“ Това значи: всеки такъв човек ще има чест и слава през всичките векове. Той ще притежава Божиата Мъдрост, Любов и Истина. Човекът, когото Бог е насадил, ще бъде виден човек, но трябва да схванете Бога правилно. Когато ви говоря за Бога, аз не говоря за Него така, както Той се е разкривал преди милиони години, но говоря за Него така, както днес се разкрива. Когато аз стигна до Бога, там не разсъждавам – в мен има едно свещено чувство за Него. Казвам: всичко, каквото Бог върши, то е важно за мен. Аз казвам: Господи, велики са Твоите пътища! Не ги разбирам, но научи ме да ги разбирам! Дойде ми някое страдание, казвам: Господи, научи ме да издържам! Научи ме да разбера това страдание! Дойде някоя болест, казвам: Господи, много хубаво, на място си я пратил, но дай ми възможност да разбера езика на тази болест. И като разбера езика на тази болест, тя изменя своето отношение към мене. Това е вярно само по отношение на Бога. Единственото Същество, което може да ни даде знания, което може да осмисли нашия живот – това е Бог. Затова именно аз ви говоря за Бога. Когато Бог ви обикне, всички ще ви обикнат. Затова трябва да търсим Божиата Любов. Ако искате светът да ви обича, обикнете най-напред Бога. Той е във всички същества. Ако

искате да имате доброто мнение на хората, да имате знания – обикнете Бога. А ония хора, които постоянно се оплакват, че светът бил долина на скръбта, юдол на страдания – тях не считам за герои. Казвам: да, зная, че всичко това съществува в света, че има страдания, че има бедност, но зная, че в Божествения свят има и радост. Има невежество, но има и знания; има безлюбие, но има и Любов; има лъжа, но има и Истина; има тъмнина, но има и Светлина; има смърт, но има и Живот. Смъртта – това е отричане на живота: значи животът съществува. Лъжата – това е отричане на Истината: значи Истината съществува; невежеството – това е отричане на Мъдростта: значи Мъдростта съществува. Всички неща, които се отричат, съществуват. Като кажа някому: „Ти не си верен човек“, разбирам положителното – това значи: „Верен човек си.“ Щом някой човек ми каже, че лъжа, аз зная, че мога да говоря Истината. Щом някой човек ми каже, че нищо не разбирам, аз зная, че разбирам много работи. Щом започна да мисля, че не разбирам нищо, това показва, че в мене има философия – че разграничавам нещата.

„Всяко растение, което Отец Ми е насадил, ще се благослови.“ И така, аз желая това благословение да дойде върху всички, които съзнават. Желая тази година да бъдете насадени растения в градината на Бога. И който вкуси от вашите плодове, да хвали Бога. Нека бъде така, както Христос казва: „Така да просветнат вашите дела пред хората, че като ги видят, да прославят Бога.“ Аз пък казвам: така да се влюбят хората във вашите плодове, че като ги ядат, да благодарят на Бога, че е дал такива красиви дървета с такива сладки плодове!

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

29 август, неделя, 8 ч.

Добро и съвършенство

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

Размишление

Аз искам тази вечер да ви говоря много кратко, понеже много неща ви са казани. Някои от тях са донякъде разбрани от вас, някои съвсем не са разбрани, т.е. теоретически вие разбирате нещата, но не разбирате тяхното практическо приложение – далече сте от тези схващания.

Представете си, че имате едно малко кръгче, което представлява един малък зародиш, в който е скрита потенциална Божествена енергия. Тази енергия от потенциална ще се превърне в кинетическа, т.е. от този зародиш ще покълне едно растение и ще се развива. Значи в духовния, в Божествения свят доброто е плюс, то се проявява. С други думи: в Божествения свят доброто е кинетическо, злото е потенциално, а във физическия свят злото е кинетическо, доброто е потенциално. Възможностите, които имате за реализиране на тези живи идеи, създават радостите и скърбите в света. Когато вие изгубите една радостна идея, какво идва на нейно място? – Скръбта. Законът е верен и в обратен смисъл. Когато скръбта изчезне, явява се на нейно място радостта. Сега имате ли ясна представа кога се явява скръбта в човешкия живот? Енергиите, които действат, същите ли са? – Не са същите. Следователно вие трябва да имате представа за бързите смени на тези енергии в живота. Да кажем, че вие имате една кратковременна радост. Какво показва тя? – Че ще се замени със скръб. Тази радост е въведение към една голяма скръб. Много пъти една малка скръб е въведение към една голяма радост. Този закон е верен и в двата случая.

Питам ви сега: от чисто философско гледище можете ли да обясните защо светът е създаден така? Не само вие, но и най-видните философи, най-големите мислители на

човечеството не са били в състояние да обяснят вътрешния смисъл на живота. Човек може да се досеща за тези неща, но колкото и да философства, не може да си обясни защо именно той изгубва своята радост. Защо именно при скръбта вие се отчайвате? Щом дойде скръбта, не само вие, младите, но и старите не могат да я носят. Питам: защо сте недоволни от скръбта? Най-после, защо сте доволни от радостта? Дайте си едно философско обяснение. Знаете ли, че тази радост, от която сте доволни, подир половин час ще ви донесе най-голямата скръб? Тогава защо се радвате? Пък тази скръб, която след половин час ще ви донесе най-голяма радост, вие не искате да я видите и казвате да се махне! Това е смяна на енергии. Всякога на една положителна енергия от Божествения свят съответства една отрицателна енергия от Земята. Тези неща, които в Невидимия свят се проявяват като добри, на Земята се проявяват като лоши.

Въпрос: *От какво зависи това противоречие?*

Вие може да знаете от какво зависи това противоречие, а при това пак да не можете да приложите закона. За да бъдем добри, не е необходимо да знаем какво нещо е Доброто. И за да бъдем лоши, не е необходимо да знаем какво нещо е лошото. Ако се качите на някоя голяма скала и се спуснете от нея, необходимо ли е да знаете какво нещо е дълбочина? – Не е необходимо. Като слезете долу, ще знаете какво нещо е дълбочина. Допуснете, че вие сте в някоя машина, която ви издига нагоре, но не знаете още какво нещо е височина. Необходимо ли е да знаете какво нещо е височина? – Не е необходимо. Онази машина като ви издигне нагоре като аероплан, ще почувствате какво нещо е височината. Значи в нас стават известен род промени независимо от нашата воля. Ще имате предвид следното: на Земята човек не може да знае коя е истинската радост и коя е истинската скръб. Скръбта и радостта съставляват едно цяло и в някои отношения скръбта е предизвестие за радостта, а в други отношения радостта е предизвестие за скръбта. Радостта и скръбта – това са дрехите на Божествения свят. Само в облеклото на радостта и скръбта ние познаваме реалността на нещата.

ДОБРО И СЪВЪРШЕНСТВО

Всички велики Същества, които се явяват в света, носят и радост, носят и скръб. Понеже всички вие сте учени, ако помислите малко върху тези думи, ще видите, че този закон е много верен.

Да кажем, че вие имате един беден приятел, когото много обичате, но трябва да знаете, че любовта ви към него непременно ще ви донесе скръб. Защо? – Вие ще трябва да делите с него средствата си, леглото си, ще му съчувствате в страданията, ще му помагате – нещо ви свързва с него. Въпреки всички страдания, които той може да ви причини, без да иска, вие усещате едно разположение, една вътрешна приятност към него. Сега ще ви обърна внимание върху приложението на закона. Вие сте млади, искате да работите, да се проявите, но ако не можете да проявите навреме вашата енергия, във вас ще се прояви едно спящо състояние и вие ще започнете да заспивате. Аз гледам: тук, в класа, както и навсякъде в събранията, много от слушателите заспиват. Виждам, че вие сте натрупали много енергия и не работите, затова заспивате. Що е заспиването? – Заспиването е потъване в една по-гъста материя. Когато се говори често по един въпрос, който не ви интересува, казвате: „Не ме интересува този предмет.“ Защо? – Съзнанието ви не е будно. Допуснете, че имате един план – искате да организирате едно списание. Събирате се да говорите веднъж, втори, трети път, разисквате, но нищо не вършите. След като говорите толкова много, всички ставате индиферентни, казвате: „Не ни трябва нито списание, нито каквото и да е мероприятие!“ Защо така? – Не трябва много говорене. Веднъж като говорите, започнете работа! Може да направите много грешки – не се бойте, работете! Като работите, у вас ще се роди импулс, стремеж към работа. Затова за предпочитане е в света да правим грешки и да работим, отколкото да бъдем пасивни. В България често идваха американци, но не говореха български език и казваха: „Когато се научим да говорим хубаво, тогава ще се отпуснем да говорим.“ Някои от тях, които се решаваха да говорят, правеха грешки наистина, но научиха български език, а онези, които не се отпуснаха да говорят, не го научиха. Ако отидете в

странство и не говорите съответния език, докато не го проговорите, вие никога няма да се научите да говорите.

Ако искате да бъдете добри, ако искате да бъдете съвършени изведнъж, никога няма да бъдете такива. Много грешки ще правите, докато станете съвършени. Целта в живота на човека не е той да бъде добър, но да бъде съвършен. Целта, идеалът на човека е да бъде съвършен, а да бъде добър – това е средство. Та когато аз ви говоря, че трябва да бъдете добри, това е само средство, за да достигнете съвършенството. Следователно добротата не е идеал в живота на човека, а е само средство и условие за постигане на съвършенството. Тогава аз обяснявам защо трябва да бъдете добри: трябва да бъдете добри, за да бъдете съвършени. Защо трябва да бъдете съвършени? – За да бъдете добри. Който разбира закона, ще знае: като се казва, че човек трябва да бъде съвършен, за да бъде добър, трябва да подразбира условията; а като се казва, че човек трябва да бъде най-първо добър, ще подразбира, че доброто е необходимо за постигане на съвършенството. Съвършенството има два израза: в Божествения свят съвършенството се изпитва с голямата радост, която Духът съдържа. Но като дойде Духът на Земята, изпитва се голямата скръб. И ако вие не искате да страдате, трябва да отидете горе – нищо повече! Пък щом не можете да се проявите горе, непременно трябва да се проявите долу – няма изключение в този закон. Щом човек влезе в живота, той трябва да се прояви или в радостта, или в скръбта. Или, казано на научен език, човек трябва да се прояви или между хората, или между ангелите. Между хората ще се проявиш като страдащ човек, а между ангелите ще се проявиш като добър човек. Следователно в това отношение казвам така: страданията – това са корените на дървото, а радостите – това са клоните. Корените и клоните, т.е. страданията и радостите заедно, съставляват Дървото на живота. Без корени не може да има растение, та колкото повече страдате, корените стават по-дълги и по-силни; а щом корените са по-силни, и вашите клони са по-силни – съответствие има. Значи енергията, тази разумна сила, която се проявява в корените на вашия живот,

ДОБРО И СЪВЪРШЕНСТВО

която действа долу в земята, ще се прояви и в клоните, т.е. в по-висшите области на вашия живот. За да бъдете силни в света, тази идея трябва да се срасне с вас.

Тази сутрин ви говорих, че човек трябва да обича Бога. Тази е идеята, която трябва да стане във вас плът и кръв, ако искате да бъдете мощни и силни, за да може да се образуват корените на вашия живот. За да може да победите всички мъчнотии, непременно трябва да си поставите за задача да обичате Бога и да реализирате тази задача. Ако действате по обикновен начин, както хората действат сега, ще имате един обикновен опит на разочарование. Земята е покрита само с разочарования, земята е покрита само с кости, а всички кости са останки от същества, които са вървели по крив път. Никой светия не оставя костите си на Земята. Светия, който оставя костите си на Земята, не е пълен светия. Светии, на които хората пазят костите, прекарват големи страдания.

Та казвам: понеже вие се приготвяте за работници в света, сега именно ще дойде и вашето време да се проявите. Не чакайте да бъдете съвършени! Всеки ден трябва да правите микроскопични опити. Щом направите един малък опит, във вас ще се роди един малък подтик. Не губете напразно енергията си, защото другояче ще имате същата опитност, каквато са имали всички хора, които са живели преди вас. Скърбите и страданията – това не е животът. Това, което причинява радост в живота – то е законът на съвършенството, понеже Божественият живот се намира в съвършенство. Когато ние предчувстваме това съвършенство, което ще имаме за в бъдеще, то носи радост за нас. Но когато чувстваме, че не можем да придобием това съвършенство, в нас се заражда скръбта.

Сега на първо място трябва да знаете, че не ви даваме изведнъж всички окултни сили, с които ще боравите, защото ние не искаме да ви въведем в интензивна деятелност, понеже вашият мозък и вашата нервна система ще се разстроят. Даже и от това, малкото, което имате, по някой път мнозина от вас ще се обезсърчат, ще станат индиферентни. Индиферентността не е нищо друго, освен отпускане – мозъкът се

размеква. Мозъкът трябва постепенно да се кали, трябва да се кали и човешкото сърце, трябва да се кали и човешкият ум – да станат пластични, издръжливи. Също така трябва да се калят и човешката душа и човешкият дух. Или казано на чисто материалистичен език: нервната система трябва да се кали, за да може Божествената енергия да тече постоянно през нея.

Сега вие се връщате от събора. Как ще работите през тази година? Като влезете между хората, вие ще се заразите от техните идеи, и като срещнете най-малкото съпротивление, ще се обезсърчите и ще отстъпите. Като отстъпите, ще се скриете в позицията си, ще си повдигнете главата като лалугер и ще кажете: „Чакай, дано дойде благоприятно време, още не ми е дошло времето, не съм узрял.“ Разсъждавате ли така, вие ще се спънете. Докато узреете, няма да има място за работа. Щом узрееш, наставка друг закон. Узрелият плод подразбира съвършенство. Щом си узрял, ти влизаш вече в Божествения живот, а на Земята ще работиш, докато си зелен. Щом узрееш, ще те дигнат от Земята – няма какво да търсиш тук. Затова, докато си на Земята, няма да искаш да узряваш. Който иска да живее по-дълго време на Земята, ще бъде зелен, а който иска да узрее, ще си заmine. Кой хора са зелени? – Зеленият човек се отличава по това, че не желае много работи. Той желае най-същественото – само това, което е за днешния ден. Той е като децата, с малко се задоволява.

Та сега вие се връщате в света и ще влезете в стълкновение с два лагера на противоположни сили, затова всички трябва да знаете как да се справяте, да не оставяте вашия ум да се люлее като махалото на часовника. Нашата задача не е само да определяме времето, както махалото. Някои мислят, че като се движат наляво и надясно, като махалото на часовника, вършат нещо. Този часовник може по механически начин да определя времето, но за вас не е важно да определяте времето. За вас целта на живота ви е в съвършенството. За тази година вие, младите, ще имате задачата да бъдете съвършени. Какво подразбирам под думите да бъдете съвър-

шени? – Поне да можете да балансирате скръбта и радостта – да се сменят равномерно. Ако имате половин час скръб, трябва да имате и половин час радост, а някой път, като не разбирате закона, щом сте недоволни, ще имате половин час радост, два часа скръб. Скръбта ви ще бъде по-продължителна.

Сега от вас, младите, се изисква да си определите един общ план на действия: как трябва да работите тук, в София, както и във, в провинцията. У всички ви трябва да се роди инициатива. Аз толкова пъти ви казах, че вие трябва да си пишете. Писмата ви трябва да бъдат идейни. Вие сте заети само със себе си. Аз гледам: вие днес мислите за работи, които трябва да оставите за след 10 години. Вземете да напишете едно писмо на някой ваш брат от провинцията, да го окуражите, та като окуражите него, ще окуражите и себе си. Вие какво правите? – Разсъждавате какво е положението на София, какво ще бъде положението на българския народ след 10 години, по кой начин ще се оправи светът, и т.н. Хубави са тези философии, но аз не ги наричам нищо друго, освен едни хубави упражнения. Когато няма какво да правите, те са хубави гимнастически упражнения за ума. Всички философски работи – това са отлична гимнастика за ума. Мислите ли, че всички философии, които съществуват в света, са верни? Мислите ли, че всички математически работи са верни? Да кажем, че $a+b=c$. Как ще докажете, че $a+b=c$? Това е само едно предположение. Аз мога да кажа, че $a+b=c$. Това е едно предположение. Аз мога да кажа, че $a+b$ не е равно на c . Може да се води спор по това. Мога да ви наведа ред аргументи по това, да видите в какво отношение $a+b=c$. Които от вас са математици, кажете какво представлява това равенство?

Отговор: *То изразява само едно количествено отношение.*

Имаме и други равенства: $c-b=a$; $c-a=b$ и т.н. Има една висша математика, която може да изчисли след колко време, като си започнал да страдаш, ще се промени твоето състояние. Например, ако направите един голям разрез на ръката

си, заздравяването на този разрез ще зависи от концентрирането на вашия ум. Ръката ви може да оздравее за 5 минути, за 1 минута, за 15 или за 20 минути, за един ден, за два дни, а може и за няколко месеца. Колкото интензивността на вашата мисъл е по-слаба, толкова повече се продължава и времето. Затова за всички идеи, които искате да прокарате в света, трябва да имате една усилена интензивност, т.е. енергията, която ще изразходвате за постигането на тази идея, трябва да съответства на самата реалност. Този закон съществува и в механиката. От интензивността на силата, която изхвърля гранатата например, зависи какво пространство ще пропътува тя, т.е. какво разстояние ще измине.

И така, като се върнете по домовете си, трябва да вложите в ума си идеята, че всичко, което желаете през тази година, ще можете да го постигнете. Ще си поставите за задача един постижим идеал. Например идеалът ви може да се състои в постигане на следните неща: да научите френски, английски или кой и да е от модерните езици; друг някой може да се научи да свири на някакъв инструмент или да се научи да рисува, и т.н. Изобщо ще си поставите за задача постигането на една конкретна идея, която да може да реализирате. Например от толкова години насам ви преподавам окултни лекции, но ако ви попитам каква е третата лекция от третата година или каква е първата лекция от първата година, какво ще ми кажете? Всички вие мислите, че това е минало вече, и знаете само заглавията на лекциите, а самия материал го няма във вас. Аз трябва да се върна към тях, да ви покажа съществените места в лекциите. Във всяка лекция има по една съществена мисъл. Разбира се, вие още не сте готови за този материал. Това, което съм ви говорил, тези идеи ще изпъкнат във вашия ум може би след 10-20 години.

Едновременно вие трябва да си зададете задачата да работите освен индивидуално, още и колективно. Голямо изкуство е да знае човек как да работи! Например счупи ти се колата – изкуството е да си способен сам да си я поправиш, без нечия помощ. При това, ако работят десет души на една кола и всички знаят как да се поправи, работата ще върви по-

бързо. Ако сам поправяте колата си, това може да ви отнеме цял ден, но необходимо е да знаете и сами да си поправяте колата. Дойде ви известна трудност – трябва да бъдете в състояние сами да разрешите тази трудност. Всяка трудност е една задача. Не е нужно да разрешите цялата задача сами, но поне една малка част от нея.

Сега по пътя ви са сложени известни препятствия, известни трудности, каквито имахте и по събора. Тъкмо се приготвихте за събор, станяхте сутринта – не можахте да се съберете всички заедно: едни останаха вън, други – вътре. Какво ще правите в такива случаи? – Онези, които са отвътре, ще се молят, а онези, които са отвън, ще работят. Затова през тази година използвайте всеки даден случай, колкото малък и да е, за вашето издигане. Използвайте всички случаи, които ви се дават. Всеки трябва да бъде на мястото си. Всяка мисъл, всяко чувство трябва да е на мястото си. Прави добро на място, почивай на място, мълчи на място – всяко нещо да е на мястото си. Нали пеете песента „Тъги, скърби вдигай, слагай“. Можете ли да ги вдигате? – Не можете. Лесно се пее, мъчно се вдигат. Често аз проверявам тежестта на вашите скърби. Когато някой скърби, аз вземам скръбта му и намирам, че е доста тежка. Казвам: доста тежка е тази скръб, непоносима е за него. Тази скръб е доста тежка за едно дете. Има скърби, които известни индивиди могат да носят, а други не могат. Същото е и по отношение на радостите. Радостите са достъпни за някои, а за други са недостъпни.

Въпрос: *Нали Господ раздава скърбите, и то толкова, колкото могат да се носят?*

Не, ние от лакомия избираме големите страдания. Някои от вас ходят по десет пъти на ден да хлопат за страдания, без да знаят това.

Както виждате, аз не устоях на думата си. Казах, че ще говоря кратко, а говорих повече. Трябваше да ви кажа: скръбта и радостта са потребни, за да бъдете свършени – нищо повече. Посейте този орех и той ще ви изясни Истината, ще ви покаже какво има в него. На работа! От младите се изисква работа. Вие можете да работите, но мнозина от

вас седят и почиват. Гледам, някои от вас седят под крушата и спят. Те приличат на някои овчари, които оставят овците си да пладнуват, а те заспиват. Мине пладне, те още спят. По някой път очите им гурелясват, хващат червеи. Казвам: опасно е да се спи денем. И много овчари трябва да лекуват очите си от червеи.

Сега вие сте богати, пълни с енергия, но ще внимавате да не давате цялата енергия, която имате, а само от преизобилието, от излишъка. По този начин във вас ще дойде нова енергия отвън. Не трябва да бъдете като онзи банкер, който постоянно склада, забогатява, иска да образува голям капитал, за да се осигури. Не трябва да бъдете като онзи търговец, който с малък капитал прави голям оборот. Вие трябва да бъдете от тези окултни ученици, които правят голям оборот с малки сили. Така вие ще спечелите повече, отколкото ако разполагате с големи окултни познания, защото големите окултни познания са свързани с големи трудности. Затова именно и напредналите ученици плащат много. Вие трябва да поливате всички ваши семена. Приложете в действие всички благородни пориви и желания, които имате в живота си, и никога не отлагайте! Кой какъвто план има, нека го приложи. Аз не подразбирам някой глупав план. Не, всеки от вас има добър план. Този ваш план приложете! Каквито благородни идеи имате, не отлагайте, приложете ги! Вие мислите за последствията от тях. Направете опити през тази година, приложете ги, без да мислите за последствията. Даже и при най-големите несполуки, които имате, ще сполучите повече, отколкото ако не приложите идеите си. Приложете доброто, което имате във вас! Често младите казват: „Да видим как ще работят старите, че тогава и ние.“ Старите пък казват: „Да видим как ще работят младите.“ Вие очаквате от старите, а старите очакват от вас. В това отношение всички трябва да работите.

Най-напред употребете закона на внушението върху себе си. Внушавайте си и работете! Да кажем, че мнозина се намират под влияние на мързела. Какво трябва да правите, за да се освободите от него? – Ще си служите със закона на внуше-

ДОБРО И СЪВЪРШЕНСТВО

нието. Ще си кажете: „Утре ще стана в 4 часа!“ Но успите се и станете в 5 часа. На втория ден пак ще си кажете: „Утре ще стана в 4 часа!“ Обаче ставате в четири и половина часа. На третия ден пак ще кажете същото. Ще продължавате така, докато придобиете навик да ставате точно на времето, което искате. Можете да продължавате така 1, 2, 3 месеца, докато добиете навик. Придобиете ли навика, престанете с това упражнение, започнете с друго. Например кажете си: „За три месеца ще науча есперанто.“ Ако не можете да успеете още през първите три месеца, продължете още за три месеца. Ако пак не успеете, продължете опита за още три месеца, и т.н. Продължавайте дотогава, докато научите есперанто. Какво означава есперанто? – Надяване.

И така, всички трябва да работите върху себе си със закона на внушението. Имаш една скръб, кажи си: „Утре скръбта ми ще бъде по-малка.“ На втория ден ще кажеш същото, на третия ден пак същото, и т.н. Ще си внушаваш така, докато тази скръб се премахне. По този начин скръбта може да се намалява, но може да стане и обратното. Значи чрез закона на внушението може да се привлича радостта, т.е. скръбта може да се превърне в радост – несполуките в живота могат да се превърнат в сполуки. Когато научите закона на внушението и можете да го прилагате целокупно във вашия живот, вие ще имате успех във всичко.

Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!

29 август, неделя, 19.30 ч.

ПРИЛОЖЕНИЯ

РЕЧНИК НА ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

- Бахчеванджилък* (ост.) – градинарство
Вида (от видиа) (нем.) – режещ и пробиващ инструмент – стругарски нож или свредел
Владам (остар.) – притежавам, владея
Всинца (рус.) – всички
Гортан (рус.) – гръклян, ларинкс
Джобур (ост.) – дървено ведро, в което се събира вино, изтичащо от винарските кораби, или се пресипват джибри
Дряхъл (рус.) – престарял, изнемощял, грохнал
Епитрахил (църк.) – вид богослужебна дреха
Жидкост (рус.) – течност
Иждивявам (ост.) – изразходвам
Капище (тюрк.) – езически храм
Клосен (арх.) – недъгав
Коптор – малка схлупена къща, направена от различни, обикновено нестроителни материали
Краски (рус.) – цветове
Кюп (тур.) – голям глинен съд, делва
Лестница (рус.) – стълба
Медлено (рус.) – бавно
Мир (рус.) – свят.
Митар (църк.) – лице, което е събирало данъците в Юдея
Монада – прост, вечен, неделим духовен първоелемент на Битието; единица
Мрави (рус.) – мравки
Неглиже (фр.) – който не обръща много внимание на облеклото; небрежен
Непреривно (рус.) – непрекъснато
Ока (тур.) – мярка за дължина, равна на 1.225 кг или на 1.282 кг
Остен – тънка тояга с остър железен връх, която служи за подкарване на едър рогат добитък
Охтичави (ост.) – туберкулозни
Палиативно (книж.) – лекарство за временно облекчаване на болките, което не лекува самата болест
Пермутация (лат.) – разместване, смяна
Пертурбация (лат., книж.) – смущение, разстройство в установения ред или ход на нещата

Полочка (ост., умал.) – полог
Полушарие (рус.) – полукълбо, мозъчна хемисфера
Помазване – извършване на религиозен обред над някого, като той се намазва с миро при кръщение, пред смърт, при коронясване или в знак, че е определен за велики дела
Посторонно (рус.) – странично
Предложение (рус.) – изречение
Салтамарка (тур.) – къса до кръста дреха, обикновено подплатена или обшита по краищата с кожа.
Самооблъзвавам се (рус.) – самозалъгвам се, самоизмамвам се
Самурен (от самур) (перс.) – сибирско животно от рода на белките, което има скъпа кожа
Серсемин (перс.) – глупак, тъпак, смахнат човек
Слог (ост.) – сричка
Требник (църк.) – богослужебна книга, която съдържа молитви, изпълнявани при служба или обред от частен характер: изповед, панихида, кръщение и др.
Трен (фр.) – влак
Тросък (ост.) – троскот – трева из песъчливи места с пълзящо коренище и дребни класчета, която е смятана за опасен плевел
Търмък (тур.) – гребло
Уд (ост.) – орган, крайник на тяло
Хром (ост.) – куц
Чувства – в смисъл на *сетива*
Юдол (обикн. в съчетание *юдол плачевна*) – долина, бездна, място на мъки и страдания, или човешкият живот изобщо с неговите грижи и печали
Юлар (тур.), оглавник – въже или ремък, с които се връзва добичето през главата
Ярд (англ.) – английска мярка за дължина, равна на 91,4 см, дели се на три фута

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ В първото издание от 1925 г. беседата е публикувана без заглавие.

² В първото издание от 1925 г. беседата е публикувана без заглавие.

³ В първото издание от 1925 г. беседата е публикувана без заглавие.

⁴ В първото издание от 1925 г. беседата е публикувана без заглавие.

⁵ В първото издание от 1925 г. беседата е публикувана без заглавие.

⁶ В първото издание от 1925 г. беседата е публикувана без заглавие.

⁷ В първото издание от 1925 г. беседата е публикувана без заглавие.

⁸ **Фарисеи** – еврейска религиозна общност от времето на Христос, членовете на която са ревностни привърженици на Мойсеевия закон и на древните предания. Те са носители на религиозен фанатизъм, строго изпълняват външните обредни норми, като често достигат до формализъм и показно благочестие, поради което названието *фарисей* става синоним на лицемер.

⁹ **Садукени** – еврейска религиозна общност от времето на Христос, състояща се от свободомислещи мъдреци, противници на фарисеите, които признават само Светото Писание като единствен източник на еврейската вяра. Не приемат безсмъртието на душата, а смятат, че всичко зависи от волята и действието на човека. Имат строг живот и нрави и много от тях са членове на Синедриона.

¹⁰ **Теософия** (на гръцки – Божествена мъдрост) – названието е използвано от Елена Блаватска, която през 1875 г. основава Теософското общество. Теософите приемат, че всички човешки същества притежават безсмъртен висш *Аз*, към който еволюират техните личности чрез развитието на съзнанието си. Вярват в доктрините за прераждането и за кармата, които възприемат от езотеричния будизъм, с който са свързани много от идеите им, които съчетават религия, наука и изкуство. Поддържат тезата, че човекът се състои от 7 тела, развитието на които се свързва с циклите на Природата и на Вселената.

¹¹ **Баптисти (от седмия ден)** – протестантска общност, създадена през 1671 г. и разпространена предимно в САЩ, Англия и Канада. Спазват съботата като ден на Бога. От тайнствата признават само Кръщение, и то извършено над възрастни, а не над деца, и Причастие. Приемат Светото Писание за единствен източник на вярата.

¹² **Евангелисти** – подразделение на протестантската църква, изповядващо богословски позиции, близки до тези на баптистите. Идеите им за вярата се основават главно на Светото Евангелие, като поставят в центъра на интерпретациите си Евангелското учение за

кръста на Христос. На второ място поставят действието на Святия Дух, Който обитава във вяващия и го води към новородение.

¹³ **Емануел Сведенборг** (1688–1772) – шведски учен, философ, християнски мистик и теолог. На 56-годишна възраст навлиза в мистичния етап на своя живот, в който вижда видения и съновидения и заявява, че може да посещава Небето и ада, да разговаря с ангели и с дяволи, че е определен от Господ да пише небесни доктрини, основани на реформираното християнство. През останалите 28 години от живота си написва 18 теологични творби, от които най-известната е „Небе и ад“.

¹⁴ **Сократ** (470-399 г. пр.Хр.) – древногръцки философ, създал нов клон на философията, наречен *етика*. Противопоставя се на софистите, според които няма Абсолютна истина и всичко може да се докаже чрез логически съждения. Заради свободомислието му срещу него е образуван процес, Сократ е осъден на смърт чрез отравяне и той сам изпива чашата с отровата.

¹⁵ **Питагор** (582-496 г. пр.Хр.) – древногръцки математик и философ, създател на окултно-философската Питагорейска школа. Още като младеж се обучава при мемфиските жреци в Египет и във финикийските храмове в Тир и Вавилон. Основава своята школа в Кротон, Южна Италия, около 530 г. пр. Хр. Питагор приема числата като основа на нещата и изследва числовите отношения във всички области на човешкия живот, с тях обяснява и прераждането на душата. Открива т.нар. Питагорова теорема, която гласи, че в правоъгълния триъгълник сборът от квадратите на дължините на катетите е равен на квадрата на дължината на хипотенузата ($a^2+b^2=c^2$).

¹⁶ **Антонио Страдивариус** (1644–1737 г.) – италиански лютниер и знаменит майстор на струнни инструменти. Създава цигулки, виолончела, арфи и др. Запазени са около 650 инструмента, изработени от него. Те се отличават с изящната си форма и с неповторимата си акустика. Тайната на изработката на инструментите му още не е открита, както и качеството на звука им още не е постигнато от друг лютниер.

Учителя Петър Дънов

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН

СЪБОРНО СЛОВО

1925–1926

Редакция

**СПАСКА МИХОВСКА
ХРИСТИЯНА ЙОРДАНОВА**

Художник

ДАНИЕЛА ТОДОРОВА

Компютърен дизайн

ИВАН ДЖЕДЖЕВ

Формат

Печатни коли 21

Издателство

БЯЛО БРАТСТВО

02/ 9 634 313

izdatelstvo@bialobratstvo.info

www.bialobratstvo.info

Цена 12 лв.